

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

J.M. KEARL

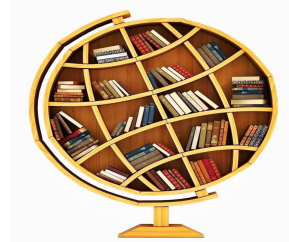
ELF
KRALİÇESİ'NE
İTAAT
EDECEKSİNİZ

ELF KRALİÇESİ'NE İTAAT EDECEKSİNİZ

J.M. KEARL

*David Farland'a adanmıştır.
O olmasaydı bu kitap asla yazılamazdı.*

İSİM TELAFFUZ KILAVUZU

Layala : Lcyala

Scraphina: Serafina

Tenebris: Tenebris

Evalyn: Evalin

Athayel: Athael

Aldrich: Aldriç zm

Fennan: Fenan

Atarah: Atarah

Zaurahel: Zaruhel

Mathekis: Matekis

Palenor: Palenor

Calladira: Kaladiira

Svenarum: Sivenarum

Vessache: Vesahk

Duzenleme

Ny.Ozlem

GİRİŞ

Güneş Vadisi'nin ucuna kondurulmuş, sıcacık ve apaydınlık küçük kulübeden yükselen çığlık, kelekleri kozalarından kovdu. Yeni doğan bebeğin narin inleyişi yatak odasında yankılandı, annesi dokuz aydır bu sesi bekliyordu. Seraphina yatağının kenarındaki sakinleştirici ağacın yeşil tüylü dalını bıraktı. Ağacın gizemli tabiatı kasılmalar ve ıkınma esnasındaki acıyı hafifletmiş ama tamamen dindirmemişti. Ona ihtiyacı olduğunu anlamış gibi dallarıyla da bileğini kavramıştı.

Seraphina ayak ucunda ebenin minik bebeği kucakladığını görünce rahat nefes aldı. Yavru en sonunda sağ salim dünyaya gelmişti. İkınırken melankolik “ya şöyle olursa”lar zihninde dönüp durmuştu; tanıdığı çoğu kadının doğurduğu bebekler nefes bile alamamıştı. Elflerin büyük kısmının sihirlerini kaybetmelerini takip eden dört yüz yılda bu vakalar daha da artmıştı.

“Kız.” Kocası Elkin'in duygu yüklü sesi titriyordu. “Ne kadar da minik.”

Ilık bahar havası açık pencereden içeri eserek yasemin ve narenciye rayihasını da beraberinde getirdi. Gün ışığı içeri süzülüyor, fildişi rengine boyanmış odayı ıslıl ıslıl parlatıyordu. Dışarıda pembe bir ağlayan leylak esen rüzgârda salınıyordu. Tam da doğuma uygun bir gündü. Hayra alametti bu.

Kuş tüyü yastıklara yaslanan Seraphina bebeğin bingıldağı üzerindeki koyu saç öbeğine bakıp gülümsedi; babasına çekmişti, siyahtı. Yavrucak bacaklarını karnına doğru çekti. Uçları

narin sivrilikteki kulaklarından gül rengine çalan pembe ayak parmaklarına kadar kusursuzdu. Seraphina, doğumun acısı hâlâ tam geçmese de ezici bir neşeye kaptırmıştı kendini. Gözleri dolmuştu, gülümsemekten yanakları ağrıyordu.

Ebe hâlâ rahim sıvısı ve kanla kaplı bebeği Seraphina'nın önünde kaldırıp inceledi. Seraphina ebeye hevesli hevesli baktı, kızının kucağına verilmesini bekliyordu. Kızının yüzünü görmeyi, ona sıkıca sarılmayı, kalp atışını dinlemeyi istiyordu.

Ne var ki ebe kaşlarını çatmış, bebeğin omzuna dik dik bakıyordu.

“Ne var? Niye çocuğumu vermiyorsun?”

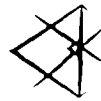
“Tuhaf bir lekesi var.”

Hâlâ Seraphina'nın elini tutan Elkin bir an için onun gözlerine baktı, sonra da ebeye döndü. “Ne diyorsun? Doğum lekesi mi?”

Seraphina elini kocasının elinden kurtarıp kollarını öne uzattı, sabırsızlanıyordu. “Kucağıma ver kızımı.”

Ebe göbek bağı hâlâ duran, gözlerini fal taşı misali açmış bebeği annesine verdi. Gerçekten de lekesi vardı. Seraphina böylesini hiç görmemişti. Çocuğun pembe teninin üzerinde küçük bir bozuk para büyüklüğünde, sapını dikenli sarmaşıkların sardığı bir zambak şeklinde siyah bir doğum lekesi vardı. Öyle miydi cidden, yoksa hayal mi görüyordu?

Elkin'le yine birbirlerine baktılar. Leke her ne kadar kötü şeyleri akla getirse de Seraphina bebeği göğsüne bastırdı ve kızının ömrünün ilk anlarının keyfini çıkardı.

Yedi gün doğumu sonra çocuğun isim alma ve sınanma günü gelip çattı. Her yeni elf bebeği, Kral'a sunulmak ve sihir mahareti

var mı yok mu diye sınıanmak için götürülürdü. Sihir yeteneği olan çok az kişi kalmıştı aralarında ama yeni bir büyücünün doğacağına dair ümitler her daim canlıydı.

Seraphina'nın midesi düğüm düğümdü. Ebe, bebeğin lekesiyle ilgili dedikodu yaptığı için yüzlerce kişi devasa krallar salonuna dolmuştu. Açık pastel tonlarda elbiseleri ve hoş takılarıyla asil elfler bugünün mucizevi bir gün olmasını bekliyorlardı. Güzel, sakın yüzlerinde gülümsemeler vardı, çeşitli renklerde saçları farklı tarzlarda ince ince örülmüştü.

Seraphina'nın üstünde altın işlemeli açık mavi bir elbise vardı ve ucunda söğüt ağacı tasviri olan altın bir kolye takmıştı. Bu kolye ona annesinden, annesine de anneannesinden kalmıştı. Sivri uçlu kulaklarını ve elmacık kemiklerini vurgulamak adına yumuşak, altını kahverengi saçlarını başının tepesinde topuz yapmıştı. Fakat birden nefesi tıkanarak eşikte donakaldı. Bugüne dair her şey böylesine güzel ve ışıltılıyken neden hasta gibi hissediyordu ki?

Elkin bir elini sırtına koyup hafif bir baskıyla onu öne doğru ilerlemeye yüreklendirdi. Her yer öyle sessizdi ki hafif elf adımları salonda yankılandı. Elf kalabalığının tam ortasındaki beyaz taş kemerlerin altından geçidin sonundaki Kral'a doğru ilerlerlerken bütün gözler Seraphina'yla Elkin'in üzerindeydi. Devasa pencerelerden içeri dalga dalga süzülerek Kral'ın altın tacındaki ıslıl ıslıl elmaslardan yansıyan gün ışığı uhreviydi. Kral'sa şık yeşil cübbesinin içinde tam bir asalet timsaliydi. Fakat bakışları sertti. Bir zamanlar müşfik olan Yüce Kral'ın karanlık sanatlarla ilgilenip daha da güçlenmeye, sihir yeteneği edinmeye çalıştığına dair rivayetler dolanıyordu.

Koridorun sonunda onları bekleyen sarışın Kral'ın gözleri Seraphina'nın kucağında uyuklayan küçükteydi. Oturduğu beyaz tahtın sırtı öyle yüksekti ki onun boyunda üç kişi üst üste çıksa ancak ucuna yetişebilirdi.

Kendi cübbesiyle uyumlu gri bir asa taşıyan ışıık büyücüsü Vesstan da Kral'ın sağıında duruyordu. Açık renkli, düz saçları gümüş dallı tacının arasından yarım toplanarak tören örgüsü yapılmıştı. Sıcak bir tebessümle beş basamak aşağı inip anne babayı sunakta karşıladı. "Bu çocuğun sınanması ve isminin konması için burada toplandık. Kızın bugünden itibaren taşıyacağı isim ne olsun?"

Elkin boğazını temizledi. "Bundan sonra Layala Nurgetiren diye bilinecek."

Seraphina çocuğuna iyice sarılıp sırtını hafifçe pışpışladı. Sınama için ondan ayrılmayı istemiyordu ama mecburdu. Tüm anneler bunu yapardı.

Büyücü başını yere eğdi, önündeki kaya sunağı dokunduğunda bileklerindeki gümüş bilezikler çınladı. "Lütfen bebek Layala Nurgetiren'i buraya bırakın."

Seraphina Kral'ın gözlerinin içine baktığında adamın çenesi hafifçe yukarı kalkmıştı.

Sabırsızdı.

Seraphina kundaktaki bebeğı nazikçe sunağı bıraktı fakat düşmemesi için elini göğsünden ayırmadı.

Büyücü başını yukarı aşağı salladı. "Fazla vakit almayacak. Hem korkma, çocuğı zarar gelmeyecek. Birkaç söz zikredeceğim, sonra bir işaret bekleyeceğiz. Hiçbir şey olmazsa çocukta sihir yok demektir."

Seraphina bunun farkındaydı. Yüzlerce defa bizzat seyretmişti. Şahit olduğı hiçbir çocukta sihir çıkmamıştı. Hiçbir işaret gelmemişti. Adalon'un sihirle doğmuş son elflerinden Büyücü Vesstan, Layala'nın kafasının ortasına dokundu. Sadece birkaç söz söyleyerek asasının ucunda zift karası bir bulut anaforu topladı. Bu bulut yılan misali hareket etmeye başladı, dördünün etrafında kıvrılıp ilerledi, en sonunda da sadece Layala'yı çevreledi. Kızın üzerindeki karanlık siste çiçekler tomurcuk-

lanmaya başladı; zambak çiçeği öyle koyu bir mora döndü ki neredeyse siyah oldu.

Seraphina'nın göğsüne bir ağırlık çöktü. Doğum lekesi yetmemiş, bir de bu karanlık sihir göstergisi çıkmıştı... Ne demekti bu? Ne olacaktı şimdi? Sihirli çocuklara ne yapıyorlardı? Gözlerini Layala'nın küçük, tombul yüzünden ayırmıyordu, ne kadar tatlı ve sevimliydi. Seraphina'nın yüreği sevgiyle kabardı ama bir yanı kaygılıydı; böyle narin, güzel bir şeyin içini karanlık nasıl mesken bellemişti?

Büyücü Vesstan çarpılmış gibi elini çekti, ağzı açık kalmış vaziyette Kral'a döndü.

Yüce Kral ayağa kalktı, bakışları hırsla yüklüydü. “Kızda sihir mevcut.” Küçük bir oğlanı omuzlarından tutan bir dişi elfe elini salladı. Oğlanın kahverengi saçları meleksi yüzünü sarmıştı, kocaman yeşil gözleriyse kalabalığı gergin gergin inceliyordu. Bunlar Kral'ın eşi ve çocuğuydu. Yakınlaştıklarında Seraphina kim olduklarını anlamıştı.

“Gereğini yapın,” diye bağırdı Kral.

Seraphina paniğe kapıldı, bir Kral'a bir büyücüye bakıyordu. “Neyin gereğini yapacaksınız?”

“Dört yüz yıldır kudretli doğan ilk çocuk, reşit olduğunda oğlumla evlenecek. Nişanlanacaklar, şimdilik sihirle birbirlerine bağlanacaklar.” Bakışlarındaki katılık hiçbir uzlaşmaya yanaşmayacağını gösteriyordu. “Gelecekte halkımız için muazzam bir silah olacak.”

Silah mı? Layala daha bebekti, yalnızca bir haftalıktı ve ona silah mı diyordu? Seraphina kızı prenses olacağı için sevinmeliydi ama içine bir taş oturmuştu sanki. Her şey çok hızlı oluyordu. Onun rızasını almadan Layala üzerinde nasıl hak iddia edebilirlerdi?

Seraphina karşı çıkamadan Büyücü Vesstan sihirli sözleri söylemeye başladı. Seraphina kalabalığa baktı. Bu mutlu yüzler, göğsünü pençeleyen, dizlerinin bağını çözmekle tehdit eden

paniği kavrayamıyorlardı. Kocasının koluna tutundu. “Bir şey yap,” diye çıkıştı.

“Elimizden ne gelir ki?” diye fısıldadı adam ve elini karısının omzuna koydu. “Hak iddia edişine karşı çıkarsak bizi öldürürler. Daha sonra plan yaparız.”

Birkaç saniye içinde Kral’ın yalnızca üç yaşındaki oğlundan çıkan bembeyaz bir ışıltı filizi bebeğe uzandı ve ikisini birbirine bağladı. Bebeğin sol bileğinde bir rün belirdi: *Eş* anlamına gelen rün.

Kral bir muhafıza başıyla işaret etti, sonra karanlık bakışlarını Büyücü Vesstan’a çevirdi. “Bebeği kraliyet çocuk odasına götür. Düzgün yetiştirilip eğitilmesini ve güvenliğini sağlamalıyız.”

Panik öfkeye döndü. Seraphina bebeği kollarına aldı ve Büyücü Vesstan daha hareket edemeden yavruyu göğsüne bastırdı. “Çocuğumu benden alamazsınız. Onu yetiştirmeme müsaade edin. Eğitimiyle ben ilgilenirim,” dedi. Tahtın önünde eğilmiş yalvarıyordu.

“Burada kalacak,” diye ilan etti Kral. “Kraliçe Orlandia’yla beraber ben büyüteceğim onu. En büyük derdim güvenliği. Burada, şatoda onu koruyabiliriz.”

Seraphina birileri yardım eder mi diye etrafında tam tur döndü ama tek bir elf bile öne çıkmadı. “Onunla kalmama müsaade edin, lütfen.”

“Hayır, mümkün değil. Sihirle ilgili hiçbir şey bilmeyen biri tarafından yetiştirilmesi onu yalnızca güçsüzleştirir.”

Elkin’in eli kılıcının kabzasındaydı ama karısına başını hafifçe sallamakla yetindi. Direniş göstermeleri ölüm anlamına gelirdi. Muhafızlar gittikçe yaklaşıyordu.

Seraphina ayağa kalkıp koşmaya başladı.

Elf kalabalığına daldığında gözyaşları yüzünden önünü net göremiyordu. Salonda şaşkınlık nidaları ve mırıldanmalar yankılandı. Herkes ona yol açıyordu. Kimse onu ve bebeği durdurmaya yeltenmedi ama muhafızların önünde de durmadılar.

Seraphina hizmetçi tünellerini biliyordu. Daha önce şatoda çalışmış, yemek servisi yapmıştı.

Kral bağırdı, peşindekilerin sert adımları yaklaşıyordu. Bir muhafızın kolunun altından eğilerek geçti ve en yakındaki koridora koştu, sonra da hizmetçi tünellerine açılan bir duvar halısının arkasına sığıştı. Nefes nefese koşuyordu, en sonunda bir köşeye ulaştı ve elindeki ahşap sepette meyve taşıyan bir kadınla yüz yüze geldi.

Seraphina'nın içine su serpildi. Bu kadın en yakın dostu Evalyn'di, kentte çalışmasına müsaade edilen insanlardandı. Sırnama esnasında içeri girmesine izin verilmemişti ama yine de buraya gelmenin bir yolunu bulmuştu. "Bebęimi al," diye belirtti Seraphina. "Kendi evine götür. Benim eve sakın yaklaşma. Sonra yanına gelip senden alırım."

Evalyn'in aklının karıştığı gözlerinden belliydi. "Neden benden böyle bir şey istiyorsun?"

Gittikçe yaklaşan adımlar ve bağırışlar yüzünden Seraphina'nın yüreği ağzında atıyordu.

"Nereye gitti? Bulun şunu!" diye bağırdı yakınlardan bir adam.

Seraphina bebeği Evalyn'e uzattı. "Lütfen. Layala sihirli. Kral onu kullanmak istiyor. Buna müsaade edemeyiz."

Meyve sepetini yere bırakan Evalyn başını yukarı aşağı sallayıp bebeği kucağına aldı. Bir an öylece durdular; birbirlerine baktılar, durumu kavradılar. İkisinin de gözleri doldu. Seraphina sevgili yavrusunu en azından bu hayatta bir daha göremeyeceğini biliyordu. "Hava kararmadan önce evine gelemesem onu buralardan uzaklara götür... Onu tüm varlığımla sevdiğimi bilmesini sağla."

Evalyn başıyla onaylarken esmer yanağında bir damla göz yaşı parıldadı.

Seraphina bebeğin yumuşak başını öptü, tatlı kokusunu son defa içine çekti. Aile yadigârı kolyesini çıkarıp kızına verdi. "Layala'ya anne babasının onun için son âna dek savaştığını anlat. Bir gün kendisinin de savaşması gerekeceğini anlat."

BİRİNCİ BÖLÜM

–YİRMİ DÖRT YIL SONRA–

*–Aşk tesirli bir güçtür. Satın alınamaz. Ne alıkonulabilir
ne de çalınabilir.*

*Her ne kadar bazı bazı uğruna savaşılmaması gerekse de
hür iradeyle verilmesi gerekir.–*

Soğuk damlalar dört nala koşan atların toynakları misali toprağı dövüyordu. Gök gürledi ama tiz bir çığlık hepsini bastırdı. Layala'nın elf gözleri karanlıkta iyi görüyordu ama bu yıldızsız gecede, her yanını saran kızılçam ormanının derinliklerindeki karanlık âdeta canlı bir şeye dönüşmüştü. Düşük görüş mesafesi ormanın sadece silüetini açık ediyor, çığlığın kökenini gizemli bırakıyordu. Çığlık bir başka yerden yankılanmış ve onu soğurması gereken ağaçlardan sekmişti. Layala tüyleri diken diken olmuş hâlde vazifesine döndü.

Başlığını örterek beline kadar dökülen siyah saçlarını gizledi, sonra da çalılar ile fundalıkların arasında süründü. Herhangi bir inleme, hareket var mı diye kulaklarını dört açmıştı. Yedi günde bir anne babası onuruna dikilmiş heykelleri ziyaret eder ve oraya bir buket koyu yeşil unutmada beni çiçeği bırakırdı. Hayatlarını onun için feda eden bu insanlar için en azından bu kadarını yapabiliyordu. En fazlasını ise daha sonra yapacaktı.

ELF KRALIÇESİ'NE İTAAT EDECEKSİNİZ

Layala eve döndüğünde teyzesinin bakmasını tembihlediği beyaz tüylü yavru köpek tam da fırtına büyürken sinsice evden kaçtı ve kulübelерinin arkasında kalan Kızıltepe Ormanı'nına daldı. Ormanın bu kısmı nemli yosunumsu tonlarda, bir nebze de tatlılık ihtiva eden hafif baharat kokardı ama bu akşam esinti beraberinde çürümüş yumurta kokusu getirmişti.

Layala elini ufalanan bir ağaç kütüğüne koyarak üzerinden atladı ve ayaklarını yere basıp çömeldiği anda bir başka feryat havayı yarıdı. Deri kuşağından hançerini usul usul çıkardı. Bir savaş nidasıydı duyduğu, yemek peşinde ava çıkmış bir hayvanın ya da başka bir şeyin sesi. O kelimenin zihnine üşüşmesine izin vermek istemiyordu ama uzun zaman önce ölen Zifir Büyücü tarafından lanetlenen *solgunlar* da böyle ses çıkarırlardı. Onları ilk defa çocukken duymuştu, can veren yaban kedileri gibiydi sesleri. Bugün bile o sesi düşündükçe yüzünü buruşturuyordu. Bir tanesi yakınlardaysa mahluku oracıkta öldürmeliydi, yoksa kasabaya ulaşma riski vardı.

Küçük bir inleme çalındı kulağına. Çalı örtüsünü inceledi ve bir çalı yaprağı altında kısmen saklanabilen titrek yavru köpeğin yanında durdu. Hayvanın beyaz kürkü toprak ve pislikten kahverengi olmuştu. Hafif bir ısıklık koyuveren Layala ona doğru sürünüp elini uzattı. “Hadi, Dregous.” Hayvan irkildi ve geriye doğru çekilmeye başladı. *Ölümüm bu köpeğin elinden olacak*, diye düşündü Layala. Hayvan koşmadan üzerine doğru atladı, yuvarlandı ve tam ortada yakalayıp tekrar ayağa fırladı.

“Yaramaz köpekçik,” diye fısıldadı yavruyu göğsüne bastırıp eve dönüş yoluna girerken. “Ne diye en uygunsuz anlarda kaçarsın bilmem. Soğuktan, ıslanmaktan mı hoşlanıyorsun nedir?”

Arkasından, “Hımmm,” diye mırıldandı tok bir ses. “Dişî elf kokusu alıyorum.”

Layala'nın sırtından aşağıya bir ürperti indi. Tüyleri diken diken oldu. Hançerini daha sıkı kavradı ve başını azıcık yana çevirip birkaç adım ötesindeki solgunu bir an için seçebildi.

Saġanak yüzünden geldiğini duymamıştı. Solgunun gayritabii beyaz çehresi ve saçları çevrelerini saran geceyle keskin bir zıtlıktaydı. Bu loşlukta bile ağzının etrafındaki kan lekeleri görü-lüyor, kanlar kara dudaklarından çenesine akıyordu. Gözlerinin çevresinde külden halkalar vardı ve dönüşmeden önce herhâlde pürüzsüz olan hastalıklı beyaz teni suya aç çöl toprakları misali çatlaklar ve kırıksıklıklarla bezeliydi. Mahlukat aç olmalıydı.

“Bir adım daha yaklaşma,” diye emretti Layala en sert ses tonuyla. “Diyelim ki yaklaştın, sonrasında olacaklardan hiç hoşlanmazsın.”

“Meydan okuyorsun gibi geldi.” Adam berbat bir çığlıkla üzerine atladı.

Layala koşarken çizmeleri yumuşak toprağa battı, solgun hemen arkasındaydı. Bir an için arkaya bakmayı göze aldı. Pençeli bir el hemen yakınındaydı. O anki ivmesinden faydalanarak kütüğün üzerine atladı, döndü ve lanetli mahlukla göz göze geldi. Hançerini fırlattı. Bıçak yaratığın alnına saplandığında solgunun ciğerlerinden ölümcül bir inilti yükseldi. Bacakları gücünü kaybetti ve gevşemiş uzuvlardan ibaret bir yığın hâlinde yosunlu zemine yıkıldı.

Dregous’u hâlâ göğsüne bastıran Layala cübbesinin yakasıyla ağzını ve burnunu kapayıp solguna iyice bakabilmek için kütükten indi. Yıllar sonra gördüğü ilk solgundu bu. Onu Hiç’ten buraya, Fundalı Oyuk’a getiren ne olmuştu acaba? Kendi sihri olamazdı. Küçüklüğünden beri kullanmamıştı. Belki de lanet yayılıyordu. Fundalı Oyuk’tan kimse Zifir Büyücü’nün ölümünün ardından solgunların nasıl yaratıldığını bilmiyordu. Bazıları elflere bulaşan ve insanları öldüren bir hastalık olduğundan şüpheleniyordu.

Layala hançerini geri almak istedi ama ne olur olmaz diye bıraktı. Fazla yaklaşmak tehlikeli olabilirdi. Veba gibi yayılı-yorsa solgunluğu ona bulaşsın istemiyordu. O şeye, artık hayatta olmayan bir efendiye hizmet etmeye şartlanmış vahşi, insan ve

ELF KRALİÇESİ'NE İTAAT EDECEKSİNİZ

elf yiyen bir canavara dönmüşmek. Bunların asıl istedikleri tüm elfleri kendilerine benzetmek, bir zamanlar oldukları insandan geriye sadece sapkın bir kabuk bırakmaktır.

Eve dönüş yolunda hiç vakit kaybetmedi. Layala kulübenin yuvarlak kapısını ittirip arkasından kapattı ve demir kilidi indirdi. Elini tahtaya dayanmışken pürüzsüz metalde kendi yansımasını gördü. Ona bakan açık mavi gözlerinde hâlâ ellerini titreten o korku vardı. *Kıl payı kurtuldum.* Solgunun o daha farkına varmadan ne kadar yakınına geldiğini düşününce ürperdi. İstescydi sırtına atlayabilirdi. Elflerin adımları tabiatları gereği hafifti, insanlar tarafından ekseriyetle duyulmazlardı, kendi türleri için bile neredeyse işitilmezlerdi, solgunların da onlardan bir farkı yoktu. Layala, mahlukat ona ulaşmadan önce varlığını hissedebilirdi belki ama geç kalmış olurdu.

Oturma odasına doğru yürürken avucunu öne uzattı, üstündeki çapraz kirişlerden sarkan envaiçeşit bitkinin yapraklarına, sarmaşık ve saplarına dokundu. Evalyn Teyze en nadide bitkileri toplamaya kafayı takmıştı. Bazısı şans getirirdi. Diğerleriyse insanı bir haftalığına uyuturdu. Parlak mavi yemişli ve keskin siyah yapraklı olan ani ölüme sebebiyet veriyordu, yanık turuncu yapraklı Pottifer yapraklarıysa tüketildiğinde hızı ve canlılığı artırıyordu. Layala bir kere birkaç yaprağını yemiş ve dört nala giden bir atı koşarak geçmişti.

Kemerli kırmızı tuğladan şömine, üstündeki çaydanlıkla beraber kükrüyordu. Dregous'u sandığına bıraktı, sonra da sağır edici ıslığı sussun diye çaydanlığı almak için bir kanca kaptı. Çaydanlığı aldıktan sonra ıslak cübbesini çıkardı ve kapının yanındaki kalaylı çengele astı.

Kitabı ve battaniyesiyle sallanan sandalyesine yerleştiğinde aklına bir kır çiçeği ovasının görüntüleri üşüştü ansızın. Bu düşünce öyle hızlı gelip geçti ki sanki hiç aklına gelmemişti. Derken tuhaf, anlaşılmasız fısıltılar odayı sardı. Hem dört yanda hem de hiçbir yerde yankılanan.

Ellerini şakaklarına götürüp dişlerini birbirine bastırdı. Son zamanlarda sıklaşmıştı bunlar. Yabancı diyarlara dair görünümler – gittiğini asla anımsayamadığı yerler... Fakat asıl sinir bozucu olan seslerdi. Hiçbir şey anlayamayacağı kadar boğuk gelen sesler. Neydi bu? Neden oluyordu? Bu sanrılar sihrini kullanmayı reddetmesinin yan etkisi miydi? Son zamanlarda omuzlarına bir ağırlık çökmüştü, sanki birileri onu durmadan aşağı ittiriyordu. Kötü şeyler yaşanacağını hissediyordu ve bu duyguyu üzerinden atamıyordu.

Kulübenin yakınlarından şarkı söyleyen iki şamatacı adamın sesi duyuldu, böylece aniden kesilen diğer seslerden kurtuldu. Şarkıyı kapının yumruklanması takip etti. “Hişşt, Layala! Gel bir şeyler içelim beraber!” diye bağırdı Ren.

“İstemiyormuş gibi yapma!” diye ekledi Forrest. Layala’nın dudaklarının kenarı istenmeyen bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. Onu neredeyse her akşam dışarı sürüklemek zorunda mıydılar? Bu öyle bir rutine dönüşmüştü ki artık kasabadaki herkes bekler olmuştu. “Siz delikanlıları bir kereliğine de başkası eğlendirsin,” diye bağırdı ve kollarını göğsünde kavuşturdu.

Ren rengi griye çalan taş lavabonun üstündeki pencereden içeri başını soktu ve “Güzelim Layala’dan başkası ne işe yarar,” dedi. Layala perdeleri çekmediğine pişman oldu. Ren ise çarpık bir sırtıyla ona el sallıyordu.

Layala of çekerek kilidi kaldırdı, ikiliye kapıyı açtı. “Hâlinize bakılırsa kafayı çekmeye bensiz başlamışsınız zaten.” Ren’in koyu sarı saçları kıvırcıktı ve genellikle dağınık olurdu fakat bu sefer yağmurun dinmesine rağmen iyice dağılmıştı. Forrest havalı görünmekten ziyade ayakta durmak için kolunu kapının çerçevesine dayamış, donuk kahverengi gözleriyle ona yer gibi bakıyordu.

Layala özel bir şeyler giymemişti; siyah pantolon, dize kadar gelen çizmeler, gökyüzü mavisi, uzun kollu, bilekleri düğmeli ve hafiften, çok değil, dekolteli bir üst fakat Forrest’ın bu akşam

bakışlarını asıl çeken şey belindeki siyah korseydi. Kasabadaki kadınların çoğu elbise ya da etek giyerdi, aslında kumaş hareketlerini kısıtlamasa Layala da öyle giyinirdi.

“Bir iki tek attık ama asıl eğlence sen katılınca başlayacak.” dedi Forrest ve elini koyu kahverengi saçından geçirdi. Uzatıldığı saçları yakın zamanda omuzlarını geçmeye başlamıştı, yakışıyordu da. Forrest aylak aylak gülümseyince Layala’nın göğsüne keskin bir acı saplandı. Abisine öyle benziyordu ki. Novak öleli iki yıldan fazla olmasına rağmen Forrest’a bakmak ona hâlâ güç geliyordu.

“Birkaç saatliğine dışarı çıkabilirim herhâlde.” Öldürdüğü solgunu aklından çıkarmak için sadece kitap okumayı planlamıştı zaten.

“Evet!” Çak yaptılar. “Evalyn teyzecik bu akşam yardırıyor.”

“Aaa, öyle mi?” Layala sıırılsıklam cübbesini alıp yine üstüne geçirdi. “Ne kadar kazandı?”

“Fırıncı Oswin’in iki haftalığına ona bedava taze ekmek borçlanacağı kadar.” Ren kolunu kızın omzuna attı. “Tabii ki biz de tadına bakmak için uğrarız.”

“Tabii ki,” diye ekledi Layala gülümseyerek. Bakışları ormana yöneldi. Çocuklara bahsetmeli miydi acaba? Yok, mahluk zaten öldüğüne göre kimseyi korkutmanın anlamı yoktu. Fakat ya tek değildiyse? Buna endişelenmenin zamanı değildi şimdi. Bu vakitte daha fazlasını aramaya çıkamazdı sonuçta.

Delikanlılar Tüten Ejder Hanı ve Meyhanesi’nin girişinde durana kadar şaraplar, güzel bakireler hakkında bir şarkı söylediler. Üstlerindeki direktan sarkan ahşap tabelada burun deliklerinden duman süzülürken ayakta duran mavi bir ejderha vardı. Kapıya bir başka tabela daha çakılmıştı, üstünde şöyle yazıyordu: *Elfler giremez. Cüceler giremez. Periler giremez.* Layala bu kuralın tek istisnasıydı.

Tüten Ejder, kasaba ahalisinin Fundalı Oyuk’ta eğlenmek için toplandığı yerdı. Layala ile çocuklar içeri girince yüzlerine

pipo dumanı, bira ve bir parça tarçınli karışım kokusu çarpı. Karışımı Evalyn teyze hazırlamıştı. Pis ihtiyar adam kokusunun güzel bir şeyle bastırılması gerektiğinde direktmişti.

Meyhanenin pek çok yuvarlak masası adamlarla ve sol tarafta kart oynayan kadınlarla doluydu, sağ tarafsı kafayı çekme bölümüydü. Tahta kalaslardan sarkan ve içeriye sıcak bir sarı-turuncu parıltı veren oval metal avizelerde mumlar yanmaktaydı.

Muhabetin gürültüsü ve birbirine çarpılan bardakların sesi kızın kulaklarında yankılandı. Elf kulaklarının keskinliği nedeniyle gürültü bazen duyularına çok geliyordu. Yıllar içinde sesin çoğunu bastırmayı öğrenmişti.

Fundalı Oyuk'un seyisi ayağa kalktı, kartlarını masaya savurdu. "Bu kadar sık nasıl kazanıyorsun?!" Dolma parmaklarından birini karşısındakine, yani genç muhafızlardan tekine doğrulttu. "Mümkün değil bu kadarı."

"Bizim Boris yine başlamış. Her şeyini kaybedince hep başkalarını hile yapmakla suçlar," dedi Ren kelimeleri yuvarlayarak. "Belki Layala yine kışına tekmeı basar." Forrest ile Ren kıkırdadılar.

"En güzel yanı mor gözüydü. On dört gün geçmedi ya resmen," dedi Ren. "Talim avlusundaki adamlar onunla dalga geçmeye doıamadılar."

"Biliyorum. Oradaydım," dedi Layala gülümseyerek.

Evalyn teyze el sallayarak onları masasına çağırdı, altın bilezikleri çın çın ediyordu. Kırmızı, mavi ve sarı çiçek işlemleriyle bezeli şalını omuzlarına atıvermişti. "Gençler yine buraya sürüklediler seni demek." Sırıttı, yanındaki eğreti, ahşap sandalyeye pat pat vurdu. "Otur."

Layala'nın birkaç bardak birayı bitirip dudaklarına bir pipo kıştırması çok vaktini almadı. Tüttürmekten hoşlanmıyordu; hatta kokusundan bayağı bayağı nefret ediyordu ama erkeklerin itici bulduğu bir şeydi, o da bunu istiyordu. *Onun* yüzünden

Forrest'in abisi Novak'ın başına gelenlerden sonra bir daha hiç kimseye âşık olmayacaktı.

Daha fazla bira. Gülümsemeler daha kolaylaşmıştı. Baş daha hafif, bedeni daha sıcaktı. Evalyn teyze, Layala'nın anne babası hakkında hikâyeler anlatmaya başladı. Kadın içkiyi fazla kaçırınca hep böyle yapıyordu. En azından bu akşam Novak'tan bahsetmemişti. Bir yerden sonra ölüm muhabbetlerini kaldırmak zorlaşıyordu.

Evalyn teyzenin gözleri metal bardağındaki köpüğe kilitlenmişti. "Üzerinden neredeyse yirmi beş yıl geçtiğine inanmıyorum..." dedi lafını bitiremeden. "Anneni kardeşim gibi severdim. Bana, alt sınıf bir insana nazik, saygılı davranan çok az elften biriydi." Kadın başını iki yana sallayarak homurdandı. "Keşke daha fazlasını yapabilseydim. Onu benimle gelmeye ikna edebilseydim."

"Babamın yapayalnız ölmesine izin vermezdi. Beni sen büyüttün. Beni sakladın. O ne istediye yaptın."

"Bana söylediği son şey neydi biliyor musun?"

Layala iç çekti, başını yukarı aşağı salladı. "Bir gün savaşmam gerekecekmiş." Artık üzerinden çok uzun zaman geçmesine, elflerin Yüce Kral'ı anne babasını öldürteli neredeyse yirmi beş yıl olmasına rağmen o vaktin bir gün geleceğine inanmak güçtü.

"Evet, haklıydı da." Kadın dengede duramayan masaya sertçe vurdu. Masa sallanıp kıpırdadı, neredeyse Layala'nın bardağındakiler dökülecekti. "Bir gün peşine düşecek, Layala. Seni eğittim. Bu kasabanın halkı seni sakladı. Buranın hudutları dışında hiç kimse seninle, kimliğinle alakalı tek söz etmedi ama bulduğumuz bu huzur ebediyen sürmeyecek maa-lesef." Teyzesinin yamuk parmağı Layala'nın burnunun ucuna değecek kadar yakınındaydı. Evalyn'in kıvrıkcık siyah saçları şakaklarından kırılaşmaya başlamıştı, gözlerinin etrafında, koyu esmer teninde kırıışıklıklar belirmişti. "O adam günün birinde

çıkagelecek. Ve sen de ne yapılması gerektiğini biliyorsun. Ne yapman gerektiğini.”

Layala bardağını dudaklarına götürüp bir yudum aldı. Gözleri boşluğa ifadesiz bakmaktaydı. O puştı öldürecekti. Aynen böyle yapacaktı, vârisini de gebertecek ve bu diyarda soyunu kurutacaktı. En nihayetinde de sihrinin peşine düşerek onun adına masumları öldürenlere dur diyecekti. Başmuhafızla dövüş ve silah talimi yapmak için saatlerce boşu boşuna çalışmamıştı.

Fundalı Oyuk’un tek demircisi olan insan azmanı kendini Layala ile Evalyn’in karşısındaki sandalyeye bırakıverdi. İçkisi bardağının yanından taşıtı. “*Elee*, çocuklar bıçak maharetlerini sınamak istediğini söyledi.”

O bir *elee* idi; elfler, yani dışarlıklılar için böyle derlerdi argoda. Bu söz kimliğini civardan geçen ve gerçek ismini duyup şüphelenecek kimselerden saklamak adına söyleniyordu ama hitap onu farklı da kılıyordu. Hayatı boyunca uyum sağlamak istemişti ama sivri kulaklarını ya da biraz hızlı hareket edişini değiştiremezdi. Kısa süreliğine aralarına karışabilse bile insanlar ondaki yabancılığı seziyordu. Onlardan olmadığını içten içe biliyorlardı. Güvenmiyorlardı.

Layala öfkeli öfkeli Ren’e baktı, delikanlı ise gür kaşlarını kaldırıp indirerek masanın kenarında ayakta duruyordu. Layala’nın gözleri iri adama döndü, sonra içkisini kafasına dikti. “Seni küçük düşürmek istemem ama canın utanmak istiyorsa hiç dert değil, bahse varım,” dedi ve cübbesini çıkardı. Adamlardan birkaçı ıslık çaldılar. Layala gözlerini devirdi. “Aman susun, üstümü değil, cübbemi çıkardım.” İnsan erkekleri çok kolay tahrik oluyordu. Kollarını daha ziyade gösteriş yapmak adına dirseklerine kadar sıvadı.

“Üstünü de çıkarabilirsin!” diye bağırdı birisi. “Bize uyar yani!”

“Hoop!” diye bağırdı Forrest ve elini Layala’nın omuzlarına koydu. “Kendisi düzgün bir hanımefendidir. Kızı usandırmayın.”

“Teşekkür ederim,” dedi Layala. “Kim çıkacak karşıma peki? Sen mi, John?” Aklını kaybetmediyse karşısına çıkmazdı ama

Layala'nın görünüşü aldatıcıydı. Uzundu, sıırım gibiydi, kocaman mavi gözleriyle tam bir elf güzeliydi ama sık sık ne kadar eğitilmiş olduğunu unutuyorlardı. Yıllar boyunca tek takıntısı bütün Adalon'un en ölümcül dişi elfi olmaktı.

“Ben değil, çırağım James,” diye bağırdı demirci John. Köşede duvara kaskatı yaslanmış cılız bir ergeni eliyle yanına çağırdı.

Gözleri kocaman açılan çocuk yaklaştı. “Buyurun, efendim?”

“Git de şu duvara sırtını ver bakalım. İyice yaslan. Ren’le bahse girdim, *elee* başının üstündeki elmayı vuramaz dedim. O vurur diyor.”

James’in o fal taşı gibi açılmış kahverengi gözleri Layala’ya döndü. Âdemelması inip çıktı. “Be-ben mi? *Ele* başıma bıçak mı atacak?”

“Evet! Kıpırda, evlat,” diyerek duvara doğru ittirdi çocuğu. “Yaralanırsan sırf katıldığın için sana bronzdan bir şepin vereceğim.”

“Elmayı vurursam da çocuğa katıldığı için bir tane bronz şepin vereceksin.” Bıçağı kuşağından çıkarıp masaya koydu. Çocuk riski alıyorsa ödülün de birazını almalıydı. “Elman var mı?”

“Eh,” dedi demirci üstünü başını arayarak. “O kadar uzun boylu düşünmemişim. Elması olan var mı, ahali?”

Etraflarında küçük bir kalabalık yarım çember oluşturmuştu. Çoğu ağızlarında tüten pipolar, ellerinde bira bardaklarıyla erkeklerdi. Önde duranlardan biri de yanakları fazla renkli ve memelerinin yarısı korsesinden dışarı taşmış bir kadındı. Müşteriler aralarında bakışırken hep bir ağızdan “hayır” mırıltısı duyuldu.

“Bende var,” dedi arkalardan hoş, tok bir ses.

Kalabalık hep beraber sese döndü ve aralarında bir boşluk açılınca avucunda kıpkırmızı bir elma tutan başlıklı bir adam görüldü.

“Buyurun elmanızı.” Başlığın içine süzülen altuni bir ışık hüzmesi yabancı ve kirli sakallı bir çeneyle düz bir burnu ortaya serdi. Bir yabancı, burada, Fundalı Oyuk’ta. Layala bıçağının kabzasını sıkıca kavradı ve nabızı tavan yaptı. Uzun, iri kıyım

adam yanından geçerken tüyleri diken diken oldu. Tuhaf bir aşinalık hissiyle ürperdi ama nedenini bilmiyordu. Adam kıpkırmızı elmayı çocuğun başının üstüne yerleştirdi.

Layala ona doğru usul usul yaklaşan bu davetsiz misafire dik dik baktı. Derinlerinden bir içgüdü ona kaçmasını söylüyordu ama yerinden kımıldamadı. Adamın siyah çizmeleri bileğe kadar çamura bulanmıştı, ahşap zeminle arasında bir santimetre ya var ya yok olan kara cübbesi tertemizdi, hatta yepyenyidi; demek ki uzak mesafeden yürümemişti. Cübbesi ıslak görünmüyordu; fırtınaya çıkmamış, içeride kalmıştı belli ki ama burada kim onu ağırlamıştı ki? Kimse bir seyyahtan bahsetmemişti. Hanın odaları yılın bu zamanı boş dururdu. Kasaba ahalisi tanımadık biri geldiğinde Layala ile Evalyn teyzeye saklansınlar diye haber uçururdu.

Ren boğazını temizledikten sonra, “Başka bahse giren var mı?” diye sordu. Şingır şingır kesesini havaya kaldırdı, Tüten Ejder’e bir yabancının gelişi olağan bir şeymiş gibi hareket ediyordu.

Adam bar tezgâhına doğru gitmek için yanından geçerken cübbesi kızın koluna değdi.

Bir anlık duraksamanın ardından kimse öne çıkmayınca Ren kaşlarını çatı. “Yok mu kimse? En az üç bardak birayı gömen bir *eleeye* bu kadar mı güveniyorsunuz?”

“On bardak da içsem sorun değil,” diye övündü Layala. Aslında dediği kadar içse onu yerlerden toplarlardı ama herkes güldü. Cılız ergen titreye titreye gözlerini yumdu.

“Titremeyi kes, evlat,” diye gürledi demirci. “Kendini zorla deldireceksin. Elmayı ağzına mı soksaydık acaba?”

Kahkahalar büyüdü. Artık meyhane müşterilerinin yarısı kızın arkasında toplanmıştı. Layala bar tezgâhındaki adama şöyle bir baktı. Sırtı dönüktü fakat Layala’nın bakışlarını hissetmiş gibi omzunun üstünden baktı. Layala ona ihanet eden gözlerini hemen kaçırdı, yakalandığı için utanmıştı.

“Ne diye bekliyoruz, *elee*? Heyecan mı yaptın?” diye alay etti demirci John.

“Alakası bile yok.” Layala tek gözünü kapadı ve puslu zihnini odaklamaya çalıştı. Yıllar boyunca bıçak kullandığı için kendine güveni tamdı. Bıçak atma hareketi içine öyle işlemişti ki artık düşünmeye bile ihtiyaç duymuyordu. Taklalar atarak havayı vın diye yardığı gibi tek bir tak sesiyle elmayı duvara mıhladı. James şükür duası mırıldanarak dizlerinin üzerine çököverdi.

Kalabalığın yarısı tezahürat ediyor, yarısı homurdanıyordu.

“Ah inancı zayıf sizler, bilmez misiniz ki oyuğun en iyisi benim?” Layala, John’a gülümsedi ve göz kırptı. “Çocuğa parasını ver bakalım.”

John masaya elini vurdu. “Lanet olsun, Ren.” Uzun, kirli parmağını Ren’e doğrulttu. “İsabet ettireceğini biliyordun. Forrest iskalar demişti.”

“Hepsi oyunun bir parçası, John!” dedi Ren gülerek. “Biliyordum tabii ki, bu yüzden bahse girdim. Bana yeni bir bıçak borçlusun. Bu arada üzerinde adım da yazsın isterim.”

“Kendi üstüme bahse tutuştüğüm için ben de bir tane alabilir miyim?” diye ekledi Layala.

Onları izleyenler katıla katıla güldüler, sonra da diğer eğlencelerine dönüp Layala’nın adamı bulmayı umduğu bar tezgâhının önünü açtılar ama orada kimsecikler yoktu. İçeriye çabucak göz gezdirdi ama o kadar kişinin arasında adamı bulamadı. Düğümlenen midesi gevşedi ve omuzlarından bir yük kalkmış gibi hissederek Evalyn teyzenin yanına oturdu. Sırrı bir gün daha güvendeydi.

“Güzel atıştı.” Başlıklı yabancı karşısındaki sandalyeye rahat rahat yerleşti. Adamın sakinleştirici, gür sesi Layala’nın tüylerinin diken diken olmasına yol açtı. “Senin gibi güzel bir elf böyle bıçak atmayı nereden öğrendi?”

İKİNCİ BÖLÜM

Layala hemen elini masanın altına götürdü ve rün izini saklamak için yenlerini aşağı çekti. İnsanlar rünün ne anlama geldiğini bilmiyorlardı ama tanımadığı bir adamın karşısında ne kadar tedbirli olsa azdı. Uzanıp saçlarına dokundu, kulakları saklıydı, her zamanki gibi. Elf olduğunu başka bir yerden tahmin etmişti herhâlde.

Layala masanın diğer tarafına uzanıp adamın duman grisi başlığını ucundan tuttu ve hafiften çekiştirdi. “Kasabama yabancının gelip yüzlerini saklamalarından hiç hoşlanmam.”

“Burası *senin* kasaban yani?” Yabancı başlığını geriye attı.

Layala kaşlarını çatmamak ya da önünde oturandan hoşlanmadığını açık etmemek için yanaklarını ısırды; adam günaha sokacak kadar güzeldi. Koyu, dalgalı saçları omuzlarına dökülüyor, sert hatlı yüzünü vurguluyordu. Layala’nın bakışları dudaklarında, oradan da kirli sakallı çenesinde ve çıkık elmacık kemikleriyle düz burnunda gezindi. Yakut yeşili gözlerine gelince donakaldı, hayır, daha açık bir yeşildi, güneşin mücevhere dokunup parlattığı anda taşın büründüğü ton misali. Bu renkte göz görmemişti hiç. “Girişte elfler giremez yazdığını görmedin mi? Okuman yazman yok mu, yoksa kuralları hep böyle pervasızca görmezden mi gelirsin?” diye sordu Layala.

Adam öyle kusursuzdu ki onun türünden olmaması mümkün değildi, sivri uçlu kulaklarını gür saçlarının altında saklı tutsa bile belliydi. Adamın onun ne olduğunu nasıl böylesine

çabuk anladığını biliyordu artık. İnsan ve elf arasındaki farklar nüanslarla da olsa gayet aşikârdı. Layala şimdiye kadar bir başka elfi böylesine yakından görmemişti.

Adam sırttı. “Gayet iyi okuyabiliyorum aslında.” Duraksadı. Sesi de bir nebze farklı, neredeyse ilahiydi ve âdeta kızın ense kökünden aşağıya doğru iniyordu. “Ama sen de bir elfsin. Hem bu kasabanın sana ait olduğunu söylememiş miydin? Sakinlerinin olduğun şeyden hoşlanmamaları canını sıkıyor mu?”

Evalyn teyze olanları pürdikkat izliyordu ama tek kelime etmedi. Layala, masanın altında bacağını oynatan kadından yayılan kaygıyı hissedebiliyordu. İnsan topraklarında bir elfin bulunuşu, ister birileri onun peşine düşsün ister düşmesin, hep bir endişe kaynağıydı. Buradaki kimse adamı evine almayı teklif etmemişti. Bunun adamın kasabadan öylesine geçtiği anlamına geldiğini umuyordu.

“Tabelayı ben astım,” dedi Layala, masaya bir parmağıyla vurarak. “Faydasızları uzak tutuyor.” Arada sırada Fundalı Oyuk’tan bir iki elf geçirdi, Layala da o zaman gözden ırak dururdu ama bu anlar ejderha yumurtası kadar nadirdi. İnsan topraklarında yalnız bir dişi elf gördüğünü Kral’a iletebilecek bir elfe görünme tehlikesini göze alamazdı. Solgunlar ortaya çıktığından beri de insanların elflerden doğal bir hoşnutsuzluğu vardı ki bu anlaşılabilirdi çünkü kim bilir belki de hastalık sadece aynı havayı solumayla bulaşıyordu. İnsanlar için ölümcül olduğu kesindi.

“Burası benim kasabam çünkü burada yaşıyorum.” Yüzünü buruşturdu, gereksiz yere fazla bilgi vermişti. Kendini toparlamak için hafifçe gülümsedi ve gözlerini hâlâ duvara mihlanmış duran bıçağa doğru kaldırdı. Elinde olmaması ne yazıktı. “Fundalı Oyuk’a hangi rüzgâr attı seni, yabancı? İş mi, yoksa eğlence mi?” Adamı başından savmak istiyordu ama şüpheli de görünmemeye çalışıyordu. Onu, Layala Nurgetiren’i

Kral'a götürmenin mükâfatı inanılmaz olurdu büyük ihtimalle. Ödül avcılarını duymuştu, bu adam da onlardan mıydı yoksa?

Adam biraz daha öne eğildi, gözleri onunkilere kilitlenmişti. Tıpkı kurbanını bulan bir avcıya benziyordu. "İş için geldim ama seni görünce... yani ikisi birden diyebiliriz."

Eğlenceyi Layala mı sağlayacaktı yani? Yoksa işin ta kendisi miydi? Layala gözlerini devirdi, öte yandan nabzı iyiden iyiye hızlanmıştı. "Buraya gelip beni böyle kolay tavlayabileceğini mi sandın?" dedi, adamın demek istediğinin bu olduğunu umuyordu; iş tehlikeli olurdu. Çevresini kolağan etti. Adam tek miydi, yoksa yanında arkadaşlarını getirmiş miydi? Bir başka cübbeli ve başlıklı kişi kapının yanında duruyordu. Beraberinde bir suç ortağı getirdiği kesindi yani.

Forrest'la Ren demircinin peşinden bar tezgâhına seğırttikleri için onları ikinci yabancıyı kontrol etsinler diye yollayamıyordu.

"Kesinlikle hayır, güzel hanım. Bahse girerim seni tavlama epey zordur." Göz kırıp sandalyesinde arkasına yaslandı. Ahşap, ağırlığı altında çatırdadı. "İlgimi... çektiğini fark ettim."

Layala güç bela yutkunabildi. Sessizliği Evalyn teyze bozdu. "Git başka şeylere ilgi duy, trol. Sizin gibileri burada istemeyiz."

"Trol müyüm ben?" Adam fazlasıyla yapılı vücuduna baktı ve cübbesindeki bir toz zerresini ya da en az onun kadar görünmeyen bir şeyi silkeledi. Sonra başını yukarı kaldırdı. "*Göklerdeki Yaradan aşkına*, elfim sanıyordum. Aniden yeşil, bozuk şekilli ve" deyip kolunu kaldırarak koltuk altını kokladı, "berbat kokulu bir şeye dönüştüğümü fark etmeyerek ne büyük münasebetsizlik ettim"

Layala gülümsememek için dudaklarını birbirine bastırdı. "Troller söz konusuysa insan tedbiri elden bırakmamalı."

"Bilmez miyim," dedi adam, gülümseyince inci gibi beyaz dişleri ortaya çıktı. "Fakat erkek elfler daha beterdir diyen de var."

"Berbatlardır," dedi Layala cilveli cilveli. "Hilkat garibeleri."

“Oo, öyle çirkinini bulmak zordur muhakkak.” Lakayt, rahat duruşunu değiştirip doğruldu ve sanki Layala’ya bir sır verecekmiş gibi öne eğildi. “Fakat dışı elfler kadar zarif canlı da yoktur hani. Bilhassa da şu an karşımda oturan kadar.”

Evalyn teyze homurdandı ve ince, koyu kahverengi bir sicimle boynuna bağladığı kurumuş, kızıl yemişleri salladı. “Bunları kullanmaya zorlama beni, çocuk.”

“Aaa, uyku yemişleri,” dedi adam düşünceli düşünceli. “Tehdidinin geçerli olabilmesi için onlardan tüketmem gerekmiyor mu?”

“Ben sokacak bir yer bulurum istersen...”

“Yeter, teyze,” dedi Layala. “O kadarına gerek kalmayacak. Hayalarına doğrulttuğum hançerim yeterli olacaktır.” Layala, Evalyn teyzenin belinden yürüttüğü bıçağın ucunu masanın altından adamın kasıklarına hafifçe bastırdı. Adamın sonraki hamlesi onun peşinde olup olmadığını öğrenmesi için Layala’nın işine yarayacaktı.

Hakkını vermek lazım, diye düşündü Layala çünkü adam gıdım kıpırdamamıştı, sadece güzel yüzünde küçük bir gülümseme belirdi.

Layala başıyla kapıyı işaret etti. “Çıkış yolunu biliyorsun. Arkadaşını da unutma.”

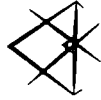
“*Hayalarım*a dair güzel hisler beslediğim için sorun çıkarmadan gidiyorum.” Adam “haya” sözcüğünü sanki ilk defa duyuyormuş gibi vurgulayarak söylemişti. Bu belki de insanlara has bir tabirdi. Ren, Forrest ve eğitim aldığı kişiler sık sık kullanırlardı. Yabancı ayağa kalktıktan sonra durdu. “Merak ettiğimden soruyorum, eşin nerede?”

Eş rününü mü görmüştü? Ayrıca o kadar çok rün varken o izin ne anlama geldiğini de mi biliyordu? Layala’nın göğsüne hafiften bir ağırlık çöktü. “Neden bahsettiğini anlamadım.”

Adamın gözleri kızın kapalı bileğine yöneldi. “Anlamışsındır bence.”

Yaradan aşkına, yabancı biliyordu, en azından şüpheleniyordu. “Fena hâlde yanıyorsun. Hayatımda erkek falan yok, zaten istemiyorum da. Senin yerinde olsaydım boş verirdim. Boş vermezsen başına neler geleceğini kim bilir?” Arkasında duran bir grup adama şöyle bir baktı. Gayet yakından takip ediyorlardı. Bir işaretiyle adamı kapı dışarı ederlerdi.

Yabancı kapının kenarında duran adamla beraber çıktıktan sonra Layala otuz saniye bekledi, sonra ayağa fırladı. Bıçağını duvardan çıkardı ve ellerinde iki kesici aletle, sallanan kanatlı meyhane kapısını omzuyla açiverdi. İçinden bir ses yabancının ne rûn izine ilgisinin ne de buradaki mevcudiyetinin tesadüfi olduğunu söylüyordu. Ya Yüce Kral’a haber vermek için onu arıyorduydu? Layala buna izin veremezdi. Yola çıkıp iki yanına baktı. Yüzü yağmurdan sırılsıklamdı. Ara sokakların gölgele-
rine baktı, uzakta at var mı diye arandı ama adam gitmişti ve yağmur adımlarından geriye tek bir iz bile bırakmamıştı.

Layala bütün gece yatağında yün battaniye altında dönüp durdu. Gördüğü şu elf, daha doğrusu *elfler* yüzünden kaygılıydı. İki kişiydiler. Gün doğumundan dakikalar önce kalkıp yakındaki nehre yıkanmaya gitti, aklını boşaltmayı umuyordu. Hava soğuktu ama ferahlatıcıydı da. Evalyn teyze banyo için kocaman metalden bir küvette yağmur suyu kaynatırdı ama Layala’ya göre o kadarı vakit kaybıydı. Bir parmağını sıcaklığını anlamak adına yavaşça nehre batırınca bütün bedenini bir ürperti sardı. Bunun vereceği şok sayesinde algıları iyice açılırdı. Kızılgerdanlar suyun üzerinde yükselen söğütte öterken güneş dağların ardından baş gösterdi. Suyu serpilen lavantaların kokusu fevkaladeydi. Bu, Layala’nın gün içinde en sevdiği vakitti. Tabiatın huzurlu

sesleri. Kimse uyanık olmadığından onu rahatsız edebilecek kimsenin olmaması da cabasıydı.

Belki de elf hakkında yanıliyordu. Yabancıнын ona söylediği her şeyi kendi kuşkularına uyacak minvalde yorumlaması mümkündü. En nihayetinde adam dışarıda onu beklememişti. Kapısına dayanan kimse olmamıştı. Fakat içindeki şu huzursuzluk bir türlü geçmiyordu.

Çevresini hızla kolaçan ettikten sonra çabucak üstünü çıkarıp suya atladı. Tamamen gölcüğe gömüldü ve buz gibi suda titreye tireye tekrar yüzeye çıktı. Saçlarını, nane ve lavanta kokulu keçi sütünden sabunla yıkadı, sonra uçlarını pürüzsüz ve parlak tutmak için bazı yağlar sürdü. Yakınlarda bir yerde bir at kişnedi. Sırtı ürperdi. Civarda hiç ev yoktu. Bu tarafa hiçbir atlı gelmemiştir.

Layala birileri yaklaşıyor mu diye bakmak için hemen arkasına döndü. Kıyıdaki uzun çalılar hafif hafif esen rüzgârda salınıyorlardı ama ne bir kişi ne de at çıktı ortaya. Yine de suyun akışını, kuşların cıvıltısını, ördeklerin vak vaklayışını ve kıyıda öten cırcır böceklerini duyabiliyordu. Her şey huzur içindeydi, derken bir karga ya da kuzgun gakladı ve Layala'nın gözleri kuşun tündüğü dala çevrildi. Hayvan küçük başını iki yana salladı, sonra da kanatlarını çırpıp yükseldi ve oradan uzaklaştı.

Karakuşların hayra alamet olduğu görülmemiştir. Layala birilerinin onu izlediği hissinden bir türlü kurtulamıyordu. Sırılsıklam vaziyette çalıların arasına çömeldi, yün bir bezle hızlı hızlı kurulandı ve giysilerini üzerine geçirdi. Bir yandan da çevresine bakınıyordu. Eğer bir solgun civardaysa tedbirsiz yakalanmamalıydı. Biri onu dikizliyorsa da gözlerini oyacaktı.

Bileğindeki eş rünü iyileşen bir yara misali kaşınmaya başlamıştı. Bir süredir sık sık kaşınıyordu ama Layala bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu. Kahverengi ize baktı, çizgiler peş peşe bağlanan üçgen şeklindeydi, içlerinden iki tane de çapraz çizgi geçiyordu. Rüne lanet ederek kulübeye doğru yollandı.

Yaklaştıkça içine bir kaygı oturdu. Yuvarlak ön kapı aralıktı ve menteşelerinden kopmak üzereydi. Ya Evalyn teyze bir öfkeyle her yeri birbirine katmıştı, ki bu duyulmamış şey değildi, ya da birileri... Layala depara kalktı, hafif elf ayakları kayda değer bir süratle mesafeyi katetti. Hançerini çekerek mutfak penceresinin altına eğildi. Usul usul doğruldu, pervazın ucundan başını kaldırıp içeriyi dikizledi. Kirişlerden aşağı sarkan bitkilerin çoğu sökülümüş, yerlere fırlatılmıştı. Dört bir yana toprak, çiçek saçılmıştı. O kadar yılın araştırmaları, harcanan paralar boşa gitmişti. Havada kuvvetli bir yasemin ve ıtırşahi kokusu vardı, Evalyn'in en sevdikleriydi bunlar, güzelim yaprakları ayaklar altında ezilmişti. Mobilyalar tepetaklak edilmişti, Dregous'un sandığı kıymık kıymık kalana kadar parçalanmıştı. Layala içeri daldı, bunu kim yaptıysa onu kesip biçmeye hazırды. Kimin yaptığı da belliydi aslında. O ikilinin işi olduğunu adı gibi biliyordu. Geçen akşam bir elfle karşılaştıktan sonra bunların yaşanması tesadüf olamazdı.

İçeride salonda ya da mutfakta kimseyi bulamadı. Evin daha da derinlerine ilerlerken çizimleri kırılmış çömlekleri çatır çatır eziyordu. "Evalyn?" diye seslendi, teyzesinin el emeği takımının parçalanmış bir tabağına basmadan üzerinden geçti. Teyzesinin yatak odasına doğru aceleyle ilerlerken yanakları yanıyor, kalbi daha da hızlı atıyordu. Koridoru aşır kadın odasına ulaştı – bomboştı. Salona döndüğünde duraksadı; bunu gözden kaçırdığına inanamıyordu. Saldırganlar, Layala'nın çocukken çizdiği tek boynuzlu at resmini koyu ahşap kaplamalı duvardan koparıp atmış, yerine de kanla şöyle yazmışlardı: *Ebediyen saklanamazsın.*

Eğer Evalyn'e zarar verdilerse... Hayır, bunu düşünemezdi. Zihninin o karanlık yerlere gitmesine izin veremezdi. Yüce Kral zaten elinden o kadar çok şey almıştı ki. Toynakların patırtısını ve atların kişnemelerini duyulunca pencereye doğru koştu. Altı adet zift karası atın çektiği altın rengi aksesuarlı siyah bir

araba hemen kapısının önünde gürültüyle durdu. Atların sık nefeslerine bakılırsa uzun zamandır koşmaktaydılar. *Göklerdeki Yaradan aşkına, beni buldular. Beni götürmeye geldiler.* Bugünün elbet bir gün geleceğini biliyordu ama şimdi saklanabilmeyi diliyordu. Pencereden bir adım geriledi, kalbi bir sinekkuşunun kanatları kadar hızlı çarpıyordu.

Bir elinde yirmi beş santim yalımlı bir hançer, diğerinde de onun yarı büyüklüğünde bir bıçak tutarak salonun tam ortasında bekledi. Duyuları dibine kadar açılmıştı, toprağa basan hafif adımlar duydu, yaklaşıyorlardı. İri kıyım, cübbeli bir erkek öne çıkıp kapı eşiğine kadar geldi. O muydu? Geçen geceki şu elf miydi?

“Benimle gel,” dedi sertçe. “Palenor’un Yüce Kral’ı Majesteleri seni bekliyor.” Bu adamda tanıdık bir şey vardı. Layala sesinin sertliğine mi, yoksa hareket ediş tarzına mı aşına olduğunu bilmiyordu fakat bu, masada karşısında oturan erkek değildi.

Boncuk boncuk terlemişti. Kolu seğirdi, gerekirse bıçağı savurmaya hazırdı. Eski, tanıdık bir his parmaklarının uçlarını kemiriyordu, tıpkı uyuştuktan sonra kanın hızla aktığı bir uzuv misali. Sihri. Sihrini kullandığı zamanlarda kötü şeyler yaşanıyordu. “Evalyn ile yavru köpek neredeler?”

Uzun boylu, karanlık adam sessiz kaldı, çehresi uzun başlığı yüzünden gölgede kalıyordu. Bu elfler ne diye yüzlerini saklamaya takmışlardı bu kadar? Öyle yapınca daha az şüpheli görünüyorlarmış gibi. Dışarıdaki araba hiç de göze çarpmayacak gibi değildi, yani niyetleri dikkat çekmemekse bayağı çuvallanmışlardı.

Layala hançerini havaya attı, birkaç kere dönüşünü izledi ve en sonunda da korkusunu cesaret gösterisiyle saklamaya çalışarak tekrar yakaladı. Yüce Kral’a dair bildiği tek şey adamın gaddarlığıydı. Anne babasının kiler başta olmak üzere ardında sayısız ceset bıraktığına dair sayısız hikâye dinlemişti. Adam

onun, yani silahının peşindeyken köyleri yakıp kül etmişti. Zaman geçtikçe de çaresizliği pekişmişti.

Layala tüm bu ölümlere dur demek için teslim olması konusunda Evalyn teyzeyle kavga da etmişti. Fakat Evalyn teyzenin şu sözleri onu her seferinde Fundalı Oyuk'ta tutmaya yetmişti: "Layala, sen onun eline geçme diye annen baban can verdiler. Fedakârlıklarının boşa gitmesine müsaade etme. Bir gün gelirlerse hazırız ama o zamana kadar hayır."

Layala Kral'ın ondan ne istediğini anlayamıyordu. Evet, sihri vardı ama onu iradesi dışında kullanmaya zorlayamazdı ki. Evalyn teyze, Yüce Kral'ın kendisine eşi benzeri olmayan bir kudret vermesi için onun gibi sihirli bir çocuğu yıllardır beklediğine dair rivayetler olduğunu söylemişti. Sihrini çalabilecek bir tür rün büyüü olduğunu tahmin ediyorlardı.

Layala'nın zihninde bu kulübede yaşanmış olabileceklere dair ihtimaller dönüp duruyordu. Duvardaki kan Evalyn'in miydi yoksa? "Nerede olduklarını söylemezsen bu odadan sadece tek bir elf canlı çıkar."

Adam hafiften yerinde kıpırdandı, sonra da dışarıdaki birine el salladı. Az sonra ortaya başka bir cübbeli saldırgan çıktı. Boyuna posuna bakılırsa dişiydi, kollarında tuttuğu kişiyi görünce Layala'nın boğazı kurudu. Evalyn teyzenin kaburgalarına bıçak dayanmıştı.

"Bu yeterli bir cevap oldu mu?" diye sordu dişi. Sesi her nedense tanıdık gelmişti yine. Layala bu sesi daha önce de duyduğuna anne babasının taştan heykelleri üzerine yemin edebilirdi ama duymamış olması lazımdı. Hayatı boyunca başka bir dişi elf görmemişti. Bu kişileri tanııyordu.

Evalyn teyze belli belirsiz kafasını yukarı aşağı salladı. Korkmuyordu. Gözlerinde korkunun zerresi yoktu. Hatta kararlı, hazır bakıyordu. "Ya köpek? Öldürdüyseniz yemin ederim ki..."

Adam homurdandı. "Tavukların oradaki bir tahta kasada."

Layala dişlerini sıkarak silahlarını kınlarına geri koydu ve ellerini havaya kaldırdı. “Onu bırakın, sorun çıkarmadan geleceğim.”

“Beni de götürün,” dedi Evalyn teyze.

“Hayır,” diye kestirip attı Layala. Boğazını temizleyip ses tonunu yumuşattı. “Hayır. Tek gideceğim.” Evalyn burada güvendeydi. O da gelirse, kadını Layala’yı manipüle etmek için kullanabilirlerdi.

Evalyn’in gözleri parladı. “Layala,” diye yalvardı.

Teyzesini tutan dişi bıçağı bir kenara atıp Evalyn’i sırtından ittirdi. Kadın öne, Layala’nın kollarına doğru tökezledi. Layala teyzesinin dengesini bulduğundan emin olunca gülümsedi. “Sorun değil. Beni bugüne hazırladın. Ren’le Forrest’a peşime düşmemelerini, bununla yüzleşme vaktimin geldiğini, dostluklarına minnettar olduğumu söyle.”

Kadın tek bir kere başıyla onayladı. “Geri döneceksin zaten, o zaman kendin söylersin.”

“Seni seviyorum,” dedi Layala ve kadın ağlamaya başlamadan gözlerini kaçırdı. Dışarıya adım atarken omzunun iri kıyım erkek elfe çarpmasına dikkat etti. Geçen gece kapının yanında duran mıydı acaba? Belki de bu tamamen başka bir ekipti.

Altı at toynaklarını yere çarpıp başlarını iki yana salladılar. Arabanın kapısı açıldı, Layala tereddüt etti. Tüm hayatını saklanarak geçirdikten sonra hiçbir sorun çıkarmadan öylece gidecek miydi? Başka ne seçeneği vardı ki? Korkaklığın vakti değildi artık. Derin bir nefes alıp kapıya yöneldi.

“Önce bir dur bakalım,” dedi dişi elf ve Layala’nın kalçasına doğru uzandı.

Layala onun eline vurdu. “Sakın.”

“O silahlarla arabaya binemezsin.”

Kral buralara bizzat gelecek kadar aptaldı demek? Layala’nın ondan nefret ettiğini biliyordu herhâlde. Yoksa birkaç adım ötesinde, arabanın içinde miydi? Yüce Kral’ın beklediğini söyle-

diklerinde, adamın Palenor'daki kalesinde beklediğini sanmıştı. Layala elfe gözlerini kısıp baktı ve dudaklarını birbirine bastırdı. Ona bu kadar erkenden saldırmak aptallık olurdu. Durumu bir tartmalı, zafiyet noktalarını bulmalı, bir plan yapmalıydı. Öte yandan güvenliğinden de feragat etmek istemiyordu.

Omuzlarını kocaman eller kavradı. “Bıçakları dökül,” dedi adam.

Layala istemeye istemeye kuşağındaki iki hançeri çekiverdi, dişi elfin avuçlarına bıraktı. Sonra çömeldi, iki çizmesinden de birer tane çıkardı, onları da teslim etti.

“Arka cebindekini unutma,” dedi erkek elf.

Layala dişlerini sıktı; fark etmeyebileceklerini düşünmüştü. Beş adet keskin ve sivri ucu olan küçük bir fırlatmalık yıldızdı. Arkasına uzanıp cebinden çıkardı ve onu da verdi. “Üstümde başka silah kalmadı.” Tabii ki vardı aslında. Sihri insan ya da elf yapımı herhangi bir silah kadar ölümcüldü.

Derken etine bir iğne battı ve kolunda keskin yanma hissetti. “Merak ettiysen söyleyeyim, Katagas serumu,” dedi adam. “Büyücülüğünden haberdarız.”

Sihri usul usul söndü, enerjisinden geriye bir fısıltı bile kalmayacak kadar cılızlaştı. “Ne yaptınız bana?” Layala sihrini hissetmek için ellerini yumruk yapıp duruyordu.

“Geçici olarak sihrini bastırarak. Tehdit teşkil etmediğini gösterirsen ikinci dozu atlarız.”

Layala kendini koruyabileceği hiçbir şey kalmadığı için çıplak hissederek arabanın basamağına ilk adımını attı, baştan ayağa titriyordu. Tutacağı kavradı, nefes alıp verişini düzeltti. Anne babasını katleden elfin böylesine yakınında bulunmak alev alev öfkesiyle beraber sağlıklı bir nebze korkuyu da harlamıştı; göğsünde bir cehennem yanıyordu.

Başını eğip arabaya girerken eş rünü tekrar kaşındı. Karşılıklı minderli iki koltuktan birinde maskeli bir elf oturuyordu. Palenorlu Asil Elflerin Kralı'nın törenlerde maske takma âdeti

ELF KRALİÇESİNE İTAAT EDECEKSİNİZ

olduğundan haberdardı ama bu kadar çırkın bir şey olmak zorunda mıydı? Yoksa adam bunu da o türden bir buluşma mı addediyordu?

Kapı arkasından sertçe kapandı, ilk kırbaç şaklayıp atlar öne doğru atıldığında Layala neredeyse devrilecekti. Kral'ın karşısındaki koltuğa güç bela oturdu, üstünü başını düzeltti ve adına avuçlarını iki yanına dayadı. Adamın ağzıyla burnu hariç tüm yüzünü kaplayan maskeden iki adet on üç santimlik gümüş boynuz yükseliyordu. Göz yarıkları bile o kadar dardı ki Layala ötesini göremiyordu. Geçmek bilmeyen bir süre boyunca tek kelime etmeden birbirlerini seyrettiler. Layala arabanın içinde adamın üstüne çullanıp boğazını sıktığını hayal etti.

“Kral Tenebris sen misin?” diye sordu en sonunda.

“Thane Athayel'im ben.” Adamın tok sesi sırtından yavaş yavaş aşağı inen bir tırnağın verdiği hisse benziyordu. Bu ses de sanki rüyalarına musallat olmuş gibi tanıdıktı. Fakat onun sesi başkalarının yapmadığı bir şey yapmıştı, tüylerini diken diken etmişti.

Layala kurumuş dudaklarını yaladı, rünün kaşınmasıyla adama yakınlığı arasındaki bağı fark etmişti. “Palenor Prensi.” Soğuk soğuk güldü. “Eşim.”

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Layala oturduğu yerde kıvranıyordu. Adalon'un en belalı katilinin tam karşısındaydı. Rivayetlere göre adam çıplak elleriyle, birçok silahlı savaşçıdan daha tehlikeliydi. En çok ondan korkuluyordu, öyle ki yanında babası bile hafif kalıyordu. Kötü namı yalnızca Zifir Büyücü'nünkiyle yarışırdı. Ve Layala'nın onunla evlenmesi gerekiyordu – sonra da öldürmesi.

“Prens mi? Hayır.” Başını hafifçe yana eğdi, sabahın aydınlığı pencereden içeri süzülüp suratını kaplayan gümüş maskeden yansıdı. “Artık Palenor’un Yüce Kralı benim.”

Layala afallama, öfke ve mutluluk duygularını aynı anda yaşarken birkaç kere gözlerini kırptı. “Öldü mü?” Öfkeliydi çünkü Tenebris ölmüşse onun hayatına kendisi son verememişti. Bu haber neden duyulmamıştı?

“Aksi takdirde hâlâ prens ünvanını taşırdım, değil mi?”

Layala bir kaşını kaldırdı. “Nasıl?”

Taze Yüce Kral cevap vermedi. Kafasını pencereleri örten kapkara perdelere doğru yatırdı.

“Yüzünü benden saklıyorken iddia ettiğin kişi olduğunu nasıl bilebilirim?” Layala gergin gergin kıpırdandı, adamın teninin normalden daha solgun olup olmadığını ya da parmaklarından pençeler çıkıp çıkmadığını anlamaya uğraşıyordu. Solgunlaşmaya başladığını gizlemeye çalışıyordu belki de. Belki Thane falan değildi. Deri binici eldivenleri giymişti ama açıkta kalan küçücük yere bakılırsa teninde hâlâ altuni bir ton mevcuttu.

“Maskemi çıkarsam beni tanıyacak mısın ki? Thane Athayel’in neye benzediğini nereden biliyorsun?” Bilmediğinin zaten farkındaymış gibi ses tonu alaycıydı.

Layala kendi cehaletinden utanarak pencereden dışarı, yanından hızla geçtikleri kızılçamlara baktı. Parmaklarını altındaki kırmızı kadife kumaşa geçirdi ve başını iki yana salladı.

Adam çehresini açık etmek yerine eldivenlerinden birini çekip çıkardı, sonra diğerinin parmaklarını usul usul çekmeye başladı. Ne yapıyordu böyle? Layala minderli koltukta iyice geriledi, her bir kası gergindi.

“Benden korkman lüzumsuz. Canını yakmayacağım,” dedi adam, sonra sol yenini yukarı sıyırdı. Layala ona inanmıyordu. Adamın gaddarlığının şöhreti kendisinden önce ulaşmıştı kulağına. Sihrini kışkırtmak için ona işkence mi edeceklerdi? Evalyn teyze böyle yapabileceklerini söylemişti. Layala o kadar eğitim görmüştü ama sonuçta yalnızca bir kişiydi. Thane’in emrinde binlerce muhafız, asker vardı. Üç tanesi hemen yanlarındaydı, bunlar emrindekilerin en iyileri olmalıydı, yoksa onları getirmezdi. Belki Layala’nın gördüğünden bile fazla asker vardı.

“Kanıt,” diye devam etti adam, “söylediğim kişi olduğumu anla diye.” Bileğini gösterdi; onun da teninde, Layala’nınkiyle aynı yerde bir eş rünü lekesi vardı.

Layala’nın endişesini bu da dindirmedi. Midesi düğüm düğümdü. “Ya maske?”

“Belki de sadece hoşuma gidiyordur.”

Bu maske ancak karşısındakini korkutmayı, tehditkâr görünmeyi amaçlıyorsa hoşuna gidebilirdi ki hedeflerinin ikisini de tutturmuştu. Layala dudaklarını iyice birbirine bastırdı, metalin ardını göremediğine üzülüyordu.

“Çocukluğumdan beri ilk defa müstakbel karımla karşılaşıyorum. Böyle durumlarda Yüce Kral’m maske takması âdettendir.”

Layala'nın yanakları öfkeden kızardı. İki yanındaki ellerini yumruk yaptı. Sakin ol, diye emretti kendine. Bu beladan kendini sıyracaksa öfkesine tutunmalı, kozlarını oyunun bu kadar başındayken belli etmemeliydi. "Karın." Sesinin sakın, ifadesiz çıkmasına uğraşmıştı ama ses tonuna bir nebze de olsa tiksinti sızmıştı.

"Pek hevesli görünmüyorsun."

"Görünmeli miyim?"

"Birçok dişi öyle hissedirdi."

Layala inanamaz gözlerle baktı.

"Fakat sanırım senin öyle hissetmemen olağan. Beni tanımıyorsun."

"Neye benzediğini de bilmiyorum."

Adam ayağıyla inceden ritim tuttu. "Bu seni rahatsız mı ediyor?"

"Beni görmesen rahatsız olmaz mıydın?"

"Epey güzelsin. Gözlerin çarpıcı bir mavi, saçların da kuzgun tüyleri misali siyah, parlak. Zıtlık cezbedici. Peki ya ben yakışıklı değilsem? Belki de beni iğrenç bulmandan korkuyorumdur."

"Yaşayan en yakışıklı erkek bile olsan seni iğrenç bulurdum. Seni, babanın çaresizce sihir peşinde koşmasını, tüm yaptıklarını biliyorum. Ondandır farksız olduğuna şüphem yok."

"Ondandır farksız olsaydım şu anda seçtiğin kelimelerden pişman olurdun."

Layala alt dudağını ısırıldı. Sakinleşmesi lazımdı. Çok uslu davranırsa adam şüphelenirdi ama fazla saldırganlık onu tehdit sayması ve yakın takibe alması için daha fazla sebep sunardı. Uysal görünmek için sesini alçaltarak sordu: "Canımı mı yakardı?"

"Evet." Adamın ses tonu kararlı, toktu.

"Ama sen yakmaz mısın?"

"Yakmayacağımı söyledim." Öne doğru hafifçe eğildi. "Özür dilerim. Kötü başladık."

Layala ona dik dik baktı. Nasıl bir başlangıç bekliyordu ki? Onu evinden zorla alıkoyduktan sonra hoşbeş edip gülümseyecekler miydi?

Konuşmadan oturdular, sözlerinin bıraktığı boşluğu gıcırdayan arabanın sesleri ve toprağı döven toynaklar dolduruyordu. Yüce Kral ansızın yumruğunu kapıya üç kere vurdu ve Layala yerinden zıpladı, derken araba da durdu. Adam kapıyı iterek açtı. “Palenor’a daha çok yolumuz var. Sadece gerektiğinde duraklayacağız, emniyetin için.” Ayağa kalktı fakat yüzünü kapıya döndükten sonra duraksadı. “Dredwich Kalesi’ne ulaştıktan kısa süre sonra da evleneceğiz.”

O kadar emin olma, Yüce Kral.

Adam dışarı çıktığında Layala öne doğru eğildi ve adamın, kendisinin bile kıskandığı bir yeli ve kuyruğu olan gürbüz, abanoz rengi bir ata binişini izledi. At öne atıldığında Yüce Kral’ın koyu yeşil cübbesinin etekleri arkasında dalgalandı.

Layala etrafta kimlerin olduğunu iyice göremeden tekrar yola çıktılar. Engebeli yolda sarsıla sarsıla saatler geçti. Şimdiye kadar Brackendaw Köprüsü’nü aşmış, Tatlı Zil kasabasını geçmiş olmalıydı. Novak’ın ona kur yaptığını kimsenin bilmesini istemediklerinden kaçamak yapacakları zaman Layala buraya kadar gelirdi. Tatlı Zil kimsenin onları tanımayacağı kadar uzaktaydı ama kolay ulaşabilecekleri kadar da yakındı. İnsan ve elf ilişkilerine kötü gözle bakılıyordu burada. Layala onları uyaranları dinlemediklerine pişmandı.

Araba sarsılıp gıcırdadı, toynakların patırtısı durdu. Layala kırmızı kadifeye dokunup gizli bir bölme arandı, elini minderlerin arasına sokarak bir silah ya da kendini korumakta kullanabileceği herhangi bir şey var mı diye baktı ama her şey sinirlerini bozacak kadar sıradandı. Arada sırada pencereden dışarı bakıyordu ama arabanın yanında kimse at sürmüyordu. Ovalar, ağaçlar, çayırlardan başka bir şey görmedi. Yola kaç kişi çıktıklarını bile bilmiyordu. Palenor’un Yüce Kralı’nın maiyeti geniş olurdu herhâlde.

Hava karardığında tok bir ses, “Hoop, hoop,” dedi ve yavaşladılar. Layala perdeyi araladı. Yukarıda yıldızlar göz kırpmıyor, ay ışığı civardaki bir elma bahçesine düşüyordu.

“İşemem lazım,” dedi aynı erkek sesi, aşağı atlarken de araba sallandı.

Layala'nın da aynı işi görmesi gerekiyordu ve bu kadar yavaş ilerleyeceklerse yanına şu bahçeden birkaç elma alsa iyi olurdu. Midesi bütün gün açlıktan guruldayıp durmuştu. Yemek molası vermemişlerdi. Anlaşılan Kral karın doyurmayı lüzumlu görmüyordu. Layala kapıyı itip açtı ama kapı hemen sertçe suratına kapandı.

“İçeride kal,” dedi dişi.

Layala elfe ters ters baktı. Başlığı yüzünün yarısını gizlese de parlak, kıızıl bir saç örgüsü görülüyordu. “Bütün gün dışarı çıkmadım. Bir çalının arkasına çömelmem lazım, anlıyor musun?”

“Peki. Bekle.” Birkaç dakika sonra kapı tak diye açıldı ve kıızıl saçlı elf Layala'nın ellerine siyah bir cübbe tutuşturdu. “Üstüne geçir. Buralarda görünme riskini alamayız.”

Elf olarak görünmeyi mi? Yoksa Thane Athayel'in görünmesini mi? İnsan krallığı Svenarum'dan bir grup elfin geçtiğinin görülmesi şüpheli görünürdü *cidden*, en azından ilgiyi üzerlerine çekecekleri kesindi. Layala cübbeyi omuzlarına asıp başlığı kafasına geçirdi. Aşağı atladı, çizmeleri taşlı toprak yola sertçe bastı. Yüce Kral atından inmişti herhâlde. Etrafta ne onu ne de şu absürt maskesini görebiliyordu. Arabayı çekenler hariç sadece üç tane daha at olduğunu anlayınca şaşırdı. Yani sadece Kral, iki muhafızı ve bir arabacı vardı. Göğsü umutla doldu; kaçma şansı düşük değildi.

Yine de merak ediyordu – onun gibi yüksek mevkiden biri neden böyle bir tehlikeyi göze alırdı ki? Onu bizzat yakalaması gerekmiyordu. Hem neden bu kadar az muhafız getirmişti? Kral'ın nerede olduğunu isyancılar ya da birtakım başka gruplar bilseydi kan gövdeyi götürebilirdi... belki de korkmuyordu.

Thane düşmanlarını yok etmek söz konusu olduğunda merhametsiz ve gaddardı, kılıç kullanmada onun üstüne yoktu.

Layala yaban çiçeği kokan temiz havayı derin derin içine çekerken gidebileceği bir yer arandı. Yolun sağında elma bahçesi uzanıyordu, soldaysa yeşil yaprakları hiç dökülmemiş meşeler ve dişbudak ağaçlarından ibaret küçük bir orman vardı. Ağaçların diplerinde, Layala'nın beline kadar gelen otlar bitmişti ki hacetini giderirken bunların arasına saklanabilirdi. Bir at kadar büyük bir kaya parçası da vardı... Burayı biliyordu. Gaudrey'nin Kaplıcası yakınlardaydı, kaplıcanın olduğu yerdeyse zehirli bir bitki yetişiyordu. Atı dakikalar içinde yıkacak kadar ölümcüldü, elfleriye... daha da çabuk mahvederdi. Ay ışığının kılavuzluğunda, arkasında dişi elfle ormana yöneldi.

“Uzaklaşma,” dedi Kızıl. Ses tonu temkinle, hatta korkuyla yüklüydü.

Layala kıvranıyor ama yürümeye devam ediyordu. Bu ormandan daha önce de geçmişti. Burada tehlikeli bir hayvanla karşılaşma ihtimali düşüktü. “Buralarda korkulacak bir şey bulamazsın. Hem seyirci de istemiyorum.”

Kızıl, Layala'ya ayak uydurmak için adımlarını hızlandırdı. “Gördüklerimi görenler için korkulacak şeyler her zaman vardır. Tek başına gezinmene müsaade etmem aptallık olur.”

“Bir yere kaçmayacağım.” Yeterince kaçmıştı zaten. Kaya parçasının yakınında bir kıpırtıya takıldı gözü. Üç erkek kayaya işiyorlardı. Layala bir dolu adamın yanında vakit geçirdiği için çişleriyle isimlerini yazmaya çalıştıklarını anladı. Zaten kahkahalarından da öyle anlaşılıyordu. Layala, Thane'e bakınmadan edemedi ama hangisi olduğunu bilmiyordu ki.

“Niye inanayım sana?” diye sordu Kızıl. “Tüm emareler, vazifenden kaçmak için tekrar saklanmaya çalışacağını gösteriyor.”

“Vazife mi?”

“Evet, Yüce Kral'ın eşisin. Müstakbel karısı. Vazifen, onun yanında bulunmak.”

“Ya onun bana karşı vazifesi?” Layala arkasına saklanabileceği geniş gövdeli bir ağaç buldu.

“Seni korumak.”

“Kimden?” *Bizzat Thane’in kendisinden değilse*, diye eklemek istedi ama dilini tutmasının daha iyi olacağına karar verdi. Asıl ondan ve güya ölmüş babasından korunmaya ihtiyacı vardı.

Kızıl cevap vermedi. Layala oflayıp ağacın arkasına geçti. Kızıl da onun ardından gelip kollarını göğsünde kavuşturdu, Layala pantolonunun düğmelerini çözerken onu izledi.

“Gerçekten seyredecek misin? Bence birkaç saniye içinde çişin toprağa fışkırışını duymazsan tüm bunların kaçmak için mazeret olduğunu anlarsın zaten.”

Kızıl derin bir nefes alıp arkasına döndü.

“Niye daha fazla muhafız yok?” diye sordu Layala.

“Thane nerede olduğunu başka kimse bilmesin istedi ama güvenliğini sağlayacağımızdan sakın endişen olmasın.”

Kim bilir hangi nedenden dolayı bilhassa onun güvenliği için endişeleniyorlardı. Son yirmi dört yıldır Athayeller peşindeydi. Düşman onlardı. “Nasıl buldunuz beni?”

“Anlatmak bana düşmez.”

Kadının akli çalışıyordu. Layala işini bitirdikten sonra muhafızın yanından geçip arabaya yöneldi. Diğerleri beklemekteydi.

Erkeklerden biri küçük bir dal yığınının yanına çömelmiş, yolun ortasında cılız bir ateşi harlıyordu. Bir diğeri sırtını arabanın kapısına dayamış, topuklarından birini de giriş basamağına koymuştu. Diğer erkek, atlardan birinin eyerini çözmekle meşguldü. Üçünün bir örnek başlıkları kafalarını kapatıp yüzlerini gölgede bırakıyordu, hepsi neredeyse aynı boy ve yapıdaydı ama arabaya sırtını yaslayan Thane olsa gerekti. Diğer ikisinin *ona* çalıştıkları barizdi.

Adam doğrulurken Layala’nın tüyleri diken diken oldu. Cübbesinin etekleri etrafında dalgalanıyordu. “Gel, Layala.”

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Layala güç bela yutkundu ve Kızıl'a baktı. Niye ona baktığını kendisi de bilmiyordu. Thane'in kötü bir şeyler yapmayı denemeyeceğine dair içini rahatlatmasını istiyordu belki de. Adamın onu öldürmeyeceğini biliyordu, sihrine ihtiyacı vardı ve Yaradan bilir onu bulmak için kaç kişiyi katletmişti ama Layala onun sözlüsüydü – adam kendine ait olanı almak isteyebilirdi. Thane elma bahçesine doğru ilerledi fakat Layala arkasından geliyor mu diye dönüp bakmadı.

“Yürü.” Kızıl Layala'yı hafifçe ittirdi.

Layala kalbi güm güm atarken bir adımını diğerinin önüne basa basa en sonunda Kral'a yetişti. Adam artık maskesini takmasa da Layala başlığın gölgesinde kalan yüzünü hâlâ seçemiyordu. Neden onu takip etmesini istemişti? Layala cübbesinin yakasıyla oynuyor, adamın bir şey demesini bekliyordu. Sesiz sedasız yürüdüler ve kırmızı, tombul elmaları olgunlaşmış ağaçlara ulaştılar.

“Benim bir canavar olduğumu düşünüyorsun.” Thane soru sormamıştı. Elini uzatıp bir elma kopardı, sonra meyveyi yavaşça döndürdü.

Layala karşılık vermedi ama o da meyveden bir tane aldı. Hem sert hem de soğuktu. Adam onu elma toplayıp konuşmak için mi getirmişti buraya?

Thane bir elma daha kopardı, cübbesini bir çeşit keseye çevirdi ve meyveleri koluyla gerdiği kumaşın üzerine bırakmaya başladı.

“İnsanların sana benimle ilgili ne dediler?”

Layala bunun tuhaf bir soru olduğunu düşündü ve omuzlarını kaldırdı. Anlatılacak çok şey vardı.

“Hiçbir şey mi? Hiç sanmıyorum.”

Layala boğazını temizledi. “Dediğin gibi, canavarın teki olduğunu anlattılar.”

“Ayrıntıları atlama. İlginç şeyler vardır kesin.”

Sesindeki kibir Layala'nın sinirlerini oynattı. “Askerlerinle beraber yüzlerce kişiyi, hatta binlercesini katlettiğini biliyorum. Orman elfleri senden korkuyorlar, insan kralları topraklarına girdiğini bilseler gaddarlığın nedeniyle bunu bir harp nedeni sayarlar.” Adamın tepkilerini tartmak için duraksadı. Thane ise ne hareket etti ne de bir şey söyledi. Fakat Layala gözlerini göremese de adamın başlığın altından ona dik dik baktığını hayal edebiliyordu. “Yüzlerce solgunla harp ettiğini, hepsini geberttiğini de anlatıyorlar.”

Thane gülümsedi, bembeyaz dişleri karanlıkta bile seçilebiliyordu. “Yüz mü dedin? Öylesi etkileyici olurdu.”

Layala kaşlarını çatı. “Doğru değil mi?” Sayılar abartılı olsa da adamın onu düzeltmesini beklemiyordu.

“Yirmiye yakındı ama o kadarı bile ormandayken hiç çantada keklik değildi. Biraz belimi incittim.”

Layala kaşlarını yine çatı. Alay mı ediyordu? Bir elma daha kopardı. “Ellerinde can veren her bir elf için tenini işaretliyor-muşsun, başkaları ne kadar ölümcül olduğunu bilsinler diye.”

“Enteresan,” dedi adam sadece.

Layala alt dudağını ısırtıyor, aklındaki son birkaç şeyi söylese mi söylemese mi diye düşünüyordu. Duyduğu her şeyi söylemek yanlış mı olurdu? Adamın temkini elden bırakacak kadar ona güvenmesini istiyorsa bir şeyler vermesi lazımdı.

“Başka bir şey yok mu?”

“Çok şey var.” Babasıyla beraber Dredwich Kalesi’nin duvarlarına astıkları cesetlere, yaptıkları kan banyolarına ve sihir gücü kazanmak adına genç dişilerin kadim tanrılarına verdikleri kurbanlara dair dehşetli ayrıntılar. Canavar kelimesi Thane Athayel’in üzerine cuk oturuyordu. Ne var ki Layala bu ayrıntılardan bahsetmedi. “Birçok sevgilin olduğunu da söylediler. Onları terk ettiğinde akıllarını kaybediyorlarmış.”

“Anlaşılan epey bir şey söylüyorlarmış. Bu sevgililerim neden akıllarını kaybediyorlarmış peki?” Yine gülümsemeye başlamıştı.

Onu da sen söyle, demek istiyordu Layala ama omuz silkemekle yetindi. Yeterince uzun süre tüketildiğinde insanı delirtebilecek bitkiler vardı. Belki de dişilerin kalbi, adam onları kullanıp canı sıkıldığında attığı için kırılmıştı. Nasılı o kadar da mühim değildi.

“Hakkımda duyduğun hiçbir şeye inanmamamı söyledim ama beni dinleyeceğinden şüpheliyim.”

Söylentilerde sahicilik payı olmalıydı. Belki de sadece bir iki sevgilisi delirmişti. Belki de düşmanlarını kalenin duvarlarına değil de ağaçlara asmışlardı ama genelde ateş olmayan yerden duman çıkmazdı. Hem adam hiçbir şeyi inkâr etmemişti.

Layala ağaçtan bir elma daha koparıp cübbesinin cebine attı. Yol en az bir hafta sürecek gibiydi ve bütün gün ağzına tek lokma girmemişti.

Thane cübbesi meyveyle ağırlaşınca tekrar arabaya ve yol arkadaşlarına doğru yürümeye başladı. “Şimdilik bu kadarı yeter.”

Layala iki elma daha kopardı, sonra da adamı bir iki adım arkasından takip etti. Cübbesinin sırt kısmında iki kılıcın hatları bariz biçimde görülebiliyordu, belinde de bir gümüş parıltısı görmüştü. Yani en az üç silahı vardı.

Diğerleri küçük ateşin etrafına toplanmışlar, at battaniyelerinin üzerinde oturuyorlardı. Erkeklerden biri küçük, derisi yüzülmüş bir hayvanı ateşte çeviriyordu, Layala ve Thane onlara

doğru yaklaşırken hiçbirini tek kelime etmedi. Kızıl, arabanın arkasına koşturup elinde hasır bir sepetle geri döndü. Sepeti Thane'in ayaklarının önüne bıraktı ve elmalar içine döküldü. Layala kendininkileri vermedi. Bir an için tedirgin tedirgin dikildi, dördünün sessizce oturuşunu izledi, hepsi bir başka yöne bakmaktaydı. Ne arıyorlardı? Omzunun üstünden arkasındaki ormana baktı, sonra da önlerindeki uzun yola. Görünürde başka hiçbir seyyah yoktu, cırcır böcekleri, bir baykuşun arada sırada ötüşü ve ateşin hafif esintide sessiz sessiz çıtırdaması hariç hiçbir şey duyulmuyordu.

Thane ile Kızıl'ın arasında duran boş battaniye ona ayrılmıştı şüphesiz ama Layala bir katil çetesiyle bağdaş kuracağına arabada sessiz sedasız oturmayı tercih ederdi. Fakat arabaya doğru daha bir adım bile atmadan Thane, "Gitme. Bizimle otur," dedi.

Bu bir rica değildi ama Layala adamın askerleri ya da hizmetçilerinden biriymiş gibi kendisine emredilmesini istemiyordu. Evalyn teyze gücü elinde bulunduran erkeklerin, kolay kadınlardan hoşlanmadıklarını söylemişti. Avlanmayı yakalamak kadar severlerdi ama Thane'in bilmediği şuydu: Layala av olduğunu anlamasına fırsat vermeden onu kendi tuzağına düşürecek. "Arabada olacağım."

"Rica etmedim," dedi adam kararlılıkla.

"Ben de."

Thane'in üç askeri de adama döndü. Layala adam bir tepki vermeden arabaya doğru yürüdü. Kapıyı açtı, içeri girdi, arkasından çarparak kapattı. Koltuğa gömülürken kalbi göğüs kafesine çarpacak gibi atıyordu. Nefes nefese adamın kapıyı kırar gibi açmasını, onu dışarıya sürüklemesini ve dediklerine boyun eğmesini emretmesini bekledi. Araba gıcırdadı ama Thane gelmedi.

Saatler geçti. Layala gürültüye kulak kesilmişti ama bir süredir mırıltılı konuşmalarını duyamıyordu. Perdeyi kenara

çekti. Aya bakılırsa saat gece yarısını geçmişti. Dördü ateşin etrafında yatıyorlardı. Layala alt dudağını kemirdi. En azından bir tanesi nöbet tutuyordu herhâlde, değil mi? Fakat belki de Yaradan bu gece onun yanındaydı.

Kapıyı açtı, ses çıkarmamaya dikkat ederek basamaklardan indi. Toprağa adım attığında araba inceden sallandı ama elflerden hiçbiri kıpırdamadı. Hızlı davranırsa yokluğunu fark etmezlerdi. Otların içine daldı, adımları ölülerinki kadar sessizdi. Ağaçların arasından süzülen yıldız ışıklarının kılavuzluğunda ormanın içinde hızla ilerleyip büyük kaya parçasının yanından geçti. Aradığı ince patikayı gördü sonunda ve uzun otların içinden geçen toprak yolu takip etti. İleride küçük bir gölden buharlar yükseliyordu. Gaudrey'nin Kaplıcası. Kıyısında beyaz zambaklar yetişmişti ve manolya ağacının kızarık çiçekleri açmıştı. Sıcak kaplıcanın yumurtamsı kokusunu, ağaçların çiçeksi rayihası gayet iyi kapatıyordu.

Çizmelerini çıkarıp çırılçıplak soyundu, gecenin geri kalanı ve ertesi gün boyunca ıslak kıyafetlerle dolaşmak istemiyordu. Giysilerini bir ağacın dalına astı, takip edilmediğinden emin olmak için etrafına bir kere daha hızlıca baktı, sonra da kaplıcanın suyuna ayak başparmağını değdirdi. Gecenin soğukluğuna kıyasla sıcaktı ama kaynar da değildi. Layala gölcüğe girip su beline gelene kadar yürüdü, sağ ayağını çamurun içine batırdı, zeminin nerede çukurlaştığını hissetmeye çalıştı. Dipsiz noktayı bulunca derin bir nefes alıp daldı. Su altında iki metre kadar ilerleyerek ılık suda, karanlığın içinde yetişen yosunlara dokundu. Bileğine tüylü bir yosun sarıldı. İşte buradaydı, zehirli Gaudrey kökü. Rivayete göre bin yıl önce Gaudrey'nin karısı bu kökle adamı kazara zehirlemişti. Kadın bitkiyi şifalı sanmıştı. Layala ciğerleri isyan etmeye başlarken bitkiyi kopardı ve toprağa basıp yukarı yüzdü.

Yüzeye çıktığında derin bir nefes alıp eliyle yüzünü temizledi. Birkaç kere göz kırptıktan sonra görüşü berraklaştı, derin

derin nefesler aldı. Başlıklı erkeklerden biri kollarını göğsünde kavuşturmuş, bir ağaca yaslanmıştı. Layala onun muhafızlardan biri olduğunu umuyordu. Bir saldırganla kapışmayı istemiyordu – zaten çıplaktı. Daha kötü ne olabilirdi ki? Sihrini hâlâ hissedemiyordu, kendini başkasına karşı savunurken kullanabileceği bir silahı da yoktu.

“Gecenin bir yarısı tehlikeli bir ormanda biraz yüzeyim diye mi düşündün?”

Thane’in sesini tanıyınca kalbi güm güm atmaya başladı. Gözleri hemen yanındaki ağaç dalında asılı duran giysilerine gitti. Çırılçıplaktı, Yaradan aşkına, Gaudrey kökünü nasıl saklayacaktı? Adam görse ne olduğunu anlar mıydı acaba? Thane’i ve diğerlerini farklı, kanlı ve daha riskli yöntemlerle öldürmeye çalışmak yerine hepsini toptan zehirlemek daha kolay olurdu.

Thane sütyeni ağaçtan alıp parmağında sallandırdı. Layala’nın yanakları iyice kızarmıştı. Fakat korkusuna boyun eğmek yerine gülümsedi. “Müstakbel karma kaçamak bir bakış atmaya mı geldin? Belki de bu kadar yıl bekledikten sonra ganimetini tamamen görmek istiyorsundur.”

Thane’in cevabını beklerken yutkundu. Adam sütyeni bıraktı, Layala’nın cübbesini aldı ve iki uzun adım attıktan sonra gölcüğün kıyısına çömeldi. Başlığı, yüzünün bir kısmını görebileceği kadar gerideydi. Layala onu biraz daha geriye itebilmeyi öyle istiyordu ki.

“Güzelliğinden zerre şüphelenmiyorum ama şimdi vakti değil.” Bir dalın çatırtısı ikisinin de dikkatini ağaçların gölgelerine çekti. Hiçbir şey çıkmayınca Thane, “Yine de poponun hoş ve kıvrımlı olduğunu itiraf etmem lazım,” dedi.

Layala iğrenerek yüzünü buruşturdu. “Soyunurken izledin.”

“Kaçmadığına ya da başını derde sokmadığına emin olmak için peşinden geldim. Soyunmayı sen kendi iradenle seçtin.”

“Seyirci önünde olduğumu bilmiyordum.”

“İyi dinlemeyi öğrenmen lazım o zaman.”

Layala kendine küfredti. 'Thane'yi duymuş olması gerekirdi cidden. "Belli ki karda yürüyüp iz bırakmayanlardansın. Fakat terbiyeli bir erkek orada olduğunu haber verir, gölgelerden izlemezdi." Alt dudağını kemiriyordu yine. Böyle ihtiyatsızca konuşarak büyük risk alıyordu ama çaresiz bir kurban değildi, asla da olmayacaktı.

"Edep kurallarını düşünemedim. Buraya niye geldiğini anlamaya çalışmakla meşguldüm, bu esnada da hoş bir küçük gösteriye denk geldim." Durduğu yerde hafiften kımıldayıp bir dizini yumuşak çimenlere dayadı. "Burada ne halt ettiğini açıkla bakalım şimdi."

Layala dişlerini sıktı. Soyunuşunu "küçük bir gösteri" diye tanımlamasına rağmen ondan kendini açıklamasını istemeye nasıl cüret edebiliyordu? Sanki ona ait bir mülktü. Fakat adamdan daha fazlasını da bekleyemezdi. Sonuçta askerler kaburgalarına bıçak dayadıkları teyzesinin tehdidiyle onu adamın arabasına bindirmişlerdi. "Kölen değilim. Benden bir şeyler talep etmeye hakkın yok."

"Öyle mi?" Thane gülmemek için kendini tutuyor gibiydi. "Ah, ne nazik bir durumdayız, değil mi? Bilhassa da benimle yuvamıza dönmeni, karım olmanı istediğim düşünülduğünde. Yani karıcığım, açıkla."

Yaradan aşkına, Layala ondan nefret ediyordu. Kalbi yerinden çıkacak gibi atıyordu, suda biraz daha gerileyip uzaklaştı. Elinden gelse onun boğazını hemen oracıkta keserdi. "Karın da değilim."

"Henüz değilsin ama olacaksın. Bu meselede başka seçeneğin yok sayılır."

Layala'nın o seçeneği yaratacağını elbette bilmiyordu. Civar da bir dal daha çatırdadı. Thane'in dudaklarının cilveli kıvrılışı kayboldu. "Sudan çıkman gerek. Burası güvenli değil."

Adamın gördüğü ama onun görmediği bir şey mi vardı? Bir solgun daha? Bir trol ya da haydut çetesi? Layala hâlâ boynuna

kadar içinde olduğu sudan çıkmaya yeltenmemişti, çıkmayacaktı da ancak... “Önce cübbeyi yere bırakıp arkana dön.” Sırtını görmüşse görmüştü, daha fazlasını seyretmesine gerek yoktu.

Thane’in dudaklarının kenarları yukarı doğru kıvrıldı ama cübbeyi de yere bıraktı, ayağa kalktı ve ağaca doğru gitti. Sırtını ona döndü, az önceki gibi ağaca omzunu yasladı ve bekledi. Layala etrafa şıpır şıpır sular sıçratarak gölcükten çıktı ve cübbesini kaptı. Zehirli kökü cebine tikiştırıp önünü kapattı. Parmak ucunda ağaca gitti, giysilerini kaptı, önce külotunu giydi, sonra da sütyenini geçirdi üstüne. Gözlerini, yalnızca bir iki adım ötede sırtını ona dönmüş Thane’den ayırmıyordu ama adam bir kere bile dönüp ona bakmadı. Başka konularda barbar bir gaddar olsa da söz konusu onun iffetiyken terbiyesini takınmayı biliyordu en azından. Bu da Layala’yı, adam güvenini kazanmak için mi ona iyi davranıyor, yoksa ciddi ciddi onu umursuyor mu diye düşündürüyordu.

Dönüş yolunda Thane ona bakıp bakıp başını sallıyordu ama beklediğinin aksine ne azarladı ne de tehdit etti. Aralarındaki sessizlik sis misali yoğunlaşıyordu. Layala’nın aklı karışmıştı ve artık gergindi.

“Söylemek istediğın bir şey mi var?” diye patladı en sonunda. Adamın ona bir şeyler sormak istediğı apaçık ortadaydı.

“O gölcükte ne yapıyordun?” Thane’in hafif adımları çimen üzerinde hiç ses çıkarmıyordu. Yapılı vücudu hesaba katıldığında bu gizliliğı biraz sinir bozucuydu. Bu yapıda birinin daha fazla gürültü çıkarması gerekirdi ama sonra bunun insanlar için geçerli olduğunu hatırladı, elfler için değil.

“Yıkanıyordum, ne yapacaktım?”

Thane durdu, bir adım daha atamadan Layala’nın kolunu kavradı. “Yalan söylüyorsun.”

Layala’nın nabzı hızlandı. Damarlarında akan kanın sesi esen rüzgârın ıslığını bastırıyordu. Yine de düzgün nefes alıp vermeyi, sesini titretmemeyi başardı. “Kaçmaya çalışsaydım

ilerlemeye devam etmez miydim sence? Kaçmayı istesem herhâlde yıkanmak için mola vermezdim.”

“Aklıma takılan da bu zaten.” Thane hâlâ kolunu bırakmamıştı ama sert de kavramıyordu. “Bak, tüm bunların ideal olmadığını biliyorum.”

“Beni tehdit altında evlenmeye zorlamanın mı?” dedi Layala ifadesiz bir sesle. “Yoksa henüz bebekken sözlenmemizin mi?” Ki bu da anne babasının ölümüyle sonuçlanmıştı.

“Evet,” dedi Thane usul usul. “Ama benden korkmana gerek yok.”

“Beni asıl korkutan şey canımı yakman değil.” Bu da yalandı, en çok korktuğu şey adamın onu kendi savaşında milyonlarca masumu öldürmek için silah niyetine kullanmasıydı. Babasının öldüğüne dair yalan söylediğinden, vazifesinas oğulun onu Kral Tenebris’e, sihrini birçok masumun ölümü pahasına karanlık amaçları için kullanabilsin diye götürdüğünden de korkuyordu. Güç istiyordu adam... Calladira’yı işgal edip orman elflerinin topraklarını ele geçirir miydi acaba? Orduları Layala’nın gücünü kullanarak insan krallıklarını boyunduruk altına alırmıydı? Fundalı Oyuk’u yakıp muharebede ölmeyen herkesi köleleştirirler miydi? Düşüncesi bile midesini bulandırıyordu.

“İraden dışında seni yatağıma da almayacağım.”

Layala’nın onca zamandır neden saklandığını anlamayacak kadar aptal mıydı gerçekten? Kızın anne babası sadece çocuklarının bir prensle evlenmesini istemedikleri için ölmemişti. Çoğu kişi onun gelini ve Palenor Kraliçesi olmak için seçilse, ne kadar talihli olduklarını ve Yaradan tarafından kutsandıklarını düşünürdü – tabii ki kız son büyücü, adam da savaş yanlısı bir erkek olmasaydı.

Thane’in ifadesi sertleşti. “Yalan söylediğimi düşünüyorsun.”

“Ne düşüneceğimi bilmiyorum.” Layala daha fazlasını diyecekti ama Thane onu tutup çevirdi, eliyle ağzını kapadı ve kendisiyle beraber çömelmeye zorladı.

İri bedeni kızın sırtına dayanmıştı.

Layala tam elini ısıracakken, “Şşşt,” diye kulağına fısıldadı.
“Takip ediliyoruz.”

Takip mi?! Kim tarafından?

BEŞİNCİ BÖLÜM

“Dışbudak ağacından yirmi adım sola doğru. Gördün mü?” Nefesi kulağının arkasına değiyor, ne kadar istemese de sırtının ürpermesine neden oluyordu. Thane elini ağızından çekince Layala başını yukarı kaldırdı. Dalların arasında kocaman, kanatlı bir hayvanın silüeti seçiliyordu.

“Kuş mu?” diye fısıldadı Layala tekdüze bir sesle. Büyüklüğüne ve kıvrımlı sırtının şekline bakılırsa büyük ihtimalle bir akbabaydı.

“Ulak,” diye düzeltti onu Thane. “Gözleri kırmızı.”

“Kimin ulağı?” Bir kuş, ulak olarak nasıl kullanılabiliirdi ki? “Bizi takip edip birilerine rapor verecek kadar zeki mi diyorsun yani?”

“Bilmiyorum ve evet.” Birden elinde bir okla yay belirdi. Layala’nın yanına gelerek dizini çimenlere sağlam bastı. Yayın gerilimi gecenin içinde yankılandı ve yüksek sesli bir vınlama duyuldu, sonra da ok akbabanın göğsüne saplanıp kuşu yere serdi. “Gitme vakti.”

Kısa molalar vererek geçti günler. Layala içini rahatlatmak için sık sık cebindeki Gaudrey köküne dokunuyordu. Bir fırsata

ihtiyacı vardı sadece. Son sürat tempoları, zehri yemek ya da içkilerine karıştırılabileceği tüm fırsatları engelliyordu ama bu gece farklıydı. Yahni yapmışlar, sabahleyin yemek için de közün üzerinde bırakmışlardı. Bu Gaudrey kökünü yemeğe karıştırmak için tek fırsattıydı. Yirmi beş yılın ardından bu kâbus sonunda bitecekti. Sürekli arkasına bakarak yaşamak zorunda kalmayacaktı artık. Onları takip eden her kimse Yüce Kral'ın peşine düşmüş olsun diye dua ediyordu.

Zehri yemeklerine karıştırmak hayatı boyunca eğitim aldığı bir şey için kolay görünüyordu, Thane'in muhafızlarının adamla beraber yavaş yavaş ölmek zorunda kalacaklarını her düşündüğünde de küçük bir vicdan azabı duyuyordu. Fakat onları öldürmezse kaçamazdı. Kral Tenebris'in gerçekten de öldüğünü ve Kızıl'ın, Thane'in onca yıldır nerede saklandığını kimsenin bilmesini istemediğini söylediğinde yalan söylemediğini varsayıyordu.

Ay yükselmişti ve mırıltılı konuşmalar kesilince hepsinin uyuduğuna ikna olmuştu. Yavaş yavaş kapıyı açtı, ses çıkarmadan ayağını ilk basamağa koydu. Donakaldı; aşağıda karanlık bir şey vardı. Birisi tam burada mı uyumuştur? *Öf, tabii ki öyle!*

Muhafızlardan üçü küçük ateşin yanında uzanmışlardı ama bir tanesi, vücut yapısına bakılırsa erkeklerden biri, cübbesine sarınmıştı ve hemen Layala'nın aşağısında yan yatmış uyuyordu. Yaradan aşkına, her gece burada mı uyuyordu adam, yoksa bu akşam ondan şüphelenmişler miydi? Hayır, ne planladığını bilmelerine imkân yoktu.

Bundan başka fırsatı olmayabilirdi. Kaleye varana kadar beklese kaçıışı daha da karmaşıklaşacak, belki de imkânsız hâle gelecekti. Nefes almakta zorlanarak arabanın tutacağını kavradı, sallandı ve adamın üzerine basmadan adımını sessizce göğsünün diğer yanına attı. Zıplasa kesin duyulurdu. Dikkatlice tutacağı bıraktı ve adamın tepesinde dikildi; bir ayağı hâlâ basamakta, diğeriye neredeyse onun üzerindeydi. Adam kıpırdamıyordu.

Diğer bacağını da ileriye atıp derin bir nefes aldı. Kendinden emin adımlarla çorba çömleğine doğru ilerledi. Bir el, ayak bileğini kavrayınca nefesi kesildi, çığlığını güç bela tuttu.

“Çok geçmeden yine firara kalkışacağını biliyordum,” dedi Thane başlığının altından.

Yüreği heyecandan tekleyecekti neredeyse, bacağını çekti ama adam daha sıkı kavradı. “Hiçbir yere kaçmıyorum – arabada oturmaktan sıkıldım sadece. Temiz havaya ihtiyacım var.” Ay ışığı etraflarında kilometreler boyunca açık araziden başka hiçbir şey olmadığını gösteriyordu; ne bir ev görülüyordu ne de sıradağlar. Buralara boşu boşuna Düzlükler dememişlerdi. Yiyecek bir şey de yoktu yüksek ihtimalle.

“Tabii tabii. Takip edildiğimizi, devriye gezilmeyen insan topraklarında bulunduğumuzu biliyorsun. Çevrede troller, hortlaklar, büyük ihtimalle eşkıyalar ve solgunlar var. Dışarı çıkmaman lazım.” Neredeyse fısıldıyordu. Sonra eli çıktı ortaya, Layala’yı el bileğinden yakaladı. “Hadi uslu bir kız ol da...”

Layala elini çekti. “Beni hiçbir yere götüremezsin.”

“İşte bunda yanıyorsun. Götürürüm. Gerekirse omzuma atar öyle götürürüm. Bir nebze hoşuma bile gidebilir belki.”

Kız alaycı alaycı baktı ama adamın dediğini yapacağından şüphesi yoktu. “İnsanların senin emirlerine biat etmesine alışmışsın, Yüce Kral, ama ben her denileni yapacak biri değilim.”

Thane’in dudakları kıvrıldı. Hoşuna mı gitmemişti, yoksa ilgisini mi çekmişti? Layala anlayamadı.

Ateşin yanındaki erkeklerden biri kıkırdıyordu; arabacıydı bu, Layala onu kapkara teninden tanıyordu. Ona Fennan diye hitap ediyorlardı. “Nişanlın sorun mu çıkarıyor, Thane? Hırçın bir kız cidden,” dedi Fennan ve kollarını göğsünde kavuşturdu. “Evcilleştirirken bol şanslar.”

Daha açık renk teni ve arada sırada cübbesinin başlığının altından çıkan sapsarı saçlarıyla ayırt ettiği bir diğer erkeğe Günışığı diyordu Layala sadece. En çok gülümseyen oydu, hem

saç rengi de lakabına uyuyordu. Adam başını iki yana salladı. “Ben paramı Layala’ya yatırıyorum.”

Layala ağzı açık onlara bakıyordu. *Evcilleştirme? Bahis?* Tüm dişilerden böyle mi bahsediyorlardı? “Kız kendisinden konuşulanları duyamıyormuş gibi bahsedilmesinden hoşlanmıyor,” dedi Layala. “Ayrıca *evcilleştirilecek* bir hayvan değilim.”

Uzaklarda bir yerde bir solgun ciyakladı. Layala başını kaldırıp gecenin içine bakındı. Ses epey uzaktan gelmişti ama solgunlar hızlıydı. Peşlerindeki onlar mıydı? Tüm bu süre boyunca ses çıkarmamalarına şaşmamak lazımdı.

“Toplayabildiğinizi toplayın!” diye bağırdı Thane birliğine. Sonra Layala’ya döndü. “Neredeyse sınırdayız. Arabaya bin.”

O ise başını yavaşça iki yana salladı.

“Lütfen,” dedi adam. Bu kelimeyi söylerken bile acı çekiyormuş gibiydi.

Ufukta devasa bir göl pırıldıyordu, Lamora Gölü. Bu da Elf Krallığı Palenor’dan kilometrelerce uzakta oldukları anlamına geliyordu. Göl, elf ile insan toprakları arasında bir duvar vazifesi görüyordu çünkü ikisi arasında yüzlerce kilometrelik bir alana yayılıyordu.

“Bu sefer arabaya dönmeyeceğim.” Arabanın engebeli yolda solgunları geride bırakacak süratle çekilebileceğine güvenmiyordu. “At vermezsen koşarım daha iyi.”

“Dışarıda kalman fazla tehlikeli. Senin gibi bir büyücünün ne kadar kıymetli olduğundan haberin var mı?” Arabacı Fennan koltuğuna atladı. “Bizi zor kullanmaya mecbur bırakma.”

Diğer ikili de eyerleri çıkarılmamış atlara bindiler ama Thane, Layala’nın hemen karşısında duruyor, hiçbir yere kıpırdamıyordu. Islık çaldı ve devasa atı yakınlarda otladığı yerden başını kaldırıp yanlarına tırıs geldi. Thane üzengiye basıp elini Layala’ya uzattı. “Ata binmek istiyorsan benimle gelmek zorundasın.”

Layala, kendisine uzatılan ele bakıp dişlerini sıktı. Yüce Kral'la aynı atı paylaşmak istemiyordu ama ürpertici bir çığlık sessizliği delip geçince âdeta kanı dondu. Sonra bir çığlık daha, ardından bir tane daha. O kadar çoktular ki. Daha önce çığlıkları uzaktan duyuluyordu, şimdiyse öyle değildi. Solgunlar, onu kaçıranlardan çok daha beterdı.

Belindeki silahlarına uzandı, sonra orada olmadıklarını hatırlayıp küfretti. Sihri serbest kalmaya can atarak kollarından aşağıya doğru bir sızı hâlinde, örümceklerin cılız bacakları misali indi. Bugün serum dozunu atlamışlardı, sihri kim ona zarar vermek istiyorsa ona saldırmayı arzuluyordu. Yok etmek için. Fakat şimdi yeteneği dönse bile serbest kalmasına izin veremezdi. Çok riskliydi.

“Ne yapalım istersiniz, efendim?” diye sordu Kızıl, kılıcını çekerek.

Sıcak havada kan dondurucu bir çığlık yükselince Thane eyerinde kıpırdandı, bu seferki daha yakından gelmişti. Çok daha yakından. Layala'nın ensesindeki tüyler diken diken oldu. Bıçaklarını alınca onu savunmasız bırakmışlardı.

“Günlerdir izimizi sürüyorlar,” dedi Günişığı. Kızıl kahverengi burnunu oynattı. “Artık daha kalabalık olabilirler.”

Thane'in atı gergin gergin kıpırdandı, homurdanıp toprağı eşeliyordu. Adamın bir eli dizginlerdeydi. “Palenor'a kaçacağız. Koşum atlarını serbest bırakın. Araba bizi yavaşlatmasın.”

“İzimizi mi sürüyorlar?” Ortaya çıkmalarını bekleyerek çimenli araziye bakarken Layala'nın kalbi yerinden çıkacak gibi atıyordu. Thane'in vurduğu akbabayı da solgunlar mı kullanıyordu? Bunu yapabilecek kadar zeki miydiler? “Bunu nereden biliyoruz?”

“Son dört gecedir sen uyurken üç tanesini öldürdük,” diye cevap verdi Kızıl. “Şüphe yok.”

Solgunları, o mahlukların öldürüldüklerini nasıl duymamıştı? Neden takip ediliyorlardı? Oysa onları çekmek için sihrini kullanmamıştı.

Altuni çayırının ucunda, yolun bittiği noktada en az on solgunun onlara doğru koştuğunu görünce Layala nefesini tuttu. Mahlukların elinde çeşit çeşit silah vardı, inliyor ve uluyorlardı. Kahretsin, gerçekten hızlıydılar.

Thane onun kendi isteğiyle ata binmesini beklemedi. Kolundan yakaladı ve küçük bir çocuktan daha ağır değilmiş gibi havaya kaldırdı. Layala eyere oturduğu anda sırtı Thane'in sapasağlam göğsüne dayandı. Adam dizginleri tutmak için kollarıyla onu sarmıştı, sonra da kısırağın yanlarını dürttü. "Koş Palenor'a! Muhafızları görene kadar da sakın durma!"

Fennan ile Günişiği altı atı da süratle serbest bıraktı. Küçük sürü yuvalarına, Palenor'a doğru atıldı. Arabacı kısıraktaki Kızıl'ın arkasına zıpladı, diğeri de kendi atına bindi.

Yüce Kral'ın atı şahlanınca Layala eyer tutamağını kavradı. Arazi boyunca dörtlü giderlerken rüzgâr gece karası saçlarının içinden geçiyordu. Arkasına baktı, solgunlar yaklaşmamışlardı ama geride de kalmamışlardı. Grubun onları ele geçirmesi tek bir yanlış hamleye bakardı. Atlar hızlarını koruyabilecekler miydi? Solgunlar dayanıklılıklarıyla ünlülerdi; günler boyunca koşabilir ama yorulmazlardı, nefesleri bile kesilmezdi.

Thane'in atı burnundan nefes alıyordu. Toprağı döven toynaklar engebeli yolda süzülüyordu âdeta. Yıldız biçimli koyu mavi ve gümüşü yaprakları olan beyaz gövdeli devasa ağaçlar ufukta görünmüştü. Sadece Işıldaryürek Ormanı'nda böyle ağaçlar vardı, luminor derlerdi bunlara. Elf askerler ağaçların arasında olmalıydı, sık çalılıkların içinde, topraklarını koruyorlardı. Layala'nın küçük grubu bir buçuk kilometre daha ilerleyebilirse güvende olacaktı.

Bir at ılığı Layala'yı yerinden sıçrattı ve etrafına bakınırken destek almak için Thane'e tutundu. Günişığı'nın atı yere yıkılmıştı ve adam hayvanın altında mahsur kalmıştı.

Layala eliyle ağzını kapattı. *Öldü sayılır.* Bir yanı hiçbir şey söylemek istemiyordu. Onu kaçıranlardan biri ölmüşse ne vardı? Daha on dakika önce hepsini zehirlemeyi tasarlamıştı ama bu acı çekmeyi ve solgunlar tarafından *yenilmeyi* kapsamıyordu tabii. Adam sadece kralının emirlerine itaat etmişti.

"Muhafızın düştü!" diye bağırdı Layala esen rüzgârın ve toynakların gümbürtüsünü bastırmak için.

Thane dizginlere asılıp atını geniş bir çember çizerek döndürürken kuvvetli kollarıyla Layala'yı sardı. Günişığı'nın serbest kalmak için debelendiğini görünce küfrü bastı. Adamın üstündeki at kıpırdamıyordu.

Layala sırtından itildi ve attan atıldı fakat neyse ki iki ayağının üstüne düştü. Işıldaryürek Ormanı'nı işaret eden Kral'a öfkeyle baktı, atı toynaklarını yere vurarak dönüyordu. "Ağaçlara koş! Göz önüne çıkma!"

Kızıl ile Fennan arkadaşlarına yardım etmek için atlarının yönünü çevirmişlerdi bile. Solgunlar iyice hızlanmış gibiydi artık; saldırma fırsatının kokusunu almışlardı. Fakat kar beyazı atının üzerinde oturan bir solgun geride kalmıştı. Sanki diğerlerini o yönetiyordu. Layala böyle bir şeyi daha önce hiç görmemişti. Ata bindiklerine de başlarında bir liderleri olduğuna da ilk defa şahit oluyordu.

Tereddüt etti, kavgaya dalmakla yardım çağırmak için kaçmak arasında kalmıştı. Solgunların bağırıları ve çığlıkları onu olduğu yere mıhlamıştı, dehşete düşmüş hâlde yaklaşımlarını izliyordu. Önlerine serilen ziyafeti görünce kötücül, yamuk yumuk suratlarına heyecan gelmişti. Layala'nın midesineyse kramplar giriyordu. *Bir şeyler yap!* diye bağırdı içten içe.

Dönüp depara kalktı. Hafif adımları âdeta uçuyordu. Kollarını savuruyordu, nefes nefeseydi, hız artırıcı yapraklardan

bir avuç dolusu yiyebilmiş olmayı diliyordu. Yararak geçtiği hava gözlerini yaşartmıştı. Metal metale çarpınca başını çevirdi. Günişığı ayaktaıdı, dört elf hep beraber kılıçlarını çekmiş, solgunlarla yakın mesafeden dövüşüyorlardı. Çok yakın mesafeden.

Onları ardında bırakma fikrinin canını niye bu kadar sıkıtiğini anlayamıyordu. 'Thane'in ölmesini istiyordu. Onu bu yolda çürümeye bırakabilirdi, akbabalar leşini kemiklerine kadar kemirirdi ve bu sayede Adalon daha iyi bir yere dönüşürdü ama diğerleri... solguna dönüşmelerini istemiyordu. Onları kurtarmak için sihrini kullanabilirdi ama nelere mahir olduğunu öğrenmelerini de arzulamıyordu.

Aniden beliren bir beyazlık dikkatini çekince durdu, solgunun teki yoluna çıktığında neredeyse sırtüstü düşecekti. Mahluk gülümsedi, tam ete geçirmelik sivri dişlerini ortaya çıkardı. "Benimle gel."

Layala'nın göğsü inip kalkıyordu, geriye doğru birkaç adım attı, eliyle ağzını ve burnunu kapattı. "Yaklaşma." Alışkanlıktan beline uzandı. Korkudan hırıltılı hırıltılı nefes alıyordu.

Mahlukat biraz daha yaklaştı, paslanmış çentikli kılıcını yanında sallıyordu. "Gel, zifir büyücü."

Layala ismi duyunca ürperdi. Sihrinden nasıl haberdar olabilirdi? Kim olduğunu nasıl anlamışlardı? "Sakın yaklaşma, yoksa seni ikiye ayırırım."

"Evet, gücünü göster bize," dedi solgun, kara gözleri ışıldıyordu. "Efendim görmeyi diliyor."

"Bir adım daha atarsan seni gebertirim." Sihrini o anda bile kullanmamayı tercih edebilirdi ama – solgun saldırdı. Layala döner tekmeyle mahlukun kılıcını elinden savurdu ve onu havada kaptı, ardından diz çökerek kılıcın ucunu solguna doğru uzattı, saplamaya hazırđı.

Mahluk gözleri fal taşı gibi açılmış hâlde geriye tökezledi. Layala öne atılıp kılıcı savurdu ama mahluk kenara kaçmıştı. Kılıcı bir daha savurunca mahlukun kendini korurken kul-

landığı koluna isabet ettirdi; soluk yarısından kahverengi bir kan sızmaya başladı. Layala kılıcı bir kere daha savuracakken solgunun göğsüne bir ok saplandı, sonra bir tane de boynuna girdi. Vücudu öne doğru yığılırken Layala geriye zıpladı.

Lacivert ve gümüş giyimli bir grup elf muhafız sık ağaçlıktan dışarı çıktı, ellerinde uzun gümüş yaylar vardı, oklarını çekmişlerdi. Layala diğerleri arasında hâlâ devam eden dövüşe baktı. “Yüce Kral Thane saldırı altında!” diye bağırdı, onları ancak böyle koşturabileceğini biliyordu. On beş on altı muhafız hızlı bir uyumla hareket ettiler. Kısa sürede oklar uçtu ve kalan solgunlar da yere yığıldı.

Layala donakalmıştı, Kral'ın muhafızlarından birinin ölüp ölmediğine bakıyordu. Günişığı destek almak için kolunu Fennan'ın omzuna atmış, topallaya topallaya yürüyordu. Kızıl kolunu tutuyordu ama bunun dışında iyi görünüyordu. Thane'in ise rahat hareket edişine bakılırsa tek bir çizik bile almamıştı maalesef. Başlığı da düşmüştü ama ona sırtı dönüktü. Kürek kemiklerine kadar uzanan, gecenin loşluğunda neredeyse kapkara görünen koyu kahverengi saçları arkadan gevşek toplanmıştı ve karman çormandı. Ona dönmeden önce başlığını tekrar kafasına çekti, grup hâlinde yanına geldiler.

Layala'ya ulaştıklarında Thane atın sırtından aşağı eğildi, kızı kolundan yakaladı ve hemen arkasına çekiverdi. “Biz ikimiz önden gideceğiz.”

At tırıs giderken Layala dengesini kaybedince gönülsüzce de olsa adamın beline tutundu. “Niye?”

Thane cevap vermedi ama diğerleriyle aralarındaki mesafe gittikçe açılıyordu. Yüksek noktalardaki ahşap sınır karakollarında duran öbek öbek muhafızı geçtiler. Bazıları onları geçerken izlemek için korkulukların ucundan aşağı sarktı. Kimse selam vermedi ya da Thane'in kralları olduğunu düşündürecek bir hareket yapmadı. Belki de bilmiyorlardı. Layala kendi başlığını da kafasına çekti.

Kıvrım kıvrım ilerleyen dar bir patikadaydılar ama sonra yana sapıp diğer herkesten uzaklaştılar, ormanın bu denli derinliklerinde sadece kaçıran hayvanlar vardı. Gümüş kuyruklu sincaplar cıvıldıyor, daldan dala atlıyorlardı. Bir tanesi Layala'nın başına bir kozalak fırlattı. Kız acıyan yeri ovuştururken hayvana kaşlarını çatarak baktı. Ne kadar ilerlerlerse Layala o kadar kaygılanıyordu. Thane onunla ne yapmayı planlıyordu? Onu neden kimsenin çılgınlığını bile duyamayacağı bir yere götürüyordu? Adamın cübbesinin altından hatları belli olan kılıçları inceledi. İki taneydiler. Belki bir tanesini aşırabilirdi.

Ormanda, renk renk yaban çiçeklerinin göz alabildiğince uzandığı ve ıslıl ıslıl gece kelebeklerinin çiçekten çiçeğe konduğu küçük bir açıklığa geldiklerinde Yüce Kral durdu ve kayarak atından aşağı indi. Ay ışığı ağaçların dallarının gökyüzünde bıraktığı açıklıktan içeri dalga dalga süzülüyor, kutsal bir aydınlık misali adamın üzerine düşüyordu. Layala ona dair herhangi bir şeyin kutsal olabileceği düşüncesine karşı kendi kendine homurdandı.

Thane birdenbire Layala'ya doğru döndü. "Nerede olduğunu nasıl biliyorlar?"

Layala, ses tonundaki öfkeye şaşırdı. Adam ilk defa ona karşı saldırgan bir tutum takınıyordu. Layala'nın kalbi hızla atmaya başladı, daha zor nefes alıyordu, o da attan indi. "Kim?"

"Solgunlar," diye kükredi adam. "Fundalı Oyuk'tan beri izimizi sürüyorlar. *Senin* izini."

Onun yüzünden olamazdı. Sadece sihrini kullandığında nerede olduğunu anlıyorlardı ama kullanmamıştı, bir kere bile. Bu dersi küçükken öğrenmişti. İdman yapıyordu ve ertesi gün bir solgun ortaya çıkmıştı, Evalyn teyze neredeyse ısırılıyordu ama başmuhafız onu kurtarmıştı. İkinci ve üçüncü defa da aynı şey yaşanınca bunun tesadüfi olmadığını anlamışlardı. O günden sonra gücünü gömmeye, varlığını bile unutmaya

çalışmıştı. Pek çok kişinin peşine düştüğü sihirden kurtulmayı istiyordu. “Neden bahsettiğini anlamıyorum.”

Thane hırlayarak konuştu. “Yolda neredeyse arkadaşlarımdan birini kaybediyordum ama senin cevabın bu mu? Ne yapıyordun o gölcükte? Bir nevi büyü mü?”

“Demek istediğin şey buysa, hayır, onları bize çekmedim. Hem askerinin verdiği zehir sağ olsun o gece istesem de sihrimi kullanamazdım zaten.” Attaki solgunu düşündü. Kaçmış mıydı? Çarpışma sona erdiğinde onu görmemişti. Daha kalabalık dönmek için gitmişti belki de.

Thane ayaklarını yere vura vura yanına geldi, yüzleri arasında santimetreler vardı. Adamın tatlı nefesi nane ve bal kokuyordu. Layala bir kere daha düşünmeden başlığını indirmek için elini uzattı; gözlerinin içine bakmayı istiyordu, arkalarındaki kötülüğü görmek için. Fakat adam önce davranıp onu bileğinden yakaladı. “Hayatını kurtardık. En azından bana hakikati söyleyebilirsin.”

“Yardım getirdim. Belki de *sen* bana teşekkür etmelisin.” Layala onu itmeye çalıştı ama adam yerinden kıpırdamadı, ağaç misali kök salmıştı toprağa sanki. “Nerede olduğumu *sen* nasıl öğrendin? Casuslarından mı?” Akli yine Tüten Ejder’deki yakışıklı elfe gitti. Herhâlde haber veren oydu.

“Nerede olduğunu yıllardır biliyordum,” dedi sertçe Thane. “Hadi, söyle şimdi. Kasıtlı mı yaptın?”

Layala’nın nabzı daha da hızlanmıştı, az kalsın tükürüğünde boğulacaktı. Yıllardır nerede olduğunu biliyor muydu? *Yıllardır mı?! Nasıl? Biliyorduydu* onu kaçırmak için neden şimdiye dek beklemişlerdi?

“Benim yüzümden değil. O *şeylerden* birine dönüşmeyi istemiyorum.” Eskisine nazaran son birkaç ayda onları daha sık duyduğunu düşünerek dişlerini sıktı. Komşu kasabalarda onlara dair dedikodular ayyuka çıkmıştı. “Bizi neden takip ettiklerini bilmiyorum. İzimi nasıl süreceklerini bilselerdi hayatım boyunca Fundalı Oyuk’ta yaşayamazdım. Sen gelmeden önceki gün bir

tanesini gördüm ama amacı neydi bilmiyorum.” Fakat ikisi de içten içe sürünün onun yüzünden oraya geldiğini biliyorlardı. Yüzleştiği solgun ona zifir büyücü diye hitap etmiş, gücünü görmek istemişti. Lanetliler, Hiç’ten epey uzaktaydılar ve bir grubu sebepsiz yere bu kadar kuzeye göndermezlerdi. “Belki de seni takip ediyorlardır.”

“Neden beni takip etsinler?”

“Palenor’un Yüce Kralı’sın, en büyük hasımları. Belki de bir fırsat görmüşlerdir. Kendi halkına güvenebilir misin?”

Thane hızla döndü, cübbesi havada dans ediyormuş gibi etrafında dalgalandı, sonra da birkaç adım uzaklaştı. Tekrar Layala’ya döndüğünde kararlı adımlarla yanına geldi. “Onlara canımı emanet ediyorum. Gölge’ye bin. Şimdi yola çıkarsak gün doğumunda kaleye ulaşırız.”

“Palenor’dayken onlardan güvende olmaz mıyız?” Elf ormanına girdiklerinde buranın sağlam korunduğunu ve izlerinin sürülmesinden ya da pusuya düşürülmekten korkmalarına gerek kalmayacağını düşünmüştü. Thane sınırı geçtikten sonra suskunluk numarasını bırakmıştı.

“Güvende mi?” Thane bir adım daha yaklaştı. “Hayır, Layala. Solgun ordusundan güvende olabiliriz ama burada güvenebileceğimiz çok az kişi var.”

Ne demek istiyordu şimdi? Gücünden istifade etmek isteyen başkaları da mı vardı? Onu korumaları gerektiğini söyleyip duruyorlardı... “Benim güvenebileceğim kimse yok.”

“İyi,” dedi adam. “Şimdi ata bin, yoksa ben bindireceğim.”

Layala dişlerini sıktı, keşke ona bir yumruk atabilseydi. Fakat ona karşı yeteneklerini sınamaya hazır değildi henüz. Adama Savaşçı Prens diyorlardı. *Herhâlde artık Savaşçı Kral diye hitap ediyorlardır*, diye düşündü. İri kıyım bedenine, onu ne kadar kolay kaldırabildiğine ve solgunları böylesine ölümcül bir isabetle biçişine bakılırsa dedikodular yalan değildi. “Ne de

büyüleyici bir kral. Tüm dişiler amirane tavırların karşısında ayaklarına kapanıyordur kesin.”

“Kapanıyorlar,” dedi adam. “Hem de zevkle.”

Layala suratını buruşturdu. Bu kralla özdeşleştireceği son kelime “*zevk*” olurdu. Eycere uzandıktan sonra üzengiye yetişemediğini fark etti. Tek başına ata binmekte zorlanınca mırıldanarak küfredti. Bu hayvan niye bu kadar iriydi? Thane’e şöyle bir baktığında adamın onun uğraşı karşısında güldüğünü gördü.

“Yardım lazım mı?”

Layala böyle basit bir iş için yardım almaya gönülsüz olduğundan birkaç adım geri çekildi ve koşarak atladı. Eyeri yakaladıktan sonra kendini yukarı çekti.

Thane güldü. “Çoğu elf dişisi elime basarak binerdi.”

“Eh, çoğu elf dişisi gibi olmadığımı söylememe gerek yok.”

Adam pürüzsüz çenesini eliyle ovuştururken hâlâ gülümsüyordu. Layala gözlerini kıstı, adamın az önce neye sırttığını merak ediyordu.

“Nişanlım önde mi, yoksa arkada mı oturmayı tercih eder?”

Layala, Thane’in imasına sert bir yorumda bulunmamak için dudaklarını birbirine bastırdı. Suratına bir tekme geçirmeyi ciddi ciddi düşünürken ayağı seğirdi. Durduğu noktadan gayet kolay tekme atılırdı. Birçok seçenek içinden hafifçe geriye kaykılmayı seçti ve adama oturabileceği bir boşluk bıraktı.

“Bana tutunmak hoşuna gidiyor herhâlde.” Thane de kendini yukarı çekip yerleşti.

Layala ellerini iki yanına sapasağlam yerleştirerek eyerin arka tarafını kavradı, düşmemek için bu kadarının yetmesini umuyordu. Adam kıkırdadı ve yola çıktılar, yeşil çayırlar içinden geçip luminor ağaçlarının kül beyazı gövdelerinin arasından geldikleri yöne doğru ilerlediler. “Kalene gideceğimizi sanıyordum.”

“Gideceğiz. Ama önce dostlarımla buluşacağız.”

Dostlar mı? Arkadaşları değil de sadece çıkarı için kullandığı insanlar olduğunu sanmıştı. Thane bir süre konuşmadı,

ormanın sesleri sözlerin boşluğunu doldurdu; bir yerlerde bir nehir akıyordu, yakınlarından hızla geçen bir sinekkuşunun hafif kanat çırpışlarını da duydular.

Thane sonunda konuştu. “Beni tanıımıyorsun, duydukların da mükemmel sayılmaz, o yüzden üzüntünü anlayabiliyorum ama ben babam değilim.”

“Üzgün değilim.” Layala bu yalanı nefes alır gibi rahat söylemişti. Üzgünden daha ileride bir yerdeydi. İntikama susamış, daha munasip bir ifade olurdu. “Senin olmamı istiyorsan bunu hak etmen gerektiğini düşünüyorum yalnızca. Seninle sözlendiğimde zaten babanın sana verebileceği bir şey değildim. Karın olmak isteyip istemediğimi bile sormadın, *emrettin* sadece.”

Thane başını hafifçe döndürdü. “Anne babanı ben öldürmedim. Öldüklerinde üç yaşındaydım. Öldükleri günü bile hatırlamıyorum.”

Onlardan bahsedilince Layala’nın göğsünde bir öfke harlandı. “Biliyorum.” Ne var ki bu hiçbir şeyi değiştirmezdi. Onların ölümünün doğrudan sorumlusu değildi belki ama bu masum olduğu anlamına da gelmezdi.

“Göreceksin.”

Layala parmaklarını saçının içinden geçirip topaklanan yerleri açtı. “Neyi göreceğim?”

Atın toynakları orman zemininin yumuşak toprağına hafif hafif basıyordu. “Günün birinde bana âşık olacaksın.”

ALTINCI BÖLÜM

Thane, Layala'yı görebileceği kadar başını çevirdi ve Layala da ona bir trolü olduğu yerde donduracak kadar soğuk bir bakışla karşılık verdi. Thane gülümsedi, beklediği tepkiyi almıştı. Fakat göğsü sıkışıyordu. Layala'nın bilmediği o kadar çok şey vardı ki. Aslında onun da evlilik meselesinde söz hakkı yok gibiydi. Çocukluğunda onunla sözlenmeyi seçmemişti. Fakat herkesin ele geçirmeye can attığı sihirli elf, onun üstüne kalmıştı.

Uzun bir süre sessiz kaldılar. Ama bu sessizlik Thane'in beklediği kadar huzursuz edici ya da gergin değildi. Kendini sakin hissediyor, bir baykuşun istikrarlı ötüşü de havasını pekiştiriyordu. "Neden evimi mahvettin?" diye sordu usulca Layala. "Geldiğinizde en ufak direniş bile göstermedim."

"Evini mi mahvettim?" Aldrich ile Piper'a böyle bir emir vermemişti. Onları sadece içeri girip kızı alsınlar diye göndermişti, yolda da o kadar sessiz olmak zorunda kalmışlardı ki bunun hakkında konuşamamışlardı. "Neden bahsediyorsun sen?"

"*Dostlarının* ne haltlar yediğini bilmiyor musun? Teyzemle beraber tüm o sihirli bitkileri toplamamız ne kadar vakit aldı hiç fikrin var mı? Üstüne üstlük duvardaki kan da var tabii," deyip öfledi, sonra da ağzını kapattı.

Duvardaki kan mı? "Biz evine öyle bir şey yapmadık."

Layala şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Kim yaptı o zaman?"

Thane güçlkle yutkundu, aklında ihtimaller dönüp duruyordu. Solgunlar izlerini sürüyorlarsa ve onlar gelmeden önce

Layala'nın evini mahvettilerse... nerede olduğunu bir başkası daha biliyordu. Babası Tenebris'in kızı bulması için gönderdiği elflerin listesi uzun değildi. Palcnor'un her yerinden elfler, hatta Calladiralı orman elfleri bile adamın koyduğu ödülü kazanmayı istiyordu. Belki de bir tancesi tesadüfen ona rastlamış, eş rününü tanımıştı fakat Thane onlardan erken davranmıştı. Belki de solgunları onlar göndermişti.

"Bilmiyorum ama biz değildik. Ne olursa olsun, yaşananlar için üzgünüm."

"Bu da o işi yapanların hâlâ oralarda olabileceği anlamına gelir. Teyzem tehlikede. Geri dönmem lazım."

"Teyzen iyi olacak. Peşindeki her kimse bizi de takip ederdi. Karşımıza çıkan şu solgunlar bile olabilirler."

"Solgunlar yazı yazabiliyorlar mı? Duvara kanla yazmışlar."

Thane'in aklı babasına gitti. Adam bir ay önce Hiç'te ortadan kaybolmuştu ve bir daha onu gören olmamıştı. Thane babasının parçalandığını düşünüyordu. Hatta umut ediyordu. Kimse Hiç'ten canlı çıkamazdı. Bir oğlun babasını özlemesi gerekirdi fakat Tenebris, Thane'e tebaasındaki herhangi biri gibi davranmıştı, sanki oğlan tek bir amaç için doğmuştu ve görevini yerine getirmek zorundaydı. Babası, Thane'in harp sanatları ve lojistik konularında eğitilmesini, birçok alanda ders almasını sağlamıştı fakat nadiren onunla bir babanın oğluyla geçireceği biçimde kaliteli vakit geçirmişti. Tenebris, Layala'yı bulmak için onu kullanmak istemişti. Eş bağları sayesinde Thane'in onun nerede olduğunu bildiğine öyle ikna olmuştu ki bazen oğlanı dövüyordu. Hem de kan revan içinde bırakana kadar. Ancak büyüdükten sonra bu dayaklar kesilmişti çünkü Thane ona dur demişti. Canını yaktığın çocuğa eğitim verirken gün gelir o da senin canını yakar.

Tenebris niyetinin iyi olduğunda ısrarcıydı. Layala'nın dünyayı Hiç'ten kurtarabileceğine, solgunlara ebediyen son vereceğine ve büyük ihtimalle elflere sihri geri getireceğine inanıyordu.

Fakat Thane babasının takıntısının, sapkın ve kötücül olduğunun bilincindeydi.

“Tüm solgunlar akılsız mahluklar değildir.”

“Evimin altını üstüne getirenin sen olmadığına neden inanayım?” diye sordu kız.

“Neden yalan söyleyciyim?” diye yapıştırdı cevabı. “Ben yapsaydım söylerdim, hatta belki övünürdüm.”

“Piç kurusu,” diye mırıldandı kız.

Bu dışının ağzı ne kadar bozuktu! “Ne dedin sen?” Daha önce hiç kimse ona böyle aşağılayıcı bir laf etmemişti, en azından yüzüne karşı. Eskiden Yüce Prens’ti, şimdiyse Yüce Kral’dı. Böyle şeyler asla yaşanmazdı.

“Hiçbir şey, majesteleri.”

Thane kızın cüretine gülse mi, yoksa onu attan indirip yürümeye mi zorlasa bilemedi. Ona göz kulak olmayı vazifesi bilmese kızı ormanın ortasında bırakıp giderdi.

Başını kaldırdı, yıldız şekilli yaprakların oluşturduğu karanlık örtüye baktı ve kızı ona bağladığı için babasına sessiz sessiz lanet okudu. Gerçi bağlanmamış olsalar da onu şimdi terk edemezdi: Solgunlar onu ellerine geçirirlerse... “Hep böyle kaba mısın, yoksa bana özel bir durum mu bu?”

“Tatlılığımdan. Bir lütuf da denilebilir.”

“Böylesine şahsına münhasır bir gelinim olduğu için şükre diyorum,” dedi Thane, sonra Gölge’yi dürttü ve sabit bir hızda eşkin gitmeye başladılar. Bir gülümseme dudaklarının kenarını yukarı çekiverdi. Kızın arsızlığı sinirini bozduğu kadar hoşuna da gitmişti. Layala’nın beklediği gibi bir kız olmadığı kesindi.

Layala, Thane’in cübbesinin kumaşını çekiştirdi. “Yalnız ‘gelin’ yerine Layala hitabını tercih ederim. Teşekkürler.”

“Gelmiş geçmiş en yakışıklı, en çekici Yüce Kral’ın nişanlısısın. Sana gelinim dediğim için mutluluktan kendinden geçmelisin.” Gülümsedi.

Kız ise homurdandı. “Aman ne şanslıyım.”

Piper, Aldrich ve Fennan'a ulaştıklarında, şifacılar hâlâ Aldrich'in yaralı bacağını tedavi ediyorlardı. Bir çotuğun düz ucuna oturmuştu ve acısı yüzünden belliydi. Şifacı yaralı ete dokunduğunda Aldrich ısırıldığı dala dişlerini iyice geçirdi, bir yandan da sağlam ayağını yere vuruyordu.

Muhafızların çoğu ağaçlardaki mevzilerine dönmüş, geriye sadece adamın önünde eğilen iki şifacı kalmıştı. Aldrich'in pantolonunun bacağı yukarıya sıyrılmıştı. Hâliyle bileğinden kasıklarına doğru uzanan koyu morluklar görülüyordu. Altın sarısı saçlarının şakakları terden sırılsıklamdı.

"Kırık mı?" diye sordu Thane, attan inerek. Daha yakından inceleyince kaval kemiğinin hizasının kaydığını ve bunun teninin üstünden bile görüldüğünü fark etti. Ne kadar can yakacağını bildiğinden yüzünü buruşturdu. "Önce yerine oturtmalı, sonra da franzen yaprağıyla sarmalısınız." İyileştirici özellikleriyle bilinen bitki bu ormanda yetişiyordu.

Piper, Thane'in yanma geldi ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Birkaç gün istirahat etmesi gerek. Fennan'ı da alıp kızı kaleye götürmelisiniz. Ben kalırım."

Şifacılar kemikleri yerine yerleştirirken Aldrich inledi. Thane ses çıkarmadı, dostlarından bu kadar küçük bir ekiple gelmelerini istediği için pişmandı. Dikkat çekmemek uğruna hepsinin hayatını tehlikeye atmıştı, üstelik hiç şikâyet etmemişlerdi. Asla etmezlerdi zaten.

Layala'yı Gölge'nin sırtında bıraktığını hatırlayıp arkasına döndü. Hızla atan kalbi, kızın civarda otlanan kırsığın sırtında olduğunu görünce sakinleşti. Dikkatleri dağınıkken atı uzaklara sürebilirdi ama öyle yapmamıştı. Belki de ona düşündüğün-

den daha fazla güvenebilirdi. Çenesini ovuşturdu, Aldrich'in seyahat edebilecek kadar iyileşmesini bekleyip beklememeli mi diye düşünüyordu.

Serinleyen akşam havası luminor cırcır böceklerini şakıtmaya başladı. Binlerce ufacık beden, sarı bir ışıltıyla parlayan çimenlere, yapraklara yayılmıştı. Ormanın zemini gece göğüne dönüvermişti âdeta. Meşaleye bile ihtiyaç kalmamıştı. Böcekler yeteri kadar ışık yayıyorlardı. Buraya gelmeyi, tabiata hayran hayran bakmayı seviyordu. Huzur içinde hissettiği tek yerdi. Luminor ağaçları, böcekler onu sakinleştiriyordu. Onların sihri de buydu. Hem yaptığı bazı şeylerden sonra kendisine katlanabilmek için bu sakinliğe ihtiyaç duyuyordu. Layala'nın onun hakkında düşündüğü bazı şeyler doğruydu, hatta çok daha kötülerini söz konusuuydu.

Aldrich dalı ağzından atınca luminor cırcır böceklerinden bazıları kaçıştı. Aldrich tükürdü ve ağzını yeninin arkasıyla sildi. "Ben iyiyim. Yola devam edin siz."

Bu adam her zaman iyi huyluydu. Thane, Piper ya da Aldrich'i burada bırakmak istemiyordu ama Layala'yı tutabileceği en güvenli yer Dredwich Kalesi'ydi. Yapının duvarlarını iki bin yıldır aşabilen çıkmamıştı. Solgunlar burayı işgal ederlerse orman elden gidebilirdi ve kızı da ele geçirebilirlerdi. Kale çok uzakta değildi. Yolda geçen son birkaç hafta onu yorgun düşürmüştü, ağrımayan yerini bırakmamış olsa da başarabilirdi. Bu noktada kendi yatağında uyuyabilmek adına bütün geceyi at sırtında geçirebilirdi.

Fennan'ın omzunu dürtünce adam başını yana eğerek gitmelerini işaret etti. Muhafızlardan biri Fennan'a at getirmişti. Arabayı çeken kısraklardan biri artık eyerliydi. Thane, Gölge'nin dizginlerini eline aldı. Layala ona yukarıdan dik dik bakıyordu. "Bana at verilmeyecek mi?"

Thane o kadar saf değildi. Kız kaçmaya karar verirse arkasından kovalamak zorunda kalmak istemiyordu. "Sen benimle kalacaksın."

"Ata binmeyi biliyorum."

"Yeteneğinden kuşkum yok zaten."

"Kaçacağımın çekiniyorsun," dedi kız soğuk bir edayla. "Neden kaçayım ki? Arkadaşlarınla beraber beni tekrar yakalarsınız. Sanki eve geri dönebileceğim de." Asker elfler yakından onları izliyordu, hiçbirisi tek kelime etmiyordu ama pürdikkat gözleri ikisinin üzerindeydi, sanki tiyatrodaydılar da Layala ile o gösterinin ta kendisiydi. Kimsenin onun burada olduğundan ya da kızın kendisinden haberdar olmasını istememişti ama artık her şey apaçık ortadaydı. Başlıkla uğraşmanın anlamı kalmamıştı, yine de Layala'yı gıcık etmek için başından çıkarmadı. Yüzünü göremedikçe Layala'nın sinirleri daha da bozuluyordu.

Thane ayaklandı, derin bir nefes alıp verdi. "Seçeneğimiz yok, eş rünüyle ilgili herhangi bir şey bilseydin bunun farkına varırdın."

YEDİNCİ BÖLÜM

Ruhani ışıklarıyla ateş böcekleri önlerindeki yoldan havalanıp gecenin içine yanan korlar misali yükseldiler. Layala bir tanesini avucuna almak için uzandı ama böcek her seferinde kaçtı. Bir dere civarında durunca atları kana kana su içti. Layala yüzüne su çarptı, elleriyle kollarını temizledi. Seyahatin çoğunu arabada geçirdiği için epey kirlenmişti. Akli evine gitti. Evalyn teyze temizlenmesi gereken bir dağınıklıkla baş başa kalmıştı – Layala durumun bu kadarla kalmasını umuyordu. Thane haklıysa, duvardaki yazı solgunların, yani büyük ihtimalle liderlerinin işiyse, o zaman Evalyn güvendeydi. Yine de Layala, artık orada olmamasına rağmen onun canını yakmışlar mıdır diye endişeleniyordu. Yaradan aşkına, Evalyn'i cidden özlemişti. Keşke ona mesaj göndermesinin bir yolu olsaydı.

Dredwich Kalesi'ne epey yakınlardı artık. Düşüncesi bile midesini ağrıtıyordu. Dedikodular boş değilse burası dehşet verici bir yerdi. İsminde bile meymenet yoktu.¹ Thane onu buraya kadar korumuştı ama kaleye ulaştıklarında bu da değişecek miydi? Oraya vardıklarında gücünü kullanması için ne yapacaklardı? Ona yapacakları işkenceleri hayal bile edemiyordu. Gecikmeden kaçmalıydı.

1 Dredwich: *Dread* korku, *witch* de cadı anlamına gelir. –*çn*

Ormandan çıkıp yeşil, çimenli tepeye doğru tırmandılar ve zirvede durdular. Aşağıda evler, dükkânlar, çiftlikler, yani büyük bir kente ait her şeyin bulunduğu bir vadi uzanıyordu. Burada binlerce elf yaşıyor olmalıydı.

Vadinin uzak ucunda fırtına bulutu griliğinde kayadan bir kale yükseliyordu. Kale, tepenin kenarına inşa edilmişti. Bir yanından şelale akıyordu. Kalenin pek çok kulesi vardı ama en ortadaki en uzunuydu. Kulenin ucunda lacivert bir bayrak dalgalanıyordu. Bayrakta üç simge mevcuttu, bir okun üzerine çaprazlama yerleştirilmiş beyaz bir kılıç ve ikisinin ortasında yer alan bir savaş balyozu. Güneşin altını ışığı aşağıdaki kenti bir deniz feneri misali aydınlatıyordu. Tüm binaların çatıları altındandı ve güneş onların üstüne vurduğunda her şey parılıyordu.

“Güneş Vadisi’ne hoş geldin,” dedi Thane.

İçinde fevkalade bir şey kıpırdandı. Daha önce hiç böyle sine ilgi çekici bir manzara görmemişti. Vadi’ye dair hikâyeler dinlemiştir ama anlatılanların hiçbirini onu vadinin güzelliğine hazırlamamıştı. Bir yanı, ayrıksı sayılmayacağı bu yerde kendi halkıyla beraber yaşamayı istemiştir ama şimdi buradayken ne düşüneceğini bilemiyordu. Akli hayret ve panik arasında bir yerde kısıp kalmıştı. Hem zamanı da tükeniyordu. Yakında Yüce Kral’ı öldürmek zorundaydı, böylece kaos ve kargaşaya sebebiyet verecekti. Bu defa hazırlıklıydı fakat bir şeyi düşünmek ile gerçekten yapmak arasında, bilhassa bu durumda, dağlar kadar fark vardı. Daha önce hiç kimseye suikast düzenlememiştir.

Parke taşlı sokaklardan ya da kısa süre içinde cıvıl cıvıl olacak dükkânların yanından geçmediler. Layala buralardan geçmeyi istemiştir, böylece binaları ve mimariyi yakından in-

celeyebilecekti. Elflerin olağan bir günde, onun bir daha asla, en azından çok uzun bir süre boyunca göremeyeceği yerlerde çalışmalarını izlemeyi ummuştu.

Bunun aksine Thane onu kentin etrafından dolaştırdı, vadinin kenarından ilerlediler ve geniş ırmağın üzerinden geçip kaleye girecekleri taş köprüye ulaştılar. Karşıya geçerken üzerlerine şelaleden az da olsa su sıçradı, gürüldeyen akıntının sesi diğer tüm gürültüleri bastırıyordu. Kapı, kıvrılan gümüşün sardığı metal ve sivri suçlu çubuklardan ibaret devasa bir şeydi. Onlar yaklaşıncaya kapı yukarıya kalktı.

Köprünün ötesinde, biçilerek kısacık kalmış yeşil çimenlerin içinden geçen parke taşlı bir yol vardı. Pembe çiçekli ağaçların ve yıldız yapraklı luminorların, fundaların, fıskiyelerin ve gül fidanlarının yanından yürüdüler. Etrafını sarmaşıkların sardığı yamuk yumuk dallardan oluşan kemerlerin altından geçtiler. Dedikodulardaki gibi duvarlardan sarkan cesetler yoktu etrafta. Kötücül sapkınlıklarına dair hiçbir emare yoktu.

“Güzel, değil mi?” dedi arabacı, Layala’yı izleyerek. Başlığını geriye attığı için Layala en sonunda onun gözlerini görebiliyordu, siyah teniyle güzel bir zıtlığı olan tarçın gölcükleriydiler âdeta. “Daha önce adımı söyleyip söylemediğimi hatırlamıyorum, ben Fennan.”

Layala bir saç tutamını kulağının arkasına kıstırdı, ismin söylendiğini hatırlıyordu ama yine de içten içe adama arabacı demeye devam etti. “Muhteşem, Fennan. Daha önce böyle bir şey görmemiştim.”

“Burada ben hariç güvenebileceğin üç kişiden biridir,” dedi Thane inceden onlara dönerek. “Diğer ikisini tanıyorsun. Piper ile Aldrich.”

Ona da, arkadaşlarına da, hatta kimseye güvenemezdi. Tırnaklarının kenarlarındaki sert etlerle oynarken, “O da ne demek? Birileri canımı yakmaya mı çalışacak?” diye sordu.

“Dürüst olmak gerekirse öyle bir şey yaşanıp yaşanmıyacağına bilmiyorum. Fakat seni ele geçirmeyi kafasına koymuş çok kişi olduğunu biliyorum.” Duraksadı. “Yakın dönemde sihirle doğduğu bilinen tek elfsin. Diğerleri ya öldüler ya da sihirleri söndü. Büyücü Vesstan bitik durumda, kalan günlerini Calladira’da orman elfleriyle geçiriyor.”

“Bizi o mu bağlamıştı?” Layala böyle olduğunu biliyordu ama ne diyeceğini merak etmişti.

“Evet,” dedi Thane. “Zifir Büyücü’nün büyülerinden birini kullandı.”

Layala içten içe ürperdi. Bunu bilmiyordu. “Onun yarattığı herhangi bir şeyi kim niye kullanır ki?”

Thane omuz silkti. “Çünkü Zifir Büyücü gelmiş geçmiş en büyük büyüçüydü. Çünkü sihri vardı. Başka büyü yaratan yok.”

Layala bunu da biliyordu ama Zifir Büyücü’nün yarattığı bir sihri kullanmak aptallıktı. Adamın hayatını okumuştun, dünyayı nasıl da harabeye çevirdiğini biliyordu. Üç yüz yıllık yıkımın ardından en nihayetinde Rhegar isimli bir elf canını almıştı, sonra da Rhegar delirmişti. Zifir Büyücü’nün son hamlesi, katilini zehirlemektir sanki. Layala Hiç’i ya da solgunları nasıl yarattığını bilmiyordu ama ikisinin de müsebbibinin o olduğuna emindi.

Thane boğazını temizledi. “Yuvan burası artık. Müstakbel kraliçem vasfıyla istediğin neredeyse her şeyi alabilirsin.”

Özgürlük hariç neredeyse her şeyi. Layala karşılık vermedi. Yüreğinde, asıl ait olduğu yerin Fundalı Oyuk olduğunu biliyordu. Burası asla onun yuvası olmayacaktı. Arenada erkeklerle beraber talim yapmayı, Evalyn teyzeyle sihirli bitkiler aramayı, nehirde yıkanmayı, Yüce Kral ne zaman onun için gelecek diye düşünmeden hayatını huzur içinde yaşamayı istiyordu.

Acı verecek kadar uzun merdivenlerin başına geldiklerinde atlarından indiler. Bineklerini üç muhafız aldı, kıza neredeyse bakmadılar bile.

“Acıkmışsındır,” dedi Fennan. “Ben acıktım yani. Ziyafet çekmeye hazırım!”

Layala omuz silkti. Yolda yedikleri azıcık kumanyanın ardından açtı ama onlarla beraber karnını doyurmak istemiyordu. “Önce temizlenmek istiyorum, çok da yorgunum.” Sonra kaçış planını tasarlayabilirdi. Zehir bir seçenek olmaktan çıkmıştı.

Layala içeriye adım attığı gibi yalın beyaz elbiseli ve siyah önlüklü iki hizmetçi tarafından karşılandı. Merdiven sonsuz gibiydi, tavan da. Cilalı, gri taş zemin yıldızlı geceler gibi ışıldıyordu. Nöbetçi muhafızların hafif adımlarının sesi yukarının enginliğinde yankılanıyordu. Layala böylesine büyük bir yapının içinde ilk defa bulunuyordu. Muhteşemliğine ve güzelliğinin emsalsizliğine rağmen yapının büyüklüğü ve ona yabancı gelen tabiatı Layala'nın kendi küçük, rahat kulübesini özlemesine neden oluyordu. Burada her köşede görülmemiş tehlikeler pusuya yatmış bekliyordu.

“Lütfen bu genç hanımı Yıldıznuru odasına götürün, karnını doyurması için de bir şeyler getirin,” dedi Thane ve emrinin yerine getirilip getirilmediğine bakmadan yanına Fennan'ı da alıp gitti.

İkili başlarını öne eğdiler ve Layala'ya onları takip etmesini işaret ettiler. Birinin saçı alev rengiydi, köklere doğru koyu turuncuya çalıyordu ve uçlarında solarak neredeyse sarıya dönüyordu. Diğerininse siyah bukleleri başının üzerinde sıkı bir topuz hâlindeydi.

“Dredwich Kalesi'ne hoş geldiniz. Ben Reina,” dedi siyah saçlı elf.

“Benim adım da Pearl.” Yan yana, iki muhafız misali yürüyorlardı. “Yüce Kralımızla nerede tanıştınız?”

Tavrı Layala’nın ağzını yokluyormuş gibi değildi, sadece bir yabancıyla sohbet ediyordu. Ama Kral’ın dışı misafirinin kim olduğunu merak ediyorlardı tabii. Layala adını söylemeli mi, yoksa söylememeli mi bilmediğinden dudaklarını birbirine bastırdı. Thane, yanında getirildiği üç kişi hariç kimseye güvenmemesini söylemişti. Peki kim olduğunu söyleyecekti? “Bir tanıdığım.”

İkisi birbirlerine baktılar. “Aaa, çok ilginç,” dedi Pearl. “Onun için çalışanlar hariç kaleye getirdiği tek hanım sizsiniz. Üstelik kimse Yıldıznuru odasında da kalmadı.”

“Metresleri yok mu?”

Reina ile Pearl bakışıp güleştüler. “Gördüğümüz kadarıyla yok,” dedi Pearl ona doğru eğilerek. “Ama şu kepaze hanımların daha yüksek mertebelere gelmeyi denemediğini sanmayın sakın.”

“Ne demek bu?”

Reina, Pearl’ü dürttü. “Pearl yakışıklı meselelerden bahsediyor.”

“Yani siz özel olmalısınız,” diye ağzından kaçırdı Pearl.

Peki ya delirdiği rivayet edilen şu sevgililer... yalan mıydı? Layala duyduğu dedikoduların hepsinin sadece dedikodu olduklarını düşünmeye başlamıştı. Peki ona dair ne hakiki, ne yalandı? Solgunlara karşı ne kadar ölümcül olduğu barizdi. O kadarı doğrudu.

Belki de kızlar bahsetmek istemiyorlardı. Fakat buraya getirilen tek kişi kendisiyse, iki hizmetçi de büyük ihtimalle onun kim olduğunu biliyor ya da en azından önemli biri olduğunu düşünüyorlardı. O zaman saklamanın manası yoktu. “Ben Layala Nurgetiren.”

İkisinin de ağzı bir karış açık kaldı, sonra hızlıca kapadılar. Layala, içlerinden biri kısa süre içinde konuşmazsa ikilinin patlayabileceğini düşündü. Cilalı basamakları tırmandılar ve soldaki ilk kapıdan girdiler. Kapı kapandığında Pearl resmen

inledi. “O olduğunuza inanamıyorum! Yüce Kral’ın eşi! Hiç’i yok edecek olan.”

Layala şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırarak alnını ovuşturdu. Doğru duymuş olamazdı. “Hiç’i yok edecek olan mı?”

Pearl’ün o güzel yüzündeki kaşları çatıldı ve ellerini iki yana bıraktı. “Bizi kurtarmaya geldiniz, değil mi? Krallar öyle uzun zamandır sizi arıyor ki. Sınama gününde kaçırılmıştınız. Ne trajedi.” Reina elleriyle önlüğünü düzeltti.

Yıllar içinde ne tür bir yalana inandırılmıştı bu insanlar? Kaçırılmak mı? “Kral Tenebris anne babamı öldürdü, yakın bir dostumuz ondan kurtarmak için beni kaçırdı.”

Yine birbirlerine baktılar. “Size böyle mi söylendi, tatlım? Ah zavallı kız,” dedi Reina.

Pearl eliyle ağzını kapatmıştı, Layala’ya üzülmüş gibi başını iki yana sallıyordu. “Sayısız yalana inandırıldı muhakkak. En azından Kral Thane sizi kurtarabildi. Burada güvendesiniz.”

Thane’i bir kurtarıcı gibi anlatmak? Bunu öngörmeliydi. Gözlerini devirmemek için kendini zor tutarak öne doğru bir adım attı ve odayı inceledi. Fildişi yatağın iki yanındaki duvarlara süslü, oyma pencereler sıralanmıştı. Pastel çiçekli yeşil sarmaşıklar tavandan bir avize misali serpilmiş, karyola sayvanının ince kumaşının üstünden sarkıyordu. Aynı sarmaşıklar pencerelerin de etrafını sarmıştı ve istenirse perde niyetine çekilebiliyordu. Bütün oda taze bitki kokuyordu.

Yatağın ayak ucunda duran ipeğimsi sandığın üzerinde gezdirdi elini. Göz ucuyla kırmızı şapkalı, küçük bir şeyin odayı sessiz adımlarla boylu boyunca arşınladığını gördüğünü sandı ama o yöne döndüğünde hiçbir şey yoktu. *Enteresan*. Çevresine bakınmaya devam etti; oda baş döndürücüydü, kalmak şöyle dursun, gördüğü en zarif yerd, yine de niye burada olduğunu unutamıyor, debdebe aklını dağıtmaya yetmiyordu. “Kral Tenebris’e ne oldu?” diye sordu.

“Üç hafta önce vefat etti,” diye cevap verdi Pearl, adamı yâd etmek adına bir an için başını önüne eğdi. “Savaşta bir solgun

tarafından öldürüldü. Ne cesur, ne onurluydu Yüce Kral. Keşke sizi, kurtarıcımızı da görmeye yetseydi ömrü.”

Layala'nın midesi düğümlendi, tüm bedenini bir ürperti aldı. Kurtarıcıları olamazdı. Sihriyle nelere kadir olduğuna dair bile çok az fikri vardı ama şu kadarından emindi, gücünün karanlık nitelikleri Palenor'un tamamı şöyle dursun, tek bir kişiyi bile kurtaramazdı.

Layala bir kere daha devasa boyutlardaki lüks yatağa baktı. Yumuşacık fildişi örtüler ve yastık yığını, uzun zamandır tıkılıp kaldığı arabanın ardından cennete benziyordu. “Uyumam lazım. Uzun yoldan geldik. Lütfen bana müsaade edin.” Odadan çıkmazlarsa öfkelenecekti. Yorgunken aptallıkla uğraşmakta hep zorlanmıştı ve Tenebris'in cesur, onurlu olduğuna dair tüm bu muhabbet de bunun somut bir örneği idi.

“Size sıcacık bir çay, biraz da yiyecek getireyim.” Reina başını önüne eğdi ve ikisi beraber onu düşünceleriyle baş başa bıraktılar.

Reina söz verdiği üzere çay ve yemek arabasıyla geldiğinde Layala doğruldu. “Yanıma bırakabilirsin. Teşekkür ederim.”

“Umarım ağzınıza layıktır, Nurgetiren.” Hitabı hayranlık yüklü bir saygıyla söyledi, sonra da önünde eğildi. Birazcık içeride oyalandı, sanki ona diyecek bir şeyi vardı ama sonra dönüp kapıya gitti.

Layala çayı eline alıp burnuna götürdü; narenciye ve ne olduğunu tam olarak kestiremediği bir şey kokuyordu. Belki de Valeri Kökü olabilirdi. O hâlde uykuya iyi gelirdi. Fincanı tahta tepsiye bıraktı. “Bekle, Yüce Kral'ın odası nerede?”

“Ah,” dedi kız kaşlarını kaldırarak. “Bu duvarın diğer tarafındaki oda.” Mermerden kocaman bir şöminenin egemen olduğu soldaki duvarı işaret ediyordu.

“Teşekkür ederim,” dedi Layala, kedi gibi sırtarak. Aklındakinden daha mahrem bir nedenle oraya gitmeyi istediğini düşünmeleri daha iyiydi.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Ay en yüksek konumundayken Layala sırtını soğuk taşa dayamıştı; mürekkebinsi karanlıkta gizli gizli ilerlerken keskin köşeler tenine batıyordu. Uzakta bir yerde üç saniyede bir su damlıyordu. *Şıp... şıp... şıp.* Taze havanın ve gün ışığının yokluğunun yarattığı ağır küf kokusu duyularını delip geçiyordu. Yolunu bulmak adına elini sert taşın üzerinde abartılı bir yavaşlıkla yürüyor, ses çıkarmamaya özen gösteriyordu. Hizmetçinin getirdiği yemek tepsisinden aldığı bıçak, turuncu bir ışıkla hatları belli olan ilerideki gizli kapıya yaklaştıkça elinde ağırlaşıyordu.

Yapabilirsin. Nefesini önceden çalıştığı biçimde dudaklarının arasından usul usul, sessizce bıraktı. *Yapabilirsin.*

Thane'in odasını bulmak kolaydı. Evalyn teyze orada çalıştığı günlerden beri sakladığı bir harita sayesinde kalenin planını uşak koridorları dâhil ona ezberletmişti. Koridorlarda dolaşırken birkaç saat harcadı, oradan çabucak kaçabilmek için kâğıt üzerinde gördüklerini şimdi karşısındakiyle eşliyordu. Kraliçenin ve prensesin odalarını bile bulmuştu, kapılarında ne muhafız ne de başka bir önlem vardı. İçlerine kadar sızacak bir suikastçıya hazır değillerdi.

Odanın içinden gelen ışık çatlaktan süzülerek karanlık koridoru deliyordu. Layala parmaklarıyla ışığın süzüldüğü boşluğu yokladı, hafiften bastırınca uşak girişi taşı taşı sürterek açıldı.

Hiç kıpırdamadan bir hareket, bir ikaz, Thane'in duyduğuna dair bir emare bekledi ama sadece ateşin çıtırtısıyla karşılaştı.

Seni kaleye götürürlerse onlara saldırmak için muhtemelen tek fırsatın olacak, demişti Evalyn teyze eğitim esnasında. O fırsatı kullan. Anne baban için. Kendin için kullan. Yalnızca bu sayede özgür olabilirdi.

Çerçevesi bir resmin arkasında kalan bedeninin sığabileceği genişlikteki kapıyı açıp başını uzattı. Elf Kralı'ndan daha muazzam, daha cafcaflı ve daha süslü bir dekor beklemişti. Güzel olmasına güzeldi ama çekmecelerinin önüne oyulmuş sarmaşık yaprakları gibi küçük ayrıntıları olan krem rengi konsolun çıplak yalınlığına ve odanın öteki tarafındaki fildişi aynanın gösterişsiz çerçevesine şaşırdı. Yüksek bir şelalenin hemen yanında şaha kalkmış beyaz bir ejderhanın resmedildiği bir tablo. Koyu renkli ahşap rafında duran bombeli gümüş vazosuyla tek bir şömine.

Ateşin loş ışığı uzun gölgeler ve gizli köşeler yaratıyordu, tam ortadaysa sayvanlı devasa bir yatak vardı, üstünde de ipekten lacivert bir örtü. Yatağın ortasında, yorganın üstünden hatları belli olan Thane yatıyordu. Beyaz kurt kürkünden yapılmış iki adet devasa halı kül rengi taş zeminde, yatağın ayak ucuna ve Kral'ın çıplak ayaklarını basacağı yan tarafına serilmişti.

Layala, adamın nefes alıp verişini dinledi.

İstikrarlı.

Yavaş.

Ritimli.

Derin uyku emaresi. Temkini elden bırakmadan uzun bir adım attı, kalbi fırtınalı bir denizin üzerindeki kara bulutlar gibi gümbürdüyordu. Eli hafiften titriyordu, adamın tepesine dikilmişti, en sonunda yüzünü görebiliyordu. Gömleksizdi, kaslı üst gövdesi ve göğsü gözler önüne serilmişti. Seçebildiği kadarıyla tek bir yarası dahi yoktu... yani etinde, aldığı canların çetelesini tutmamıştı. Fundalı Oyuk'ta duyduğu hangi dedikodu sahiciydi acaba?

Dikkati bu loşlukta iyice vurgulanan dolgun dudaklarına kaydı, sonra da sıcak fildişi teninin kusursuz pürüzsüzlüğüne ve keskin elmacık kemiklerinin gölgelerine. *Yaradan aşkına*, güzel adamdı. Uzun, dalgalı, kara saçları yüzünün bir kısmını kapatıyordu.

Layala'nın gözleri kocaman açıldı. *Oydu*, Fundalı Oyuk'tayken Tüten Ejder'de karşısına oturan gizemli elf. Güzel bir gülümsemesi olan şu cazibeli erkek. Bulunduğu yeri ispiyonlayanın o olduğunu sanmıştı ama zaten Thane'in ta kendisiydi demek ki. Daha önceden nasıl anlayamamıştı?

Öldür onu, Layala. Fırsatı yakaladın. Dökülen kana dur deme fırsatını. Adaleti tesis etme fırsatını. Özgür olma fırsatını. Fakat bıçağı adamın boynuna saplamaya tereddüt ediyordu. Duyduğu şeylerin çoğu yalandı – ya hata yapıyorsa?

Thane'in gözleri açıldı. Layala'nın içi çekildi. Panikleyip bıçağı arkasına sakladı. *Ne yapacağım şimdi?!* Güç bela nefes alarak boşta kalan elini adamın göğsüne bastırdı, eğildi ve dudaklarına yapıştı. Damarlarını bir tür enerji, daha önce hiç hissetmediği tuhaf, heyecan verici bir duygu istila etti. Thane ağzını onunkıyla kusursuz bir uyumda hareket ettirince Layala adamın dikkatinin dağıldığına daha da ikna oldu. Dilini adamın dudaklarının üzerinde gezdirdi ve bedeni hayret içinde kasıldı.

Bıçağın keskin ucunu Thane'in boğazına dayayıp donakaldı. *Yaradan aşkına, neden yapamıyordu?*

Adam irkilerek dudaklarını dudaklarından ayırdı, ona dik dik bakıyordu. “Yerinde olsam yapmam.”

“Yapmamam için tek bir iyi sebep söyle.” Neden iyi bir sebep bulmasını umuyordu?

Thane'in gözlerinin soluk, zümrüt yeşili karanlığın içinde neredeyse ışıldıyordu. Yüzünü daha önce göstermemesine şaşmamak lazımdı. Böyle gözleri olan bir başkası yoktu.

Adam ne kendini savundu ne de bir fikir öne sürdü. Gerçekten aklına hayatını kurtarmak için tek bir sebep gelmemiş miydi?

Layala bıçağı iyice bastırdı, en sonunda kan boncuk boncuk belirdi. "Son sözün?"

Thane'in dudaklarının kenarları bir sırtıyla kıvrıldı. *Sırtış.* Layala bu tuhaf tepkinin karşısında neredeyse irkilip geri çekilecekti. Ölmeyi mi diliyordu? Hayatı onun bıçağının ucundayken neden korkmuyordu bu adam?

Tepe penceresinden içeri süzülen yıldız ışığında parıltıyan gözleri, Layala'nın yüzünü inceledi. "Beni öldürürsen sen de ölürsün."

Layala'nın eli titredi ama sonra düzeldi. "Muhafızların senin öldüğünü anlayana kadar ben çoktan gitmiş olacağım."

"Elbette kaçabilirsin, tabii cansız bedeninin benimkinin üzerine yığılmazsa."

Layala kaşlarını çatı. Bir numara mıydı bu? Hayatta kalmak için bir taktik? "Açık konuş, *Yüce Kral*." Ünvanını bir küfrü tükürürcesine söylemişti. İnceden terleyen avuçlarında bıçağın kabzası kayganlaşmıştı. Kendini tutamayıp sihrini kullanmak zorunda kalmadan bu işi bitirmeliydi.

"Yaşamlarımız birbirine bağlı, Layala." Thane'in onun ismini söylemesinden nefret ediyordu. Bu onu daha sevimli kılıyor, öldürmeyi güçleştiriyordu. "Ben ölürsem sen de ölürsün." Sesinde hınç yoktu, sanki birer fincan çay içerken bahar havası hakkında konuşuyorlardı.

"Yalan söylüyorsun." Öyle olmalıydı. Güya evlenmelerini zorunlu kılacak eş büyüsunün böyle bir özelliği yoktu. Yoksa var mıydı?

"Söylemiyorum." Sesi güçsüz değildi, yalan söylediğine dair en ufak titreme ya da ton değişimi yoktu. Layala'nın bıçak tutan elinin bileğini kocaman eliyle kavramıştı ama onu

itmiyordu. Yine de Layala adamın hayvan gibi itlaf edilmeye teslim olmayacağını biliyordu. Savaşıldı.

Gözlerini birbirlerine dikmişlerdi, karşılık vermeyi, bir karara varmayı bekliyorlardı. Yalan mı söylüyordu, doğru mu? Bir daha eline böyle bir fırsat geçmeyecekti. Thane, Layala'nın ona ikinci defa saldırmasına izin vermezdi. Hatta eğer onu bırakırsa Layala'yı bir hücreye kapatabilir ya da her şey yolunda görünsün diye bir odaya zincirleyebilirdi. Sonuçta nişanlısını zindana attırmak uygun kaçmazdı. Sihrini dizginlemek için sonsuza dek onu zehirleyebilirdi. Layala kafeste bir kuş olurdu. Ya şimdi ya hiçti.

Kapı üç kere yumruklandı. Bıçağı bastırırken Layala'nın kulakları zonkluyordu. Thane onu ittirdi, kalçasından güç alıp kızı yatırdı ve üstüne çıktı. Ağırlığının da kuvvetiyle kızı yatağa bastırıyordu ve kalçasını bacaklarının arasına almıştı. Bir eliyle Layala'nın sol elini yastığa dayamış tutuyor, diğeriyle de bıçak tutan elini sertçe itiyordu. Kız bütün gücüyle ona direniyor, bıçağı onun canını almaya zorluyordu ama Thane Sederac Dağları'nın şiddetli rüzgârları kadar güçlüydü. Layala çabalamaktan dişlerini gıcırdatıyordu, sol kolu da yorgunluktan titriyordu.

“Fennan evcilleştirilmeye ihtiyacın olduğunu söylemekte haklıymış.”

“Hadi be oradan.” Layala daha da sert itti, tüm gücüyle onunla kavga ediyordu. Adam, Layala'nın elini yatak başına çarptı. Kız inleyip bıçağı düşürdü, bıçak zemine çarptığında çıkan şingirtti odada yankılandı.

Kapı üç kere daha güm güm çalındı. “Majesteleri, nişanlınız kayıp.”

Thane kapıya baktı. Layala fırsattan istifade çenesine kafayı geçirdi. Dişleri çat diye birbirine çarpan Thane geri çekildi. “Kayıp demek,” dedi hırıldayarak. Layala, göğsüne dirseğini geçirdi ve ağırlığının altından kayıverdi. Yataktan aşağı yuvarlanıp ayağa dikildi, dizlerini bükmüş, ellerini dövüşmeye

hazır vaziyette kaldırmıştı. Göğsü inip kalkarken odada bir başka silah arandı. En yakınında bir şamdan vardı ama o işine yaramazdı. Bıçağı almak için yatağın diğer tarafına geçmeli, Thane'i aşmalıydı.

"Efendim, iyi misiniz?" Muhafızın sesi endişeyle yükselmişti.

"İyiyim. Onu aramak için az sonra dışarı çıkacağım," diye bağırdı Thane muhafızına ve yataktan kayarak indi.

Layala bir adım geriledi... Onu aramak için mi? Neden muhafızı buraya koşa koşa getirip onu yakalatmamıştı ki? Thane ona doğru atıldı. Layala eğildi, yumruğunu savurup yanağına geçirdi. Thane'in başı yana savruldu fakat homurdanarak tekrar ona döndü. "Bir daha sakın böyle bir şeye cüret edeyim deme."

Layala bacağına okkalı bir tekme geçirdi; adam bir adım geriledi ve onu sol bileğinden yakaladı. Layala dirseğini sertçe aşağı çekti, adamın dengesini bozdu ve uyluğunun üst tarafına dizini geçirdi, neredeyse erkekliğine vuruyordu. Thane burnundan soluyordu, birkaç adım geriledi. Layala'yı baştan aşağı süzdü, tartıyordu onu.

"Nasıl dövüşüleceğini biliyorsun." Dar alanda birbirlerinin etrafında dönmeye başladılar.

"Tabii ki biliyorum," dedi Layala tükürürcesine, yumrukları havadaydı. "Hayatım boyunca *senin* tehlikeni üzerimde hissetmediğim bir ânım bile olmadı. Beni *silah* niyetine kullanacak prens ve kral. Eh, kimse kullanmayacak beni." Layala yatağa doğru koştu. Thane'in uzattığı kollarının altından eğilerek geçti ve yatak örtüsüne daldı. Thane onu ayak bileğinden yakaladı, Layala tekmeleyip kurtuldu, sonra da yatağın üzerinden kayıp bıçağı aldı.

Thane devasa yatağın öteki tarafından tüm bunlar oyunmuş gibi gülümsedi. "Bıçağı bırak."

Layala bıçağı havaya kaldırdı, adamın tam yüreğini hedeflemişti. Bileğinin bir hareketiyle bıçak Thane'e doğru uçuverdi. Adam yana çekildi ve bıçak tam sol omzuna saplandı. Kah-

retsin... sadece onu öfkeliendirmeyi başarmıştı. Thane yüzünü buruşturarak elini uzattı, bıçağı çekip çıkardı. Ona doğru saldırırken kan kolundan aşağı ince ince sızıyordu. "Hata ettin."

Layala gerilerken duvara dayandı. Şamdan solundaki masadaydı. Thane yaklaşırken Layala şamdanı alıp ona savurdu; adam kolunun ön tarafıyla korudu kendini ve şamdan yere tak diye düştü. Layala'nın kalbi yerinden çıkacak gibi atıyordu, kollarını önünde kaldırdı ve geleceği kesin olan darbeye karşı kendini hazırladı. Gözlerini yumdu ama darbe yerine kocaman ellerin bileklerini kavradığını hissetti. Adamın ona verdiği fırsatı kaçırmadı ve kasığına tekme atmaya çalıştı ama dizine isabet ettirdi. Thane onu yana savurarak yatağın üzerine attı, az sonra kızın üzerindeydi, yine tüm ağırlığıyla onu eziyordu. Layala çenesini sıkarak adamın suratına pençelerini geçirip tırnaklarıyla yanaklarını çizdi. Thane homurdandı ve Layala'nın kollarını göğsünde birleştirip sertçe üzerine bastırdı, onu kıpırdayamaz hâle getirdi.

"Dur," diye emretti.

Layala kıvranıp direniyor ve çığlık atmak istiyordu ama bu hiçbir işe yaramazdı. Kimse onun tarafını tutmazdı. Krallarına suikast teşebbüsünde bulunduğu için onu cezalandırırlardı. Başka seçeneği kalmamıştı artık. Esmer filizlerini hazırlarken sihrinin uğultusu tenini serinletti.

"Seninle bir anlaşma yapalım," dedi Thane.

Layala bedenini ve sihrini durdurdu, güç kaçmayı bekliyordu. Thane nefes nefeseydi. Çıplak göğsü terden parlıyordu. Layala, "Anlaşma mı?" diye fısıldadı.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Açık bir pencereden içeri süzülen serin rüzgâr tülleri kıpırdatarak içeriye nane rayihası taşıdı ve Layala'nın tüylerini ürpertti. Thane'le kavgasından dolayı sıcaklayıp terlediği için dışarının havası bilhassa soğuk gelmişti. Thane'i dikkatle izliyordu, adam ona bakarken çenesi gerildi, uzun siyah saçları darmadağın vaziyette yüzünün iki yanına dökülmüştü. Layala'nın tırnakları sağ elmacık kemiğinin üzerine dört kıızıl çizgi çekmiş, gözünü ucu ucuna ıskalamıştı.

“Beni öldürmene izin vermeyeceğim ama eşlik bağımızı kırmanın bir yolunu bulabilirsen seni serbest bırakacağım. Peşine düşmeyeceğim ya da seni bir daha görmek istemeyeceğim. Ama önce büyüünün kalkması lazım.”

Layala'nın boğazı kurumuştur, zorla yutkundu. “Şu anda canını alabilirim, böylece yalan söylüyor musun diye endişelenmem de gerekmez.”

Adam sessizce kıkırdadı ama sesi neşeden yoksundu. “İntihara meyilli olsan da bunu yapabilecek bir durumda değilsin gibime geliyor.”

“Neye mahir olduğuma dair zerre fikrin yok,” diye çıkıştı Layala.

“Tenebris kudretli bir büyücü olacağına inanıyordu ama ben karşımda bir babanın günahları nedeniyle birilerini öldürecek kadar nefretten gözleri kör olmuş birinden başkasını görmüyorum.”

Thane geriye çekilince Layala'nın üzerindeki baskı hafifledi, Thane de onun kollarını kavramayı bıraktı ama bedeni hâlâ kızın bacakları ve kalçası üzerindeydi. Layala'nın gözleri o âna dek inceleme vakti bulamadığı bedeninde yavaş yavaş gezindi: belirgin karın kasları, hayran olunası yan kaslar ve bir savaşçıya layık göğüs ve omuz kasları. Aynı anda hem ince hem kalın, yumuşak ve sertti. Savaşçı Prens dedikleri aynen böyle olurdu. Layala'nın açtığı bıçak yarası biraz kanamıştı ama niyet ettiğinden çok daha az hasar bırakmıştı. Küçük bir kesikti sadece.

Thane, kızın ona bakışını fark edince bir kaşını kaldırdı. "İncelemen bitti mi?"

"Kalk üzerimden," diye buyurdu Layala.

"Yine bıçaklamayı mı deneyeceksin?"

Layala cevap vermedi. Adam hareket ettiğinde hâlâ ne yapması gerektiğine karar vermeye çalışıyordu. "Hayır."

Thane üzerinden kalkıp yataktan aşağı atladı. Ondan altı adım kadar uzakta durarak Layala'nın ayağa kalkışını izledi. Layala kurt kürküne ayaklarını bastı ve ona dik dik baktı. "Neden? Tüm hayatım boyunca beni arıyordun, şimdi de beni bırakacak mısın? Sihrimi bırakacak mısın?"

"Sihrini istemiyorum. Babam istiyordu. Fakat her halükârda bence zaten başaramayacaksın." Sol kolunu göğsünün altına götürdü, sağ eliyle de çenesini ovuşturdu. "Bizimki gibi bir bağı daha önce bozabilen çıkmadı."

Demek böyleydi. Adam ona imkânsız bir vazife verdiğini düşünüyordu, bu sayede onu düşmanlarına karşı kullanabilecekti. "Sözünü tutacağına dair kanıt lazım."

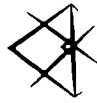
"Sözüme inanmaktan başka seçeneğin var mı?" Thane açık pencereye gidip mandalını takarak kapattı. "Sekiz haftan var. O vakte kadar bağımızı bozamazsan planlandığı gibi evleneceğiz."

Layala çenesini sıkıp derin bir nefes aldı. “Daha önce hiç yapılamamış bir şey için bu bana hiç de yeterli bir süre gibi gelmedi.”

“Hissedebildiğini biliyorum.” Biraz daha yaklaşırken taş zeminde attığı adımlar neredeyse hiç ses çıkarmıyordu. Layala’nın kalbi adamın her adımında daha hızlı atıyordu sanki. Ondan birkaç santim kadar uzakta durdu, bedeninin sıcaklığı vücudunu güneş misali ısıtıyordu. “Karanlık seni kendine çekiyor. Tehdit ediyor. Baştan çıkarıyor. Çağrısını işitebiliyorum. Bu sihrin vadettiklerini gerçekleştirmenin neredeyse eşiğindeyiz. Evlenmek için yirmi beş yılımız vardı. Bil bakalım süremiz ne zaman doluyor?”

Layala yutkundu. “Sekiz hafta sonra mı?”

“Zifir Büyücü’nün yarattığı büyüler, bilhassa bizimki gibiler tamamlanmazsa bunun bedelleri olur, Layala, bizimse vaktimiz tükenmek üzere.” Duraksadı. “Seni bu yüzden istiyorum. Gücün yüzünden değil. Büyünün gerekliliklerini yerine getirmezsek solgunlara dönüşeceğiz, yani yapmam gereken şey benden nefret eden bir kızla evlenmekse evlenirim.”

Yıldıznuru odasında, Layala bütün gece yatakta dönüp durdu, üzerine üzerine gelen solgunlar gördü rüyasında, sonra da kendi ağzından bir inleme yükseldi. Bir solgunun berbat inlemesi. *Hayır! Hayır. Hayır. Hayır.* Odada volta attı, en sonunda da saçları terden sıırılsıklam olmuş vaziyette nefes nefese dimdik oturdu.

Kalbi hâlâ küt küt atarken çevresine bakındı. Dredwich Kalesi’nde bir odadaydı, etrafını solgunlar sarmamıştı. Yine de emin olmak istedi. Aynanın önüne koşup aksine baktı; teni hâlâ

olması gereken renkteydi, kül beyazı değil. Saçları mürekkep kadar karaydı. Kendisiydi. Thane'in solguna dönüşme ihtimalinden dahi bahsetmesi, tehlikeyi bertaraf etmek adına onunla hemen evlenmeyi düşünmesine sebep olmuştu.

Yine de hâlâ o mahluklardan biri değildi. Üzerine çökmüş gibi gelen ağırlık herhâlde eş sihrinin tamamlanmamış olmasındandı. Neyse ki zamanı vardı. Sekiz hafta.

"Kâbus mu gördünüz?" dedi ince, kadınsı bir ses.

Layala arkasına döndü, gerekirse kavgaya hazırdı. "Neredesin?"

"Hemen aşağıdayım." Layala yere bakınca bir karıştan uzun olmayan küçük, insansı dişi gördü, karyola direğinin yanından ona doğru gıdım gıdım geliyordu. Başında sivri uçlu, yumuşak bir kırmızı şapka vardı. Kahverengi bukleleri, dolgun göğsüne ve göbeğine kadar dökülüyordu. Yanakları ve dudakları gülkuruydu, bombeli burnu da neredeyse şapkası kadar kırmızıydı. Çiçek desenli pejmürde elbisesi sanki çağlar öncesinden kalmaydı ve orası burası irili ufaklı deliklerle doluydu. Ayak baş parmakları eskimiş kahverengi çizmelerinin ucundan çıkıyordu.

"Cincücesin sen," dedi Layala küçük canlıya yaklaşmak için çömelirken. "Ne işin var burada?"

"Evet, cincüceyim." Güdük elini kalçasına dayadı. "Kazuletlerden habersiz burada yaşıyorum. Yemekler güzel, gizlice içine girmem gerekse de sıcak bir boş yatak var. En uzun bu odada kaldım. Daha önce kimse yoktu burada."

Layala'nın dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Kazuletler?"

"Evet. Sen bir kazuletsin. Uzun, gürbüz fakat görünüşüne bakılırsa birkaç öğün daha yemen gerek." Elini kendi göbeğine koydu. "Ama Kral'ı öldürmeye çalıştığını görünce farklı olduğunu anladım. Beni yaban topraklara atmazsın diye düşündüm."

Layala kıkırdadı, bağdaş kurarak oturdu. "Cinayete teşebbüs etmem seni güvende mi hissettirdi? Kusura bakma ama bunu aklım almadı."

“Eh, hizmetçiler asilleri rahatsız ettiğimi görseler tekmeyle basarlar. Muhafızlar da. Ama senin onlardan olmadığını anladım. Onlar majestelerinin canını yakmayı hayal bile edemezler.” Koyu kahverengi gözleri Layala’nın üzerinde gezindi. “Terbiyesizlik etmek istemem ama giyimim kuşamım, orman kokun dışarıklı olduğunu açık ediyor. Orman kazuletlerinden biri olduğunu sandım. Onlar cincüceleri severler.”

“Sen de haklısın.” Layala bacağında parmaklarıyla ritim tuttu. “Asil bir elfim ama yıllardır insanlar arasındaydım, yani cincücülerle bir derdim yok. İstersen kalabilirsin. Adım Layala.”

“Ben de Tifapine ama arkadaşlarım Tif der, tabii olsalardı.” Tombul yanağını kaşdı. “Diğer cincücüler yeraltında tünel açmakla, bahçecilikle ve ekseriyetle kötü kokmakla ilgileniyorlar ama ben öyle değilim. Farklı olduğumu biliyordum. Annem romantik olduğumu, kendi yuvamızda yemek yapmaya devam etmemi söylemişti. Ama yazgımda daha fazlası vardı, e daha *fazlası* için Dredwich Kalesi’nden âlâ yer mi var? Hayalim bir elf hanımın hizmetçisi olmak.”

“O zaman bence doğru yerdesin.” Layala ayağa kalkıp gerindi. “Diğer kazuletler gelmeden önce giyecek temiz bir şeyler bulmam lazım.”

Tif kıs kıs gülüp koşarak dolaba girdi, Layala da onun ardından gitti. Pantolon, tunik, korse, giyebileceği rahat bir şeyler aradı ama sadece metrelerce kabarık kumaştan yapılmış, tüllü, dantelli ve çiçek desenli elbiseler vardı. Etrafta munis, naif bir kız gibi dolaşmayacaktı. Thane artık onun hakiki tabiatını bildiğine göre rol kesmenin de manası kalmamıştı zaten.

Nurgetiren, anne babasının ona koyduğu, hizmetçilerden birinin mırıldandığı bu isim utanç vericiydi. Ailesi fazla iyimser davranmıştı. Layala’nın içinde akan kudretin nurla alakası yoktu.

“Uygun bir şey çıktı mı?” diye sordu Tif.

“Buraya geldiğimde üstümde olanları giyeceğim gibi görünüyor. Kirli de olsa fark etmez.” Layala giysilerini yerden

aldı ve Tif'e doğru tozlarını silkti. Yatak örtülerini pisletmek istemediği için iç çamaşırlarıyla uyumuştı. "Buraya uzun yoldan geldik." Hemen yanında bir banyo olduğunu keşfetti, içeride altın ayaklı bir küvet ve yanında gümüş bir ibrik duran altın bir lavabo vardı. Süs niyetine de siyah, kıvrık dalların ve tavus kuşu tüylerinin olduğu bir vazo konulmuştu.

İbriğin içindeki su kıyafetlerini, yüzünü ve kollarını bir sabun kalıbıyla yıkamasına yeterdi. Küveti dolduracak kadar su yoktu. Hizmetçilerin getirmesi gerekeceğini düşündü.

Tif her nasılsa lavabonun ucuna tırmandı ve ellerini arkasında birleştirip ayak parmakları üzerinde inip kalkarken, "Ben onları sizin için yıkarım. Benim için tam bir keyif olur, hanımım," dedi.

"Bir hanımın hizmetçisi olmak için hünerlerini mi gösteriyorsun?"

Tif sırtıttı. "Eğer gönlünüzden buna müsaade etmek geçiyorsa."

"Geçiyor."

Tif temizliği bitirdikten sonra Layala giysilerini kurusunlar diye pencerenin yakınındaki bir sarmaşık dalına astı, sonra da bir çekmecedeki bulduğu koyu mor sabahlıkla yatak odasına döndü. Sabahlık dizlerinden yukarısını zar zor örtüyordu ama ipeksi kumaşı bedenini iyi sarmıştı. Serin taş zeminde volta attı, eş bağı büyüsunü bozmanın yolunu bulmak için nereden başlaması gerektiğini düşünüyordu. Thane ile arasındaki büyü Zifir Büyücü'nünkilerden biriye adamın büyülerinin bir arşivi tutulmuş olmalıydı.

"Neredeyse unutuyordum." Tif kuşağına uzandı ve oradan küçük, katlanmış bir parşömen çıkardı. "Bir kuş getirdi. Benim okuma yazmam yok ama kuş sana geldiğini söyledi."

"Kuş mu dedi?" Layala küçük notu aldı.

"Ötüşlerini anlıyorum," dedi Tif.

"Ötüşlerinin lisanı mı var?"

"Elbette."

Not kimdendi peki... Evalyn'den. *Güvendehyim. Sen de öylesindir umarım. Yuvana dönmek için ne yapman gerekiyorsa onu yap.* - Evalyn.

Evalyn, Layala'nın ne yaptığını, Thane'i öldüremeyeceğini bilmiyordu. Yine de teyzesinin ve Fundalı Oyuk'un iyi olduğunu öğrenmek içine bir nebze su serpmişti.

Kapı hafifçe tıklatılınca duraksadı. Ses odanın ana kapısından gelmiyordu. Üç kere daha tıklatıldı. Evet, sesler şöminenin arkasından geliyordu. Bir an sonra anladı, taş yapıda gizli bir kapı olmalıydı.

Tif yıldırım hızıyla yatağın altına saklandı.

Layala gizli kapıyı açmanın bir yolunu bulamadan taş duvar kıpırdadı, dönerek diğer taraftaki Kral odasını açığa çıkardı, Thane de orada, eşikteydi. Layala çenesini hafifçe kaldırıp bir elini kalçasına koydu.

Adamın gözleri, çıplak bacaklarından yüzüne doğru kaydı. "Sesini duydum – inliyordun. İyi misin?"

"*İnlemiyordum.*" Şu saçma sapan rüyayı hiç görmemiş gibi yaparak omuz silkti. "Ne duyduğunu bilmiyorum ama benden gelmiyordu."

Thane'in üstü hâlâ çıplaktı ve orada durduğu süre boyunca çıplak tenine bakmamak için Layala'nın kendini zorlaması gerekti. Alışkındı aslında; Fundalı Oyuk'ta beraber idman yaptığı adamlar sık sık üstlerini çıkarırlardı ama onların fiziği *böyle* değildi ve Thane'e onun tarafından hayran hayran izlenme zevkini bir kere daha tattırmak istemiyordu.

"Birileri sana suikast yapmak için gizlice içeri girmiş mi diye kontrol etmek istedim." Layala'nın teşebbüsü onu sadece eğlendirmiş gibi sırttı.

"Seninle aramızdaki bağı ve iradem dışında buraya getirildiğimi hesaba katmazsak iyiyim." Yüzünde bıraktığı tırnak izleri her nasılsa ona, en az omzundaki bıçak yarası kadar yakışmıştı.

“Şu mahluklardan birine dönüşmeyi ben de hiç istemiyorum. İraden dışında getirildiğini söyleyebilirsin ama aslında sana iyilik yaptım. Seni bulamasaydım kısa süre içinde solguna dönüşecektin. İkimiz de dönüşecektik.” Duraksadı, baştan ayağı onu süzdü. “Bana bir teşekkür edersin belki.”

Layala burnundan güldü. “Senin gibi katil piçin tekine teşekkür edeceğimi sanıyorsan yanıyorsun.”

“Birkaç saat önce cinayete teşebbüs etmiş birinin bunu söylemesi de müthişmiş.” Bir adım daha yaklaştı, tasvip etmediği yüzünü buruşturmasından belliydi. “Eylemlerimin bazılarından gurur duymuyorum ama zaruriydiler. Bilmediğin şeyler var. Kıymetli Fundalı Oyuk’una yalnızca dedikodular ve yalanlar ulaşmış, çoğu da elf nefretiyle abartılmış şeyler.”

“Hak edilmiş bir nefret olduğuna inanabilirsin. Bir de zaruri mi dedin?” Kelimeyi dişleri arasında ezdi. “Geceleri böyle mi uyuyorsun? Gerçi hayır, uyumakta zorlanman bir vicdanın olduğu anlamına gelirdi ki ondan şüpheliyim.”

Thane doğruldu, sanki Layala’dan tokat yemişti. “Giyin. Kahvaltıda görüşürüz. Beni fazla bekletme.”

Duvar arkasından kapanınca Layala ayaklarını yere vura vura banyoya geçti, kıyafetleri kuruduysa giyinecekti. Ne var ki dokununca ıslaklığı hissetti, şu düz, yün elbiselerden birini mi giyse diye düşündü ama onun yerine pencerenin üzerinden sarkan sarmaşıkları kenara çekip Güneş Vadisi’ne baktı. “Ne kadar istersem o kadar bekleyecek.”

Tif bir sarmaşığa tırmanıp hemen onun yanına tüneyiverdi. “Annem işler kızıştığında hakkını vermek lazım derdi, ikiniz de yanıyorsunuz.”

Layala ona yan yan baktı. Bunun ne anlama geldiğine dair hiçbir fikri yoktu ama yine de gülümsedi.

ONUNCU BÖLÜM

Thane giyinirken kulaklarından âdeta dumanlar çıkıyordu, ardından yemek salonuna doğru yollandı. Layala onu öpmeye ve öldürmeyi denemeye cüret etmekle kalmamış, aynı zamanda çocuk gibi azarlamış, o ezici mavi gözlerinin üzerindeki kaşlarını çatmıştı. Güzel çehresini böyle bir nefretle mahvetmişti.

Göklerdeki Yaradan aşkına, kızın ona dair fikirlerini nasıl değiştirecekti ki? Korkunç bir canavar olmadığını kanıtlamak zorundaydı. Aralarındaki bağı kendisinin hissettiği biçimde Layala'nın niye hissetmediğini anlamıyordu. Aksine Layala ondan ölesiye nefret ediyordu. Odasına girdiğini duymuş ama ne yapacağını görmek için beklemişti. Hakkında anlatılan yalanları dinledikten sonra onu öldürmek istemesi büyük bir sürpriz değildi ama kız gerçekten de yapacaktı bu işi. Layala'nın gözlerinde o korku ve kararlılığı görmüştü.

O akşam hana girmeden önce kızın ilkin biraz tereddüt edeceğini tahmin etmişti, babasının onun ailesine yaptıklarını düşününce bu gayet normaldi ama bu kadarını beklemiyordu.

"Günaydın, efendim," diye seslendi Fennan.

Thane başını kaldırdı. Yerdeki taşlara bakarak yürürken nereye gittiğinin bile farkında olmamıştı. "Günaydın, Fen."

"Dün gece odasına gittikten sonra Layala'yı gördün mü hiç?" diye sordu Fen.

Yemek salonuna doğru sessiz adımlarla ilerlediler. Thane burnundan güldü. "Gördüm gördüm, hem de ne gördüm."

Fennan tek kaşını kaldırıp kocaman gülümsedi. “Bu kadar hızlı olacağını düşünmemiştim, seni sinsi seni. Yani henüz düğün bile yapılmadı, üstelik senden hoşlanmıyor gibiydi ama...”

“Hoşlanmıyor demek hafif kalır.” Thane başını salladı. “Beni uyumda öldürmeye çalıştı. Boğazıma kahrolası bir bıçak dayadı.”

Fennan’ın gözleri fal taşı gibi açıldı. “Sahiden mi?” Güldü. “Beklediğimden daha taşaklıymış.”

Thane ona öfkeyle baktı. “Komik mi geldi?” Gelmişti tabii.

“Eh, geldi tabii ki. Bence komik.” İkisi de yanlarından geçen iki muhafıza başlarıyla selam verdiler. “Sonra ne oldu?”

“Bağımızı bozmanın bir yolunu bulursa yollarımızı ayırayabileceğimizi söyledim. Sekiz haftası var.”

Fennan yemek salonunun ağır, kül rengi meşe kapısını çekti. “Ucu ucuna olmuş. Gerçi daha en başta onu bulmak için bu kadar beklememen lazımdı. Bağın bozulmasını istiyor musun peki? Kız büyücü. Gerçekten yapabilir.”

Thane ne istediğini bilmiyordu. Ona bağlı olmama ihtimalini yıllardan beri düşünmemişti. “Büyücü Vesstan yapılamayacağını söyledi. Ama biraz vakit kazanmam lazım. Tek bildiği, insanlardan duyduğu saçmalıklar. Ünüm şu hâlde pek işime yaramıyor.” Bir zamanlar aralarındaki bağ nedeniyle kızın ondan hoşlanabileceğini saf saf düşünmüştü.

Uzun, en az yirmi kişinin oturabileceği dikdörtgen masaya geçtiler. Bembeyaz masa örtüsünün ortasına gümüş şamdanlar sıralanmıştı. Beyazlı mavili çiçekler ve fışkınlar tam ortada duruyordu. Salonun dekorasyonu annesi tarafından yapılmıştı ki bu düzen duruma göre değiştiriliyordu. Şu anda duvarlarda lacivert renkli örtüler ve Thane’in neden beğenildiğini anlamadığı soyut resimler asılıydı, gerçi resimlerden birinin mavi, yeşil ve beyaz anaforuna bakınca bir okyanus secer gibi oluyordu.

Bitkiler ortama canlılık katıyordu. Bazısının sihirli nitelikleri vardı, bazısının yoktu. Annesi her toplanma odasına koyu yeşil ve kan kırmızısı yapraklarıyla eğreliotunu andıran

Pernus bitkilerinden yerleştirmişti. Bitki ruh hâlini şevklen-
diriyor, keyiflendiriyordu. Bunun sebebi yaydıkları kokuydu,
limona çalıyordu fakat ondan daha tatlıydı.

Bir hizmetçi mutfağa giden kapıların birinden içeri girdi
ve eğilerek selam verdi. “Günaydın, efendim. Kahvaltınızı ya-
pacak mısınız, yoksa annenizle kız kardeşinizi bekleyelim mi?”

“Meyveleri önden getirmeye başlayın ama ana yemeği onlar
gelene kadar bekletin. Bu sabah aramıza başka bir misafirimiz
daha katılacak.”

“Emredersiniz, efendim.” Kadın salondan çabucak çıktı.

Fennan yüksek sırtlı sandalyesine yaslandı. “Annen de mi
bize katılacak?” Bu fıkirden hoşlanmışa benzemiyordu ama
Thane de hevesli değildi zaten.

“Layala’yla tanışmak için aramıza katılmazsa üzülr. Hiz-
metçilerin haberi yetiştirdiğine eminim.”

Fennan burnunu kaşıdı. “Kendisini üzmeyi kesinlikle is-
temeyiz.”

“İstemeyiz tabii, yoksa Layala dışında boğazımı kesmeyi
deneyecek biri daha çıkacak başıma.”

“Orlandia’yı son kızdırdığımda kulağımı çekip beni azarladı,
üstelik bu hadise yalnızca altı ay önce yaşandı.”

Thane güldü, hatırlar gibiydi. “Yediğin naneyi unutmuşum.”

“Kız kardeşinin her şeye burnunu sokan bir solucan oldu-
ğunu söylemiştim, o da duymuş.”

“Kız kardeşim gerçekten de her şeye burnunu sokan bir
solucan.”

“Eh, annene bundan bahsetme sakın.”

Çift kanatlı giriş kapısı aniden açıldı ve balolara layık kı-
yafetler giymiş ikili içeriye adım attı. Gösterişli topuzlar, dikkat
çeksın diye kırmızıya boyanmış dudaklar. Layala’nın da onlara
katılacağını varsaymışlar ve ilk izlenim meselesini gösteriye dö-
nüştürmek istemişlerdi herhâlde. İkisinin de güzelliği çarpıcıydı
fakat haset ve sinsilik bakışlarını mesken bellemişti.

Thane'in ablası Talon, "Günaydın kardeşim, sana da Fennan," dedi ablası Talon ve Fennan'ın yanına oturdu.

"Bu sabah sofrada özel bir misafirimizin olacağını duydum. Nerede kendisi?" Annesi, nişanlısı olarak Layala'nın oturması gereken yere, yani sağına oturdu. Bu kesinlikle kasıtlı bir hamleydi. Bu kalenin kadınının kim olduğunu Layala'ya göstermek istiyordu.

"Az sonra gelir."

"Onca zamandır peşinde olmana rağmen kızı babamın vefatından bu kadar kısa süre sonra bulabilmen ilginç. Hem bana söyleseydin düğün hazırlıklarına çoktan başlardım."

Thane omuz silkti, gerçekleri onunla paylaşmak istemiyordu. Kadın ölümünün ardından bile Tenebris'e, efendisine âşık köpeklerden daha fazla sadıktı. "Casuslarımızdan biri tesadüfen kızın yaşadığı kasabadan geçmiş, eş rününü de öyle görmüş. Şans işte. Ben de keşke babam aramızda olsaydı diye düşünüyorum." Yalan dudaklarının arasından sular seller misali dökülüvermişti.

"Nerede saklanıyormuş?"

"Svenarum'da."

"Bu kadar zamandır insanların arasındaymış yani. Hâli tavrı muhakkak berbattır." Önündeki kadehe bıçağını hafifçe vurup çın çın sesi çıkardı. "Hizmetçiler nerede? Şimdiye kadar sofranın tamamen donatılması gerekirdi. Beklemekten hazzetmediğimi biliyorsun."

Fennan ile Thane gülüşmemek için kendilerini zor tuttular. "Herkes gelene kadar meyve getirecekler sadece, anne."

"Kendisini daha ne kadar bekleyeceğiz?"

"Herkes yerine geçmeden yemeğe başlamak kabalık olacaktır," dedi Thane. "Bunu bana sen öğrettin."

Kadının dudakları dümdüz bir çizgiye dönüştü. "Yüce Kral ile ailesini bekletmek de kabalık. İyi bir izlenim bırakmadı."

"İyi bir izlenim bırakıp bırakmamayı umursadığını pek sanmıyorum," dedi Fennan gülümseyerek.

“Nedenmiş o?” diye sordu Talon, öfkeyle yüzünü buruşturarak. “Umursamalı. Biz kraliyet ailesiyiz.”

“Bizimle geldiği için pek memnun değildi.” Fennan omuz silkti.

Thane’in annesi homurdanarak bıçağını masaya bıraktı. “Böylesini de ilk defa duyuyorum. Bebekliğinde kaçırılmış, insanların arasında büyümüş, onu böyle sefil bir hayattan kurtardığın için sana minnettar olmalı.”

“Mesele de o zaten, anne,” dedi Thane. “Onlar tarafından yetiştirilmiş, ona bizden nefret etmeyi öğretmişler.”

“O zaman şu cazibeni göstermeye bak, oğlum. Her şeyi yoluna koy. Ona ihtiyacımız var. Kızın teki bize dair yalan yanlış söylentilerle yetiştirildi diye oğlumun bir canavara dönüşmesine müsaade edemem. Yardım etmeyi istemezse onu kullanarak topraklarımızdaki dengeyi tekrar nasıl tesis edeceğiz?”

“Belki de onu *kullanmayız*.”

Annesi Layala’nıninkiyle rekabet edebilecek bir şekilde kaşlarını çatı. “Baban aramızda olsaydı...” Başını iki yana usul usul salladı. “O kız ailemize, elflere sihri geri getirecek anahtar olabilir.” Yağ bıçağını inanılmaz bir gaddarlıkla sımsıkı tutup ucunu oğluna doğrulttu. “Şimdi vazgeçecek değiliz. Kızın gönlünü kazan. Ne gerekirse yap.”

Thane güç bela gülümsedi, boğazına bastırılmış bıçağı düşünüyordu. Baskının varlığını, etini sıyıran keskinliğini hissedebiliyordu. Kadının ona olan derin nefretini fazla küçümsemişti. “Elimden gelenin en iyisini yapacağım.”

Meyveler yendikten sonra havadan sudan konuşmalar gereğinden uzun sürünce Thane iç çekti ve parmaklarıyla masada bir ritim tutturdu. “Fennan, git getir kızı. İstese de istemese de soframıza oturacak.”

ON BİRİNCİ BÖLÜM

İki hizmetçi, Reina ile Pearl, Layala'nın önünde durup kollarını göğüslerinde kavuşturmuşlardı. "Yüce Kral'la kahvaltınız için elbise giymelisiniz," dedi Pearl ve yüzüne düşmüş turuncu bir saç buklesini kenara itti.

Tavandan aşağı dökülen sarmaşıklara tırmanarak hizmetçilerin görüş alanından çıkan Tif omuz silkti, Layala da sabahlığına iyice sarındı. Hizmetçilerle son beş dakikadır tartışıyordu. Saçını örüp oraya buraya ilıştirecekleri cafcıflı tokalarla topuz yapmak için bitmek bilmeyen nedenler sayıyorlardı. Layala'ysa idmanda değilse saçlarını açık bırakmayı severdi, idmandayken de ya tek bir örgü ya da sıkı bir topuz yapardı. Dudaklarını renklendirmesi, yanaklarına allık sürmesi ve belini daha dar, memelerini de daha büyük gösterecek bir zımbırtı giymesi gerektiğini söylüyorlardı. Buna korse diyorlardı ama ona giydirdiklerinde sıkı değildi. Esasen göstermelikti ve elbisenin üstüne giyiliyordu. "Giysilerim neredeyse kurudu. Onları giyeyim."

Reina başını iki yana salladı. "Yolculuk kıyafetleri münasip olmaz. Nişanlınızı etkilemek istemiyor musunuz? *Eşinizi?* Annesi ve kız kardeşı de masadalar. Ona göre giyinmenizi bekleyeceklerdir."

Kahvaltıda sadece Thane'e değil, bir de ailesi mi olacaktı? "Kimseyi etkilemek niyetinde değilim."

Hizmetçi kızlar tokat yemiş gibi görünüyorlardı. Pearl'ün bile ağzı hafiften açık kalmıştı. "Hanımım, lütfen. Sizi düzgün giydirmezsek beceriksiz olduğumuzu düşünecekler."

Onun yüzünden işlerini kaybettiklerini görmeye dayanamazdı. Parmaklarını saçlarının arasından geçirirken derin bir nefes alıp verdi. "Peki. Sade mavi bir elbise yeterli olur."

Hizmetçiler birbirlerine parlayan gözlerle bakıp hemen sabırlılığını çekiştirmeye başladılar. "Kusura bakmayın ama ben kendim soyunabilirim."

"Şey, yardımımızı istemiyor musunuz yani?" diye sordu Reina.

"Hayır, istemiyorum. Elim kolum tutuyor." Sesi niyetlendiğinden daha tiz çıkmıştı ama bu ikisine kişisel mesafeyi öğretmesi gerekiyordu. Ona yemek getirmelerinden hoşlanıyordu aslında. Kim kendisi için yemek pişirilmesini, sonra da bulaşık yıkamak zorunda bile kalmamayı istemezdi ki? Kısa süre önce içinde yattığı sıcak küvet de sinirlerini yatıştırıp ona iyi gelmişti, yine de onun için *her şeyi* yapmalarını istemiyordu.

"Saygısızlık etmek istemedik, hanımım, kraliyet ailesinden olanlar genelde yardıma ihtiyaç duyar. Bu vazifemizin bir parçasıdır."

Tif başıyla onayladı, sadece dudaklarını oynatarak "Öyle," dedi.

Pearl elbiseyi koluna asarak bir adım geriledi. "Gelecek sefere saçlarınızın yıkanmasına da yardım edebiliriz."

Ona yıkanması için su getirmişlerdi ama Layala kendisi küvetteyken onların gitmelerinde ısrar etmişti. "Bunun için de yardıma ihtiyacım yok." Hizmetçiler bu söz üzerine sahiden yıkılmış göründüler. "Teşekkür ederim," diye ekledi Layala, bu sayede morallerini biraz düzelterek umarak. "Kabalık etmeye çalışmıyorum. Hayatım sade bir kulübede geçti, işlerimi kendim halletmeye alışkınım. Aslında bir ırmakta yıkanırım."

Pearl kıkırdamamak için kendini zor tutarken Reina'nın gözleri ardına kadar açıldı. Anlaşılan bu civarda kimse ırmakta yıkanmıyordu.

Kapı üç kere tıklatıldı ve Reina elini göğsüne götürdü. "Aman aman, daha giyinmediniz bile."

Layala elbiseyi Pearl'den kaptı, bacaklarını elbisenin yakasından geçirdi, sonra da yukarıya doğru çekti.

"Bir dakika, lütfen," diye bağırdı Reina.

Kolları yenlere girdiğinde Layala, Reina'ya başını salladı, hizmetçi de kapıyı açtı.

"Aaa, Sör Fennan. Neden gelmiştiniz?" diye sordu Reina.

"Leydi Layala'yı almaya geldim. Aile beklemekten sıkıldı, üstelik çok açlar."

"Eyvah." Pearl elini ağzına götürdü. "Kraliçe – acele etmelisiniz. Çabuk, çabuk." Layala'yı kapıya doğru itirdi. "Bizden hiç hoşnut kalmayacak."

"Ayakkabım yok," diye karşı çıktı Layala. Pearl avucunda tuttuğu bir çift gümüş ayakkabıyı gösterdi. Layala bunları ayaklarına geçirdi ve eşlikçisinin yanında yürümeye başladı. Tek yapması gereken biraz rol kesmekti, en azından şu bağı bozana ve hayatını Thane'inkinden ayırana kadar.

Fennan, Thane'den bir iki santim uzundu. En az iki metre boyundaydı herhâlde. "Ufak bir ikazda bulunayım, Kraliçe ve prenses biraz... zorludur."

"O kadarını hizmetçilerin hâline anladım, başımın çaresine bakabilirim." Yıllar içinde tanıştığı insanlar arasında zor idare edilenler de vardı. Evalyn teyze bile işler istediği gibi gitmeyince fena birine dönüşebiliyordu. Layala talim avlusundaki adamların saygısını kazanmak zorunda kalmıştı; bunu başarana kadar da farklılığıyla, boyunun kısalığıyla, bir dişinin onlarla aynı arenaya girebileceğini düşünmesiyle alay etmişlerdi. Ona yıllarca "sivri kulak" ya da sadece "sivri" diye hitap etmiş veya *elee* demişlerdi. Onlarla kavga etmeye başladığında henüz on iki yaşındaydı.

Hepsinin kıcına tekme basabildiğinde on beşindeydi. Kraliçe oradaki bazı adamlardan daha beter olamazdı ya.

Fennan ona dik dik bakarken kara kaşlarının arasında bir çizgi belirdi. "Duydum."

"Sana söyledi mi?" Her nedense Thane'in hayatına kastedildiğini gizli tutmasını bekliyordu, sonuçta muhafızlara haber vermemiştir.

"Odasına girip boğazına bıçak dayayabilecek kadar ona yaklaşabildiğine şaşırdım ama buna kendisinin müsaade ettiğini biliyorsun, değil mi?"

"Müsaade mi?" diye tersledi Layala.

"Odasına girdiğini duymamasına imkân yok. Kralımı tehdit eden kimseyi hafife almam, Layala. Bu sen olsan bile. Bunu bir daha yapma."

"Yapmaya niyetli değilim, özellikle de yaşamlarımızın bağlantılı olduğu düşünüldüğünde."

Fennan sırttı. "Şu büyü ne anasının gözü şey, değil mi?"

Layala, "Evet," diyerek memnuniyetsizlikle kabullendi. "Eş bağımıza dair daha fazla şey öğrenmeliyim. Nereden bilgi alabilirim?" Beş altı basamakta bir duvarlarda zırhların asılı olduğu geniş merdivenden indiler. Zırhlar bronzdu, kılıçlar ise yukarı doğrultulmuştu. Göğüs kısmına işlenmiş dallı budaklı tasarımlar zırhları Layala'nın gördüğü en güzel şey yapıyordu. Hatta şairaneydiler.

"Thane sorularını cevaplar."

Bu söz konusu bile olamazdı. Yazılı bir şeyler görmesi lazımdı. Özgün bir şey. "Başka bir kaynak vardır herhâlde. Yalan söylemediğini nereden bileyim?"

"Söylemiyor."

"Senin yalan söylemediğini nereden bileyim?" diye karşılık verdi Layala. "Nasıl hissettiğimi anlamalısınız. Güven kazanılır ama şimdiye kadar onun hakkında duyduklarım dışında bildiğim hiçbir şey yok."

“Bakış açını, ne kadar korktuğunu anlayabiliyorum. Ayrıntıları söylemek bana düşmez ama Thane’in niyeti iyi. Tehlikelidir ama sana karşı değil. Sadece seni güvende tutmayı istiyor. Bir de dönüşmemeyi tabii.”

“Hayatlarımız bağlı olduğu için mi beni güvende tutmaya çalışıyor?”

“Kısmen.” Adam dolambaçlı ağaç desenlerinin oyulduğu koyu renkli meşe kapının önünde durdu. “Ona bir şans ver. En azından konuş, önyargılarını kenara atarak ona soru sor. O, Tenebris değil.”

Bir an için adamın Tüten Ejder’deki rahat gülümsemesini, kur yapışını, onu öldürmeye çalışırken silahını elinden alışını düşündü. Misilleme olsun diye saldırganlık etmemiş, sinsilik yapmamıştı. Bir de şu enfes yeşil gözleri vardı. Yaradan aşkına, Layala öpmüştü onu... fakat babasıyla beraber kasaba kasaba gezip önlerine çıkan herkesi öldüren birinin ruhunda tek bir iyilik zerresinin bulunabileceğine inanamıyordu. Hem Tenebris gibi biri değilse neden babasının emirlerine bu kadar uzun zaman biat etmişti?

İçeri girdiklerinde Yüce Kral, Kraliçe ve Prenses ayağa kalkıp gözlerini ona diktiler. Kraliçe’nin gözlerindeki düşmanlığı ve kızının en az onunki kadar soğuk bakışlarını görünce Layala bir adım gerileyip odasında yalnız başına kahvaltı yapmayı geçirdi aklından. Aslında sidik yarışına hazırdı, küçük çatışmalardan ve hafif laf sokmalardan hoşlanırdı ama bu ikili geç kaldığı için onu diri diri yakmayı ister gibi görünüyordu. Thane’le evlenmeyi reddettiğinde nasıl tepki vereceklerini hayal bile edemiyordu, yoksa Thane bir gece önce canına kastettiğini anlatmış mıydı?

Bakışlarını Thane’inkilere kilitledi. Bir yanıyla adamın onu bu zehirli yılanlara karşı korumasını istiyordu ama niye korusundu ki? O da dün gece yaptıkları yüzünden ondan nefret ediyor olmalıydı. Buradaki her şeye yabancıydı. Devasa bir kalede, insanlarla değil de ondan Yaradan bilir neler isteyecek

elilerle dolu kalabalık bir kentte, büyük ihtimalle asla takınmayacağı bir üslupla hareket etmesini bekleyen kraliyet ailesi üyeleriyle dolu bir odadaydı. Ne düşündükleri onu neden rahatsız etsindi ki? Geçen akşam neler yapmayı göze almışken bu asillerin onu korkutmasına izin vermeyecekti. Layala hayatında ilk defa yapayalnız hissediyordu. İnsanların arasındayken bile en azından Evalyn teyze ve çocuklar vardı. Şimdiyse düşmanıyla aynı sofraya oturuyordu.

Fennan yanından geçip oturdu. Oysa Layala hâlâ eşikte duruyordu. Nereye oturmalıydı? Kraliçe'nin yanına mı? Yoksa Prenses'in diğer yanına mı?

"Günaydın, Layala," dedi Thane. Saçını taramıştı, siyah ve orman yeşili kıyafetleri pürüzsüz, kusursuzdu. Başındaki altın taçtan ayaklarındaki parlak siyah çizmelere kadar bir Yüce Kral nasıl olmalıysa tam olarak öyle görünüyordu. "Lütfen bize katıl." Ellerini arkasında birleştirmişti. "Anne, bir yana kayar mısın? Nişanım vasfıyla Layala'nın yanımda oturması gerekir."

"Aaa, yerimi doldurmak bu kadar kolay mı? Hem de hepimizi bir saat bekletmişken."

"Yerinin doldurulması mümkün mü, anne?" dedi Thane usulca.

Layala'nın öfkesi biraz sönmüştü. Bağlarını koparmanın bir yolunu bulacaksa onlara da ihtiyaç duyabilirdi. "Teşekkür ederim." Layala oturunca Thane sandalyesini düzeltti, sonra kendininkine geri oturdu. Hemen peşinden hizmetçiler bir tepsi et, peynir, sahanda yumurta, meyve, sarma, küp patatesten oluşan kahvaltıyı getirdiler; sanki Fundalı Oyuk'un tamamını doyurabilecek bir ziyafetti.

Sessizce yemeklerini yemeye başladılar. Kraliçe ve Prenses öfkeli bakışlarını saklamaya tenezzül bile etmiyorlardı. Gözlerinde hiçbir kıymetinin olmadığını böylesine açık etmeleri şaşırtıcıydı, sonuçta onu kullanmayı düşünüyorlardı. Daha nazik davranırlar diye düşünmüştü ama oda ağır bir gerilimle

yüklüydü, her şey her an infilak edebilirdi sanki. Layala, teni yandı yanacak hâldeyken kor ateşler üzerinde yürüyor gibiydi.

“İnsanlarla Svenarum'daydın demek,” diye lafa başladı Kraliçe. Kara saçları başındaki ışıltılı, mavi taşlı taca tutam tutam sarılıp yanlardan örülmüştü. Üzerindeki parıltılı, rüküş kızıl elbise kahvaltı için abartılı görünüyordu. Dudaklarına elbisesine uygun kırmızı bir ruj sürmüştü.

“Evet,” diye cevap verdi Layala ve koyu mor meyve suyuyla dolu kadehini aldı. “Küçük bir kasabada.” Meyvenin tatlılığının keyfini çıkararak uzun uzun yudumladı. Tüm bunlara daha fazla katlanmamak adına meyve suyunu üzerine dökmeyi de düşündü ama artık kaçmak istemiyordu. Onun yerine duvardaki tabloya hayran hayran baktı. Resim okyanusu hatırlatıyordu. Küçükken okyanusa yalnızca birkaç kere gitmişlerdi, o kıvrımlı mavi-yeşil, beyaz uçlu dalgaların hafızasında ayrı bir yeri vardı.

“Ne hoş,” dedi Kraliçe ve ela gözlerini Prenses'e çevirdi.

“Bağışla,” dedi Thane. “Tanıştırıyım, annem Orlandia ve kız kardeşim Talon. Bana da Thane diyebilirsiniz.”

Layala ona Yüce Kral diye hitap etmek istiyordu. Daha resmiydi, daha mesafeli. Ona ismiyle hitap etmesi arkadaş olmaları demekti, en azından onun aklında.

“Eh, Dredwich Kalesi küçük kasabalı bir elfin yolunu kaybedeceği kadar büyük değildir umarım. Senin gibi biri için muhtemelen biraz göz korkutucudur,” dedi Prenses Talon gülümseyerek. “Sveranum'daki tüm dişiler saçlarını böyle mi yapar mesela?”

Layala içgüdüsel olarak göğsüne ve beline kadar dökülen yumuşak saçlarına dokundu. Uçları kıvrılıyordu ama onun dışında dümdüzdü. “Ben böyle tercih ediyorum.” Anne kızın bayıldığı çetrefilli saç modellerini öğrenmek için vakit harcamamıştı çünkü buna daha önce hiç ihtiyaç duymamıştı.

"Enteresan," deyip yemeğinden ilk ısırığını aldı Talon. Saçları küçük örgülerle, halkalarla ve türlü türlü saçmalıklarla sıkı sıkı toplanmıştı.

"Saçım ile ilgili bir sorun mu var?" Layala onu küçümsediklerini düşünmek istemiyordu ama küçümsüyorlardı. Athayellerden başka nasıl bir tavır bekleyebilirdi ki zaten?

"Hayır," dedi Thane hızla. "Saçın kusursuz."

Layala'nın dudakları seğirdiyse de gülümsemesini bastırdı. Onu ailesine karşı korumasını beklememişti. Işıltılı yeşil gözleriyle Layala'yı etkisi altına almış, ona gülümsüyordu.

"Kusursuz demek biraz abartılı olur, canım," dedi Kraliçe Orlandia. "Düzgün giyinmeyi öğrenmesi gerekecek."

"Saç modelleriyle ilgili sohbet etmek zorunda mıyız?" diye patladı Thane. "Sanki şu an bir önemi varmış gibi. Daha yeni tanıştınız."

"Hangi çatalı kullanacağını bile bilmiyor," diye araya girdi Talon. "Tırnaklarının altı da kirli. Bu kıza mı Yüce Kraliçe dememi bekliyorsunuz yani?"

Thane kardeşine bakarken burnundan soluyordu. Kızaran Layala'ysa ellerine bakıyordu. Serçe parmak tırnağında çok az bir kiri gözden kaçırmıştı. Masanın altında elini avucuna aldı ve kapıya baktı. Ayağa kalkıp gitse düşmanı kazanacaktı ama burada oturup alaylarına katlanabilecek miydi? Birbirine çok benzeyen üç tane çatal vardı. Doğrusu hangisiydi? Bir önemi var mıydı?

"Düğünü konuşalım isterseniz?" dedi Orlandia. "Kısa sürede yapılmalı. Ayrıca seninle evlenecekse, Thane, bizim gibi giyinmeyi, doğru dürüst yıkanmayı öğrenmek zorunda. İnan bana, ihtiyacı olan eğitimin daha başlangıcı bu. Yaradan aşkına, Palenor'un Yüce Kraliçesi olacak."

Niye onun hakkında sanki odada değilmiş gibi konuşuyorlardı? Sanki bir heykelmiş gibi... belki de alaylarına sessizlikle karşılık vererek heykel gibi davrandığı içindi. "Eğer onunla evle-

neceksem mi?” diye en sonunda araya girdi Layala. “Bizi *çocukken* birbirimize bağlayarak sanki bize seçim hakkı tanıdınız da.”

Layala'nın hemen yanında oturan Kraliçe delici bakışlarını ona doğrulttu. “Evet, seçim hakkın yok ama ayrıcalıklı hissetmelisin. Nankörlük ediyorsun. Sihirle doğup Palenor'un Yüce Kralı'yla evlenecek olsa mutluluktan havalara uçmayacak dişi elf yoktur. Oğlum seni sefaletten çekip kurtarmışken bize böyle mi davranacaksın?”

Layala çenesini sıktı. “Sefaletten gelmiyorum.”

Fennan güldüğünü saklamak ister gibi elini ağzına götürdü. Bunun komik olduğunu mu düşünüyordu? Thane'in annesinin onu aşağılayışından keyif mi alıyordu? Yoksa Layala'nın Kraliçe'yi terslemeye cüret edişine mi gülüyordu?

Thane çenesini ovuşturdu. “Yeter, anne.”

“Belli ki neyin eğitimi almadığını birilerinin ona anlatması gerek. Onun mertebesindeki birinin Kral'ın annesinin huzurundayken dilini tutması gerektiğini öğrenmeli mesela.”

“Kız kardeşinin huzurunda da,” diye ekledi Talon.

“Benim mertebemdeki mi?” diye lafa girdi Layala. “Neymiş o?”

“Kendisini ararken kocamın ölümüne sebep olan alt tabakadan öksüz bir elf!” Orlandia'nın şakağında bir damar atıyordu, kadın mendilini öyle sıkı kavramıştı ki eklem yerleri beyazlaşmıştı.

Odaya gergin bir sessizlik çöktü. Layala kayarak Orlandia'dan uzaklaştı, kadın ona kor ateş misali bir öfkeyle dik dik bakıyordu. “Neden öksüz olduğumu hatırlatmama gerek var mı? *Kocan* için üzülmemi hiç bekleme.” Layala sandalyesini geri itip elindeki mendili masaya attı. Bu insanların arasında daha fazla oturmayacaktı.

“İnfaz edildiler çünkü basit bir emre bile itaat edemediler, seni nankör küçük...”

“Yeter dedim!” diye gürledi Thane ayağa fırlayarak. Oturduğu sandalye pat diye devrildi. “O günden bahsetmeye nasıl cüret edersin!” Thane, nazikçe Layala’yı kolundan tuttu. Layala aniden dün akşam ilkin Kraliçe’nin odasına girmediği için pişman oldu. Bu habisi fahişeyi gebertmesini engelleyecek bir bağ yoktu sonuçta. Direnmeden, Thane’in onu yemek salonundan çıkarmasına müsaade etti. Kapı arkalarından sertçe kapanıp yalnız kaldıklarında adam onu bıraktı. “Tavırları için özür dilerim. Annem hep böyle kaba değildir. Babamın vefatı onun için çok zor oldu.”

“Sana dün gece yaptıklarımın sonra benden sahiden özür mü diliyorsun?” diye sordu Layala, afallamıştı. Annesi gerçekten kabaydı ama Layala’nın yeltendiği şey çok daha beterdi, hem özür de dilememişti. “Neden ona karşı beni savunuyorsun?”

“Orasının aşikâr olduğunu sanıyordum.”

“Benim için değil.”

“Layala, ben neredeyse hayatım boyunca seni savundum.”

ON İKİNCİ BÖLÜM

Hayatı boyunca onu mu savunmuştu? Yıllardan beri nerede olduğunu da mı biliyordu? Onu uzaktan mı izlemişti? Düşüncesi bile tüyler ürperticiydi. Layala adama bir an için bakıp dediklerinin anlamını çözmeye uğraştı. Annesi ve kardeşinin sivri dilleri dışında onu neye karşı korumuş olabilirdi ki? Aralarında yüzlerce kilometre mesafe vardı, eğer yanılmıyorsa idealleri konusunda daha da uzaklardı birbirlerine.

Beni takip et, der gibi başını yana eğdi Thane. Layala da temkini elden bırakmadan yanında yürümeye başladı, gergindi ama gerekirse kendini savunmaya da hazırды. Onun yanındayken gardını düşürmemeliydi. Nezaketi onu kendine çekmek için bir numaraydı belki de.

Thane temkinli bir ifadeyle, “Bunu biz seçmemiş olsak da sen benim eşimsin, nişanlımsın. Seni herkese karşı savunacağım,” dedi.

Layala ona inanmak istemiyordu ama az önce zaten böyle yapmamış mıydı? Kendi ailesine karşı onun yanında durmuştu. Fakat Layala şu eş kelimesinden nefret ediyordu. Anlamından, o sembolle damgalanmış olmaktan nefret ediyordu. Oysa Thane bunu gayet rahat söylüyordu, sanki Layala şimdiden ona aitmişçesine. O hiç kimseye *ait değildi*. “Seni öldürmeye çalıştım ama benim *eşimsin*.” Gergin gergin şeytan tırnaklarını koparmaya başladı.

"Belli ki eşe nasıl davranılması gerektiğine dair farklı fikirlerimiz var. Fakat birinin boğazımı kesmeye teşebbüs ettiği ilk sefer değildi bu. Yani kin tutmaya gerek yok." Thane gülümserken Layala gözlerini kaçırdı. Thane teşebbüsünü en fazla komik bulmuştu demek. "Yine de beni öldürdükten sonra ne yapmayı planladığını merak ediyorum."

Bu sohbet ilgisini mi çekiyordu? Hayatına kastetmesinden konuşmak hoşuna mı gidiyordu? Sanki olay, Thane'in geccesine heyecan katacak tek akşamlık bir eğlenceden ibaretti.

Layala ona diğer planlarını açıklamak istemiyordu, o zaman gerçekten adam onu zindana atabilirdi. "Gitmeyi." Şu an tek istediği ondan uzaklaşmak, göreviyle ilgilenmekti.

Thane kara kaşlarından birini kaldırdı. "Peki nereye gidecektin? Yuvana dönebilmek için Piper, Fennan ve Aldrich'i öldürmen gerekecekti. Annemse son nefesine kadar peşini bırakmazdı."

Layala ona öfkeyle baktı. "İşimi yarım bırakmayacaktım."

"Gaddar dişi elf seni."

"Bence gaddar değilim."

"Nesin peki? Çünkü sana zarar vermemiş bir dolu insanı öldürmeye başka hangi kelime münasip olur, merak ediyorum."

Layala gözlerini devirdi. "Bana zarar vermemiş mi? Kız kardeşinle sen, annenin de gayet güzel ifade ettiği üzere öksüz kalmamdan sorumlu değilseniz de kendisi o gün orada, babanın hemen yanında duruyordu. Arkadaşlarınsa kaçırılmamdan sorumlular. Ayrıca nefsi müdafaa diye bir şey var."

"Kafam karıştı. Kim kimin odasına girip kimin boğazına bıçak dayamıştı?"

"Kendini beğenmişliğin de bu kadarı."

"Şimdi de aklımdan ne geçtiğini bildiğini varsayıyorsun. Herhâlde zihin okuyabiliyorsun." Çift kanatlı kapıyı iterek açtı, önlerinde uzanan merdivenin aşağısında rengârenk çiçekler, üçü bir yanında üçü diğer yanında olmak üzere altı adet sütunlu

fıskiyesi olan geniş bir gölet vardı. Layala diğer ayrıntılara pek dikkat etmedi.

“Seni savunduğumu söylerken, seni babamdan uzakta tutmak zorunda kaldığımı kastediyordum. Seni kullanacak olan oydu.” Duraksadı, yeşil gözleri Layala'nın yüzünde gezindi. “Ne anneme ne de kız kardeşime güvenim var, o yüzden bu küçük ayrıntı ikimizin arasında kalacak.”

Layala merdivenin en üst basamağında duraksayıp aşağı inen Thane'in geniş sırtına baktı. Kalbi göğsünden çıkacak gibi atıyordu, boğazı kaygıyla kurumuştı. Ya yanılıyorsa? Hayatı boyunca bu âna hazırlanmış, Thane ile babasının canını yakmanın çeşit çeşit yolunu düşünmüştü. Tenebris'i öldürüp dünyayı tiranlıktan farksız liderliğinden kurtarmayı, anne babasının intikamını almayı hayal etmişti hep. Fakat Thane'in kendisi dışında herhangi bir şeye değer verebileceğini bir kere bile aklından geçirmemişti.

Thane gerçeği söylüyorsa Layala her şeyi yanlış değerlendirmiş demektir. Ama söylemiyorsa... Bu hiçbir şeyi değiştirmezdi. Belki de yalan söylüyor, gücünden faydalanmak için Layala'yı kendine âşık etmeye çalışıyordu. Dediklerinin hepsi, Layala'nın aralarındaki büyüyü bozmasını engellemek adına söylenmiş bir yalan olabilirdi.

Thane merdiveni yarılamıştı ki arkasına döndü, omzunun üzerinden geriye baktı. Herhangi bir erkekten çok daha güzeldi; başka biri olsaydı keşke. Nefret ettiği elften hoşlanmaya başlaması Yaradan'ın sadistçe bir şakası olmalıydı.

“Geliyor musun?” Thane'in çekiciliği ondan daha fazla çekinmesine neden oluyordu. Bazen en güzel şeyler en ölümcül olanlardı.

Layala kendini toplayarak çenesini yukarı kaldırdı, usul usul basamaklardan aşağı indi. *Hançerlerim keşke üzerimde olsaydı*, diye düşünüyordu bir yandan da. Onlarlayken daha güvende hissediyordu. Thane'e soracağı o kadar çok soru vardı

ki! Mesela neden babasının yanında değildi ya da gerçekten değil miydi? Neden ailesine karşı bir yabancıyı seçmişti? Neden ona daha önce gelmemiştii? Neden, neden, neden... ama dürüst cevap alabileceğine inanmıyordu, o yüzden hiçbir şey sormadı.

"Eş rününü kaldırma çalışmalarına nereden başlamam lazım?" diye sordu.

"Orasını sen çözeceksin. Kaldırmayı isteyen sensin."

"Sen istemiyor musun?" Bunu sorduğu için kendini aptal gibi hissediyordu. Tabii ki istemiyordu. Ona ihtiyacı vardı. Layala. Thane'in en nihayetinde onu tamamen serbest bırakacağını söylediğinde de inanmamıştı. Şu anki ittifakları sadece geciciydi. Layala'nın içinden bir ses buralardan gitmek için onu öldürmek zorunda kalacağını söylüyordu.

"Uzun zamandır bunun hakkında düşünmemiştim."

Layala kaşlarını çatarak onu şüpheli gözlerle izledi. "Düşünmen bile hayret verici."

"Babam bağlantımıza rağmen seni bulamadığım için beni dövdüğünde ründen kurtulmak istedim, evet. Ama şimdi... senin gibi göz alıcı birini başka nereden bulabilirim ki?"

"Bu laf genellikle işine yarıyor mu?" Layala gözlerini bir kere daha devirdi. Yine de portrelerini gördüğü sarışın Kral'ın küçük bir çocuğu dövüşü gözlerinin önüne gelince içindeki öfke kabardı. Thane artık bir yetişkin olsa da hiçbir çocuğa dayak atılmamalıydı.

Thane sinsi sinsi gülümsedi, Layala da dişlerini sıktı. Bu laf ya da bir benzeri büyük ihtimalle tüm kadınların hemen soyunmalarına sebep oluyordu, sonuçta Thane'in kim olduğu ortadaydı. İsteddiği herhangi birini elde edebilirdi.

"Eğer gerçek olmasaydı sadece *laftan* ibaret olurdu. Sen gerçekten göz alıcısın."

Fundalı Oyuk'un talim bahçesindeki tüm erkekler, Layala on dokuzuna bastığı gibi ona ne kadar güzel olduğunu söylemeye başlamışlardı. Onu baştan çıkarmak için uydurdukları

laflar hepten saçma sapandı. Bir süre sonra işi iyice oyuna çevirmişlerdi. Layala artık iltifatlara kıymet vermiyordu. Asıl meseleye dönmeliydi. “Kütüphanede büyüyle ilgili bir şeyler bulabilir miyim?”

“Büyünün bir kopyası var. İstiyorsan bakabilirsin.”

“Oradan başlayayım o zaman.” Alçak çitler tarafından kuşatılmış göletin diğer tarafında duraksayıp suya baktılar. Birkaç kurbağa nilüfer yaprakları üzerinde duruyordu. Vıraklamaları ve fıskiyelerden gölete dökülen suyun şıpırtısı hoş ve rahatlatıcıydı. Layala yasemin ve okaliptüs kokusunu içine çekti. Burası onu transa sokabilirdi. Yüreğinin derinliklerinde sakladığı acı duygular hariç başka hislere de kapılmadan önce buradan gitmesi lazımdı.

“Sana nerede olduğunu göstereyim.”

Layala başını iki yana sallayıp ondan bir adım uzaklaştı. “İşi bana bıraktığını hesaba katarsak tek gidebilirim.” Birilerinden yol tarifi alabilirdi. Bir muhafız ya da hizmetçiden. Reina ile Pearl’ü bulabilirdi.

“Kalede gönlünün istediği yere gitmekte serbestsin. Tabii yanında bir eşlikçiyle. Fakat dışarı çıkamazsın.”

Layala, onun durgun ifadesini çözmeye çalışırken kaşlarını çattı. “Neden tek gidemiyormuşum? Hem niye dışarı çıkamıyorum?”

Thane omuz silkti fakat Layala adamın sakinlik maskesinin altındaki endişeyi görebiliyordu. “Birincisi: Sana güvenmiyorum. İkincisi: Daha önce belirttiğim gibi bu duvarların arasındaki ya da dışındaki kimseye güvenmiyorum. Üçüncüsü: Nereye gittiğini bilmiyorsun.”

“Sen de herhâlde benim *eşlikçim* olmayı istiyorsun?”

“İlgileneceğim başka işlerim de var, biliyorsun. Yüce Kral’ım ben. Fakat sana vakit ayırabilirim. Tabii Piper’ı tercih edersen başka.”

"Piper'i tercih ederim." Layala kollarını göğsünde kavuy-
turdu. Neden hâlâ burada duruyordu ki? Adam peşinden gelse
bile şimdiye kadar gitmiş olması gerekirdi.

Thane sırttı. "Güzel kızdır..."

"() anlamda demedim."

"() zaman beni tercih ediyorsun."

Layala boğazını temizledi. "Silahlarımı geri istiyorum."

Thane çenesini ovuşturdu, hâlâ sırtıyordu. "Beni öldürmeye
teşebbüs ettikten sonra sana silahlarını vermem gerektiğini mi
düşünüyorsun? Oldu olacak taşaklarımı altın tepside sunayım
istersen."

"Sanki var da."

"Dediğim gibi gaddarsın."

"Seni öldürmeyi denemeyeceğim. O zaman seni öldürmemin
ölümüm anlamına geldiğini bilmiyordum."

Thane samimiyetle güldü. "En azından dürüstsün. Ama
hayır, silahlarını geri alamazsın. Bir tek beni öldürmek iste-
mediğini biliyorum. Dediğin gibi, işini yarım bırakmazsın; ki
listen de şimdiye kadar epey kabarmıştır kesin. Umarım sana
tekrar Katagas serumu vermek zorunda kalmam."

Layala'nın yanakları öfkeyle kızardı. "Kimseye karşı sih-
rimi kullanmadım, öyle bir niyetim de yok. Beni tehdit etmen
gereksiz."

"Peki niye kullanmıyorsun? Odama girdiğinde bile gücünü
kullanmaya yeltenmedin."

"Orası seni ilgilendirmez." Yumruklarını sıkan Layala başını
başka yöne çevirdi. Dilini tutmalıydı. Döndü, kütüphaneye doğru
gidip gitmediğini bilmeden yürümeye başladı. Thane yanına
öyle hızlı geldi ki ürktü. Layala ürpermesine rağmen gözlerini
önünden ayırmıyor, ona bakma tatminini yaşatmıyordu. Biraz
ilerlemişlerdi ki Piper köşeden döndü.

“Efendim,” dedi kadın, başını öne eğerek. “Köpekdişi Zirvesi’nin cüccelerinden gelen elçiler sizi görmek istiyorlar. Yanlarında Calladira’dan iki erkek elf de var.”

Thane başını öne arkaya salladı. “Piper, lütfen Leydi Nurgetiren’e kitaplığa kadar eşlik et.”

“Emredersiniz, efendim.”

Sonra da uzaklaşmaya başladı ama çok geçmeden arkasına döndü. “Akşam yemeğinde bana katılırsın, Layala,” dedi.

Layala adamın buyurgan tavrına dair sivri bir yorum yapmaktan zorlandı. Kimseden emir almaya alışkın değildi. “Annen benimle biraz daha alay etsin diye mi?”

“Hayır.” Thane gözlerinin içine baktı. “Bu akşam baş başa olacağız.”

Kütüphaneye giderken tek kelime etmediler. Layala, Piper’in ona kızıp kızmadığından emin değildi ama ayaklarını yere vura vura yürürkenki somurtkan ifadesi ve kaşlarının arasındaki öfkeli çizgi yeterince açıklayıcıydı. Thane ile Fennan, onun Thane’in canına kastetmesini hafife almışlardı belki ama ya Piper?

Üzerine “bilgi güçtür” yazısı oyulmuş ahşap bir tabelanın asılı olduğu kemerin önünde durduklarında Layala kütüphaneye geldiklerini anladı. Her yerde merdivenler vardı; bazıları kıvrılarak üst taraflara uzanıyor, bazıları diğer katlara ve daha da yukarılara çıkıyordu. Bitkiler mavi ve gümüş vazolar içindeydi. Layala bitkilerden birini tanıdı; avuçta tutulduğu zaman yeni bilgiler edinmeye yardım ediyordu. Fakat bitkilerin çoğunun adını bilmiyordu, oysa çoğu tanıdıktı. Belki Evalyn teyzenin bitki günlüğünde gördüğü şeylerdi.

Kemik beyazı raflar kitaplarla doluydu. Solunda, küçük bir taş şelalenin suyu bir süs havuzuna dökülüyordu. Piper onu süs havuzunun yanından geçirirken Layala renk renk balığın su bitkileri ve kayalar arasında yüzdüğünü gördü. Ardından üzerinde bir parşömenin açık durduğu yüksek bir masa dışında hiçbir şeyin bulunmadığı küçük bir odaya girdiler.

Piper orayı işaret etti. “Ona sakın dokunma. Eskidir ve itinayla ele alınması gerekir.”

Layala emirlerden bıkmış hâlde ilerleyip parşömene baktı. Bazı yerleri yırtıktı ve zamanla sararmıştı. Alt köşesinde kahverengi bir leke vardı. Alfabe kadim elfçeydi. Layala’nın o lisanı okuyup yazabilen tek bir tanıdığı bile yoktu. Birkaç kelimeyi anlayabildi; “bağlamak” ve “ebediyet”. Yaradan aşkına, Thane’e ebediyen bağlı mıydı, ölüm bile onları ayıramıyor muydu? Hayatını kaybettiğinde bile ondan uzaklaşamayacaktı demek. Bunun düşüncesi bile midesini ağrıtmaya yetti. Bileğindeki eşründen sayfanın aşağısında da vardı.

Piper’a döndü. “Okuyabiliyor musun?”

“Hayır,” dedi Piper sertçe.

Layala sayfaya biraz daha yakından baktı. Evalyn teyze kadim lisanı biraz öğretmişti ama yeterli değildi. “Burada yazanları çevirebileceğim bir kitap var mı?”

“Bilmem. Büyüyü neden okumak istiyorsun ki zaten?”

“Merak ediyorum.”

“Eşin sana okur. Eğitimini kadim lisanla aldı.”

“Büyüyü bozmanın bir yolu olup olmadığını merak ediyorum ama bana hiçbir şey söylemiyor.” Piper bunu duyunca belki de ona yardım etmeyi kabul ederdi. Layala’nın yaptığından sonra ondan kurtulduklarına minnettar olurdu herhâlde.

Piper’ın kaskatı duruşu değişmedi. Layala’ya bıkkın bir bakış attı. “Bozulmayacak bir şeyden kurtulmaya çalışacağına güney sınırimızda solgunlara karşı verdiğimiz savaşı düşünmen gerek.” Gözlerini kıstı. “Thane’e ne yaptığını biliyorum.”

Layala kaşlarını çatarak parşömene döndü. Thane'i bıçakladığını inkâr edecek değildi. "Yaşam güçleri bağlandı," dedi sadece dudaklarını oynatarak. Demek ki Thane yalan söylemiyordu. Hem onu öldüremeyecekti hem de yanında mahsur kalmıştı. Ya bağı bozacak ya onunla evlenecek ya da solgunun tekine dönüşecekti. Thane'in yalan söylediğine ve kaçabileceğine dair küçük de olsa bir umudu varsa bile o da yitip gitmişti artık.

Sakinleşmek için nefes aldı, "Sihir-eşleşmesi" diye bir şey okudu ama ikinci kelimeden emin değildi. Belki de eş ya da sihir yazmıyordu. Eğer öyleyse ikisinin de sihre ihtiyacı olduğu anlamı çıkmaz mıydı? Hayır, yanılıyordu herhâlde. Layala, yakın tarihte doğmuş tek elf büyücüydü. Birkaç söz hariç anlayamadığı için çeviride kullanabileceği bir kitap bulmak adına rafları karıştırdı, Piper ise bir sandalyede oturmuş, başını yumruğuna dayamıştı. Can sıkıntısından ölecek gibiydi.

Zifir Büyücü ya da rünlere dair bir kitap arayarak rafları birkaç saat boyunca karıştırmasına rağmen hiçbir şey bulamadı. Kütüphane görevlisi öyle kitapların yasa dışı olduğunu, Zifir Büyücü'nün tüm rün büyü kitaplarının sadece Yüce Kral'ın bildiği gizli bir yere taşındığını söyledi. Eski elf kitapları bu lisanla yazılmıştı ama çevirisini yapmakta kullanabileceği bir başka yazma yoktu, en azından kale kütüphanesinde.

Piper kafasını sandalyeye dayamış, ağzı açık uyuyordu. Layala kadının omzuna dokundu, sonra da çıkışa yöneldi. Piper ayağa kalktı ve gözlerini ovuşturarak Layala'dan yana baktı.

"Odama dönmek istiyorum," dedi Layala. Birbirleriyle konuşmadan birçok koridoru aştılar ve iki merdiven çıktılar. Bir pencerenin yanından geçerlerken Layala durdu. Buradan köprüyü görebiliyordu, elflerle doluydu. Muhafızlar içeri girmelerine izin vermiyordu. "Ne oluyor orada?"

Piper pencerenin diğer tarafına dayandı. "Neredeyse yirmi beş senedir kimsenin görmediği şu esrarengiz sihirli çocuksun. Kentte adına yapılmış sunaklar var. Tehlikeli olduğunu,

doğum izin nedeniyle öldürülmen gerektiğini düşünenler var. Şu kara iz... bazıları da onu zehirli kara zambaklarla etrafını saran kara dumana benzetiyorlar.” Duraksadı. “İki grup da seni görmek istiyor.”

Layala yalan söyleyip söylemediğini çözmeye çalışarak ona baktı ama tek gördüğü hakikatti. Tüm bunların yaşandığına dair hiçbir fikri yoktu. Sunaklar mı? Çok rahatsız ediciydi. Bu kadar insan *onu* görmek için mi sıralanmıştı? Pearl ile Reina’nın kim olduğunu öğrenince verdiği tepkiler artık ona o kadar da ruhaf gelmiyordu. “Bu yüzden dışarı çıkmamamı söyledi,” dedi daha ziyade kendine.

“Sözüne uysan iyi edersin. Hayatın onunkine bağlı. Sen tehlikedeysen o da tehlikeye girer, buna izin veremeyiz.”

Pencereden uzaklaşırken Layala’nın bedenine bir ürperti yayıldı. Odasına geldiklerinde Piper’ı dışarıda bıraktı ve yumuşak yatağına atladı. Daha önce hiç böylesine yumuşak bir ipek görmemişti. Tüylü yastık bile bulut üzerinde uzanıyormuş hissi veriyordu. Her ne kadar hep azla idare ederek yaşamış olsa da bir yanı bu lükse alışabilirdi. Tam üzerindeki sayvana hâkim olan sarmaşıkların ve fildişi rengi kumaşın arasından tavana baktı. Yıldızlara benzer gümüş ve beyaz fırça darbeleriyle çizilmiş gece yarısı mavisi freski inceledi. Yıldıznuru Odası, demişti Thane.

Kütüphaneye yolculuğundan çıkardığı tek işe yarar şey, büyüünün hiçbir yerinde nasıl bozulacağına dair bir şey yazmadığını bizzat görmesiydi. “Ebediyen bağlanmak” yeterince açıktı. “Sihir eşleşmesi” tabiriyse aklına takılmıştı. Evlenirlerse kendi sihrine Thane’in de erişebileceği anlamına mı geliyordu bu? Thane evlenerek büyüü sonlandırmaları gerektiğini söylemişti, yoksa solgunlara dönüşeceklerdi. Layala’nın gücüne erişebilirse, onun itaat etmesine bile gerek kalmayacaktı. Eski Kral’ın onları birbirine bağlamayı istemesinin esas nedeni de bu olsa gerekti.

Bir de Piper’ın bahsettiği şu savaş vardı... Layala solgunlarla girilen çatışmalardan haberdardı ama bir şeyler mi de-

gişmişti? Ne savaşla ne de onu görmek için kapılara yığılan elflerle bir alakası olsun istiyordu. Gerginlikten kalkıp odada gezinmeye başladı. Duvardaki rafta bir dizi heykelcik vardı, beyaz gri mermerden oyulmuşlardı. Uzun saçlı, dalgalı elbiseli bir dişiyle erkek karşılıklı durup birbirlerine uzanmışlar. Sanki el ele tutuşmak istiyorlardı da bir şey onları ayrı tutuyordu. Onun yanındaysa bir doğurganlık çalısı vardı, Layala bunu pencereden dışarı savurmayı düşündü. Bu şeye kesinlikle hiç ihtiyaç yoktu. Bu oda gerçekten Thane'in eşi için, yani onun için tasarlanmıştı demek ki.

Thane'in, söylediklerinin ve aralarındaki bu şeyin dışında bir şeye odaklanmaya çalıştı – ama o yakışıklı çehresi peşini bırakmıyordu. Bari Tif burada olsaydı da kafasını dağıtsaydı. Kayıp cincüceyle konuşmak yerine yine Thane'in onu hep savunduğuyla ilgili söyledikleri geldi aklına. Thane ona neden sadık olsundu ki? Sonuçta Layala'yı kendisi seçmemişti. Birbirlerini tanımıyorlardı, yine de adamın onu umursadığına inanması bekleniyordu. Layala'nın cesur eşi onu güvende tutmaya kararlıydı. Şaka gibi geliyordu kulağa.

Kapısı tıklatılınca olduğu yerde zıpladı.

“Leydim, biz Reina ile Pearl, sizi akşam yemeğine hazırlamak için geldik,” dedi Reina.

O kadar zamanı düşününe düşününe volta atarak mı harcamıştı? “Girin.”

Tek sıra hâlinde içeri girerlerken Pearl'ün yüzünde kocaman bir gülümseme vardı, Reina ise daha ciddiydi. “İyi akşamlar, leydim,” dedi Pearl başını önüne eğerek.

“Sanırım akşam yemeği için elbisemi değiştireceksiniz.”

“Her öğün için elbise değiştirmek âdettendir.” Reina dolaba gitti ve kolunda pırıl pırıl parıldayan, masmavi bir elbiseyle geri döndü. “Öğle yemeği için de yanınıza gelecektik ama Yüce Kral sizi kütüphanedeyken rahatsız etmememizi söyledi.”

Midesi gerçekten de bir öğünü kaçırdığını söylercesine guruldadı. Reina'nın kolundaki elbiseye baktı. "Bu uygun mudur?" diye sordu kız.

Elbisenin etekleri yerlere kadar dökülüyordu; beli tam oturuyor, belден aşağıysa gittikçe bollaşyordu. Daha ziyade şatafatlı bir baloya uygunmuş gibi görünüyordu ki Layala aslında böyle bir baloya hayatında katılmamıştı. "Biraz abartılı değil mi?"

"Yüce Kral'la akşam yemeği için mi?" Pearl elini göğsüne götürdü. "Beni akşam yemeğine çağırırsa bulabildiğim en güzel elbiseyi giyer öyle giderdim. Bu katiyen abartılı değil."

Thane'le beraber yolda perperişan bir hafta geçirmek ve bir gece öncesinde de onunla kavga etmek, Palenor'un Yüce Kralı'yla akşam yemeğini muhteşem görmeyi zorlaştırıyordu.

Reina parmağıyla dudağına vurarak, "Belki de yeterince iyi değildir," dedi.

"Hayır, çok güzel. Giyeceğim." Daha cüretkâr bir şey getirmelerini istemiyordu.

Pamuklu elbiseden sıyrılıp ışıltılı gece elbisesinin içine girdikten sonra boy aynasının önünde durdu. Bu kesinlikle üzerine geçirdiği en çarpıcı şeydi. Nefret etmek, şikâyet etmek ve pantolonunu giymeyi tercih edeceğini söylemek istiyordu ama elbisenin kıvrımlarını sarmasına, gözlerini vurgulamasına bayılmıştı. Kraliyet üyesi gibi görünüyordu. V yakası bir nebze derindi. Omuzları kapalıydı ama ucu ucuna. Pearl ona beyaz ipekten biçilmiş bir çift eldiven uzattı. Layala onları dirseğini biraz geçecek şekilde taktı. Zarafetine zarafet katmıştı.

"Harika görünüyorsunuz," dedi Reina. "Saçınızı yapabilir miyim?"

Layala usul usul başıyla onayladı. "Evet."

Pearl ile Reina'nın işi bittiğinde saçları örülüp yarım toplanmıştı, altlarıysa bukleler hâlinde sırtına dökülüyordu. Son bir dokunuş olarak da Pearl siyah bir kadife kutuyu açıp ona gümüş zincirin ucundan sallanan, etrafı pırlantalarla sarılmış,

gözyaşı şeklinde mavi bir elmas kolye uzattı. "Majestelerinden bir armağan."

"Kral bunu bana vermenizi mi söyledi?" diye sordu Layala.

"Evet, leydim. Güzel değil mi? Müstakbel Kraliçemize kusursuz bir armağan."

Layala dönüp kapıya yöneldi. "Şuradaki rafa koyun." On-
dan gelen böylesi pahalı bir armağanı takamazdı. Bağlarını
kabullendiği sanılabilirdi... Yaradan aşkına, adamı öldürmeye
çalışmıştı.

"Fakat, leydim, elbisenize uyuyor." Pearl'ün kafası ciddi
ciddi karışmış gibi görünüyordu. "Takmak istemez misiniz?"

"Hayır, teşekkür ederim." Layala kapıyı açtı, dışarı çıkınca
Piper'ı kendisini beklerken buldu. "Thane seni beni izlemekle
mi görevlendirdi?"

"Evet."

"Hep mi?"

"Geçen akşam yediğin halıttan sonra tek başına bir yere
gitmen yasak, Kral'ın odasına açılan hizmetçi girişinin de artık
kapatıldığına emin olabilirsin." Yalandan gülümsedi. Bakışları
Layala'nın göğsüne doğru indi. "Kral Thane'in gönderdiği ar-
mağan nerede?"

"Odada bıraktım."

Piper yemek salonuna doğru önden giderken başka bir şey
demedi. Kapının önünde durduklarında elini kulpa götürmeden
önce Layala'ya döndü.

"Tahmin edeyim, Thane'e bir şans vermem gerektiğini
söyleyeceksin?" dedi Layala. Thane'in dostlarının onu yerlere
göklere sığdıramamalarına daha fazla tahammül edemeyecekti.
Tabii ki onun tarafını tutacaklardı.

"Aslında Kraliçe Orlandia'nın haklı olduğunu söyleyecektim."

Layala kaşlarını çattı. "Hangi konuda?"

"Nankör bir fahişe olduğun konusunda." Kapıyı sertçe açıp
bir adım geriledi. "Afiyet olsun."

J. M. KEARL

Sonra arkasına döndü ve Layala bir karşılık veremedi çekip gitti. Layala muhafızın arkasından dik dik baktı. Ondan ne bekliyordu gerçekten? Her şey için minnet duymasını mı? Anne babasının öldürülmesine, kendisinin de tanımadığı bir erkeğe bağlanmasına mı minnet duyacaktı? Yumruklarını sıkarak yemek salonuna girdi. Thane'i görmenin içini pır pır ettirmesi fena hâlde canını sıkıyordu.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Thane, Layala'yı görünce ayağa kalktı. Düşmesin diye neredeyse çenesini tutmak zorunda kalacaktı. Bu kız gerçekten çok güzeldi. Zaten öyle düşünüyordu ama bu akşam, özellikle de bu elbisenin içindeyken bir dengi olduğunu düşünmenin imkânı var mıydı? Thane sandalyesini geri çekti ve oturması için eliyle karşısını işaret etti. Devasa yemek masasını kaldırtmış, yerine iki kişilik küçük bir kare masa getirtmişti.

Layala çenesini hafiften yukarı kaldırarak sandalyeye doğru yürüdü. Oturduğu gibi hizmetçiler çıktı ortaya, ellerinde tepsi-lerle ikisi için ayrı ayrı iki salata ve orman elflerinden gelen iki kadeh beyaz meyve şarabı getirdiler. Asil elflerden daha güzel şarap yaptıklarını itiraf etmek Thane'in hiç hoşuna gitmese de en iyisindendi.

Tam ortadaki gümüş şamdanlarda yanan iki mum masaya yumuşak bir ışıltı veriyordu. Mavi perdeler açılınca akşamüzeri güneşi ortaya çıkmıştı, içerisi turuncumsu bir ışıkla yikanıyordu. Işığın Layala'nın tenini böylesine parlatması Thane'i heyecanlandırmıştı. Hizmetçileri dışarı çıkar çıkmaz, "Harika görünüyorsun," dedi kıza.

Layala bir an ona baktı, sonra çatalını aldı ve mızraklanması gereken bir düşmanmışçasına marula sapladı. Açık pencerelerden içeriye meşe ağaçlarını hışırdatan rüzgârın sesi geliyordu, birkaç kuş da öterek aralarındaki sessizliği dolduruyordu. Uzun bir akşam yemeği olacaktı.

Thane kadchini alıp büyük bir yudum içti, neredeyse yarısını bitirmişti. Kadchi geri koyduğunda Layala ona hâlâ bakmamıştı. Bir sebzeyi daha çatalına saplayıp ağzına tıktırdı. Thane onun bu bariz saldırganlığına gülecekti neredeyse. "Salatanla münakaşaya tutuşmuş gibisin."

Kızın akıl alıcı mavi gözleri yukarı kalktı, bulutsuz bir günde gökyüzü gibiydi rengi. "Ne?"

"Önündeki sadece bir salata. Sana karşı bir kabahat işlememiştir sanırım."

Layala çatalını bıraktı ve gözlerinden alevler saçarak ona baktı. "Yemek yememe de mi karışacaksın? Yoksa yanlış çatalı mı kullanıyorum?"

"Hayır. Yemek yiyişini bütün gün seyredebilirim. Hangi çatalla yersen ye."

"Domuz," diye mırıldandı Layala ve yemeğine döndü fakat iyice öfkelenmişti.

"Geyik etine karşı bir kinin yoktur umarım. Bu akşamki ana öğünümüz bu."

Cevap alamadı. Ayağıyla yerde ritim tutarken şarabından bir yudum daha içti. Layala kütüphaneye gitmeden önce en azından konuşabiliyordu. Şimdiyse ona güç bela bakıyordu. Sanki görünüşü bile midesini bulandırıyordu kızın. "Hâline bakılırsa bugün akşamüstü kütüphanede yaptığın araştırmadan eli boş dönmüşsün." Çok az insan kadim elfçeyi okuyabilirdi, okuyabilse bile büyü zaten Thane'in ona anlattıklarını söyleyecekti. Kaçış yolu yoktu.

"Evet," dedi iki lokma arasında Layala, gözleri tabağına kilitlenmişti.

"Pek üzüldüğümü söyleyemeyeceğim. Başarılı olamazsan şu elbisenin altında neler sakladığını görebileceğim." Bu lafın onun dikkatini çekeceğini biliyordu. Layala başını aniden kaldırdı, gözleri kor ateşler gibiydi. Thane, masanın üzerine atlayıp ona saldırabileceğini bile düşündü. Yine de herhangi bir tepki

vermesi, hiç tepki vermemesinden iyiydi. Kızı kıskırtmanın bu kadar kolay olması gülünç sayılırdı.

Layala üzerine atılmak yerine derin bir nefes alıp oturduğu yerde doğruldu. “Ben senin elbiselerinin altında neler sakladığını büyük ölçüde gördüm.” Sanki ilgisini çekmemiş gibi omuz silkti.

Thane gülümsemeden edemedi. “Gördüğün şeyden hoşlanmamışsın gibi yapma. İkimiz de hoşuna gittiğini biliyoruz.”

“Demek ki o yüzden seni bıçakladım... Düşündüğün kadar etkileyici değilsin.” Layala şarabını aldı. “Belden aşağıda da,” dedi bakışlarını bir an için aşağı indirerek, “müthiş şeyler olduğundan şüpheliyim. Erkek kulaklarıyla ilgili ne derler bilirsin; ucu ne kadar küçükse aşağısı da o kadar küçüktür.” Kendi sol kulağına dokundu. “Seninkiler ufakmış.”

Thane gülmemek için dudaklarını yaladı. “Öyle bir deyiş yok ama artık sekiz hafta sonra bizzat kendin bakarsın.”

“Başarılı olamasam bile erkeklik organın uzaktan yakından ilgimi çekmeyecek.” Layala saçını sağ omzunun üstünden geriye attı. “Sahte evliliğimizin o kısmı asla tamamına ermeyecek. Sadece lanetle birbirine bağlanmış iki kişi olacağız.”

“*Asla* kelimesini ben olsam o kadar kolay kullanmazdım. Asla çok uzun bir zaman. Benden hoşlanırsın belki – hatta arzulayabilirsin bile.” Thane masada bir nebze öne eğildi.

Layala burnundan güldü. “Sen öyle san.”

“Bakışların seni ele veriyor, Layala. Neticede gözlerini benden alamıyorsun.”

“Hayal görüyorsun. Hem zaten endişelenmene gerek yok. Kısa süre içinde aramızdaki bağ bozulacak, eğer yaşamana müsaade edersem o zaman evleneceğin hoş bir elf kızı bulabilirsin kendine. Piper olabilir bak.”

Thane kıkırdadı. Bu kızın dili cidden sivriydi. “Yaşamama müsaade edersen mi? Anlaşmamızın bir parçası da benim yaşamam ve seni serbest bırakmamdı.”

Layala başını kaldırdı. “Öyle miydi?”

"Anlaşmamızdan memnun değilsen tarihi öne alabilirim, yarın evleniriz. Sana bu kıymetli süreci tanıyarak nezaket gösteriyorum. İkimiz için de bu kıymetli süre azalıyor."

Layala'nın mağrur ifadesi düştü ve oturduğu yerde yüzünü buruşturdu. "Beni hiçbir şey yapmaya zorlayamazsın."

"Zorlayan ben değilim. Büyü. Gelin diye seni seçeceğimi mi düşünüyorsun?"

Layala kasıldı. "Ne o, dengin değil miyim? Sanırım *alt tabakadan* bir elf olduğum için yeterince güzel sayılmıyorum ya da tavırlarım mı yakışık almadı?"

Thane onu süzerek tepkisini ölçmeye çalıştı. Onu normalde seçmeyeceğini söylemesi canını niye bu kadar sıkıyordu? Yani aslında umursuyor da değildi. O da Thane'i seçmezdi. Hatta şu anda zaten onu seçmiyordu. "Gördüğüm en güzel dişi olabilirsin, bunu zaten seninle tanıştığımız akşam söyledim ama benden nefret etmeyen birini seçerdim herhâlde. Ne acımasızlık, değil mi?"

Thane onun yüzünden yaptığı tüm berbat şeyleri düşündü. Aralarındaki bağ yüzünden o kadar çok acı ve sefalet çekmişti ki. "Hayır, tercih şansını verilseydi böylesini seçmezdim." Parmığıyla eş rününün bulunduğu bileğine dokundu.

Yine de katlandığı onca şeyin ardından bir başkasıyla mutlu olabileceğini de sanmıyordu. Öyle çok savaşmış, onunla tanışmadan önce onun adına öyle çok şey yapmıştı ki. Daha kızla tek kelime bile etmeden ona kalbinde özel bir yer vermişti. Bağları aracılığıyla onu hissedebiliyordu, onu göremese bile orada olduğunu biliyordu. Bazen acısını ya da mutluluğunu kalbinde hissedebiliyordu. Yapayalnız hissettiğinde bile yalnız olmadığını biliyordu. Kız oralarda bir yerlerdeydi.

Onun gördüğü şeyleri anlık da olsa görebiliyor, duyduğu şeylerin bir kısmını işitebiliyordu. Güzel sesi rüyalarını süslüyordu. Kızın yaşadığı yerdeki o hana girmeden önce onun kim olduğunu zaten biliyordu. Oturup onu öylece izlemek istemişti

sadece, bağlı olduğu bu güzel canlıyı görmenin büyüüne kapılmıştı. Yüzüne ilk defa bakmak, gün doğumuna ilk defa hayran kalmaktan farksızdı.

Onun da bu bağı hissettiğini varsaymıştı. Onu gördüğü zaman kızın da kendisi kadar heyecanlanacağını *biliyordu* ama Yaradan aşkına, tanışmaları sarsılarak uyandırılmaktan farksızdı. Kız onun önüne çıkanı katlettiğine, babası gibi biri olduğuna inanıyordu. Thane içinse benzetilebileceği daha berbat biri olamazdı.

Tenebris'i memnun etmek için "keşif" birliklerine liderlik ettiyse de Layala'nın yakınlarda olmadığını gayet iyi biliyordu. Askerleri, yani Kuzgunlar, Palenor'da bir kasabaya girer, yiyip içer, etrafı soruşturur ama kimsenin canını yakmazdı. Orman elfleriyle küçük çatışmalar yaşanmıştı ki Thane buralarda düşünmek istediğinden daha fazla kişiyi öldürmüştü. Yaptıklarından memnun değildi fakat toprak üzerine anlaşmazlıklar bitmek bilmiyor, en nihayetinde de kan dökülüyordu.

Son yıllarda babası iyice çaresizliğe kapılmıştı. Thane, Tenebris'in son büyücü Layala'yı ararken gaddarlığının gittikçe perçinlendiğine dair hikâyeler dinlemişti. Tenebris bunu saklamaya çalışmış, kimsenin canını yakmadığını iddia etmişti ama dedikodular bitmek bilmiyordu. Thane bir keresinde söylentilerin doğru olup olmadığını görmek için babasına eşlik etmişti ve... dehşete düşmüştü. Babasının askerleri Palenor'un güneyinde küçük bir kasabada yaşayan ve Layala hakkında hiçbir şey bilmeyen kendi halkından vatandaşları öldürüyordu. Tenebris'i hemen oracıkta gaddarlığından ve gücünü suistimal edişinden ötürü öldürmek istemiş ama sonsuza dek bunun utancını yaşayacak olsa da bir şey yapmamıştı. Eli gitmemişti babasını öldürmeye.

"Eğer beni istemiyorsan o hâlde bağımızı bozmama yardım et," dedi Layala, Thane'i düşüncelerinden kopararak. "Dediklerinde sahiden samimiysen, yani beni sihrim için istemiyorsan yardım edersin."

"Mesele benim ne isteyip ne istemediğimden daha karmaşık. Layala." Thane şaraptan bir yudum daha aldı. "Vakit bu kadar azalmışken, inan bana, ben de başka seçenekler aradım. Hiçbir yolu yok."

"İnanmıyorum."

"Eminim inanmıyorsundur. Senin için yeni bir haber bu."

"Yani, sahiden bir çıkış yolu aradığına inanmıyorum." Layala mavi gözlerini bıkkınlıkla fal taşı gibi açmıştı. "Ukalılığına bakılırsa seni görünce dizlerimin bağının çözüleceğini, beni yatağına atman için ayaklarına kapanacağımı sanıyordun herhâlde."

Thane tek kaşını kaldırdı. "Neler kaçırdığını bilsen kapanırdın."

Layala kayda değer bir hızla çatalı alıp ona fırlattı. Thane de çatalı yüzünün tam önünde, havada yakaladı, parmaklarının arasında çevirdi ve masaya koydu. "Bu kadar saldırgan biriyle hiç karşılaşmadım galiba. Solgunlara karşı sayısız muharebede bulunduğumu unutma." Peki neden bir yanıyla bundan hoşlanıyordu? Sanırım sebebi herkesin sahip olmadığı şeyi arzulamasıydı. Yüce Kral vasfıyla istediği her şeye sahipti, o hariç.

Kapı gıcırdayarak açıldı ve hizmetçi Alfrend tabaklarını taşıdığı gümüş bir tepsiyle içeri girip ikisini de susturdu. Alfrend Thane'in tabağını önüne yerleştirip kapağı kaldırdı. "Afiyet olsun, efendim."

"Minnettarım. Teşekkür ederim, Alfrend." Fırında pişmiş etin kokusu burnuna çalınınca ağzı sulandı. Layala'ya baktı. "Gönderdiğim kolyeyi beğenmedin mi?" Hizmetçilerin önünde bağın bozulmasından bahsedemezlerdi.

"Göz alıcıydı. Ama senden gelecek hiçbir hediye istemiyorum."

Alfrend, Thane'e hayret yüklü, uzun bir bakış attı, sonra Layala'nın tabağını önüne koydu.

Kız başını aşağı yukarı salladı. "Teşekkürler."

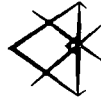
Thane, elini hızla sallayarak adama kızın kabalığını duymazdan gelmesini işaret etti, Alfrend de tepsiyle beraber hizmetçi girişinde gözden kayboldu.

“Benden hediye kabul etmek çok mu kötü olurdu?”

Layala tabağındaki eti kesti, sonra da gümüş çatal bıçağı bıraktı. “Senden istediğim tek şey özgür kalabilmem için bana yardım etmen. İkimiz de özgür kalabilelim diye. Böylece kendi hayatlarımıza dönebiliriz.” Layala kaşlarını çatmıştı. “Hem beni hangi akla hizmet arzularsın? Seni öldürmeye çalıştım.” Derin bir nefes aldı. “Ormandaki o gölcükte ne aradığımı söyleyeyim mi? Zehir. Gaudrey kökü buldum, onunla seni ve diğerlerini zehirleyip kaçmayı planlıyordum.”

Thane usul usul eti çiğnedi. Layala suçlu hissediyordu. Thane bunu şimdi sezebiliyordu. Kızın kafası karışık ve kendine kızgındı. Onun hakkında ne düşüneceğini bilmediğini söylediğinde de samimiydi. Thane geyik etinden bir lokma daha aldı, tuzlu lezzetin tadını çıkarırken bir an için düşündü. “Seni Büyücü Vesstan’a götüreceğim, benim zaten anlattığım her şeyi bir de ondan dinlersin. Sabah yola çıkarız.”

Layala’nın buna karşılık gülümsemesi Thane’i gereğinden fazla incitti.

O akşamın ilerleyen saatlerinde Thane, Dredwich Kalesi’nin koridorlarında tek başına gezindi. Ilık akşam havasının tadını çıkarmak için terasa çıktı. Yıldızlar gökyüzünde göz kırptıyordu, ay ıslıl ıslıl parlıyor, taştan terası aydınlatıyordu. Uca kadar gidip korkuluğa yaslandı. Bu saatte evlerin bir iki tanesi dışında aşağıdaki kentin ışıkları yanmıyordu fakat yıldızlarla aydan süzülen nur evlerin çatılarından yansıyıp geceleyin bile şehri ıslıl ıslıl kılıyordu. Bu yeri, yuvasını seviyordu. Kalenin duvarları

arasında kötü hatıraları olsa da Güneş Vadisi'nin kalbindeki yeri başkaydı. Burayı ve halkını korumak için her şeyi yapardı.

Avucundaki nasırlardan birini çekti; güneydeki savaşı, yüksek duvarların arkasında değil, Palenor'u savunmak için orada olması gerektiğini düşünüyordu. Solgunlarla savaşı yüzlerce yıldır devam ediyordu. Ne zaman düşmanlarını bir daha ayağa kalkamayacak kadar mağlup ettiklerini düşünse her nasılsa ortaya daha fazlası çıkıyordu. Thane kendi halkından bazılarının dönüştüğünü de görmüştü. Bazıları muharebe alanında dirilmişlerdi.

Zihni birkaç ay öncesine gitti...

"Thane," diye seslendi Osric. "Oraya gitmeyeceksin, değil mi?"

At sırtında, solgunlarla girişilen bir çatışmanın gerisindeydiler. Thane'in babası kuzeydeydi ve Thane ondan uzaklaşmak için bu son muharebeyi yönetmeye gelmişti.

"Niye gitmeyeyim ki? Şu ucubelerden biraz hıncımı çıkar-sam iyi gelebilir." Kılıçlarından birini kucağında tutuyordu, sırtındaysa bir ok demeti vardı.

Osric gülümsedi. Çocukluklarından beri arkadaşlardı. Küçükken kimin daha dişli olduğunu görmek için yumruk yumruğa kavgalar etmişler, güreşmişlerdi. Fennan genelde hakem konumundaydı, mevzu sertleşince araya girerdi. Kılıç sallamayı üçü beraber öğrenmiş ve zamanla bunu hepsini iyice ustalaştıran bir yarışmaya çevirmişlerdi. Ergenliğe girene kadar ellerine geçen her fırsatta savaşmışlardı, sonra da birbirleriyle kavgayı bırakıp onlara saldırmayı isteyen herkese karşı birlik olmuşlardı.

"Tenebris tepeni attıracak ne yaptı bu sefer?" diye sordu Osric.

"Layala'nın kuzeyde bir yerlerde olduğuna dair haber almış, ona eşlik etmemi emretti. Yaradan'a şükür, kız orada değil."

Osric atının boynunu okşadı. "Hiç vazgeçmeyecek, değil mi?"

"Hayır. Vazgeçmeyecek."

"Sen de kızdan asla vazgeçmeyeceksin." Osric, Thane'in istese Layala'yı bulabileceğini biliyordu. Gelgelelim Osric prensine sadıktı, kralına değil. "Ebediyen sürececek gibi geliyor ama öylesi mümkün değil herhâlde. Thane, vaktin azalıyor. Kızı gecikmeden bulman lazım. Gizlice de olsa."

"Gizlice mi? O kadarını düşünmedim mi sanıyorsun? Babam arkamdan casus gönderir. Şimdi bile gözü üstümde. Kızın nerede olduğunu bildiğimi düşünüyor hâlâ."

"O zaman ya sen ya da baban. Eğer onu sen öldürmezsen ben öldürürüm. Uzun zaman önce bunu yapman lazımdı."

"Adam benim babam."

"Baban habis bir tiran."

Thane kılıcını havaya kaldırıp Gölge'yi dürterek hayvanı harekete geçirdi; boğazı yanana kadar haykırdı. Gölge bir sıra solguna bodoslama daldı ve hepsini ağırlığı altında ezdi. Askerler Thane'in çevresinde toplandılar, savaşı bitirmek için hevesleri artmıştı. Thane öfke içinde kesip biçiyordu. Kaç solgunu berttiğinin sayısını tutamamıştı. Kendi bağırıışları zihninden atamadığı berbat bir ezgiydi sanki. Savaş esnasında Osric'in izini kaybetmişti. Harbin ardından etrafına bakındı. "Osric!" Sesi çimenli, taşlı arazide yankılandı ama arkadaşı cevap vermedi.

Bütün gün Gölge'yle muharebe alanını gezdi. Çoğunlukla solgunlara ama bazı bazı da elflere ait cesetlerin üzerinden atladılar. Çürüme ve ölüm kokusu bir süre sonra Thane'i kuşacak hâle getirdi. Askerlerine Osric'i görüp görmediklerini sordu. Kimse görmemişti ya da kim olduğunu bilmiyorlardı. "Osric!" diye kükredi Thane. Arkadaşının atını uzakta otlarken görünce süratle oraya gitti. Atın toynaklarının ritmi kalbinin atışına denkti. Osric'in ayağı üzengiye takılmıştı, kendisi de yerde kıpırdamadan yatıyordu.

Thane atından inip dostunun yanına çömeldi. Siyah saçlarını kanlı yüzünden çekti. "Benim. Thane."

Osric homurdandı.

Thane onu gövdesinden tutup Gölge'nin sırtına bindirdi. "Sana yardım getireceğim. Dayan. Sakın öleyim deme. Sakın."

Kampa döndüğünde onu şifacının çadırına taşıdı. İçerisi yaralı askerlerle doluydu, tek bir boş yatak yoktu. "Birinizin benimle gelmesi lazım."

Tanımadığı bir şifacı peşinden onun çadırına kadar geldi. Thane, Osric'i kendi yatağına yatırdı. "Yardım et ona."

Şifacı, Osric'in yanına diz çöktü, büyük yaraları inceledi ama bacağındaki yamuk ısırık izine gelince duraksadı. Kızarmıştı, iltihaplıydı, etin içinden siyah damarlar yayılıyordu. "Solgun ısırılmış." Kadın kendini çadırın çıkışına zor attı. "Prensime, ona sakın yaklaşmayın." Ağzıyla burnunu bir bezle kapattı. "Kellesini alın. Ona iyilik yapmış olursunuz."

Thane'in midesi düğüm düğümdü. Dostunun dudakları şimdiden morarmıştı, ölüme doğru adım adım ilerliyordu. Soluk teni terden ıslanmıştı. "Sadece yakınında bulunarak solgunları dönüştüren şeyi kapsaydık şimdiye kadar hepimiz ölürdük ya da savaş alanında dönüşürdük. Şimdi bir şeyler yap. Kurtar onu."

"Yapamam. Isırıldığına göre kaçınılmaz olarak solguna dönüşecek."

Thane hırladı, en yakınındaki masadan aldığı bir şişe brendiyi yere çaldığı gibi cam binlerce parçaya bölündü. "Çık dışarı!" diye kükredi. Çadırın girişini örten perde şifacının arkasından kapandığı gibi de dizlerinin üzerine çöktü ve yüzüne kapadığı ellerinin ardında hüngür hüngür ağladı.

Fennan arkasından gelince Thane bu hatıradan sıyrıldı. "Yemek nasıl geçti?"

Boğazını temizledi. "Maalesef pek iyi değil." Ses tonu hislerini niyetlendiğinden daha fazla açık etmişti.

Fennan elini saçlarının arasından geçirdi. “O kadar kötü yani? Seni öldürmeye kalkıştığı zamandan daha kötü geçmemiştir herhâlde.”

Thane güldü, kenti arkasına alıp korkuluğa yaslandı. “Tehdit etme safhasına geçtik ama en azından tehditleri hakiki değiller. Tabii çatalla beni delmeye çalışmasını saymazsak.”

“Ne yapacaksın peki?”

Thane elini korkuluğun pürüzsüz taşı üzerinde gezdirdi. “Sabah olunca Büyücü Vesstan’ı görmeye gideceğiz.”

“Eşyalarımı hazırlayayım mı?”

“Hayır. Bu sefer sadece ikimiz olacağız. Portaldan geçeceğimiz için en fazla yarım gün sürer.”

Fennan kollarını göğsünde kavuşturdu. “İkinizin yalnız gitmesi hoşuma gitmedi. Kızla tek başına vakit geçirmek istiyorsan geride kalabilirim ama müsaade et de bir sorun çıkması ihtimaline karşı ben de geleyim. Seni yine öldüresi tutarsa mesela. Sihriyle nelere kadir olduğunu henüz bilmiyoruz.”

“Canımı yakmaya çalışmayacak. Hem benim de birkaç numaram olduğunu biliyorsun.”

Fennan ağzını büzdü. “Yine de hoşuma gitmiyor.”

“Hoşuna gitmesine gerek yok, Fen.” Thane adamın omzuna hafifçe vurdu. “Döndüğümde görüşürüz. Annem düşüncesizce davranmaya yeltenirse engel ol, nereye gittiğimi de kendisine söyleme.”

“Anneni benim gözetimimde mi bırakıyorsun?” Fennan ürperdi.

“Seni sever.” Thane gülümseyerek içeri geçti. “Hiç doğurmadığı ikinci oğlusun âdeta.”

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Layala bir oraya, bir buraya dönüp durdu. Yatak ne kadar yumuşak olsa da rahat edemiyordu. Ona asırlar gibi gelen bir süre boyunca tavana baktı. Biraz daha düz olsun diye yastığı yumrukladı. Battaniyeyi iyice yukarı çekti, sonra aşağı itti, ardından yine yukarı çekti. Bir bacağını dışarı çıkarınca üşüdü, yine içeri soktu. Homurdanarak döndü ve yumuşacık yatağa doğru çığlık attı.

Tif hemen yanında, yastıkta oturuyordu. “Biliyor musunuz? Sinirini çıkarmak için çığlık atmanın kaygı ve saldırganlığa iyi geldiği kanıtlandı.”

“Öyle mi?”

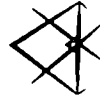
“Gerçekten. Kuşlar pençeleriyle alıp götürmeye çalıştığında ben de çığlık atardım. Saldırganlıkları geçerken etrafa dağılıverirlerdi.”

Layala başını iki yana salladı, Tif’e çığlığının kuşları korkuttuğunu söylemeye gönlü el vermedi. Birinin çığlığının bir başkasına yardımcı olması zaten mantıklı da değildi. “Eh, biraz daha iyi hissediyorum.”

Fakat Thane’le sohbetini ve aralarındaki bağı bozmanın imkânsızlığını düşünmeden edemiyordu. Keşke Evalyn teyze yanında olsaydı da ona danışabilseydi. Evalyn ona annelik etmişti, Layala’nın bütün kalbiyle güvendiği birkaç kişiden biriydi. Şimdiyse yapayalnız kalmıştı.

Layala'nın, Thane'in odasına gitmeyi istemesi tuhaftı. *Eş rünü yüzünden kesin*, diye düşündü, *aptal saptal şeyler geliyor aklıma*. Bileğindeki rün yine kaşındı, sanki onu Thane'in yanına gitmeye cesaretlendiriyordu. Bir yanıyla yemek sofrasında suratına çatal fırlattığı için ondan özür dilemek istiyordu, hatta genel öfkesi için de... Thane de en az onun kadar kapana kısılmamış mıydı? Belki de o da Layala'dan kurtulmak istiyordu ama bunun gerçekten imkânsız olduğunu düşünüyordu.

Kendini iyice yatağa gömerek döndü, battaniyeyi başının üzerine çekti, uyumaya kararlıydı. En sonunda uyudu da.

Sabah ilk iş kaleye gelirken giydiği kıyafetlerini giydi: Siyah pantolonu, çizmeleri, uzun kollu mavi üstü ve belindeki siyah korsesiyle Thane'i beklerken odada volta attı. Pencereleleri açıp kale topraklarını gözden geçirdi. Muhafızlar aşağıdaki patikalarda gülüşerek yürüyorlardı. Arazinin ön tarafındaki ırmağın suyu yükselmiş gibi görünüyordu. Bugün en sağdaki kayaların üzerinden dalga dalga dökülen su daha gürültülü, daha yoğun.

Reina ile Pearl onu kahvaltıya uygun giyindirmek için çoktan uğramışlardı ama Layala elbise giymeyi reddetmişti. Bu yüzden Reina ona yağlı ekmek ve biraz peynir getirdi. Layala, Büyücü'yü görmeye giderken yolda acıkmamak için hızlıca karnını doyurdu. Midesinde gergin, heyecanlı kelebekler uçuşuyordu. Daha önce orman elfi görmemiş, hatta topraklarının yakınından bile geçmemişti. Farklı mı görünüyorlardı acaba? Palenor'un asil elfleri kendilerini üstün görüyorlardı ama Layala bunun nedenini hiç öğrenememişti.

“Tedirgin görünüyorsunuz,” dedi Tif, yatağın diğer ucunda oturuyordu. “Size biraz çay getireyim mi? Sakinleştirici ağaç yapraklarından demlendi.”

Layala’nın ayak sesleri usulca odada yankılandı. “Hayır, teşekkür ederim. Ama biraz gerginim, evet. Calladira’ya gidiyorum.”

“Ah, sizinle gelebilmeyi ne çok isterdim. Orman elflerinin yabani topraklarını keşfetmek hayallerimden biri olmuştur hep. Ay ışığında çıplak koşmayı sevdiklerini duydum.” İç çekti. “Keşke ben de yapabilsem.”

“Belki başka zaman,” dedi Layala kıkırdayarak. Yolda onunla ilgilenme sorumluluğunu almayı ya da çıplak koşabilmek için orada kalmakta ısrar eder mi diye endişelenmeyi istemiyordu.

“Tehlikeli olacak mı?”

“Bilmem.”

“Kılıç eğitimi almışlığım var biraz. Kazulet kılıçlarıyla değil tabii ki ama yine de ölümcül olabilirim. Elf kulağını şık diye kesiverebilirim. Bir kere kesmiştim.”

Bu itirafa hayret eden Layala volta atmayı bırakıp cincüceye baktı. “Niye böyle bir şey yaptın ki?”

“Kazulet, anne babamın evini ezip duruyor, girişimizi çöktürüyordu. Ben de peşine düştüm, kulağını kestim, yine gelirse eksikliğini daha fazla hissedeceği bir şeyini keseceğimi söyledim.”

Layala gülerken odada gezinmeye devam etti, arada sırada da bir hareket var mı diye şömineyi kontrol ediyordu. “Beni şaşırtıyorsun, Tif. İyi anlamda.”

“Umarım öyledir.” Tif kollarını kavuşturdu, küçük bacaklarını yatağın kenarından sallamaya başladı. “Malum kişinin de bir şeylerini kesmemi isterseniz söylemeniz yeter.”

Layala başını iki yana sallayıp avucunu ona doğru kaldırdı. “Hayır, malum kişiyi rahat bırak lütfen. Onunla daha işim var.” Bir iki saniye sonra da, “Hiç şey gördün mü buralarda – genç kadınların kurban edildiğini?” diye sordu. Bu da doğruluğunu

öğrenmesi gereken bir diğer rivayetti, kulağına gelenlerin belki de en berbatıydı.

“Ne?” Tif’in gözleri fal taşı gibi açıldı.

“Kulağıma geldi de.”

“Aaa,” diyen Tif bir parmağını dudağına vurdu. “Gördüğümü söyleyemem. Seyahatlerim esnasında böyle berbat bir şey muhakkak karşıma çıkardı. Kral Tenebris bile böyle bir işe kalkışmazdı, en azından kaledeyken. Kötü görünmeyi sevmezdi. Kral Thane’in böyle bir şey yapacağını hayal bile edemiyorum. Babasında kesinlikle olmayan bir nevi merhamet var onda. Kral Tenebris’i gördüğümde ruhu... ruhu yitmişti sanki. Onu gördüğümde az kalsın korkudan altıma işeyecektim.”

Layala başıyla onayladı. “Daha fazla bekleyemeyeceğim. Döndüğümde görüşürüz.” Kapıyı çekip açtı. Piper karşı duvara dayanmış, başka bir muhafızın yanında duruyordu. Erkek olan kısa kollu giymişti, onun üzerinde de üç silahlı asil elf arması olan, gri deriden yapılma bir göğüs zırhı vardı. Piper, Layala’ya benzer giyinmişti ki bu da kızı onun hakiki bir muhafız olduğundan şüpheye düşürmüştü. Konu ya buydu ya da Thane’le arkadaş olduğu için üniforma giymek istememişti.

“Günaydın, Leydi Layala,” dedi erkek elf gülümseyerek.

Piper başını yukarı aşağı salladı. “Bir şeye ihtiyacınız var mı?”

Layala elini salladı. “Yok, sağ olun.” Thane’in odasına doğru çalım ata ata yürüdü ve kapıyı tıklattı.

“Leydim, Yüce Kral’ı rahatsız edemezsiniz,” dedi erkek muhafız, ona bir adım daha yaklaşarak.

Layala omuz silkti. “Ama az önce yaptım.”

“Kuralları pek iyi bilmiyor,” diye mırıldandı Piper.

Thane bir iki dakika daha kapıya cevap vermeyince Layala tekrar tıklattı. Muhafızlara döndü. “İçeride mi bari?”

“Dışarı çıkmadı,” dedi erkek olan. “Uyuyordur büyük ihtimalle. Geç saate kadar dışarıdaydı.”

Layala kulpu çevirdi ve ikisi birden aynı anda, “Hayır, yapamazsın,” diye ciyakladılar. Layala kapıyı itip içeri girdi. Elini şöyle bir sallayıp hınzırca gülümseyerek kapıyı muhafızların suratına kapattı. Bütün gün oylanmak, Thane’in onu büyücüye götürmekten vazgeçmesine neden olabilirdi.

Layala’nın bakışları yeni yapılmış yatağa gitti. Onu öpüşü ve nefes alıp verişini hızlandıran güreşleri parça parça zihnine üşüştü. Sağa dönünce banyoya benzeyen yeri gördü ve nabızı biraz daha hızlandı. Banyo mu yapıyordu yoksa? Kanla yıkandığını söyleyenleri düşündü. Artık böyle bir şeye inanmak bayağı aptalca geliyordu. Thane katildi belki ama Layala onun mizacında hiçbir sadistlik veya gaddarlık emaresi görmemişti. Su şıptısı ya da herhangi bir gürültü duymak için bekledi. Bir yandan da kapı eşiğinden içeriye dik dik bakıyordu.

“Dikkat etmem gereken herhangi bir bıçak var mı üzerinde?”

Layala sıçrayıp kendi etrafında döndü. Thane rüzgârda sallanan uzun perdelerin arasından içeri adım attı. Yatak odasında balkon vardı demek ki. Adamın çıplak göğsünü inceledi, şu heybetli kaslarını, kusursuz tenini. Gün ışığında akşamın gölgelerinde olduğu kadar, hatta daha da yakışıklı görünüyordu. Layala munis bir gülümsemeyle ellerini havaya kaldırıp avuçlarını gösterdi. “Hayır, bıçak yok. Gitmeye hazır mısın diye bakmaya geldim.”

Thane’in elinde bir kupa vardı, tüten sıvıdan bir yudum aldı. “Az sonra hazır olurum. Böğürtlen çayı ister miydin?”

Böğürtlen yapraklarının sihirli nitelikleriyle başkalarının zihinlerine girmedi kullanıldığı söylenirdi. Nadir bulunurlardı, peşine düşen çoktu ve Thane gayet rahat bir edayla ona teklif ediyordu. “Kimin zihnine bakmak istiyorsun?”

Adam gülümsedi ama cevap vermedi.

“Benimkine mi?”

Thane tok ve şuh bir kahkaha koyuverdi, çayından bir yudum daha aldı ve Layala’nın sırtındaki tüyler diken diken

oldu. “Benim hakkımda ne düşündüğün ya da bana ne yapmak istediğin sır mı sanki?” Kupayı şifonyerlerden birinin üzerine koydu. “Böğürtlenin öyle bir niteliği yok. Meyvelerin kendisi tatlı, akli da uyandırıp teyakkuza geçiriyorlar. Hem çoğu insanın zihninin içine bakmaya değmez.”

Layala, *onun* zihninin içinde gezinmeye değıp değımeyeceğini düşündü, böylece kendisiyle ilgili niyetlerinin hakiki mi, yoksa sahte mi olduğunu anlayabilirdi. “Hayır, ama teklif için sağ ol. Bugün yeterince teyakkuzdayım.”

“Vay canına... teşekkür de edermiş.”

Layala gülümsemesini bastıramadı. “*Az da* olsa yol yordam bilirim.”

“Bana karşı pek bilmiyor gibisin. Sonuçta ilk karşılaşmamızda beni hayalarımı kesmekle tehdit ettin.”

“Üstelik o zaman kim olduğunu bile bilmiyordum.” Duraksadı. “O gece Tüten Ejder’e niye geldin?”

Thane bir çekmeceyi çekip içindeki kıyafetleri karıştırdı. “Birbirimizi biraz yakından tanıyabiliriz sanmıştım, sonra da sana kim olduğumu söyleyecektim, sen de kendi isteğinle benimle gelecektin. Belki mutlu bile olacaktın. Yani haksız çıktığım ortada.”

“Yedek planın da berbat bir maske takarak ortaya çıkıp beni darmadağın ettiğiniz evimden sürükleyerek götürmek miydi?” Bu ilk teşebbüsüyle taban tabana zıttı.

“Daha önce de anlattığım üzere geleneksel sebeplerle Asil Elf Kral’ın tören maskesini takmalıydım. Üstelik saklı da kalmam gerekiyordu.” Gözünün kenarına dokundu. “Bu zümrüt rengi ailemin kanında akıyor, babamınkinde. Onu tanıdığını düşünürsek teyzenin kim olduğumu ilk bakışta çıkaramamasına şaşırmıştım.”

“Bira içiyordu,” diye mırıldandı Layala. “Benim seninle gelmeyi isteyeceğimi nereden çıkardın?”

Thane şu bahsettiği zümrüt yeşili gözleriyle ona baktı, yüz ifadesi anlaşılmazdı. "Sandım ki... boş ver. Yanlış düşünmü-
şüm, mühim değil."

Layala dudaklarını birbirine bastırdı. Bilmek istiyordu. "Ne sanıyordun?"

Thane çekmecedен uzun kolu siyah bir gömlek çıkardı. "Müsaade edersen tek başımayken giyinmek istiyorum. Hazır olunca yanına gelir, seni alırım."

Kral'ın huzurundan kovulmuştu. Layala, ona davranış biçiminden sonra adamı suçlamıyordu.

Tek kelime etmeden sırtını dönüp odadan çıktı. Piper ile diğer muhafız gergin görünüyorlardı ama odasına dönerken hiçbir şey demediler. Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından kapısı çalındı. Layala sandalyesinden fırlayıp alelacele kapıyı açtı. Thane siyah ve mavileri kuşanmış vaziyette karşısında duruyordu; sırtında kılıçları ve kolluklarıyla tam bir savaşçı, göğsüyle yakasındaki gümüş işlemelerle de varlıklı bir elf lorduydu.

Saçları arkadan toplanmış, bu sayede göz alıcı yüz hatları iyice ortaya çıkmıştı. "Gidelim mi?"

Tek kelime etmeden merdivenden aşağı indiler. Devasa girişi aşır ağır ön kapılardan çıktılar ve Layala'yı merakla, hayranlıkla seyreden pek çok muhafızın yanından geçtiler. Layala onların bakışlarından rahatsız olmuştu. Thane'i taş yolda takip etti, kısa süre sonra beyaz, devasa bir ambar ile onunla aynı renkte bir haraya ulaştılar. En az elli atı alabilecek kadar büyüktü herhâlde. Dışarıda çeşit çeşit renklerde yirmi beşe yakın asil hayvan yemlenmekteydi.

"Ne kadar uzak? Yanımıza daha fazla eşya alsa mıydık?" diye sordu baş seyisi beklerlerken. Fazladan kıyafet ya da yiyecek getirmemişti, sadece üstündekiler vardı. Hepsinin onun için getirileceğini varsaymıştı ama anlaşılan Thane bir kere daha muhafız alayını yanına almamayı tercih etmişti.

“Civarda bir portal var. Calladira'ya açılıyor. Büyücü Vess-
tan'ın yaşadığı yer de yakında.”

“Yanımızda muhafız olmayacaksa bana bir kılıç verir misin
en azından?” Gerçekten yalnız olduklarını teyit etmek için ar-
kasına baktı. “Hem niye muhafız götürmüyoruz ki? Bir Kral'ın
tek başına seyahat etmesi bana tuhaf geliyor, bilhassa da büyücü
eşlikçisinin kaçırılmasından korkuyorsa.”

“Muhafızlar dikkat çeker. Böyle gidersek büyük ihtimalle
kimse bizi tanımaz. Sadece bir çift elfiz, Yüce Kral ile eşi değiliz.”

“Hani gözlerini gören herkes seni tanırdı?”

“Öyle ama sadece bu özelliği bilenler. Sen bilmiyordun.”
Başını ona doğru eğdi. “Silah konusuna gelirsek, ihtiyaç du-
yarsak sihrin var, kullan gitsin.”

“Ama...” Layala boğazını temizledi. “Ama kullanamam.
Bedelleri olur.” İşin doğrusu sihrini kullanmayalı o kadar olmuştu
ki şimdi kullanmaya kalkışsa neler olacağını bile bilmiyordu.

Bu Thane'in ilgisini çekti, hemen kaşlarını kaldırdı. “Ne
bedeli? Umarım Büyücü Vesstan'ın ödedikleri gibi değildir.”

“Ne olmuş ona?”

Thane onlara doğru yaklaşan elfe elini kaldırıp selam verdi.
“Görürsün.”

Layala parmaklarının kenarlarıyla oynuyordu. Sihrini
kullandığında içine düşecekleri tehlikeyi Thane'le paylaşması
lazımdı. “Gücümü kullandığımda solgunlar bana çekiliyorlar.
Varlığımı sezebiliyorlar sanki. Sen beni bir şeyle suçlamadan
önce diyeyim, yoldayken hiç kullanmadım. Bizi takip etmele-
rinde hiçbir suçum yok.”

Thane'in şaşkınlığını saklamaya çalıştığı her hâlden bel-
liydi. Yüz ifadesi düzelince, “Bunu biliyorsun çünkü...” dedi.

Layala küçükken her sihir kullandığında yaşadığı karşı-
laşmaları anlattı.

"Yani sihrini on beş yıldan fazla zamandır kullanmadın..." Thane'in ağzı bir an için açık kaldı. "Rününü mü kullanıyorsun – yani büyülerini? Yoksa doğuştan gelen bir maharetin mi var?" "Bildiğim tek rün bu." Layala bileğine dokundu. "Sihrim çok daha ham. Yabancı... karanlık." Son kelimeyi fısıldayarak söylemişti.

Thane dudaklarını birbirine bastırdı ama konuyu uzatmadı, hâl böyle olunca Layala da rahatladı. Ya Piper elflerin onu sihrinin tabiatı nedeniyle öldürmek istediklerini söylerken haklıysa?

Yaklaşan elf Thane'in önünde eğildi. "İyi günler, efendim. Ata mı binecektiniz?" Layala'ya baktı ve yerlere kadar eğildi. "Siz de Layala Nurgetiren olmalısınız. Kalede haber hızlı yayılıyor."

Layala ismin getirdiği ilginin karşısında kızardı. "Evet, benim."

"Lütfen Gölge'yi benim için hazırlar mısınız?" Thane, Layala'ya döndü. "Leydimiz için de Geceyarısı uygun olur sanırım."

Seyis gülümseyip yumruğunu beline dayadı. "Ah, Geceyarısı tam bir canavar ve nadide bir güzelliştir." Kaşlarını kaldırıp Layala'ya baktı. "Gölge'nin kardeşi."

Bir canavar mı? Gölge, Layala'nın gördüğü en uzun atlardan biriydi. Geceyarısı da öyle miydi? Atlarla pek tecrübesi yoktu ve seyisin tanımı gözünü korkutmuştu. "Gölge tatlı bir at. Umarım erkek kardeşi de onun gibidir."

"Şahsen ben Geceyarısı'na binmeyi tercih ederim. Daha sakın bir mizacı var. Gölge koşmayı, harbin içine atılmayı sever, tabii ikisi de bunlar için yetiştirildiler. Savaş atları. Hiçbir şeyden korkmazlar ama bir nebze de delilerdir." Adam başını yukarı aşağı salladı. "Hadi bakalım, hemen geri döneceğim, efendim." Tekrar eğildi ve seri adımlarla yanlarından ayrıldı.

"Yani bugün kendi atımı sürmeme sahiden izin mi vereceksin? Ne yüce gönüllülük." Hayatı boyunca nadiren ata bindiği için hayvanın sakın olduğunu duyduğuna sevinmişti.

Aslında atları hep severdi ama ne o ne de Evalyn teyze bir at satın alabilmişti.

Thane ona yarı gülümsedi. "Seni burada esir tutmayacağım. Artık gidersen sonuçların neler olacağını biliyorsun."

Ağır yük, yaklaşan kıyamet hissi bugün çok daha kuvvetliydi. Seyis vadettiği kadar hızlı geri döndü. İki yanında siyah uzun atlara kılavuz ederek ilerliyordu. *Geceyarısı* alnındaki beyaz yıldızı ve kaslı, pırıl pırıl zift karası kürküyle adının hakkını veriyordu. İki atın tek bir farkı vardı. Gölge tamamen siyahtı, tek bir beyaz lekesi yoktu.

Geceyarısı doğrudan onun yanına geldi ve burnuyla elini dürttü. Layala kıkırdadı ve hayvanın gözlerinin arasını okşadı. "Sana canavar diyorlar."

"Sizden hoşlandı," dedi seyis.

Geceyarısı onaylıyormuş gibi başını yukarı aşağı salladı. "Merhaba, Geceyarısı," dedi Layala sessizce. Elini hayvanın yumuşak yelesinde gezdirerek ilerledi ve eyerin tutamağını buldu. Hayvan çok uzundu ve Layala tutamağı tam kavrayamamıştı. Üzengiye basmakta zorlandı, birkaç santim yukarıda kalıyordu. Koşarak gelse herhâlde ulaşabilirdi ama utanç verici olacaktı.

"Bir basamak getireyim isterseniz," dedi seyis.

Thane, Layala'nın arkasında belirdi ve bacağına dokundu. "Gerek yok, ben yardım ederim. Yanımızda bir basamak olmayacağından bana ihtiyacı olacak zaten."

Layala yüzünün kızarmaması için uğraşarak derin bir nefes aldı ve çizmesini Thane'in bekleyen avuçlarına bastı. Thane'in onu sanki hiç çaba gerektirmemiş gibi kaldırmasıyla bacağını atıp yerleşti. Thane rahatlıkla doğruldu, sonra başını kaldırdı. "Beni takip et." Tekrar seyise elini salladı. "Teşekkür ederim. Bu akşam döneriz büyük ihtimalle. Umarım akşam yemeğinden önce."

Layala atı ayağıyla dürtünce hayvan tırıs kalktı, Gölge'nin yanında tıklar tıklar ilerliyordu. Kız gülümsemeden edemedi. Tek

başına, dizginler elinde, kendi bineğinin keyfini çıkararak at sürmeye çok olmuştu. Dizginleri tek eliyle tutup hayvanın yan tarafını sıvazladı. "Calladira ile Palenor arasında bir portal olduğunu bilmiyordum. Onlarla aranızın iyi olmadığını sanıyordum."

"Epey eskidir, çok da az kişi bilir. Calladira'yla ilişkilerimize gelirse onu da düzeltmeyi düşünüyorum. Hükümdarları Lord Brunard'la gelecek ay buluşacağım. İttifak olmasa bile bir tür barış tesis edebileceğimizi umuyorum. Yakın zamanda aramızdaki buzlar erisin diye şaraplarından epey bir miktar satın aldım."

"Niye anlaşılamıyorsunuz ki?" Bütün hayatını Svenarum'da geçirdiği için bu düşmanlıkların ayrıntılarını bilmiyordu. Evalyn teyze, Palenorlu Asil Elflerin kendilerine "asil elfler" demeleri yüzünden olduğunu, orman elflerinin Palenor'un kendilerini üstün görmesinden hoşlanmadığını söylemişti.

"Hımm," diyen Thane sinekkaydı tıraşlı çenesini ovuşturdu. "Zor soru. Mesele genelde toprak üzerine, bir de solgunlara karşı savaşımızda bizi yalnız bıraktılar tabii. Tüm kayıpları veren, askerleri eğiten, büyük bir ordunun karnını doyuran krallık biziz. Mahlukları Hiç'te tutmak için tek başımıza uğraşıyoruz ki böylece sadece Palenor'u değil, Adalon'daki herkesi müdafaa ediyoruz. Babam yardım etmeyi reddettikleri için Calladira'yla tüm ticareti kesmişti, o günden beri de gerginlik arttı. Bazı anlaşmalar yapmaya çalıştılar ama hiçbirisi başarılı olmadı."

"Neden savaşmıyorlar?"

Thane omuz silkti. "Svenarum ya da Vessache'taki insanlar niye savaşmıyor? Palenor'un barbarlığına dair kötü bir şöhreti var ama başka seçeneğimiz yok. Hiç güneyde sınır komşumuz, bu da onları doğrudan bizim sorununuz yapıyor. Solgunlar çölden ya da dağlardan geçip Vessache'a giremezler ama bizim topraklarımız açık hedef. Diğer herkes bizim gücümüz saye-

sinde hayatta. Fakat sadece biz mağlup olursak ve toprakları işgal edilirse savaşırılar.”

Tenebris'in onu silah niyetine kullanmak istemesinin nedeni gittikçe mantığa oturuyordu. Bu toprakları korumak için günbegün Palenorlu elfler can veriyordu.

Irmağın üzerindeki köprüye çıktılar. Köprü, önceki gün burada toplanan elflerden temizlenmişti. Layala cesaretini toplayıp köprüden aşağı baktı. Suya bu kadar yukarıdan bakmak gözlerini acıttı. Şelale tepesini görebileceği kadar uzakta fakat serpintilerini yüzünde hissedebileceği kadar yakındaydı. Kale topraklarına tek giriş bu köprüden olmalıydı. Yapının inşa edildiği dik kayalık, aşağıya doğru yüzlerce metre uzanan pürüzsüz yüzeye bakılırsa tırmanılması imkânsız gibiydi. Nehri geçtikten sonra Thane sağa, kentten uzağa döndü.

“Calladira geleceğimizden haberdar mı?” diye sordu Layala.

“Haber gönderecek kadar vakit olmadı. Beni kabul edebilecekleri en yakın zaman gelecek ayki buluşmamızdı, oysa haftalardır kralım.”

“Peki topraklarına girmek için müsaade istememize gerek yok mu? Sınırlarını en az sizin kadar sıkı tuttuklarını sanıyordum.”

Thane omuz silkti. “Geldiğimizi bilseler belki.”

“Bilmeyecekler mi?”

“Dediğim gibi portal gizli. Korunuyor olmayacak. Calladira'ya gayet rahat sızacağız.”

Geceyarısı daracık toprak yolda ikizini takip etmekten gayet memnundu. Patikanın iki yanı da ağaçlar ve kayalıklarla bezeliydi. Çoğunun üzerine rünler oyulmuştu. Karınca yuvası büyüklüğünde, yosunların sardığı bir taş mora boyanmıştı, üzerindeyse sarı bir çiçek serpilmişti. Taşın altında bir tünel vardı. Koltuk altında küçük parşömen tomarlarıyla bir peri süzülerek tünelden çıktı. Arkasında bıraktığı pembe ışıltı Layala'nın yüzüne bir gülümseme kondurdu. Svenarum'da periler yaşamazdı, hayatı boyunca sadece bir iki tanesini görmüştü.

Tüten Ejder'de yasaklı ırklar arasına onları da eklemesinin tek nedeni bir perinin yanında genellikle elf bir eşlikçisinin bulunmasıydı.

Peri vızıldayarak yanından geçti, geç kaldığına dair bir şeyler mırıldanıyordu. Heybetli, beyaz gövdeli, küçük yeşil yapraklı ağaçların arasındaki pek çok salkımsöğüt rüzgârda salınıyordu. Sincaplar ve başka küçük kürklü kemirgenler sanki meraklanmışlar gibi ağaçtan ağaca atlayarak onları takip ediyorlardı. Aşağıdaki kent kaybolana kadar vadiyi boylu boyunca tırmanıp sonra diğer tarafından bayır aşağı inerken ikisi de konuşmadılar. Layala ne diyeceğini bilmiyordu, Thane de hâlimden memnun gibiydi. Arada sırada arkasına bakıyordu; Layala bir yanıyla onun bir şeyler demesini istiyordu ama ne duymak istediğini bilmiyordu. Uzun bir süre sonra sessizlikleri zorlama gelmeye başladı, sanki biri konuşursa diğeri bir nevi zafer kazanacaktı. Sanki sessiz kalma oyunu oynuyorlardı.

İlkin çevrelerini izlemek ve etraflarındaki tabiatı dinlemek kolaydı fakat Thane onu geçen akşam konuşturmak için o kadar uğraşmışken şimdi bir hayal kırıklığı baş gösteriyordu. Layala böyle hissetmekten nefret ediyordu. Neden onunla konuşmak istiyordu ki? Neden umursuyordu? Çenesini sıktı ve önündeki elf hariç her yere baktı.

Sonra Geceyarısı canı sıkılmışçasına Thane'in atını dişledi. Gölge başını çevirip dişlerini gösterdi. Geceyarısı yine ısırdı, karşılığında kardeşi onu tekmeledi fakat tekmesi çok şiddetli değil de küçük bir ikaz mahiyetindeydi. Layala, "Heey, ısırarak yok," dedi. Geceyarısı önce geriledi, sonra yok yere diğeri ikilinin yanında ilerlemeye başladı, oysa Layala dizginleri çekiyordu. "Bu yaptığı normal mi?"

Thane gülümseyip omuz silkti. "Küçük bir rekabetten kimseye zarar gelmez."

Birkaç adım sonra siyah atın tırısı, eşkine döndü ve Geceyarısı hızlandı. Belli ki liderlik etmek istiyordu. "Seyis ikinizin arasında

sakin mizaçlıının sen olduğunu söylemişti,” diye bağırdı Layala, engbeli yolda ilerlerken. Reina ile Pearl’ün yaptığı topuzdan saçları dökülmeye başlamıştı, ne de olsa zıplayıp duruyordu. Geriye baktı, Thane sırtı sırtı ona yetişmeye çalışıyordu.

“Yarışmak istiyorsun yani?”

“İsteyen ben değilim!” diye bağırdı Layala, tüm ağırlığını üzenkilere verip sıkı sıkıya tutundu. Gölge’nin başı kardeşinin omzuna yetişmişti, nefes nefeseydiler.

Neyse ki yol ikisinin de yan yana gidebileceği kadar genişledi. Layala uçuyor gibi hissediyordu, kendini tutamayıp kahkaha attı; bu sefer canlarını kurtarmak için kaçmıyorlardı. Bu heyecan vericiydi. Toynaklar, davul tokmakları gibi dövüyordu toprağı, esen rüzgârsa kendi başına bir enstrümandı. At ile binicisi araziye süratle aşarken ağaclar flulaştı. Layala, öne geçmeye başlayan Thane’e baktı. “Hadi Geceyarısı,” diye fısıldadı. Fakat yolun ilerisindeki devrilmiş ağaç gövdesini görünce gerildi. “Bekle, yavaşla,” dedi hafiften dizginleri çekerek. Atsa neredeyse tüm gücüyle koşmaya devam etti. O da kazanmak istiyordu. Ağacın üzerinden atlarken Layala ıglık attı ve öte yana geçtiklerinde eyerin üzerine sertçe oturuverdi.

Thane hemen yanındaydı. “Emrine uymuyorsa iyice çekmen gerek. Kimin sözünün geçtiğini göster. İlerideki kurumuş ağacın orada yoldan ayrılmamız lazım.”

Layala kaşını kaldırdı. “Kurumuş ağaca önce kim ulaşacak ona bakalım mı ilk?”

Thane sırtarak karşılık verdi.

Layala, Geceyarısı’nı dehledi ve hayvan iyice hızlandı. Önceki gece hissettiği yalnızlık silinmiş, yerine vahşi bir süratin cereyanı, yarışmanın heyecanı gelmişti. Çürümüş beyaz gövdeli ağacın yanından süratle geçerlerken atı burun farkıyla önde gibiydi.

Layala dizgini çekti, öne doğru eğildi ve Geceyarısı yavaşlayarak yürümeye başladı, sonra da tamamen durdu. Layala hayvanın alçalıp yükselen göğsünü altında hissediyordu. Bir

an sonra hayvan başını önüne düşürüp çimenleri kemirmeye başladı.

"Sanırım seni Gölge'yle Geceyarısı'nın yarışmaktan hoşlandığı konusunda uyarmalıydım," dedi Thane, yüzüne düşen söz dinlemez saçları geriye atarak. "Galiba sen galip geldin. Bu arada övünmek gibi olmasın ama Gölge aslında her zaman kazanır."

Geceyarısı kardeşinin hep kazandığının söylenmesinden hazzetmemiş gibi kişnedi. Layala hayvanın pürüzsüz boynuna hafifçe vurup sırttı. "Duydun mu, oğlum? Sen kazandın." Başını kaldırdığında Thane ona dikkatle bakıyordu. Layala adamın bakışlarına karşılık verdi ama bir iki saniye sonra rahatsız olup yerinde kıpırdandı. "Fevkalade bir güzelliğimin olduğunu, bana bakmadan edemediğini biliyorum ama işe yarar bir şeyler yapıp kılavuzluk etsen daha iyi olacak," dedi sonra alaycı alaycı.

"Gülümsemeni seyrediyordum. Tanıştığımızdan beri hiç gülümsememiştin."

Layala kaba bir karşılık vermeyi düşündü: Neden gülümseyecekti ki? Kaçırılmamış mıydı? Fakat bir gün önce ona karşı beslediği nefretin yerinde yeller esiyordu. Artık adamın onu neden kaçırdığını biliyordu. Belki de bağlarını koparmak konusunda ittifak yaparlardı. Aynı hedefe yürüyen iki elf. "Belki de bir sebebe ihtiyacım vardı."

"Öyleyse bunu bir meydan okuma olarak göreceğim: Layala'yı güldürmenin yollarını bulmak." Dizgini sola doğru çekti ve diz boyu sararmış otların arasına girdi. "Hadi bakalım. Bu taraftan."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Layala'nın haritalardaki varlığından bile haberdar olmadığı, Lyamuk ve budaklı ağaçlarla bezeli ormanın derinliklerinde sarmaşıkların ele geçirdiği çember bir taş yapıya ulaştılar, gri yüzeyin büyük kısmını yosun sarmıştı. Yapının kaidesinin etrafında koyu kırmızı ve mor güller bitmişti.

“Pek bilinmez derken şaka yapmıyormuşsun.” Layala, Geceyarısı'nın sırtından aşağı kaydı ve öne doğru ilerleyerek yapının duvarına dokundu. Aynı anda hem serin hem de sıcaktı. Sanki içindeki kudreti güç bela muhafaza edebiliyormuş gibi dokununca hafiften titreşiyordu.

O anda yapı tekinsiz bir sesle, “Kimdir o?” diye fısıldadı ve Layala ürküp geri çekildi. Ayağı bir sarmaşığa takılınca düşecek gibi oldu ama Thane onu belinden yakalayıp dengesini sağladı.

“Sorun ne?”

Layala adamın sıcak ellerinin bedeninde bıraktığı histen itiraf etmek istemeyeceği kadar hoşlanmıştı. “Duydun mu?”

Thane kaşlarını indirdi. “Neyi?”

“Şey – dokunduğumda konuştu benimle. Bence geri dönmeliyiz.”

Thane'in yüzünde kurnaz bir sırıtiş belirdi. “İç çamaşırının rengini falan mı sordu? Afallamış gibisin.”

O sesi düşünmek bile tüyler ürperticiydi, yoksa tüylerinin diken diken olmasının sebebi Thane'in sorusu muydu? “Şaka yapmıyorum. Taştan bir çember nasıl konuşabiliyor?”

Thane omuz silkti ve Gölge'yi dizginlerinden çekip oraya doğru götürdü. "Ben de senden daha fazlasını bilmiyorum. Büyücü atalarımız tarafından inşa edilmişti ama fark etmiş olduğun üzere bu şeyleri nasıl yaptıklarını bilmiyoruz. Böyle rün büyülerini yaratmaya kadir tek kişi Zifir Büyücü'ydü. Büyücü Vesstan nasıl kullanılacaklarını biliyor ama onlardan bir tane yaratacak kadar yetenekli değil."

Thane çembere dokununca üstteki rünler mavimsi bir ışıkla parlamaya başladı. Layala'nın duyamadığı bir şey fısıldadı, biraz sonra ortadaki boşluk canlandı ve âdeta bir anafora dönüşerek diğer tarafı bulanıklaştırdı. "Thane Athayel," diye fısıldadı bir ses, uzun zamandır yolunu gözleyen bir âşık gibi ismini balandırarak. "Yanındaki kim?"

Ses tek bir noktadan değil, dört bir yanlarından geliyordu.

Thane'in yeşil gözleri bir anlığına Layala'ya döndü. "Bir dost."

"Taşa dokunun," diye şakıdı ses. Bir erkek ya da kadına ait değildi, dahası hem tok hem hafifti, tıslamaya benziyordu biraz.

"Bize izin vermesi lazım," diye açıkladı Thane.

"Bu bir sınav mı?" Layala istemsizce Geceyarısı'na doğru bir adım gerilemişti. Sakinleşmek için ellerini hayvanın omzuna koydu. "Ya geçemezsem?"

Thane çok endişeli görünmeden, "Bilmem. Ben geçtim," dedi.

Layala öfkeli öfkeli baktı ona.

"En kötü ihtimalle geçmene izin vermez, o zaman biz de uzun yoldan gideriz ki o da üç gün falan sürüyor. Bir de sınır nöbetçilerine görünmeden geçmenin yolunu bulmamız gerekir tabii."

"En kötü ihtimal bu mu?" Layala alt dudağını ısırıyordu. "Ya beni layık bulmaz ve şeye gönderirse" —bunu söylemek istemiyordu, kulağa saçma geliyordu ama korkusu gerçekti— "Hiç'e? Nasıl çalıştığını bilmediğini kendin söyledin." Kara

büyüsü yüzünden kadim bir yapının onun hakkında doğru hüküm vereceğine güvenemiyordu.

Thane ona yatıştırıcı bir cdayla baktı. “O zaman beni de göndermek zorunda kalır. Geçerken elinden tutarım, bırakmam.”

Layala güç bela yutkundu, gittikçe büyüyen gerginliğini üzerinden atmaya çalışıyordu. “Dediğini gerçekten yapar mısın? Ama ya sen de Hiç’e gidersen...”

“Büyük ihtimalle ölürüm ya da solguna dönüşürüm, biliyorum. Sensiz kalırsam da aynısı olacak zaten. Ama kaygılı değilim, sen de olma.”

Layala yavaş yavaş başını salladı ve çenesini yukarı kaldırdı. Korkaklık etmeyecekti. Elini taş yapıya yaklaştırdı, yine aynı uğultuyu hissetti. Kararından vazgeçmeden elini portaldan içeri soktu.

“Tekrar merhaba,” diye fısıldadı ses. Layala neredeyse geri çekilecekti ama adımlarını sağlam bastı. Bir an sonra içeriye doğru çekildiğini hissetti, sanki portal ondan bir şeyi alıyordu. “Sihir,” diye mırıldandı ses. “Güzel, sapkın, vahşi.”

“Geçebilir miyiz?” diye araya girdi Thane.

“Evet,” dedi, “fakat talebimi biliyorsun.”

“Ondan değil, benden al.”

“Senden aldım zaten.”

Layala yerinden oynamasa da arkasına baktı. “Bence, bence sihrimden alıyor...”

Thane öne atıldı, onu portaldan uzaklaştırdı ve kollarını beline sarıp Layala’yı arkasına aldı. Ses tıslamayla karışık güldü, sonra da, “Geçebilirsiniz,” dedi.

Thane bir küfür savurduktan sonra Layala’yı bıraktı. “Hadi, kapanmadan girelim.” Atlarının iplerini tuttular, Thane avucu açık vaziyette elini uzattı. Layala bir an için baktı, kalbinin küt küt atmasının nedeninin sadece portaldan içeri girme korkusu olduğuna kendini ikna etti. Thane’in elini tuttu, parmakları

onunkilere kenetlendi. Nabızı ormanın gürültüsünü bastırıyordu. Bir an sonra içeri adım attılar.

Diğer tarafa geçtiklerinde başka bir ormandaydılar ama burası az önce terk ettiklerinden çok daha farklıydı; kokusu bile kendine hastı buranın. Daha nemliydi, yakın zamanda yağmur yağmış gibi, biraz da meşe rayihası vardı. Sıcak renkli ağaç gövdeleri hem devasaydı hem de kollarını tamamen açarak çember yapmış üç elfi alabilecek kadar genişti. Yapraklar mevsim değişmiş gibi birbirine karışan kırmızı, sarı ve yeşilin çeşitli tonlarındaydı fakat Layala bunların her zaman aynı renkte kaldığından şüphelendi. Araya herdem yeşil iğne yapraklarıyla birkaç çam ağacı da karışmıştı.

Portal arkalarından kapandı ve taş çember diğer taraftaki yitik, kadim görünümüne yine kavuştu. Tek fark buradakinin kaidesinin etrafında gül değil, renk renk yaban çiçeklerinin bitmesiydi.

“Gördün mü, Hiç’te değiliz,” dedi Thane ve elini bıraktı. “Ama farklı topraklardayız, o yüzden tetikte ol.”

Geceyarısı toprağı eşeledi, sonra da bir ağız dolusu çiçek yedi. Layala onu portaldan ve şu tekinsiz sesten uzağa çekti. Geçmesi karşılığında ne almıştı bu yapı ondan? Bir şeye ihtiyacı olduğunu söylemişti. Eğer sihrinin bir kısmını çaldıysa...

Thane hançerini uzattı, Layala’nın tahmin ettiği kadarıyla otuz santim kadar vardı; kabzası siyah akik ve zümrüt taşlarıyla bezeliydi. “Al,” dedi Thane biraz daha uzatarak.

Layala uzatılan ekmeği havada kapan bir dilenci misali hançeri almayı istiyordu ama kendini tuttu, sakince uzanıp kabzayı kavradı. “Teşekkür ederim.” Hançeri kemerine yerleştirdiği anda vücudunu bir rahatlık sardı. Silahlar koruyucusuydu, tehlikeye karşı kalkanıydı.

Thane, “Bir açıklığa ulaşana kadar atların yanında yürüyeceğiz,” diyerek onu takip etmesini işaret etti. Topraktan yer yer ağaç kökleri, taşlar çıkıyordu; zemin engebeliydi, üstelik

herhangi bir yol da görünmüyordu. Ayakları takılabilir ya da düşebilirlerdi. Layala başıyla onaylayıp Geceyarısı'nı çekti. Kısa süre sonra sık ağaçların arasından kıvrıla kıvrıla ilerleyen bir patikaya denk geldiler. Thane, Layala'nın Geceyarısı'na binmesine yardım etti. Bunun ardından atlarını dehlediler.

“Buralı elfler gerçekten ağaçlarda mı yaşıyorlar?” diye sordu Layala. Ağaç gövdelerinin genişliğini düşününce içlerinde yaşanılabileceğini de varsaymıştı.

“Ortasını oyarlar, pencere açarlar, artan odunu kapılar, mobilyalar falan için kullanırlar. Bu esnada ağaçlar büyümeye devam eder. Elfere sığınak sunmaktan keyif alırlar.”

“Görmeyi çok isterim.” Layala ağaç evlere dair hikâyeler duymuş, oraları ziyaret etmenin ilginç olabileceğini düşünmüştü. Bu bir çocukluk hayaliydi.

“Kentin yakınına bile gitmeyeceğiz. Hem Büyücü Vesstan sıradan bir kulübede yaşar.” Layala'ya baktı. “Belki başka zaman.”

Büyücü'nün adını duymak Thane'in ona şimdi niye yardım ettiğini düşündürdü. Belki de Büyücü'nün ona zaten bir çözüm sunamayacağını biliyordu. Öncesinde onu bir çözüm sunmaktan men mi etmişti? “Neden Calladira'ya geldi? Yarı elf olduğunu sanıyordum.”

“Öyledir,” dedi Thane dudaklarını birbirine bastırarak. “Nedenini ona sorman lazım ama bence burasının huzuru yüzünden. Palenor'un da günün birinde böyle olmasını diliyorum.”

“Ama Güneş Vadisi huzurlu, öyle değil mi?” Büyüleyiciydi en azından.

“Bir anlamda öyle ama anneler, günü gelince oğullarının savaşa gideceklerini biliyor. Genç yaşta solgunlara karşı savaşmak için eğitiliyorlar. Böyle huzur olmaz.”

Ormanda bir açıklığa ulaştılar, ortasında küçük, saz çatılı bir kulübe vardı. Sarıya boyanmıştı, kepenkleri beyazdı, ön kapısıysa koyu bir kahverengiydi. Girişin iki yanındaki saksılarda zambaklar vardı. İyi biçilmiş ön yolun iki yanına fundalar

dizilmişti. Açık yeşil cübbeli bir adam bir elinde gümüş bir sülama kabı tutuyor, diğer elini de gözlerine siper ediyordu.

Thane el salladı, adam da aynı şekilde karşılık verdi. Yolun başına ahşap bir kazık çakılmıştı. Thane aşağı inip Gölge'yi bir direğe bağladı. Layala da hemen aynısını yaptı ve ona yetişmeye çalıştı. Thane'in bahsettiği şu sonuçların ne olduğunu ânında kavramıştı. Büyücü Vesstan'ın boğum boğum, yamuk yamuk eli su kabını güçlkle tutuyordu. Yüz yaşındaki bir insan gibi teni kırışık morarmıştı. Gümüş saçları ve gür beyaz kaşları sakalına uyuyordu. Sihir kullanımı onu yaşlandırmıştı. Öyle olmalıydı. Elfler binlerce yıl yaşayabilir ama zamanın etkilerini asla göstermezlerdi.

Onlar yaklaşırken Büyücü Vesstan başını öne eğdi. "Bak bak, seni bir daha ne zaman göreceğimi merak ediyordum..." Sözüünü bitirmeyince Layala adamın ne diyeceğini mi unuttuğunu, yoksa sözüünü bitirmeyi tercih mi etmediğini anlayamadı. "Amma büyümüşsün." Sonra Thane'e döndü. "Genç prensim, sizi görmek güzel."

"Artık Yüce Kral'ım." Bunu övünüyormuş edasıyla söylememişti, daha ziyade bir hakikati dile getirmişti fakat dediğinde bir ima da gizliydi. Büyücü uzun yıllar boyunca Tenebris'e hizmet etmişti.

Ak kaşlarından biri yukarı kalktı. "Korkarım ki haberler bu civarlara pek çabuk gelmiyor. Buyurun içeri. Konuşacak çok şeyimiz var gibi." Sinir bozucu bir yavaşlıkla ön kapıya doğru badi badi yürüdü. Layala adamın koluna girip ona yardım etmek istedi ama bunu edepsizlik olarak görmesinden endişe etti; sonuçta yıllardır burada yalnız yaşıyordu. Fakat Thane aynı tereddüde düşmedi. Vesstan'ın koluna girdi, basamakla eşiği aşmasına yardım etti ve içeri girdiler. "Teşekkür ederim, efendim."

Küçük kulübede Layala'nın dikkatini çeken ilk şey nane ve lavanta yapraklarının rayihasıydı. Thane, Vesstan'ı minderli

bir sallanan sandalyeye götürürken Layala kapıyı arkasından kapadı. Mutfağında iki dolap, bir eviye, siyah bir ocak ve masa, salonundaysa tahta bir masayla sandalyeler olan evin içi sadeydi. Bir de dar ama tıka basa dolu bir kitaplık, adamın oturduğu sallanan sandalyenin önündeki küçük masa ve onun yanına üst üste dizilmiş kitaplar vardı. Layala kapalı kapının yatak odasına açıldığını tahmin etti.

Büyücü Vesstan iç çekerek, "Eh, biraz çay demleyeyim," dedi.

"Müsaade et de ben yapayım." Thane mutfağa girdi. Bir dolabı açıp demliği çıkardı, sonra da dışarı çıktı.

Layala kapının yanında oyalanıyordu; otursa mı, yoksa oturmasının teklif edilmesini mi beklese bilemiyordu. "Şimdi, Layala Nurgetiren," dedi Büyücü Vesstan, ona bakmak için yerinde kıpırdanarak. "Bana sormak istediklerin var galiba."

Layala bir adım öne atıldı, hafif adımları tahta zemini gıcırdatıyordu. "Bir tane var aslında."

Adamın boğum boğum elleri kolçaklarda inceden bir ritim tutuyordu. "Sadece bir tane mi?"

Layala yemek masasının başındaki sandalyelerden birini alıp büyücünün karşısına oturdu. "Evet. Thane'le aramızdaki eş büyüsünü nasıl bozacağımı öğrenmem lazım."

Adamın çalı misali kaşları yukarı kalktı ve alnı iyice kırıştı. "Ah canım." Ona bir an için öylece baktı. "Maalesef bozamazsın, hem bunu neden istediğini de bilemiyorum. Thane..." Kapı gıcırdayarak açıldı ve Thane içeri girdi.

"Kuyu suyu anımsadığım kadar lezzetli."

"Öyledir öyledir," dedi Vesstan başını yukarı aşağı sallayarak. "Epey tazeleyicidir. Onun sayesinde hayatta kalıyorum."

Layala adamın cevap vermekten kaçınmasına hazırlıklıydı. "Rün büyülerini bozulabilir, değil mi?"

Bu da Büyücü'nün dikkatini tekrar ona çekti. Adam gözlerini yumdu, öyle ki Layala bir an için uykuya daldığını sandı. En sonunda Büyücü derin bir nefes aldı, göz kapakları titreyerek

açıldı. "Hayır, Zifir Büyücü tarafından yaratılan hiçbir büyü, bozacak kişi bizzat kendisi değilse bozulamaz. Bu konuda akıl- lılık etti. Bu sayede bir sürü solgun yaratabildi, anladın mı? Büyüleri tamamlanmazsa ya da bedel ödenmezse dönüşürlerdi. Bir kere yapıldığında kaçışın olmaması için özen gösterdi."

Layala'nın midesine âdeta taş oturdu. "Ödenecek bedel nedir?"

"Thane sana söylemedi mi?"

Layala döndü ve Thane'i ocağın üzerine demliğı yerleştirenken gördü. Thane başını kaldırmadı ama Layala duyduğunu biliyordu. Ondan başka ne sır saklıyordu acaba?

"Büyüyü tamamlamalı, evlenmelisiniz."

"O kadarını anlattı. Başka bir şey yok mu?" diye üsteledi Layala.

Büyücünün koyu kahverengi gözleri onunkilere kenetlendi. Yılların etkisiyle çökmüş çehresinde rahatsız bir ifade belirdi. "Canım, beni asıl kaygılandıran da orası." Yutkundu, usul usul sallanmaya başladı. "Bedel de sayılmaz aslında, daha ziyade bir şart... Şey yapmak zorundasınız..."

Sıcak su tıslayıp fokurdayınca Layala yerinde irkildi. Nasıl bu kadar çabuk kaynamıştı?

"Çay hazır." Thane üç küçük beyaz fincanı doldurdu. Her birinden yükselen buharla beraber ortama limon kokusu yayıldı. "Vesstan'ın söylemek üzere olduğu şey dolunay varken evlenmemiz gerektiği ki buna da sekiz hafta kaldı. Bize verilen mühletin son gününe denk düşüyor, daha doğrusu bir gün öncesine."

Vesstan'ın bakışları bir anlığına Thane'inkilerle buluştu. Layala bu bakışmada tuhaf bir şeyler sezdi ama büyücü başıyla onayladı. "Evet, beni kaygılandıran da bu. Solguna dönüşeceğiniz tarihten bir gün öncesine kadar beklemek korkutucu. Bir terslik olursa..." Thane'e sert sert baktı. "Seni bulmak için çok geç kaldı."

Önceki gece dolunay vardı, yani o fırsatı da kaçırmışlardı. “Yapabileceğimiz başka bir şey yok mu? Karşı büyü, tılsım falan?”

Thane, Büyücü'ye buharı tüten çaydan bir fincan uzatırken adam başını iki yana salladı. “Bildiğim kadarıyla yok.” Layala kendisininkini aldı ama henüz içmeyecekti. Büyücü çayından bir yudum aldı. “Çok güzel olmuş, efendim, teşekkür ederim.” Bir an için uzaklara baktı. “Fakat bir şey olabilir belki.”

Layala'nın kalbi yerinden çıkacak gibi atıyordu. *Biliyordum*, diye düşündü. Thane bir küfür savurdu, fincanıyla tabağı da şingirdamıştı, neredeyse düşürüyordu herhâlde.

“İyi misin?” diye sordu Vesstan.

“İyiyim.” Thane elini salladı. Layala çayın dökülüp parmaklarını yaktığından şüphelenmişti. “Sadece,” dedi Thane, sonra aniden duraksayıp Vesstan'a baktı, “yıllar önce sorduğumda hiçbir kaçışın olmadığını söylemiştin, altı ay önce sorduğumda da aynı şeyi dedin.”

“Yani,” dedi Büyücü, muhtemelen zaman kazanmak için çayından bir yudum daha içerek, “bir yol bildiğimi *söylemedim*, düşündüğüm şey de araştırılmaya değer mi bilmem fakat Zifir Büyücü'yle çalışan bir Drakon büyücu var. Hâlâ yaşadığına rivayet ediliyor, Sederac Dağları'ndaymış. Yolunu bilen biri varsa odur. Denize düşen yılanı sarılırmış.”

Layala, adamın bununla ne kastettiğinden emin değildi. İkisinin ayrılmasını mı istiyordu? “Bir ejderkadın büyücu mü?” diye sordu.

Thane kaskatı kesildi. “Ejderha bölgesine giremeyiz. Eğer bu ejderkadın, Zifir Büyücü'yle çalışıyorsa yardım etmeden önce bizi öldürmeyi dener.”

Thane'in haklı olduğunu bilen Layala limonun tatlı kokusunu içine çekip ruh hâlinin düzelmesini bekledi. “Ben gitmek istiyorum.” Thane de, Vesstan da ona öylece bakakaldılar.

“Thane'le evlenmek yerine ölmeyi mi tercih ediyorsun?” diye sordu Vesstan. “Çünkü aldığınız risk bu, hem de kadının

elinde bir cevap var mı yok mu, varsa da size söylemeye istekli mi belli değilken.”

Layala tabii ki ölmeyi tercih etmezdi ama bazı cevaplar alabilirdi. Eğitiminin bir kısmı insanları konuşturacak kadar şiddet uygulamaktı. Layala fincanı elindeki tabağına koydu. “En azından o riski almaya değer. Öğrenmem gerek. Yuvama dönmek istiyorum.” Denemezse kendisine ebediyen öfkeli kalacaktı. Tüm seçenekleri tüketmeden bu Kral’a bağlanamazdı. Anne babasını öldüren ve onun adına insanları katleden bir aileyle ilişkisi olamazdı. Fundalı Oyuk’a gelen yolgezerlerden tamamen yakılmış kasabaların hikâyelerini dinlemişti. Çocuklar annelerinin kucaklarından koparılıp mahkûm arabalarına tıkıştırılmış, aileleri kılıçtan geçirilmişti ve herkes Thane’in Kral’ın en iyi savaşçılarından biri olduğunu biliyordu. Şimdi böyle nazik olması fark etmezdi. Herkes kısa süreliğine tavırlarını değiştirebilirdi.

“Düşündüğümünden çok daha kötü,” diye mırıldandı Vesstan. Biraz daha doğrularak oturdu, Layala’ya gülümsedi. “Kuyuya gidip bu ihtiyara biraz soğuk su getirir misin lütfen?”

“Elbette.” Layala ayağa kalktı, fincanı mutfak masasına bıraktı. Adam Thane’le baş başa konuşmak için onu gönderiyorsa bile buna hakkı vardı. “Bilhassa istediğin bir bardak var mı?”

“Dolaptakilerden biri olur.”

Layala ilk gördüğünü eline aldı; sade, kulplu bir bardakla kapıya yöneldi.

“Evin hemen arkasında,” dedi adam eliyle işaret ederek.

Layala ılık havaya adım attığında güneş yüzünü ısıttı. Bir an için gözlerini kapatıp günün görkemine bıraktı kendini. Sederac Dağları’na çıkacaksa dondurucu soğuğa maruz kalacak, ilığının kemiğinin yalnızca güneşin sunabileceği bir sıcaklıkla ısınmasını özleyecekti. Kulübenin etrafını dolaştıktan sonra kuyuyu gördü ve oraya giden taş patikayı takip etti. Kovayı aşağıdaki suya indirdi, sonra da yukarı çıkana kadar ipi bir sol, bir sağ

çekmeye koyuldu. Kovayı avuçlarına alıp sudan bir yudum içti. Su neredeyse tatlıydı, daha önce içtiklerinin hepsinden daha ferahlatıcıydı. Daha hafif, daha mutlu hissettiği günlerde. Bir yudum daha aldıktan sonra gülümsedi ve bedenine bir gıdıklama yayıldı. Günlerce koşabilirdi de yorulmazdı sanki. Bu şeyin ihtiyar elfi hayatta tuttuğuna şaşmamak lazımdı.

Tuğla kuyunun kenarına oturdu ve açıklıkta uçuşan kelebekleri, perileri, her türden kuşu izledi. Thane'le büyücüye konuşmak için yeterince vakit tanıdığına kanaat getirince ayaklandı ama içeri girmeden önce kapının hemen önünde duraksayıp kulak kesildi.

"Hafifsenecek mesele değil," dedi Vesstan. "Çok geç kaldın. Şimdi de bir yol bulmaktan başka seçeneğin yok maalesef. Belki de kıza hakikati söylemelisin."

Benden neyi saklıyor?

"Her zaman bir seçenek vardır. Vazgeçmeyeceğim." Yerde Thane'in ayak sesleri duyuldu. "Şu ejderkadını görmek? Layala'yı doğrudan düşmanın eline teslim etmek olur. Böyle bir seçenek yok. Nokta."

"Solguna dönüşmektense bir yedek planın olması yeğdir. Hem artık Kral olduğuna, eşini de bulduğuna göre maharetlerini de açıklamam gerek. Bu ejderha büyücüyle başa çıkabilirsin."

Nasıl maharetler saklıyordu? Hem niye yedek plana ihtiyaçları vardı? Eğer bir yol bulamazsa evlenmeyi gerçekten reddedeceğini düşünüyorlardı. Oysa Layala'yı Thane'le evlenmeye zorlayacak yegâne şey buydu. Solguna dönüşeceğine onun eşi olmayı tercih ederdi.

"Babanın öldüğünden eminsin, değil mi?"

"Öyle olmalı," dedi Thane.

"Peki gördün mü? Kendi gözlerinle gördün mü?"

Sessizlik. Layala biraz daha yaklaştı fakat ayaklarının altındaki ahşap gıcırdadı. Küfretti, *Oyalanmanın manası kalmadı*, diye düşündü, sonra da kapıyı itip açtı.

J. M. KEARL

"Hch, geldi iştc." Vesstan koltuktan kalkıp dikildi. "Bir sorun çıktı mı?" /

"Çıkmadı." Adama bardağı verdi, sonra Thane'e baktı. "Demek babanın hayatta olma ihtimali var."

ON ALTINCI BÖLÜM

Thane, Layala'nın konuşmaların ne kadarına kulak misafiri olduğunu bilmiyordu ama en büyük sorusu buysa mühim bir şey duymamış olmalıydı. Ellerini ceplerine sokup omuz silkti. "Öyle bir ihtimal olsa bile o kadar düşük ki üzerinde durmaya değmez. Hayatta olsaydı şimdiye ortaya çıkardı."

"Pearl ile Reina savaşta öldüğünü söylemişlerdi."

"Herkes böyle bilecek."

"Ama gerçek bu değil mi?"

Thane, Tenebris'in başına aslında ne geldiğini başka kimse-
nin bilmesini istemiyordu. Bu tehlikeli bir bilgiydi. Sadece
üç kişi durumdan haberdardı: Fennan, Thane ve artık Vesstan;
üstelik bu kadarı bile fazlaydı. Fennan durumu sadece orada
bulunduğu için biliyordu.

Thane omzunu duvara dayayıp kollarını kavuşturdu. "Nasıl
öldüğü önemli değil, hayatta değil işte, o kadar." Boğazını te-
mizleyen Vesstan ona bakıp belli belirsiz başını salladı. İhtiyar
büyücü, gerçekleri Layala'ya anlatmasını istiyordu, sanki bir işe
yarayacakmış gibi. "Yola çıkmaya hazır mısın artık? Sorunun
cevabını da aldın."

"Öldüğüne memnunsun," dedi Layala, Thane'e dik dik
bakarak. "Nasıl öldüğünü neden anlatmıyorsun?"

"Sana güvenmiyorum."

"Gerçeği söylemen için bana güvenmen mi gerekiyor?"

"Evet."

Layala bakışlarını ondan kaçırıp Vesstan'a yarım gülümse-
sedi. "Benimle konuştuğun için teşekkür ederim, çay için de."

Arkasına dönüp kapıya yöneldi. Thane duvardan ayrılıp
Vesstan'a başıyla veda etti. "Seni görmek güzeldi. Hâlin vaktin
yerinde mi diye bakmak için çok geçmeden tekrar gelirim."

"Sen benim için meraklanma. Zaten başında çok iş var."
Layala'nın dikkatini çekmek ister gibi elini kaldırdı ama kızın
sırtı onlara dönüktü. "Layala, ne olursa olsun, yaşanan her şey
için özür dilerim. Annenle baban seni çok seviyordu. Umarım
bunu biliyorsundur."

Kız hemen onlara döndü, bakışları öyle soğuktu ki Thane
iliklerine kadar üşüdü. Bir güç dalgası hissetti, kızın onu bıçak-
lamaya kalkıştığı akşam hissettiğine benzer bir güç. Önce tenini
gıcıklayan hafif bir rüzgâr gibiydi, sonraysa odayı doldurdu. Bir
şey bedeninin her bir noktasını çimdikliyordu sanki. Yabani,
yaşayan bir şey. Vücudu kasıldı; Layala daha önce, peşlerinde
solgunlar varken bile sihir kullanmayı reddetmişti, şimdi mi
gücünü serbest bırakıyordu?

"Katledilmelerini engelleyecek hiçbir şey yapmamışken sakın
annemle babamdan bahsetme. Yardım etseydin şaşardım zaten."

Vesstan kızın zehir zemberek sesinden çekinip geriledi, hiç
şüphesiz hissettiği güç onun da omuzlarına binmişti. "Annenle
babanın canına ben kastetmedim. Keşke onları kurtarabilseydim.
Bazen o günü düşünüyorum, keşke daha sert karşı çıksaydım
diyorum. Annenle baban iyi insanlardı."

Omuzlarındaki yük şimdi hafiflemişti ama azıcık. Thane,
kızın bunu kasten yapıp yapmadığını bilmiyordu. Bağlantıları
nedeniyle ondan yayıldığını hissettiği gazap kasıtlı olduğunu
söylüyordu ama Layala daha önce sihrinden korkuyor gibi gö-
rünmüştü. Belki de numara yapmıştı.

Layala işaret parmağını onlara doğrulttu. "Belki de daha
en başta büyüyü yapmayı reddetmeliydin. Hangi büyücü, sol-
guna dönüşme ihtimalleri varken iki çocuğu birbirine bağlar?"

“O zamanlar ödenmesi gereken bedelleri bilmiyordum,” dedi adam güç bela. “Ben... keşke geri alabilsem.”

Thane öne doğru bir adım attı ve sakinleşmesi için kızı zihniyle hafifçe itekledi. Bunu onları birbirine bağlayan sihir sayesinde daha önce de yapmıştı. “Vesstan babamın emirlerini yerine getiriyordu. Suçlu değil,” dedi nazikçe. Vesstan, Thane’in yanında olmuş, ona ve diğerlerine hep merhametli davranmıştı. Hayatı boyunca ona kılavuzluk etmişti, Thane’in babası asıl böyle olmalıydı. Vesstan böyle azarlanmayı hak etmiyordu.

“Emirlere uymak işlenen zulmü aklamaz. Başka seçeneklerin vardı.” Bunun ardından Layala tartışmayı uzatmadan dışarı çıktı. Babası Tenebris’in suçlarını asla unutmayabilirdi. Birilerini suçlamak istiyordu, Thane de kolay hedefti. Hem Layala’nın nasıl hissettiğini ve nedenlerini anlıyordu. Sadece Layala’nın öfke ve acıyla kapanan gözlerinin günün birinde açılacağını umuyordu.

Kapı kızın ardından sertçe kapandı. Odadaki baskı derin bir nefes verir gibi dışarı akın ederken Thane de ona karşı kendini korumak için hazırda tuttuğu sihrini sakinleştirdi. Büyücü Vesstan onu eğitmişti ama büyücülüğü yaygın bilinmezdi. Dostları, ailesi ve bazı muhafızlarla hizmetçiler biliyordu ama çok dillendirmezlerdi. Bazen sihrini kullanıyordu ama ekseriyetle kimse fark etmiyordu. Thane ilgi odağı olmak istemiyordu. Büyücü Vesstan’ın yaşamak zorunda kaldıklarını görmüştü. İnsanlar, Vesstan yapamayacak olsa da yardım etsin diye sürekli ona yalvarıp yakarırlardı.

Babası kimsenin bilmesini istemiyordu. Thane küçükken gücünü, tıpkı Layala’yı istedikleri gibi onun da peşine düşerler diye sakladıklarını sanıyordu ama ergenliğe adım attığında gerçek sebebin bu olmadığını anlamıştı. Babası onu kıskanıyordu ve kendisi sihirden yoksunken oğlunda olduğunu kimsenin bilmesini istemiyordu. Tenebris’in onunla Layala’yı sadece Layala’yı göz hapsinde tutmak için sözleşmediğini, bunun bir yedek plan

olduğunu da keşfetmişti. Asıl planında başarısız olursa kendine sihir edinmenin muhtemel bir yolu. Vesstan bunu beceremezdi.

Vesstan ürperdi. “Sınanma gününde söyledim, bugün de söyleyeyim. Öylesine bir kudret hiç hissetmemiştim. Karanlık bir tarafı var. Azılı bir tarafı. Güç anlamında seninkiyle yarışır ama o günkü işaret kaygılandırıcıydı.”

“Sence haklılar mı?” Thane’in boğazı kurumuştı, sesi hırıltılı çıkıyordu.

“Mathekis’le solgunlar mı?” Vesstan başını yavaş yavaş iki yana salladı. “Zifir Büyücü’yü geri getirmek için kızı kullanacaklarsa geride muhakkak bir tedbir, dönüşü için bir yol bırakmıştır. Neden seninle beni değil de onu kullanıyorlar? Bu mesele benim için esrarını koruyor.”

Thane, Mathekis’le muharebe alanında birçok defa karşılaşmıştı. Hiç teke tek yüzleşmemişlerdi ama Zifir Büyücü’nün sağ kolu sinsî ve zeki idi. Sadece av ve kan peşinde koşan akılsız mahluklara benzeyen diğerlerinin aksine Mathekis stratejikti. Bir general misali emirler yağdırıyor, aynı şekilde sözüne uyuyordu ve yüzlerce yılın ardından bile sihirli gücünden hiçbir şey kaybetmemişti. Thane onunla yalnızca bir kere, iki tarafın da durduğu, ölümlerin ve dökülen kanın çok olduğu bir anda karşılaşmıştı.

Mathekis o buluşmada Thane’e, Layala’yı ona verirlerse Palenor’a dokunmayacağını söylemişti. Bir daha saldırmayacaklardı. Thane sözüne inanmamıştı, zaten inansa da kızı öylece teslim etmezdi. “Neden onu istiyorsunuz?” diye sormuştu.

“Efendim istiyor.”

“Efendin öldü.”

“Bedeni göçtü belki ama özü hayatta.”

Bu Thane’i ürpertmişti. “Layala’yı asla ele geçiremeyeceksiniz.”

“Geçireceğiz. Sadece an meselesi.”

Thane başını iki yana sallayıp şimdiye döndü. “Layala sihrini kullandığında solgunların ona çekildiklerini söyledi.”

Büyücü titreyen elini kaldırıp köşedeki asaya doğru uzandı ve sopa uçarak avucuna yerleşti. Asasına yaslandı. “Endişe verici. Onu ele geçirmelerine asla izin vermemen için bir sebep daha. İyi iş çıkardın, kız bulunmasın diye çok şey feda ettin. Fakat Layala’nın şu öfkesine bakılırsa hence büyücü kadını bulmayı sahiden bir daha düşünmen gerek. Büyünün şartlarını yerine getirebilecek misiniz bilmiyorum, üstelik yirmi beş yıllık süren de bitmek üzere. Kız senden nefret ediyor.”

Thane bunları gayet iyi biliyordu. En nihayetinde gözlerini kapıdan ayırdı. “Riskleri tartmam lazım. Oraya ulaşmamız haftalar alır.”

“Portalı sizi oraya götürmesi için ikna edersen almaz.”

Thane çizmesiyle yerde ritim tutarken gözlerini kısarak Vesstan’a baktı. “Benden sır sakladın.”

“Hiç sormadın. Ve şimdiye kadar yolun hiç Sederac Dağları’na düşmedi.”

“Portal beni gitmem gereken her yere götürür mü?”

Adam omuzlarını hafifçe kaldırdı. “Gideceğin yerde dönüş portalı varsa evet. Sizi herhangi bir yere atması da muhtemel, o zaman eve uzun yoldan dönersiniz. Tabii bunu hiç denemedim.”

“Peki şu ejderha büyücüyü nerede bulabilirim? Sederac Dağları uçsuz bucaksızdır.”

“Orasını sen çözmek zorundasın.” Adam asasını yere vura vura sallanan sandalyesine doğru yürüdü. Oturunca pürüzsüz, ahşap asayı kucağına aldı ve sallanmaya başladı. “Bu yükü sırtlanmak zorunda kaldığın için üzgünüm, Thane. Layala haklı. Büyüyü hiç yapmamam gerekirdi, baban emirlerine karşı geldiğim için beni öldürse bile.”

Thane dışarı çıkıp da Layala'nın iki atın arasında durmuş, hayvanları avucundan beslediğini görünce içine su serpildi. Omuzlarında baskısını hissettiği sihri sönmüştü. Öncesinde hissettiği öfke de onunla beraber kaybolmuştu. Hâlâ biraz canının sıkkin olduğunu hissetti ama ya onu sakinleştirme çabaları işe yaramıştı ya da kız kendiliğinden boş vermişti. "Solgunlara karşı hazırlıklı olmalı mıyım?" diye sordu Layala'ya yaklaşırken.

Kız ellerini birbirine sürttü. "Neden olasın ki?"

"İçeride yaptıklarından sonra."

Layala gözlerini devirdi ve eyer tutamağını kavramayı denedi. Thane onun bu çabasına güldü. Küçük de olsa bir yanı kızın ata binmek için onun yardımına ihtiyaç duymasından keyifleniyordu.

"Sihrimi kullansaydım inan bana anlardın. Kullanmadım."

Thane yanına gitti ve basarak çıksın diye ellerini uzattı. "Beni ezmeye çalışıyormuşsun gibi hissettim."

Layala duraksadı, yavaşça başını çevirdi ve ikisinin gözleri buluştu. "Sihrimi kullanmadım." Ayağını onun bekleyen eline bastı, Thane de onu kaldırdı.

"Ama dizginlemedin de. Bastırmaya, en derinlerine geri göndermeye pek çalışmadın."

Layala eyerde oturuşunu düzeltti ve birkaç kere göz kırptırdıktan sonra, "Sen o kadarını nereden biliyorsun?" diye sordu.

Kızın ona güvenmesini, onu umursamasını istiyorsa kendisine dair bazı şeyleri bilmesine izin vermeliydi, ne de olsa bu işler karşılıklıydı. Layala içine kapanıktı, bunun için de sebepleri vardı. Thane ondan, bir araya geldiklerinde olabilecekleri şeyden vazgeçmeyi istemiyordu. Her ne kadar bağlarını bozmaları kadar imkânsız olsa da kız ona azıcık bile değer veriyorsa denemesi lazımdı. "Çünkü ben de kendi güçlerimi bastırıyorum."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Layala hayret içinde donakaldı. “Bu nasıl mümkün olabilir? Sınanma gününde ortaya çıkardı.” Böylece peşinden koşulan tek büyücü kendisi olmazdı. Adına sunaklar inşa edilmez ya da Hiç’i yok etmesi beklenmezdi çünkü yüz yıllar içinde sihirle doğan tek bebek kendisi olmazdı. Fakat üzerine biraz düşününce, Thane’de bir çeşit güç olduğundan şüphelenmişti. Çoğu kişiden daha hızlı iyileşiyor gibiydi. Tırnaklarını yüzüne geçirip kanatmasına rağmen ertesi gün hiçbir yara izi yoktu. Yaraları hiç iz bırakmadan bir gecede iyileştirecek bir şey bilmiyordu ama bu durumu şifalı bitkilere yormuştu.

“Evet, ortaya çıkardı,” dedi Thane ve Gölge’yi sık ağaçların arasında ilerleyen patikada yürüsün diye dürttü. “Fakat babam sinama gününden önce büyücü olduğumu biliyor, en azından şüpheleniyormuş. Vesstan’ı beni resmî sunumdan önce sinamaya zorlamış. Beni krallığa tanıtma vakti geldiğinde sunağa başka bir çocuk koymuşlar, ben de o sırada kalenin bebek odasında uyuyormuşum.”

“Yani çoğu kişinin dediğinin aksine son büyücü değilim. Niye sır gibi saklıyorsunuz ki bunu? Hem baban istediği şey zaten elindeyken beni niye istiyordu?” Thane suskundu, sanki ona söyleyip söylememeyi aklında tartıyordu. Layala, Geceyarısı’nı kendine doğru çekti. “Kimseye anlatmam.”

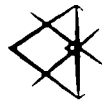
“Kimseye söylemedim çünkü ilgi odağı olmak istemiyorum. Babama gelirse, elinin altında hem Büyücü Vesstan hem

de ben varken seni niye istediğini ben de kendime sordum.” Gözlerini bir an için üzerlerinde bir kubbe oluşturan ağaçlara çevirdi, sonra tekrar ona döndü. “Ama sonra sadece sihirli birini istemediğini fark ettim. Bir gece gizlice onu izledim, kristal bir küreyle konuşuyordu. O da Mathekis de Zifir Büyücü’yü geri getirmede senin kilit önem taşıdığını düşünüyorlar, sinama günündeki işaret ve kolundaki zambak yüzünden. Tenebris seni Mathekis’e, yani Zifir General’e vermeyi planlıyordu, Zifir Büyücü yükseldiğinde bunun karşılığında babama sihir gücü bahşedilecekti.”

Layala’nın başı çatlayacak gibi ağrıyordu. Solgunların peşinde olduğunu, ona çekildiğini biliyordu ama nedenini hiç anlamamıştı. Şimdi her şey yerli yerine oturuyordu. Doğum lekesi zambaklı bir sarmaşık şeklindeydi. Sihrinde sorunlu bir şeyler olduğunu hep hissetmişti ama artık durum teyit edilmişti. Bütün bedenine ürperti yayıldı, soğuk soğuk terlemeye başladı. Ciğerlerini havayla doldurmak güçleşmişti ansızın. Zifir Büyücü’yü geri getirebilecek tek kişi oysa demek ki *kendisi* habisti fakat bunca zamandır Thane’in öyle olduğunu düşünmüştü. Hayır, sorun kendisiydi. Novak’ı o öldürmüştü. Ailesinin ölümüne o sebebiyet vermişti. Onun yüzündendi... Göğsü sıkıştı, elini boğazına götürdü. Gözlerinin önünde beyaz noktalar belirmişti; sıcaklayıp terlemişti ama üşüyordu da; dünyaysa dört dönüyordu.

“İyi misin?”

Thane’in sesi çok uzaktan geliyor, Layala su altındaymış gibi hissediyordu. Görüşü bulanıklaşmış hâlde adama baktı, kustu kusacaktı. Eyerden kaydığını hissedince bir yere tutunmaya çalıştı ama çoktan zifiri karanlığa gömülmüştü.

İçeri biraz ışık süzüldü, sanki güneşin bile güç bela ulaşabildiği bir kuyunun dibindeydi. “Layala, uyan,” diye emretti tok bir

ses. “Layala. Layala.” Boğuk ses adını her telaffuz ettiğinde daha da netleşti. “Layala, lütfen uyan.”

Gözlerini açınca fevkalade renklerle bezeli ormanı gördü. Aydınlık bir an için canını acıttı ama gözleri alıştı. Bedeninin hâkimiyetini geri kazanınca Thane’in sinir bozucu güzellikteki yüzüne çevirdi başını. Adamın yere çömeldiğini, kendisinin de onun kollarında olduğunu fark etti birden.

“Merhaba,” dedi Thane usulca.

Layala’nın kolunu kaldırmaya bile mecali yok gibiydi ama elini alnına götürebildi. Ağrı hâlâ devam ediyordu. “Merhaba,” diye karşılık verdi.

“Ne oldu?”

“Bilmiyorum. Bayıldım galiba.”

“Daha önce de oldu mu böyle?” Thane onu hâlâ nadide ve kıymetli bir şeymiş gibi kollarında tutuyordu.

“Hayır.” Doğrulamaya çalıştı ama Thane kıpırdamasına izin vermedi. “Bir anda niye böyle oldum hiç anlamadım.” Yalan. Bunun nedenini gayet iyi biliyordu: panik, saf panik, ıstırap ve hakikat.

“Emin misin? Paniğe kapıldığını hissettiğimi sanmıştım.” Elinden tutarak ayağa kalkmasına yardım etti.

“Paniğe kapıldığımı mı hissettin?” Layala her kelimeyi yavaş yavaş söylüyordu. “Neden bahsediyorsun sen?”

Thane dudaklarını birbirine bastırdı, ona doğru uzanıp saçlarının arasından bir yaprak aldı. Yaprığı bir kenara attıktan sonra ensesini ovuşturdu. “Sen hissetmiyor musun?”

“Neyi hissetmiyorum?” diye sordu Layala.

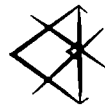
“Zaman zaman duygularını hissetmemi sağlayan aramızdaki sihirli bağı. Güçlü bir duyguysa tabii.” Layala’nın tekrar bayılacağından korkar gibi dikkatli bakıyordu ona. “Bazen gördüklerini görebiliyor, duyduklarını duyabiliyorum. Sen duyamıyor musun?”

“Hayır,” diye çıkıştı Layala. “Ben...” Çenesini kapadı. *Yaradan aşkına, ben de duyuyorum.* Duymuştu, hem de birden fazla kere; bir yandan da bu durumun sihrin yan etkisi olduğunu ya da aklını yitirdiğini sanmıştı. Sesler, kutsal Yaradan aşkına, bu yüzden Piper, Günışığı, Fennan ve Thane tanıdık görünmüş, ona tanıdık gelmişti. Thane’in Tüten Ejder’e geldiği gün gözünün önüne gelen kır çiçeği tarlası manzarası. O tarlayı biliyordu çünkü onu almaya geldiği gün Thane’in gözünden görmüştü orayı.

“Nerede olduğumu bu sayede biliyordun. Beni... sezebiliyordun.”

“Evet.”

“Buna rağmen *ona* söylemedin. Babana yerimi söylemedin.” Tenebris onu tehdit ettiğinde bile. Çocukken onu dövmesine rağmen. Thane onu korumak için sessiz kalmıştı. Thane başını iki yana usul usul sallarken Layala’nın gözleri onunkilere kenetlendi. “Başka ne diyebileceğimi bilmiyorum... Teşekkür ederim.”

Konuşmadan yol alırlarken Layala atının ensesine dik dik bakıyor, görüşü bir netleşip bir bulanıklaşıyordu. Ejderhaların yuvalandığı, avlandığı Sederac Dağları’na gitmek tehlikeliydi. Elflerin tadını severlerdi, en azından öyle olduğunu duymuştu. Kılıç ya da sıradan oklar onlara işlemezdi. Öyle ya da böyle sihrini kullanmak zorunda kalacaktı ki bu da midesini düğüm düğüm yapıyordu. Fakat hava birden değişmişti sanki, düşünceleri aklından uçuverdi. Kuşlar şakımayı kesti ve Layala izlendiklerini hissetti. Geceyarısı’nın kulakları dikildi ve ileri geri oynayamaya başladı.

Thane sırtındaki kılıçlardan birini kınından çıkarmış, kucağına koymuştu. “Peşimizdeler,” diye fısıldadı.

Bir akbaba daha mıydı, yoksa çok daha beteri mi?

Layala'nın tek tepkisi gözleriyle araziye taramak oldu. Onların farkına vardıklarını açık etmek istemiyordu. Solgunlar mıydı? Yoksa portal onun sihrini çaldığında bir titreşim mi yaymıştı? Rengârenk ağaçlar duruldular, sanki rüzgârın kendisi bile saklanmıştı. Ağaçların devasa gövdeleri birçok saldırganı kolaylıkla saklayabilirdi. Yay kirişinin geri çekilirken çıkardığı alçak gıcırtı Layala'nın sihrini harladı. Kanında uğuldayan kudret tüm bedenine bir karıncalanma yaymıştı. Layala'nın bildiği kadarıyla solgunlar ok ve yay kullanmazlardı, demek ki...

“Toprağımıza izinsiz girenleri infaz etme hakkımız var.” Üç sarışın elf ağaçların arasından çıkıp yollarını kesti.

Layala'nın midesi kasılırken Geceyarısı'nın dizginlerine asıldı. Dönünce arkalarında üç elf daha olduğunu gördü; hepsi de oklarını çekmiş, atmaya hazırdı. Çevrelerindeki ortama uyum sağlayabilmek için yeşil ve kahverenginin çeşitli tonlarında giyinmişlerdi. Giysileri işlevseldi, şatafatlı tasarımları yoktu fakat Layala aralarına gelişigüzel kesilmiş renkli taşların da dizildiği kemik kolyeler taktıklarını fark etti. Kahverengi kumaştan çizimleri diz üstüne kadar çıkıyordu ki bu tarza pek aşına değildi.

Geceyarısı ya Layala'nın ya da etraflarındaki elflerin gerginliğini hissetmiş olacak ki kıpırdanıyor, gürültülü biçimde kişniyordu. Layala dizginlere sıkı sıkı asıldı. Sırtından ok yememek için hayvanın koşmasını istemiyordu. Thane ellerini havaya kaldırarak teslim oldu. “Bir dostu görmeye geldik. Niyetimiz hırgür çıkarmak değil. Geçmemize müsaade ederseniz...”

“Geçmenize müsaade etmek mi?” diye sordu ortadaki elf sırtarak. “Ya ölürsünüz ya da bizimle gelirsiniz.”

“Maalesef sizinle gelemeyiz. Akşam yemeği için planlarımız var,” dedi Thane. Öyle sakindi ki Layala inanamıyordu. Kendi kalbi öylesine hızlı ve güm güm atıyordu ki başka şey işitmekte

güçlük çekiyordu. Arkasındaki tayfaya bakıp duruyor, ani bir harekete karşı hazırda bekliyordu. Bir yanlış harekette oklar uçuşurdu. Thane'in ona uzattığı hançerin kabzasını kavradı, savurup orman elflerinin liderini ekarte etmek için kendini hazırladı.

"İnin atlardan," diye emretti liderleri, okunu Thane'in göğsüne doğrultmuştu.

"Düşman değiliz." Thane ellerini aşağı indirdi.

Ellerini aşağı indirmesi dövüşmek istediği anlamına mı geliyordu? Layala'nın kollarına bir ürperti yayıldı, gücünün önündeki kapakları hafifçe kaldırarak kanına nüfuz etmesine izin verdi. Belki de onları sadece bu sayede korkutabilirdi. Birbirlerine kafaları karışmış hâlde baktılar ve birkaç adım gerilediler.

"Kimsiniz?" Soldaki erkeğin sesi inceden titremişti ama hiçbirisi silahlarını indirmemişti.

"Daha fazla öfkelenmek istemeyeceğiniz birileri," dedi Layala; dizginleri elinden geldiğince sıkı kavırıyor, sihrini bastırmaya çalışıyordu. Sihri, tehdit edilmesinden hiç hoşlanmazdı.

"Elimizi kana bulamadan bırakın sakın sakın gidelim," dedi Thane usulca.

Liderin gözü seğirdi, sonra yavaş çekimdeymiş gibi, Layala adamın parmaklarının oku serbest bıraktığını gördü. Çıkan ses ormanda yankılandı. Ok doğrudan Thane'in yüreğine yönelmişti. Layala ellerini havaya kaldırdı ve sihrini salıverdi. Toprağın içinden kalın, kapkara sarmaşıklar fışkırdı, inanılmaz bir süratle büyüyorlardı. Ağaç köklerini, gövdelerini ve sert toprağı çatır çutur yararak uzayışlarının uğultusu etrafa yayıldı. Dikenli bir sarmaşık Thane'in hemen önünde yükselip canına kasteden oku engelledi. Ok yağıyordu üzerlerine artık. Layala daha fazla yabani sarmaşık büyüttü ama bir ok başı kolunu kesip geçti. Layala canı yanınca tısladı.

Thane atından atladı ve kılıcını doğrudan çete liderinin göğsüne sapladı. Adamın ağzından köpük köpük kan boşaldı.

Layala, Thane'in hareketinin sürati karşısında nefessiz kalmıştı. Thane arkasına dönüp bir başka elfi kılıçtan geçirince saniyeler içinde yere bir kelle düşüverdi. Kafadaki gözler, onu gövdesinden ayıran Layala'yımsı gibi, dehşetten donakalmış kıza suçlayıcı bakışlar atıyordu. Kesilmiş başın boynundan sızan kanlar küçük bir göl oluşturunca boğazına kadar gelen safrayı zor bastırdı. Bu kadar kan çıktığına inanamıyordu. Daha önce solgun öldürmüştü ama onların kanı karaydı; o anda toprağa bulaşan kızıl ise onunkinden farksızdı.

Arkasındaki elflerin oklarını çektiğini duyunca onlara döndü. Bir tanesi okunu kaldırmıştı, Layala'yla göz göze geldiler. Ok doğrudan Layala'nın göğsüne fırladı ama hedefine santimler kala toza döndü. Zerrecikler rüzgârda savruldu. Layala gözlerini bir iki defa kırıştırdı, oku atan elf de en az onun kadar şaşırmış gibiydi.

"İşte bu *son* hatandı," dedi Thane, tüyler ürpertici bir sakinlikle elfin üstüne yürüyordu. Layala dikenli ve sihirli sarmaşıklarına emredip kalan düşmanları boa yılanı gibi kavramalarını sağladı. Bitkinin kolları gittikçe kalınlaşıp uzadı, hatta en nihayetinde sapasağlam bir duvara dönüştü neredeyse. Üç orman elfinin yüzleri açıkta kalmıştı ama tamamen etkisiz hâle getirilmişlerdi, baştan ayağa sarmaşıklara dolanmışlardı. Gece yarısı moru zambaklar da çiçek açmıştı, güzellerdi ama zehirlerini püskürtmelerine izin verirse ölümcüllerdi de.

"Sizi uyarmıştım." Layala'nın sesi alçak ve zehirliydi.

Thane'e baktığında adam gülümsüyordu. *Gülümsüyordu*. Üç elfi öldürmüş, onun yabani sihrinin patlayışını görmüştü ama yine de gülümsüyordu. Oysa korkacağını, hatta vebalı görmüş gibi ondan kaçacağını sanmıştı. Fakat Thane durumdan keyif alıyor gibiydi.

"Sen *osun*," dedi elflerden biri.

Thane konuşan erkeğin yanına salına salına gitti. "Şimdi kesin hanımefendiyi dinlemediğine pişmansındır." Arkasındaki

Layala'ya dönüp baktı. "Bunları da öldürsek mi?" Kuşağından bir bıçak çekti ve erkeğin suratının yanından aşağı doğru sürterek indirdi.

Adamın gözleri kocaman açıldı; yanağından ince ince akan kan orman zeminine şıp şıp düşmeye başladı.

"Hayır, lütfen," diye aynı anda yalvarmaya başladılar. "Hayır." Artık kapana kısılmış ve savunmasızdılar ama Layala'nın ve Palenor'un Yüce Kralı'nın canına kastetmişlerdi. Onları sâhiden bırakabilirler miydi?

"Lütfen, majesteleri, canımızı bağışlayın," dedi adam titrek bir sesle.

"Ah, *beni* tanıdınız yani, ama yine de öldürmeye kalkıştınız? Demek ki onun da kim olduğunu biliyorsunuz." Thane bıçağı elfin yanağına dayadı, bıçağın keskin kenarı elfin teninin üzerinde küçük bir kesik bıraktı. Kan daha hızlı akmaya başladı.

"Bir an tanıyamadım; tanıyamadık yani," dedi adam ama sesi titriyordu. "Şimdi... Şimdi anladım ama. Yüce Kralım, yürekten özür dilerim. Yalvarırım bağışlayın."

"Bir de gelmiş benim, yani Palenor'un Yüce Kralı'nın merhamet göstermesini bekliyorsun. Eşimi yaraladın. Özellikle de sen. Onun canına kastettin."

Layala koluna baktı. Yarası hafifti ama birkaç santim yana denk gelse ölebilirdi.

Elfin çenesi titredi ama bir şey söylemedi. Ayaklarının dibinde bir gölcük oluşmuş, kara sarmaşıkların altından sızıyordu. Sessiz geçen o birkaç saniye kara bulutlara bakıp yıldırım çakmasını beklemek gibiydi.

"Lütfedin, ulular ulusu Yüce Kralımız, merhamet edin." İkisinin arasında bir metalin ışıltısı belirip kayboldu; hayatı için yalvaran elf bir bıçak tutuyordu ve her nasılsa kolunu kurtarmıştı.

"Thane, elinde bıçak var!"

ELF KRALIÇESİ'NE İTAAT EDECEKSİNİZ

Thane bıçağı elfin boğazının dibine soktu. Elfin hançeri yere düştü; son nefesini verirken hırıldadı, gözleri ardına kayalvarmaya başladılar. Thane diğer ikiliye döndü, onlar da canları için nam salmıştı; yine de Layala bundan rahatsız değildi. Her şeyin aniden olup bitmesi onu afallatmıştı ama öfkeli değildi. Şu elf onu sahiden öldürmeyi denemişti, elinden gelse Thane'in de canını alacaktı. Layala'nın kalbi saldırının etkisiyle güm güm atıyordu hâlâ.

"Eğer biri eşime el sürecektse ölümü tez olur. Canını alan da ben olurum." Thane bıçaktaki kanı orman elfinin yakasına sildi, sonra da bıçağını kuşağına yerleştirdi. Bir adım geriledi, çizmelerine kadar ulaşan sidik birikintisine baktı, ardından Gölge'ye bindi. "Sarmaşıklardan kurtulursanız bu mesajı Lord Brunard'mıza iletin." Derken gözü Layala'nın yarasına takıldı, "Hadi gidelim," dedi ve atını dürtüp tırısı kaldırdı.

Layala hayatta bıraktıkları elflere baktıktan sonra onu takip etti. Bu elfler, şansları yaver giderse solgunlar gelip işlerini bitirmeden kurtulurlardı herhâlde.

Düzenleme

Ny.Ozlem

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Portala ulaşana kadar dörtnala at sürdüler. Thane aşağı atlayıp elini taş çembere dayadı. Bu sefer portal, Layala'nın dokunuşunu ya da sihrini talep etmedi. Canlanınca Thane elini ona uzattı. Layala kendisine uzatılan eli kavradı ve portalın içinden hızla geçip Palenor'a geldiler. Layala tekrar asil elf topraklarına döndükleri için rahat bir nefes aldı.

Thane, Layala'ya döndü, talebe oğlanlar gibi sırtıyordu. “Gizlediğin şey bu muydu? Kesinlikle müthişmiş. Artık bitkilere düşkünlüğünün nedenini anlıyorum. Sarmaşıklar fevkaladeydi. O elfleri sarıp sarmalamaları ve zeminden fışkırmaları – inanılmaz. Hayatımı kurtardın.”

Layala, Thane'in tepkilerini anlamaya çalışırken dizginlerle oynuyordu. Bir anda böylesine heyecanlanabilmesinin nedeni öldürmeyi o denli kanıksamış olması mıydı? Layala'nın sihri işe yarıyordu ama bazen ondan tamamen yoksun olmayı da diliyordu. “Sen de beni kurardın; toza dönen ok, senin marifetindi.”

“Öyleydi.”

Layala yanağının içini kemirdi. “Sihrim inanılmaz olabilirdi, şayet her kullandığımda solgunlar peşime düşmeseydi. Onun yüzünden bir ava dönüşmeseydim.”

Thane tekrar Gölge'ye bindi. “Bilmem kaç tanesini böylesine bir kudretle rahat rahat indirebilirsin.”

Layala ormana, çevrelerini saran yamru yumru, eğri büğrü ağaçlara baktı. Buradaki ormanlar ile Calladira'nın sükûneti

arasında dağlar kadar fark vardı. Fakat her nedense bir şey Layala'yı kaygılandırıyordu ama nedenini bilmiyordu çünkü civarda bariz bir tehlike yoktu. Ortam, kabuklarının rengi zifir karasına çalan ve neredeyse güneş ışığını engelleyecek kadar kalın gövdeli ağaçlar yüzünden öyle tekinsizdi ki. Layala sırf Thane'e bakmamak için yukarıdan onları seyreden sincaplara ve diğer küçük kürklü hayvanlara odaklandı.

Tabiatından, gücünün ne anlama geldiğinden korkuyordu. Onu hiç kabullenememişti. Sihri, sevdiği çoğu insanın ölümüne sebep olmuştu. Nefret ediyordu ondan ama içten içte, derinlerde bir yerde seviyordu da. O kudreti serbest bırakmanın, kontrol etmenin, topraktan dışarı taşırmanın ve şu çaresiz elfleri kısıvrak yakalamanın verdiği hisse bayılıyordu. Oklarını sadece aklının ucundaki bir düşünceyle engellemişti. Gücünün en çok da bu tarafından korkuyordu. Belki kendisi de Zifir Büyücü gibiydi.

Başını kaldırıp Thane'e baktı sonunda. Adam, ona *elini sürece* herkesi ölümle tehdit etmişti. Ve Layala bu konuda nasıl hissedeceğini bilmiyordu.

"Lord Brunard olanları öğrenince muhtemelen öfkeden köpürür. Orman elfleriyle birkaç defa çatıştık, hepsi çirkin geçti. Böyle bir şeye şahitlik ettiğin için üzgünüm." Thane aşağı uzanıp Gölge'nin pürüzsüz siyah tüylerini okşadı.

"Diğerlerini neden öldürmedin ki? Geride şahit bırakmamış olacaktık." Kendisi Yüce Kral olsaydı stratejik açıdan böyle yapardı ama bu ona dik dik bakan kesik kellenin kâbuslarını uzun süre mesken bellemeyeceği anlamına gelmiyordu. O elfler öldüğü için üzgündü fakat kendi yazgılarını kendileri yazmışlardı.

Thane bir kaşını kaldırdı. "Düşündüğümde daha gadarmışsın."

Layala'nın yanakları kızardı. "Şahit bırakmasaydın onlarla barış yapma şansın olacaktı. Şimdiyse mümkün değil."

"Götürecekleri mesaj barıştan daha mühim."

Layala alt dudağını ısırđı. Mesaja göre herhangi biri *Layala*'ya elini s terse ölümleri tez olacaktı. "Onlarla daha önce ne zaman  atıştın? Baban beni bulmak istediği için miydi?"

"Calladira'ya karşı    kere savaştım,     de toprak anlaşmazlığındandı.  kisini onlar başlattılar, birini de biz ama    n  de ben sona erdirdim."

Layala bir şey demeden oturdu, onun sözlerine güvenip g venemeyeceğini düşünüyordu.

"Senin adına sadece solgunların canını aldım. Tenebris'e muharebe alanında  şlik etmedim. Uzun bir süre boyunca neler yaptığından bile haberdar değildim. Benim kendi taburum var, Kuzgunlar." Portala yan yan baktı. "Gitmemiz lazım. Havanın kararması yakındır." Gölge'yi dürtü ve ardına bakmadan d rt nala gitti.

Kaleye döndüklerinde Layala'yı, Yıldıznuru odasının kapısında bıraktı ve kendi odasına girdi. Layala, Thane'in akşam yemeği için üstünü değiştirdiğini düşündü çünkü biraz sonra Reina ve Pearl neredeyse yokluktan peydah olmuşlardı. Onları iterek odanın i lerine ilerledi, çizmelerini çıkardı ve kendini yatağa sırtüstü attı. Bütün gün at üstünde seyahat etmekten kaba etleri ağrıyordu. Galiba sihrini kullandığı için de kurt gibi acıkmıştı. Bunun sebebi ya sihri ya da kahvaltıda bir iki lokma atıştırdıktan sonra şimdiye kadar hiçbir şey yememesiydi.

"Yemeğimi buraya getirebilir misiniz? Yorgunum, Orlandi'a'yla ya da Talon'la masaya oturacak h lim yok." T kenmişti ama bundan da öte, hiç kimseyle konuşmak zorunda kalmak istemiyordu. Thane'in söylediklerini neredeyse bir saattir aklında evirip çeviriyordu: Onun adına kimseyi  ld rmemişti demek, eh, yani iki    saat öncesine kadar. Babasına savaşırken  şlik etmemişti. Sadece Calladira'yla toprak anlaşmazlığı nedeniyle savaşmıştı. Küçüklüğünde bile Layala'nın yerini söylemek yerine dayak yemeyi tercih etmişti. Bu yalan olamazdı; yoksa Tenebris onu çoktan bulurdu.

Evalyn teyze, Thane dâhil tüm Athayellerin canavar olduğunu aklına kazımişti. Fakat Layala bunun Thane için geçerli olduğuna inanmakta güçlük çekiyordu çünkü hakikati tam burnunun ucunda yaşanırken görmüştü. Thane, canına kasteden elfi öldürmüştü. Hem de Layala'nın onu çenesinden yumruklamasına, hatta *bıçaklamasına* rağmen. Thane canını yakmamış ya da onu zindana atmamıştı. Onu ve dostlarını zehirlemeyi planladığını itiraf ettiğinde de bir şey dememişti. Hep saygılı davranmıştı, oysa Layala hemen kaçmazsa işkence göreceğini bekleyerek gelmişti buralara.

“Kraliçe hakkında kötü söz etmek istemiyorum ama zor biridir. Anlayabiliyorum,” dedi Pearl, sonra hizmetçiler birbirlerine kaçamak bir bakış attılar, ardından Pearl başını yukarı aşağı salladı. “Hemen bir şeyler getiriyorum.”

Pearl kapıyı arkasından sessizce kapadıktan sonra Reina, “Yıkanmanıza yardım edeyim mi, arzu ederseniz temiz kıyafetler de getirebilirim?” dedi.

Layala bedenini gevşetti, yatağın içine gömülürken gözlerini yumdu. “Şimdilik iyiyim. Birazcık şöyle uzanmak istiyorum.”

Uykuya daldığını yemek arabasının sesini duyduğunda fark etti. Pearl yemeği yatağının hemen yanında bıraktı ve Layala daha doğrulup oturamadan gitti.

Thane onu yemeğe çağırmadı, geceleyin ziyaretine gelmedi. Ertesi sabah Layala gidip kapısını tıklattı ama muhafızı onun çoktan gittiğini söyledi. Ejderha büyücüyü bulmak için Layala'yla gelecekse eğer, Sederac Dağları'na nasıl ve ne zaman gideceklerine dair konuşurlar diye düşünmüştü. Gün güç bela da olsa geçip giderken hâlâ ondan bir haber alamayınca Thane'in ondan kaçıp kaçmadığını merak etti.

Peşinde Piper'la kalede gezindi, muhafız hep birkaç adım gerisindeydi. Layala yüksek tavanlı, ince işçilik ürünü gümüş ve altın armatürleri olan devasa balo salonlarına baktı. Kocaman pencerelerin gözler önüne serdiği kale arazisinin engin

manzarasında çiçek açmış ağaçlar ve savaşçıların, hanımların, hayvanların heykelleri vardı. Bir de taştan yapılma hoş fıski-yelerle göletlerde süzülen kuğular.

Tabloları ve sanat eserlerini inceleyerek, hizmetçilere ve muhafızlara selam vererek, Thane orada mı diye odaların içine bakarak koridorlarda zaman öldürdükten sonra pes etti. Gece çökmüştü ama Thane'den ne bir ses ne de haber vardı. Nereye gitmiş olabilirdi? Layala şöminenin yanında volta atıyor, köşelere dokunup bu şeyin nasıl açıldığını merak ediyordu – onu kullanmak zorunda kalabileceği bir an için tedbir amaçlıydı tabii, yoksa odasına girip ona bakmayı istediğinden değildi...

Layala yüzünü ovuşturdu; ormanda saldırıya uğramışlardı, sonra da Thane ortadan kaybolmuştu. Nerede olduğunu ya da ortada herhangi bir sorun olup olmadığını kimse söylememişti. Ertesi gün de kimse bir şey demedi. Yalnızca, “Şu anda meşgul,” diye cevap veriyorlardı.

Hâl böyle olunca Layala erzak toplamaya, kimseciklere haber etmesinler diye topladıklarını hizmetçilerden gizlemeye başladı ve büyücü kadını tek başına bulmak için planlar tasarladı. Tif de ona yardım etti. Çok fazla malzemeyi tek seferde taşıyamayacak kadar minyon olsa da kaçakçılıktan anlıyordu.

Thane zamanları dolana kadar onu görmezden gelebilirdi ama Layala da Thane'in bağı bozmayı istediğini umarak aptal gibi burada bekleyecek değildi. Birkaç gün içinde, Piper'in sırtı dönükken kütüphaneden bir harita yürütmüş, dolabında bir deri çanta bulmuş ve içini sıcak tutacak yedek elbiseler, eldiven, fazladan bir çift çizme ve Tif'in getirdiği, soğuk dağlara uygun bir kabanla doldurmuştu. Tif aynı zamanda enerji verecek ve sıcak tutacak paket paket çay da getirmişti. Fakat şüpheleri üzerine çekmeden daha fazla erzak toplaması için birkaç güne daha ihtiyacı vardı. Thane, onun bir mahkûm olmadığını söylemişti ama bir yerlere yalnız gitmesine de izin verilmemişti; Layala bunun sebebinin hem başkalarının hem

de kendisinin güvenliği olduğundan şüpheleniyordu. Thane, Layala'nın birilerine zarar vermeyeceğine güvenmiyordu.

O akşam kalede her zamankinden daha fazla hizmetçi vardı. Birçoğu telaşla mobilya taşıyor, dekoru değiştiriyordu; ayrıca özel bir akşama hazırlanıyorlarmış gibi tepsi tepsi yemek getiriyorlardı. Eğer bu deli Kraliçe düğün hazırlığı yapıyorsa Layala bu işe hemen bir dur demeliydi.

Layala arkasına dönüp Piper'a, "Neler oluyor?" diye sordu. İlişkileri son birkaç gün içinde değişmemişti. Piper ketumdu, Layala da onunla konuşmaya meraklı değildi ama sıkılıyordu ve Kızıl bile konuşmaya değer biri olabilirdi.

"Yarın Yaz Gün Dönümü kutlanacak."

Elflerin güneşe methiyeler düzdükleri ve karanlığa karşı aydınlığın zaferi biçiminde simgeselleştirdikleri, yılın en uzun günü. Kutsal saydıkları ve solgunlara, Hiç'e karşı savaşlarında onlara yardım ihsan edilsin diye kurban kestikleri bir gündü. Evalyn teyze elf olmasa bile Layala'ya tüm gelenekleri öğretmişti. Fundalı Oyuk'ta kasaba günün önemini biliyor ama kutlamıyordu. Ona göre yaz gün dönümü daha uzun çalışacakları ve ancak karanlık çöktükten epey sonra eğlenebilecekleri anlamına geliyordu.

"Parti yapılacak mı?" diye sordu.

"Biz festival diyoruz ama evet."

Layala arka bahçeye bakan bir pencere buldu. Hizmetçiler dışarıda masaları yerleştirmekte, süslemeleri asmaktaydı. Gerilmiş iplerdeki çiçekler ve ışıklar havada, göletin üzerinde salınıyordu. Dağlara doğru yola çıkmayı ne kadar çok istese de bunu kaçırmak içinden gelmiyordu. Katılacağı ilk elf festivali olacaktı. Kendi halkıyla ilk defa bir şeyi kutlayacaktı.

Dışarıda kalabalık gruplar da toplanmıştı, bunlar hizmetçi değildi herhâlde. Çoğu erkekti ama aralarında kadınlar da vardı, hepsi zarif elbiseler giymişlerdi.

"Thane de katılacak mı?"

“Yılın bu en mühim gününü asla kaçırmaz,” dedi Piper. Konuşmak onu öfkeliyordu sanki.

“Şimdi nerede peki?”

Piper yanına geldi, o da pencereden dışarı baktı. “İlgilenmesi gereken meseleler vardı.”

Muhafız en sonunda sessizliğini bozmuştu. Layala gülümsedi. “Nasıl meseleler?”

“Güneydeki muharebeler mesela,” dedi Piper ve uzun uzun öfledi. “Bitmek bilmiyorlar. Her festivalde solgunlar daha fazla kuvvet toplayıp saldırır. Bugüne ne kadar kıymet verdiğimizizi biliyorlar ve mahvetmek istiyorlar. O yüzden Yüce Kral’ın kuvvetlerimizin hazır olduğundan emin olması gerekti.”

Layala’nın zihnine isyankâr bir düşünce sızdı: *Cephede savaşmalıyım. Halkımın yanında durmalıyım...* Ama zihninin bir diğer tarafı karşı çıktı, *onlar senin halkın değil. Evalyn teyze, Ren, Forrest ve Fundalı Oyuk sakinleri senin halkın.* Annesi de onun için bunu mu isterdi diye düşündü. Söğüt kolyesine hafifçe dokundu. Annesinin son sözleri: *Bir gün sen de savaşmak zorunda kalacaksın.* Bu cümle aklından çıkmıyordu. Evalyn, Yüce Kral’la ve güce açlığıyla savaşmasının kaderinde yazdığını söylemişti ama belki de annesi onun sadece kötülüğe karşı harp etmesini istiyordu. Ne var ki Zifir Büyücü onun yüzünden geri dönerse bu tüm özgürlüğün, hayatın sonu anlamına gelirdi, hem de sadece Palenor için değil, bütün Adalon kıtası için. Hiç sadece Zifir Büyücü hayattayken büyüyor, temiz toprağa hastalık bulaştırıyordu. Bu hastalık insanlara da bulaşıyordu. Büyücü’nün geri dönmesine müsaade edilirse her yere bulaşabilirdi.

Piper konuşmaya devam edince Layala birazcık şaşırdı. “Tenebris’in anne babana neler yaptığını biliyor ve acını anlıyorum. Zalim, berbat bir hükümdardı. Senin ve Thane’in omuzlarına yüklenen sorumluluğun da farkındayım. Solguna dönmek, onunla evlenmekten çok daha beter olur. Bunu kavraman lazım. Lüks içinde yaşayabilirsin, sadece Thane’in hayatının

bir parçası olmasını kabul edeceksin. Ondan hoşlanmadığını biliyorum ama en azından kendin için onunla evlenmelisin.”

Layala parmaklarını saçlarının arasından geçirdi, usul usul başını aşağı yukarı salladı. “O raddeye geldiğinde evleneceğim. Zaten dolunayı beklememiz gerek, yani daha vaktimiz var.”

Piper gözlerini kıstı. “Dolunay mı?”

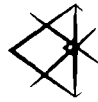
“Thane eş bağı büyüsünün bir şartının da dolunay varken evlenmemiz olduğunu söyledi.” Omuz silkti. “Belki de sihir, Ay’ın gücüne ihtiyaç duyuyordur. Rün sihrinden pek anlamam.” Dağlardaki büyücü ejderkadından bahsetmek de geçti aklından ama bunu kendine saklamayı tercih etti. Ne kadar az kişi bilirse o kadar iyiydi. Thane’i gitmeye ikna edemezse Piper’ın gözetleyici bakışlarından kaçmak zorunda kalacaktı. Herkesin dikkatinin dağılacağı festivalin son akşamı kaçmak için en uygun zaman olabilirdi.

Bir süre istemsizce kolunu ovuşturan Piper düşüncelere dalmış gibi yere boş boş baktıktan sonra, “Akşamki yemeğe ve tabii Thane müsaade ederse oyunlara hazırlanman için odana dönmemiz gerek,” dedi.

“Oyun mu?” Layala, Piper’ın tavrındaki bu ani değişimin nedenini merak etse de bir şey sormadan onu takip etti.

“Evet, Yaz Gün Dönümü’nden önceki akşam Palenor’un her yerinden gelen elfler meydan okumalara, oyunlara katılırlar.”

“Kulağa eğlenceli geliyor.”

Banyodan sonra Pearl, Layala’nın uzun saçlarını taradı, bu esnada da Reina dolabı karıştırmaya başladı. Tif diğer “kazuletler” etraftayken ortaya çıkmaya cesaret edemiyordu hâlâ, oysa Layala onu koruyacağına söz vermişti. Cincüce yatağın tepesindeki sar-

maşıkların arasında minik bir kovuk bulmuş, onlar geldiğinde oraya gizleniyordu. “Yarınki Yaz Festivali için size mükemmel bir gece elbisesi bulmalıyız. Böyle yanık turuncu renginde bir şeyler canlanıyor gözümde, ince ipli, tiril tiril. Kraliçe ve Prenses genellikle sarı giyerler, sizi onlardan ayıştırmayı istiyoruz.”

Evet, istiyoruz, diye düşündü Layala. “Bu akşam yemeğe katılacaklar mı?”

“Öyle sanıyorum,” diye karşılık verdi Pearl. “Prenses sizinle buluşmayı da istedi. Sizi biraz daha yakından tanımayı arzu ediyor.”

“Aman ne sevindim,” diye mırıldandı Layala.

“Tanıdıkça Prenses Talon’la anlaşırsınız aslında,” diye bağırdı Reina dolabın içinden.

Pearl uçlarına lavanta kokulu bir yağ sürdüğü saçlarını tepesinde bol bir topuz yaptı. Layala’nın dudaklarına gül kurusu bir boya sürdü ama onun dışında tamamen doğaldı. Reina akşamki oyunlar için mor renkli, etekleri yerlere kadar inen ve kemeri mücevherlerle süslenmiş elbiseye girmesine yardım etti.

“Göz alıcısınız,” dedi Reina, elini göğsüne götürmüştü.

Layala samimiyetle gülümsedi. “Teşekkür ederim, Reina.”

Pearl kirli çarşafları topladı. “Sizi rahat bırakalım. Bir saate kalmadan birileri sizi almaya gelecektir.”

Bir saate kalmadan mı? Odasında oturup başkalarını beklemekten sıkılmaya başlamıştı. İki hizmetçi odadan çıktı. Layala bir an için yatağın ucuna oturdu, sonra da hizmetçilerin giriş kapısına gözlerini çevirdi. Tek başına etrafı keşfetmek iyi olabilirdi. Görmediği bir dolu yer vardı ama içten içe asıl yapmak istediği şey Thane’i bulmaktı.

Duvardaki rafı çekmesiyle kapı rahatça açıldı, o da içeri girdi. Soğuk bir esinti duvardaki bir çatlaktan içeri süzülüyordu. Sessizce odalara açılan kapıların yanından geçti, herhangi bir hizmetçiye rastlamamayı umuyordu. Odaların çoğu sessizdi ve görünüşe göre boşlardı. Bazı tok sesler duyunca birinin önünde

duraksadı ama sesin kime ait olduğunu anlayamadı, zaten ilginç bir şeyden de bahsetmiyorlardı. Merdivenden aşağı inince ana kata geldi; çerçevesi altın rengine boyanmış kayda değer bir kapının önünde durdu. Nereye açıldığının merakıyla kapıyı yavaşça yana doğru kaydırды ve başını içeri uzattı. Önünde odayı görmesini engelleyen mavi duvar halıları asılıydı.

“Benim krallığıma, benim kaleme gelip beni herhangi bir suçla itham etmek bilgece bir davranış değil.” Thane’in sesiydi bu. Tok, yankılanan ve hükümler. Her nasılsa hem bıkmış gibi hem de karşısındaki kişinin infazını emredecekmiş gibi konuşuyordu.

Merakı iyiden iyiye körüklenen Layala odaya girdi, yavaş fakat derin soluklar aldı, kadife duvar halısını kenarından tuttu ve cesaretini toplayıp içeriye kaçamak bir bakış attı. Salon kelimenin tam anlamıyla kocamandı. Yukarılarda beyaz taştan kemerler uzanıyordu. Salonun ortasına serilmiş uzun halının iki tarafında bulunan devasa pencerelerden içeriye dalga dalga güneş ışığı süzülüyordu. Mauna elle oyulmuş süslemelerle bezeli iki geniş kapı kapalıydı. Tahta çıkan uzun basamakların önüne taştan bir sunak konmuştu, çocuklar sihirleri var mı diye buraya yerleştirilip sınanmak zorundaydı. Bir zamanlar o da burada sınanmıştı. Gözleri, açık gri renkli taş basamaklarda kan lekeleri aradı. Anne babasının ömürleri tam da bu salonda erkenden nihayete ermişti; onların son anlarını, ne kadar korkmuş olabileceklerini düşündükçe yüreği kederle kabarıyordu.

En sonunda bakışlarını Thane’e çevirdi, babasının onun ailesinin infazını emrederken oturduğu tahttaydı... ya da öyle miydi? Tablolarda betimlendiği gibi beyaz değildi. Tek parça, parlak siyah taştandı. İki insanın oturabileceği kadar genişti ama Thane her nasılsa onu olduğu gibi kaplıyordu. Bacaklarını iki yana açmış, rahat rahat oturuyordu, kolçağa koyduğu dirseğine yaslanmıştı. *Ukala domuz*, diye düşündü Layala ve istemeden gülümsedi.

Calladira'dakilerle bir örnek yeşil ve kahverengili kıyafetler giymiş üç elfe yukarıdan bakıyordu. Dizlerine kadar uzanan kumaş çizimleri vardı. Layala yerinde gergin gergin kıpırdandı. Burada hiç muhafız yoktu. Thane, yani Yüce Kral, muhtemel üç düşmanla baş başaydı.

“Sizin ve müstakbel eşinizin, dört elfimizin öldürüldüğü yerde görüldüğüne dair tanıklar mevcut. Eşiniz devriye bölgemizde sihir kullanmış, hayatta kalanlardan birini ağır yaralamış,” dedi ortadaki elf. “Bu bir itham değil. Topraklarımıza adım atmanız için sizi ihtar ediyoruz. Athayelleri orada istemiyoruz. Lordumuz da artık sizinle görüşmeyi istemiyor.”

Layala, orman elfinin Thane’le konuşma şeklinden ötürü gerilmişti; ses tonu iyi karşılanamayacak kadar sertti. Thane ne yapacaktı şimdi?

“Bu kadar mı?”

Layala yine hafiften gülümsedi. Thane hiç ama hiç etkilanmemişti, sanki bunu bekliyordu. Yine de Layala bu çatlağın suçlusunun kendisi olduğunu düşünmeden edemedi.

Üç orman elfi birbirlerine baktılar. Yine ortadaki boğazını temizleyip konuştu ama şimdi kekeliyordu. “E-eğer siz ya da müstakbel...”

“Eğer biz ne?” Thane biraz daha doğrulmuş, sağ elinin parmaklarını kapamaya başlamıştı. Elf boğazını ovuşturdu, aniden nefes nefese kalmıştı. Ağzı açık, teniyse anbean kızarmaktaydı. Thane bir şekilde onu boğuyor muydu?

“Majesteleri, bağışlayın,” diye yalvardı sağdaki elf. “Onu öldürüyorsunuz.”

“Eğer biz ne?” diye sordu Thane yine. “Tam duyamadım da.”

Elf boğuluyor, hırıltılı sesler çıkararak soluk almaya çalışıyordu. Bu birçok açıdan rahatsız ediciydi ama en kötü yanı soluk borusunu hiçbir şeyin sıkılamasıydı. Thane adamın boğazını eliyle kavramış değildi. Metrelerce uzağındaydı.

“Majesteleri, yalvarırım itidalli davranın,” dedi diğer elf nazikçe.

Thane elini hızlıca salladı ve boğulan elf derin bir nefes alarak elleriyle dizlerinin üzerine çöktü. “Herhangi biriniz geri alamayacağınız tehditler savurmadan önce,” diyerek ayağa kalktı ve o anda sanki odadaki bütün hava çekildi ve yerine omuzlarına baskı yapan bir ağırlık çöktü. “Kiminle konuştuğunuzu hatırlasanız iyi edersiniz. Canımın istediği yere canımın istediği kimseyle giderim, beni durdurmak için yapabileceğiniz hiçbir şey yok. Sanırım demek istediğimi yeterince açık ifade edememişim. Lorduna git söyle, eşimi tehdit etmeye kalkarsa yatağının ucuna gölge gibi çökeceğimi bilsin. Gözlerinin görüp görebileceği son şey olurum.” Üç elf donakalmış vaziyette öylece dikiliyorlardı. “Hadi, söyleyeceğiniz başka bir şey var mı?”

Layala’yı korurken böylesine haşın davranması Layala’nın nabzını hızlandırmıştı. Önceden bu hâli onu korkuturdu. Şimdiyse... gazabın ona yakıştığını düşünüyordu.

Üç elf de suspus olmuştu.

“Ben de öyle düşünmüştüm. Çıkın.”

Üçlü hiç tereddüt etmeden döndü, yürümelerine rağmen koşmalar daha iyiydi. Ağır maun kapılar hızla açıldı ve arkalarından usulca kapandı.

Thane’in dikkati Layala’nın durduğu yere kayınca kız duvar halısının ardına çömeldi. Nefesini tutmuş, adamın onu gözetlerken yakalamadığını umuyordu. Gizlice dinlediği için yaramazlık yapmış gibi hissediyordu, oysa açık açık yanlış hiçbir şey yapmamıştı. Yavaş adımlarla hizmetçi girişine yaklaştı.

Sıcak bir el bileğini yakalayınca hayretle nefesi kesildi. Daha görmeden kim olduğunu biliyordu. Sanki özünü hissediyordu. Thane onu omzundan tuttu ve alev alev gözlerini onunkilere dikebilmek için Layala’yı kendine çevirip duvara dayadı. “Bizim casusu odasında tutmak için hizmetçi girişinin önüne de muhafız koydurmam gerekecek belli ki.”

Göğsü hızla inip kalkan Layala, Thane'in elini belinden uzaklaştırdı. Temasının sıcaklığı etkisini her nedense gerekenden fazla sürdürdü. "Casusluk etmiyordum, hem mahkûm olmadığımı söylemiştin. Şimdi de odamda kilitli mi kalmam gerekiyor?"

"Yanında *refakatçi* varsa istediğin yere gidebilirsin."

"Kimseye zarar vermem. Yemin ederim."

Thane, Layala'nın dediğini duymazdan geldi ve "Casusluk etmiyorsan ne diye gölgeler içinde gizli gizli dolanıyorsun?" diye sordu.

"*Gizli gizli* dolanmıyordum. Bataklıktan çıkmış bir hayvanmışım gibi konuşuyorsun." Thane gülerken Layala devam etti. "Seni arıyordum. Neredeydin? Dört gün geçti, seni ne gördüm ne de haber yolladın."

Bir an için Thane'in gözleri parladı. "Beni özleyeceğin aklıma gelmedi."

"Özlemedim."

"Tabii tabii, öyledir. Benimle olmak için kıvrandığını hissediyordum. Özellikle de geceleri."

Layala kızardı. "Kendi duygularınla benimkileri karıştırıyorsun... O elfleri öldürüp ortadan kayboldun, ne haltlar döndüğünü merak ediyorum." Layala sihrini gösterme riskini göze almış, onu korumak için yıllar sonra ilk defa kullanmıştı. Thane infaza başvurmuş, sırf onu korumak için orman elfleriyle muhtemel bir çatışma çıkmasına neden olmuştu. Bir anlamda o anda birbirlerine bağlanmışlardı. Hayatları birbirininkine resmen bağlıydı; bu düşünce Thane'i ve güvenliğini düşünmemeyi onun için imkânsız kılıyordu. Üstelik hisleri de değişmişti – artık eskisi kadar sert değildi, en azından Layala adına böyleydi, hem de ona gözü kapalı güvenmemesine rağmen. Thane ondan kaçınıyorsa bunun sebebi bağı koparmak istememesiydi.

Thane sırtıttı, geriledi ve arkasındaki büyük salonu işaret etti. "Şu ölü elfler yüzünden epey meşguldüm. Her daim Pale-

nor'u savunmam gerçeken bir tehdit var. Yakınında durup canını sıkmadığım için memnun olursun sanmıştım."

Layala dudaklarını birbirine bastırdı. "Sana karşı hamle yapacaklar mı?"

Thane omuz silkti. "Sanmam. Fakat yapabilirler de, neticede yeni, genç Yüce Kral vasfıyla beni sınayabilirler."

"Fakat şu temsilcilerin senden korktuğu aşikârdı."

"Onların lordları da genç. Rakiplerimden biri olduğu da söylenebilir. İki yıl önce muharebe alanında babasını öldürdüm. Ödeşmek için fırsat kolluyor."

"Evet, duydum. Adamı öldürdüğünü yani. Ama kızlarını da öldürmüşsün."

Thane gözlerini kıstı. "Kızlarına asla dokunmadım. Dişilerin canını almam. Hem bildiğim kadarıyla ikisi de sapasağlam hayatlarına devam ediyorlar. Farkında olduğun üzere hakkımdaki rivayetlerin çoğu yalan. Bunu şimdiye kadar anlamamı umuyordum, yoksa aldığım her candan sonra tenime kesik attığıma ve her nedense Yaradan adına genç kızları kurban ettiğime de mi inanıyorsun?"

Nasıl... "Sana bundan hiç bahsetmemiştim."

"Kulaklarım çok keskindir, canım."

Layala'nın yanakları kızardı. Thane'i birden fazla kere yarı çıplak görmüştü ve teninin kusursuzluğunu gayet iyi biliyordu. Tek yarası yoktu. "Ben... hayır, o şeylere inanmıyorum." Sessizce boğazını temizleyip çenesini yukarı kaldırdı. "Şu Lord Brunard ne yapacak? Senden korkuyor mu?" Kendisi Thane'in düşmanı olsa korkardı. Gözleri adamın başının üstüne gitti. Tacının kara buklelerinin üzerinde hafif yamuk duruşu sinirini bozuyordu.

"Korkması gerektiği kadar korkuyor, ne az ne de fazla. Zayıf biri değildir, hem de kelimenin tam anlamıyla."

Kendini daha fazla tutamayan Layala uzanıp gümüş tacı düzeltti. Thane bir iki kere şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı.

"Yanuktu," dedi Layala, elini arkasına götürerek. "Ne diyoruz, şu dağlar..."

O anda salonun kapısı pat diye açıldı ve Piper panik içinde salona daldı. "Thane! Kaybolmuş, kayıp..." Sonra durdu, duvar halılarının kısmen sakladığı ikiliye bakakaldı.

Thane ellerini arkasında kavuşturarak öne çıktı. "Hemen yanımda."

Layala onun peşinden giderken Piper'a hafifçe el salladı. Muhafız ise Layala'ya kaşlarını çatmış, dik dik bakıyordu. "Beni beceriksiz gösteriyorsun."

"Sorun değil, Piper." Thane salına salına tahtına gitti. Layala onun her adımını izledi, hareketlerindeki zarafetin karşısında hayrete düşmüştü. İnsanların yanında o kadar uzun vakit geçirmişti ki sadece duruşlarındaki farkın bile ayırdına varamamıştı. Thane oturduktan sonra ayağıyla yerde yavaş ama istikrarlı bir ritim tutturdu. "Birazdan yemeğe ineceğim. Neyin peşindeysen o zaman konuşabiliriz."

"Bence şimdi de gayet uygun bir zaman. Sen buradasın. Ben buradayım." Layala eve dönebilmesi için kuzeye doğru çıkacağı yolculukta ona yardım edip etmeyeceğini öğrenmek uğruna zaten uzun süre beklemişti. Yoksa firar etmesi ve işi yalnız başına halletmesi gerekecekti. Thane ne derse desin, Layala tek başına yola çıkmasına müsaade etmeyeceğini biliyordu.

Thane dudaklarında hınzırca bir gülümsemeye oturduğu yerde biraz daha doğruldu. "Bir görüşmem daha var. Toplantılarımın çoğunu seni alıp getirmek için ertelemek zorunda kaldım."

Layala göz devirmemek için kendini zor tuttu. *Beni alıp getirmek mi?* Sanki onun yanına kendi isteğiyle, seve seve gelmiş gibi konuşuyordu. "Yemek meselesine gelince... Dışarı çıkmayı tercih ederim. Günlerdir kalede mahsurum, hem bu akşam Yaz Gün Dönümü öncesi oyunlar oynanacak diye duydum."

"Oyunları seyretmek mi istiyorsun?"

“İstiyorum.” Ailesiyle masaya oturmaktan ya da etrafta sıratsız Piper’la dolaşmaktan iyiydi.

“Pekâlâ. Oyunlara gideriz. İşim bittiğinde gelir, alırım seni.” Kanatlı kapı bir çift muhafız tarafından açıldı ve içeriye gayet insan tipli beş adam girdi. Piper başıyla çıkışı gösterdi. “Hadi.”

Layala göğüs kısmında Svenarum arması bulunan hafif zırhlı adamlara baktıktan sonra Piper’ın peşinden çıktı. “Ne diye buraya gelmişler?” Her ne kadar Kral’ı ya da asillerden birini hiç görmese de bütün hayatını geçirdiği yer olduğu için Svenarum’la gurur duyar, oraya bağlılık hissederdi.

“Adalon’daki her hükümdar, Thane yeni Yüce Kral olduğu için onunla görüşmek üzere elçiler yollayacak. Hem saygıdan hem de Tenebris’ten farklı mı değil mi anlamak için. Thane babasının diğer halklara yaptığı hataları telafi etmeyi umuyor.”

Layala son defa arkasına baktı. Thane suratında kocaman bir gülümsemeyle oturuyordu, sonra eski bir dostu karşılayacakmış gibi basamaklardan aşağı indi. Calladiralı elfler ve insanlarla görüşürken takındığı tavrın değişikliği... ilginçti. Layala, Piper’a döndüğünde muhafızlar kapıları kapadılar. “Oyunlara gitmek için Thane’i beklemek zorunda mıyız? Sıkıldım.”

“Thane ne dediyse o,” diye cevap verdi Piper.

“Peki, sana söylenen her şeyi yapar mısın?”

Piper ona yan yan baktı. “Söyleyen kişi Kralımsa evet.”

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Krallar Salonu'ndan çıkıp bir köşeyi döndüklerinde, Günişığı'nı onları bekler gibi duvara yaslanmış hâlde buldular; ağırlığının büyük bir kısmını bacakları sırtlandığına göre iyileşmiş olmalıydı. Layala'nın ona lakabını taktığı günkü gibi ıslıl ıslıl gözleriyle kocaman gülümsüyordu. "İyi akşamlar, hanımlar. Temiz çalışıyorsun, Layala."

"Teşekkür ederim. Bacağının düzeldiğine sevindim," dedi Layala.

Günişığı yaslandığı yerden uzaklaştı. "Gezintinizi bölmekten hiç haz etmesem de Prenses Talon seninle oturma odalarından birinde görüşmeyi arzu ediyor."

Layala içinden homurdandı. "Galiba yapacak daha iyi bir şeyim yok."

Bir an için tereddüt etti, sonra Günişığı'nın arkasından koridorda ilerledi. Yol boyunca yaklaşan festivalden bahsettiler fakat Günişığı, Layala'yı şaşırtarak ne Thane'in adını andı ne de Layala'yı onunla evlenmeye ikna etmeye çalıştı. Sıradan şeylerden bahsetmek Layala'ya iyi gelmişti. Yemeyi umdukları tatlılar ya da dinlemek istedikleri şarkılar mesela. Layala elf şarkılarını pek bilmiyordu ama güneş batarken gün dönümü dansını yapacak olan elfleri izlemeyi iple çekiyordu. Keşke birkaç şarkı bilseydi, o zaman aralarına katılabilirdi.

Günişığı salonun kapısını açınca eğilerek selam verdi ve Piper'la birlikte oradan uzaklaştı. Layala içeri girince Talon'un

elinde bir şarap kadchiyle bağdaş kurmuş vaziyette oturduğunu gördü. Prenses ayağa kalkıp gülümsedi. “Ah, müstakbel kız kardeşim. Geçen günkü yemekte annemle davranış şeklimizden ötürü özür dilerim. O zamandan beri görüşemedik ama ben hatamı anladım.”

Kızın özür dileyişinde Layala'nın canını sıkan, rahatsız edici, samimiyetsiz bir hava vardı.. Bu *kardeş* lafı da nereden çıkmıştı? “Peki, teşekkür ederim.”

“Düğün hazırlıklarına yardım etmek isterim. Annem her şeyi kendi başına halletmek istiyor ama ben seni de dâhil etmemiz gerektiğini söyledim.” Kadehinin içindekini biraz çevirdi, ardından bir yudum içti.

Layala tek kaşını kaldırarak buz gibi bir ifade takındı. “Ne kadar da düşüncelisin.”

“Bunları daha sonra konuşuruz. Önce seni tanımak istiyorum. Kız kıza.” Kara buklelerini omzundan geriye attı. “Mesela daha önce biriyle öpüştün mü hiç? Enstrüman çalar mısın? Böyle şeyler.” Yeşil gözleri bir an pırıldar gibi oldu. “Abim sana karşı bir hamlede bulundu mu, anlatabildim mi, romantik açıdan yani?”

Teknik açıdan bakılırsa, Thane'i bıçaklamaya kalkıştığında dolgun dudaklarına yapışarak ilk hamleyi yapan kendisi olmuştu ama şimdi bu ayrımları yapmaya hiç gerek yoktu. “Bir hedefi yüz metre uzaktan okla vurabilirim. Bıçak savurmayı da severim, kavga etmeyi ve bira içmeyi de. Bu kadarı yeterince ‘kız kıza’ muhabbet sayılır mı?”

Talon ağız dolusu şarabı kadehine geri püskürttü ve yanındaki masadan bir mendil aldı. Ağzını sildikten sonra, “*Eğlenmek* için kavga mı ediyorsun?” dedi. “Ben sadece erkeklerin böyle şeyler yaptığını sanıyordum.”

Layala az kalsın gülecekti ama kendini tutmayı bildi. “Bazen. Ama aslında bunları eğlenmek için yapmıyorum. İdman yaparak yeteneklerimi bileyip dayanıklılığımı artırıyorum.” Kısa

zaman içinde halletmesi gereken bir şeydi bu. Thane'i öldürme teşebbüsü sırasındaki boğuşmaları sayılmazsa son idmanının üzerinden iki hafta geçmişti.

"Anneme bunların hiçbirinden bahsetme. Zaten barbarın teki olduğunu, hanımlık dersleri alman gerektiğini düşünüyor. Ama babam, o seni severdi işte. Keşke burada olsaydı." İkinci bir kadehle şarap şişesinin olduğu masayı işaret etti. "İçer miydin?"

Tenebris'in adının geçmesi bile gözünü öfke bürümesine yeten Layala kadehi alıp kırmızı şaraptan doldurdu. Talon'a, Tenebris'in onu sevmeyeceğini çünkü kalbine hançer saplayacağını söylemek istedi ama onun yerine şarabını yudumladı. Birazcık tatlıydı, kadifemsi ve meyvemsiydi. "Peki ya sen?"

Kız, Layala'nın sormasını bekliyormuş gibi gülümsedi. "Flüt çalmayı severim. Arkadaşlarım epey cana yakındır, yakında onlarla tanışırsın. Bahçeleri gezer, en sevdiğimiz çiçekleri toplar, erkekler hakkında konuşuruz. Çikolataya bayılırım," dedi ve dudaklarını yaladı. "Sence hangisi daha çekici? Fennan mı, yoksa Aldrich mi?"

"Aldrich?"

"Thane'in arkadaşı, özel muhafızı. Buraya gelirken sana eşlik eden."

"Ah." *Günüşiği*. Layala omuz silkti. "Şey, ikisi de çekiciler. Birinden birini tercih ettiğimi söyleyemem."

"Güzel cevap. Birini seçseydin abim kıskançlıktan aklını kaybederdi. Bakire misin peki?"

Bu da neydi böyle? Sınava mı tabi tutuluyordu? Talon bu yüzden mi onunla görüşmeyi istemişti? "Bence o kadarı seni hiç ilgilendirmez."

"Yani değilsin."

Layala kaşını kaldırdı. "Sen?"

"Tabii ki bakireyim. Ben asil bir leydiyim." Sırıttı. "Kocamı beklemek öyle keyifli ki, artık her kimse."

"Şaka yapıyorsun."

“Buradaki herkesin bildiği kadarıyla yavru bir kuzu kadar masumum.”

Prenses ister bakire olsun ister olmasın masumiyetle uzak-
tan yakından alakası yoktu. “Erkekler hiçbir bedel ödemededen
aklına eseni yaparken kadınların bekaretinin ya da bakire ol-
mamasının onları mahvetmek için kullanılmasını sinir bozucu
bulmuyor musun?”

Talon şarabını yudumladı. “Senden hoşlandım. Ama er-
keklerin tamamı akıllarına eseni yapmaz. Bazısı güzel eşlerini
bekler, âşık olup evlenecekleri hanımları. En azından ben öyle
duydum.”

“Belki de öyledir ama sayıları epey az olmalı.”

İkisi de bir an için konuşmadılar. Talon, Layala’nın omzun-
daki doğum lekesine dik dik bakıyordu. “Biliyor musun, babam
hepimizi kurtarabileceğine inanıyordu. Ben de inanıyorum.”

“Peki nasıl yapacaktım bunu?” dedi Layala ağır ağır.
“Beni bulmak için olmayacak yöntemlere başvurduğuna göre
babanın bir fikri olmalı. Hatta bence bir planı vardı.” Thane,
Tenebris’in onu solgunlara vermeyi planladığını söylediğinde
Layala ona inanmıştı ama Talon’un niyetini, kızın hangi tarafta
durduğunu anlamak istiyordu.

“Hepimizin iyiliği içindi.” Talon dudaklarını yaladı, ardından
bir an için pencereden dışarı baktı. “Thane’in seni babamızın
ölümünden yalnızca birkaç hafta sonra bulması bence tesa-
düf değildi. Sanki en başından beri yerini biliyordu. Sanki...”
Pencerenin pervazı bir anda ilginç bir hâl almış gibi gözlerini
oraya dikti.

“Sanki ne?”

Prenses kaşlarını çatarak, “Seninle önceden iletişime geçmiş
miydi?” diye sordu.

Layala bu soru karşısında yüzünü buruşturdu. “Kesinlikle
hayır. Beni evimden kaçırmadan önce nerede yaşadığımı bil-
diğinden şüpheliyim.” Gerçeği açık etmemek için sakın dav-

raniyordu. Çok fazla şey söylerse Thane'in arkasını kollamak için mazeret uydurduğunu düşünebilirlerdi.

Talon hafifçe gülümsedi. Bu fikri eğlenceli bulmuş gibiydi. "Seni kaçırmadan mı?"

"Evet, beni zorla arabaya bindirdiler, sonra da buraya kadar sürüklediler," dedi Layala. Şarap kadehini pervaza bırakıp Talon'a meydan okurcasına baktı. "Şimdiyse baban bizi zorla birbirimize bağladığı için burada mahsur kaldım."

"Etkilendim. Güzel mi güzel bir elf kızını, özellikle de müstakbel eşini yuvasından sürükleyerek buraya getirmesi Thane'in karakterine pek uymuyor. Yanlış anlama, abim doğru koşullarda zalim olabilir. Herkes öldürmekte ne kadar yetenekli olduğunu bilir ama söz konusu kadınlar olduğunda içten içe yumuşak davrandığını sanırdım." Duraksadı. "Demek ki yanlışlıyormuşum."

Layala bu lafın ardından şarabından koca bir yudum aldı. *Bundan mı etkilenmişti yani?* "Hazır abinden bahsetmişken. Baban benim gücümün hepimizi kurtaracağını neye dayanarak düşünüyordu? Thane bilmiyor ya da bana söylemiyor. Açıkçası rün sihrinden anlamam, Hiç'i de nasıl yok edebileceğime dair en ufak bir fikrim yok."

Talon parmağını kadehe hafifçe vurarak gülümsedi. "Eh, babam da tam anlamıyla bilmiyordu, sadece inanıyordu. İçimden bir ses kısa süre sonra çözümü bulacağını söylüyor. Palenor halkı senin gelişin için dualar ediyordu. Sihrimiz geri dönsün diye."

Layala az kalsın burnundan gülecekti. "Bana bir nevi tanrıçaymışım gibi davranıyorsunuz." Rahatsız olmuş gibi yerinde kıpırdandı. "Benimle alakalı cümlelerde inanç ve dua gibi kelimeler kullanıyorsunuz. Maalesef beni gözünüzde fazla büyütüyorsunuz."

"Dua ettiğimiz sen değilsin ama cevap sensin. Sen araçsın."

Layala kendisinden bir araç olarak bahsedilmesinden hoşlanmadı ama bunu bir hakaret olarak da algılamadı. Yine de

ELF KRALIÇESİ'NE İTAAT EDECEKSİNİZ

karşısındaki kişi anne babasını öldüren kralın kızıydı ve tabii ki kendi babasının tarafını tutacaktı. “Ne demek bu?”

Prenses kıkırdadı. Belki de şarabı fazla kaçırmıştı. “Bir yolunu bulacağımı düşünüyorum sadece, o kadar.” Talon kapıya doğru neredeyse seke seke gitti. “Hadi oyunlara gidelim. Belki ben de kendime bir koca bulurum.” Sonra arkasına dönüp Layala’ya göz kırptı.

Thane haklıydı. Layala elf prensesin odadan hoplaya zıplaya çıkışını izledi. Talon güvenilmezdi.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Dışarıda Layala'yı bekleyen kimse yoktu. Ne Piper, ne Güneş, ne de Fennan. Bu Layala'ya tuhaf geldi ama Talon'un yanında yürümeye devam etti. Sadece bir an duraksadı; Thane dışarı çıkmamasını söylemişti ama nasıl bir sorun çıkabilirdi ki? Gördüğü kadarıyla her köşe başında bir muhafız vardı.

Talon oyunların önceki yıllarda ne kadar eğlenceli geçtiğini, her seferinde ne kadar çok yabancı asilin geldiğini anlata anlata bitiremiyordu. Prenses geçen seneki kutlamalarda gizli gizli öpüştüğü ama ismini öğrenemediği bir adamı bulmayı iple çekiyordu.

Birçok muhafızın beklediği bir çardağa adım attılar. Muhafızlar onlar geçerken yerlere kadar eğilip selamladılar. Tırabzanları ince ince işlenmiş, uzun, taştan merdivenler aşağıda bekleyen kalabalığa ve oyunların keşmekeşine iniyordu. Çimenlerden, uzak tepelerdeki ağaçlara kadar her şey o kadar yeşildi ki. Ne güzeldi. Az ilerideki gölette süzülen siyahlı beyazlı zarif kuğular ortamın havasına hava katıyordu. Tam merdivenden inceklerdi ki arkalarından tok bir ses geldi. "Beni beklemeni söylediğimi sanıyordum."

Talon ile Layala aynı anda döndüklerinde karşılarında kollarını kavuşturmuş Thane'i buldular; omzuyla kapının çerçevesine yaslanmıştı. Talon göz devirdi, sonra elini kaldırıp deli gibi salladı. "Aaa, arkadaşlarım gelmiş. Gitsem iyi olacak."

Layala bıkkınlıkla soluğunu bıraktı ve Thane'e doğru hareketlendi. "Aynen öyle söylemiştin. Ama ben dinlemedim işte."

Thane tek kaşını kaldırdı. "Oyunlara birlikte gidebilelim diye nezaketen sormuştum. Hem Talon ve dedikoducu dostlarından daha iyi bir eşlikçiyimdir." Thane yanına geldi, koluna girdi ve merdivenden aşağı inmeye başladı.

Layala pek de güç kullanmadan kolunu ondan kurtarmaya çalıştı ama muhafızlar dik dik bakınca kıvranmayı bıraktı. "Yaradan aşkına, ne yapıyorsun?"

"Nişanlımın koluna girdim. Gayet açık olduğunu sanıyordum."

"Ne yaptığını biliyorum. Niye yapıyorsun? Biz nişanlı değiliz."

"Tabii ki nişanlıyız, sen istesen istemesen de öyle. Yoksa önünde diz çökmediğim için öfkeli misin?"

"Yapar mıydın? Benim önümde diz çöker miydin?" dedi yavaşça Layala, göz devirmemek için kendini tutarak.

"Senin için mi? Elbette," dedi fısıldadı Thane.

Layala ona kızgınlıkla baktı. "Dağlara gitmek için yola ne zaman çıkacağız?"

Thane boğazını temizledi. "Oyunları seyretmeyi istediğini sanıyordum. Şurada halat çekme müsabakası yapılıyor mesela." Thane solunu işaret etti. Takriben yüz kişilik bir elf grubu toplanmıştı ve bulundukları bölgeden bağırış çığırışlar, hırlamalar yükseliyordu. Layala insan kalabalığının içinde, çamur çukuru üzerinde çekiştirilen kalın halatı gördü. "Ama okçuluk turnuvaları, kılıç müsabakaları, at yarışları ve Vandastu maçları da var. Bir de içki yarışması var sanırım. Annem bunu yasaklamak istiyor çünkü kendi deyimiyle 'iğrenç' bir şeymiş."

"Konuyu kapatmayacağım."

"Söz veriyorum daha sonra konuşacağız."

Neden her şey onun istediği zaman oluyordu? "Peki. Neymiş bu Vandastu?"

Thane sağı tarafta karşı karşıya sıralanmış, göğüslerinin üzerine farklı renklerde kuşaklar geçirmiş takımları işaret etti. Bir takım kırmızı, diğeri yeşildi. “Temelde topu şu iki direğin arasından geçitmeye çalışıyorsun ama topa vurmak için yalnızca sopa kullanabiliyorsun. Topu elinle ya da ayağınla hareket ettiremezsin. Mücadele epey şiddetlenebiliyor. Doğrudan birbirlerini yumruklamalarına izin yok ama dirsek kullanabilir, kalçalarıyla birbirlerini itebilirler.”

“Kadınlar bu oyunlara katılabiliyor mu?” Etrafına göz gezdirdiğinde elbiseleri içinde tavus kuşu misali dolaşıp sağı sola bakınmaktan başka şey yapmayan tek bir kız bulamamıştı.

“Arada sırada bir iki tanesi okçuluk müsabakasına katılır ama sık olan bir şey değil.”

“Peki siz herhangi bir müsabakaya katılıyor musunuz, Yüce Kral?” Layala’nın sesi ironi yüklüydü. Thane’in sıradan halkın arasına karışacak kadar kendini alçaltacağından, çizmelerinin çamurlanma tehlikesini göze alacağından şüpheliydi. “Yoksa bir yerlerde zatıalınıza ayrılmış rahat bir koltuk mu var?”

“Meydan okuyormuşsun gibi hissettim.” Thane usul usul gülümserken kara saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. Tacını takmıyordu artık ve yine saçlarını arkasına atmıştı. “Sevgili nişanlım, gönlünü kazanabilmem için hangi müsabakaya katılmamı arzu eder peki?”

“Gönlüme girebilmen için bir oyun yetmez.” Yine de Layala halat çekiştirenleri işaret etmekten geri durmadı. Thane’in çamura yüzüstü düştüğünü görmek için neler neler vermezdi ama Thane’in kabul etmeyeceğini biliyordu. “Fakat beni güldürmeyi istiyorsan halat çekme oyunu epey eğlenceli olurdu.”

“Daha önce hiç kahkaha attığını duymadım sanırım, o yüzden bu fırsatı kaçıramam, değil mi?” Layala’yı halat çekme müsabakasına doğru yönlendirdi.

Layala şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. “Sahiden yapacak mısın?”

“Meydan okuma karşısında geri adım atmanın mizacıma hiç uymadığını anlayacaksın. Hatta meydan okumaların beni canlandırdığı bile söylenebilir. Bu yüzden senin yanımda bulunmandan bu kadar keyif alıyorum. Ne söyleyeceğini ya da ne yapacağını hiç kestiremiyorum. Beni bıçaklayabilirsin de öpebilirsin de.” Layala’ya dönüp muzipçe göz kırptı.

Layala gözlerini kısarak, “Piç kurusu,” diye mırıldandı. Onu öptüğünü ve bıçakladığını hatırlamanın hiç gereği yoktu şimdi.

Thane, Layala’nın içini hoş eden bir edayla kıkırdadı. Şatafatlı elbiseleri ve saçlarıyla bir araya gelmiş birkaç kadın grubunun yanından geçtiler. Layala her birinin yüzünde kendisine yönelik bir tiksinti gördü ya da hep beraber ekşi bir şeyler yemişlerdi. Kıskançlık, şaşkınlık ve sıkıntı yüklü bakışlarını saklamaya lüzum görmüyorlardı. Birçoğu elini ağzına kapayıp yanındakine fısıldadı ama yeterince sessiz değillerdi.

“Yüce Kral’ın şu yanındaki de kim?” Kızın çikolata kahverengisi saçları, parlak sarı elbisesi içindeki porselen beyazı teniyle taban tabana zıttı.

“Bilmiyorum ama görünüşe göre rakibin çıktı, Vyra,” diye cevap verdi diğeri.

Bir başkası da, “Kral açık açık kimseye kur yapmaz,” dedi.

“Kim olabilir acaba?”

“Daha güzel birini seçer sanıyordum,” dedi bir kız alay edercesine.

“Ve daha zayıf birini. Kızın tatlı düşkünü olduğu belli.”

“Belki de koca memeleri hoşuna gitmiştir.”

Layala şöyle bir kendine baktı. Kendini hiç koca memeli ya da fazla kilolu saymamıştı ama şimdi gördüğü diğer dişi elfler kadar ince değildi. Basenliydi ve hafif kıvrımları vardı. Kolları ve omuzları idman nedeniyle kaslanmıştı ama tüm bunların bir kadın için normal olduğunu düşünüyordu. Bu kadar kırılgan olmak şıklık mı demekti?

Thane ona biraz daha yaklaştı, dudakları kulaklarına değdi ve tüm bedenine bir cereyan yayıldı. "Dinleme onları. Buradaki açık ara en güzel kadın sensin. Hem... Memelerine de bayılıyorum."

Layala Thane'in koluna hafifçe vurdu, herkesin önünde olmasalar daha da sert yapıştırdı. "Onlara bakmaman lazım." Kral'ın ilgisinin öznesi olduğu için kadınlar onu kıskanıyorlardı ama Thane ne derse desin yorumları yine de can yakıcıydı.

Thane güldü. "Bakılmayacak gibi değiller."

"O kadar büyük değiller bile." Memeleri hakkında konuştuklarına inanamıyordu.

Thane önce açık avucuna, sonra da onun memelerine baktı, ardından gözlerini Layala'nın yüzüne çevirdi. "Bence tam doğru ölçüdele."

"Suratına bir yumruk daha indiremeyeceğimi sanıyorsan yanılıyorsun."

Thane kurnaz kurnaz sırttı ve yedi erkeğin toplanıp halat çekmek için beklediği kalabalığa doğru döndü. Adamlar başlarını ona çevirdiler ve kimin geldiğini anlayınca alık alık baktılar. Bazısı eğildi, birçoğu da arkalarından, "Selamlar olsun, majesteleri," dedi. Gelişine şaşmamış gibiydiler.

Kaba saba bir elf Thane'in sırtına şaplak attı. Yüzünde güneş, ay ve yıldız dövmeleri vardı, diğerlerinin yanında bilhassa göze çarpıyordu, örülmüş ateş kızılı saçları da cabasıydı. Koyu kahverengi teni açık mavi gözlerini vurguluyordu. Dizlerine kadar gelen, ellerine bulaşan ve göğsüne sıçrayan çamur çoktan yarıştığını açık ediyordu. "Hanımefendi kim?"

"Bir arkadaş," dedi Thane ve Layala'nın kolunu bırakıp elfin kolunu tuttu. Layala üzerlerine rünler işlenmiş kahverengi deri bilekliklerini sevmiştii. Alışıldık altın ya da gümüşlerden farklıydı. Adam koyu kırmızı tuniğinin kollarını dirseklerine kadar sıyırmış, bilekliklerini ortaya çıkarmıştı.

“Bir arkadaş demek?” Adam onu baştan aşağı süzdü. Layala aksanından nereli olduğunu tam çıkaramadı ama r harflerini biraz yuvarlıyordu. Diğer elfler de tıpkı onun gibi Layala’nın vücuduna bakıyorlardı. Sergilenen özel bir beygirdi âdeta. Kral’la olduğu için mi, yoksa kadınlara dik dik bakmayı sevdikleri için mi onu inceliyorlardı acaba? Layala biraz kıpırdandı, rahatsız olmuştu ama bakışlara karşı çenesini dik tuttu. Erkeklerle idman alanında o kadar vakit geçirdiği için iri kıyım adamların ona bakmasına alışmıştı.

“Yani arkadaşsa, herhâlde şöyle yaparsam kızmazsı...” Elf, Layala’nın poposuna doğru yeltendi ama Thane yılan saldırılarına taş çıkarak bir hızla adamın eline vurdu.

“Bir kere daha aynı şeye teşebbüs edersen o elini kırarım, Leif.” Thane ciddiydi ama fazla da saldırgan değildi. Arkadaşlar mıydı yoksa?

İri kıyım elf kahkaha atarak Thane’in omzunu kavradı. “Güzel kızmış, hakkını vereyim. Yüce Kral’a gayet münasip görünüyor. Kalçası da gebeliğe müsait.”

Layala gözlerini devirdi, incelenmenin nasıl bir his olduğunu anlasın diye adamı tıpkı ona yaptığı gibi baştan ayağa süzdü. “Kralın kıcımlı ellemene engel olduğu için şanslısın, yoksa elinle birlikte burnunu da kırardım.”

Thane sırtarak Layala’ya baktı. Leif ve kahverengi tenli, dövmeli yüzlü diğer erkekler de birbirlerine baktılar, sonra da hep beraber güldüler. “Daha önce bir hanımefendinin ‘kış’ sözcüğünü kullandığını duymamıştım galiba, en azından kerhanelerin dışında,” dedi Leif.

“Bir kadın sana ancak para karşılığı dokunacağı için sık gittiğin bir yer olduğuna eminim.”

Leif kaşlarını çattı, sonra yine kahkaha attı. “Şaka da yaparmış. Kral Thane bu kızla acilen evlen, yoksa ben kapabilirim.”

“Yerinde olsam onu rahat bırakırdım, yoksa sahiden burnun kırılabilir. Kendisinin sağı solu pek belli olmuyor,” dedi

Thane ve siyah üstünün uzun kollarını yukarı sıyırmaya başladı. "Başlayalım artık şu müsabakaya. Batıdan gelen siz ayaktakımı burada olduğum için şansınıza şükredin, yoksa Dynadar'a karşı kesin kaybederdiniz."

"Art arda üç müsabaka kazandık," diye övündü Leif, sonra da Thane'in arkasından ipi kavradı.

Dynadar takımı gülümsüyordu, sanki Kral'ın diğer takıma katılması onları daha da yüreklendirmişti. Thane'in takımının da güveni yerindeydi, ta ki en az iki buçuk metre boyunda, göbekli, üzerine yelek ve kahverengi peştamaldan başka şey giymemiş bir dev çadırın arkasından çıkıp gelene dek. Dev kocaman, yamuk yumuk, sarı dişlerini sergileyerek gülümsedi ve halatın öteki ucunu kavradı. Kalabalıktaki birçok kişi şaşkınlık nidaları koyuverdi ve devasa mahluku işaret ederek mırıldanmaya başladılar. Layala, on üç yaşındayken evlerinin arkasında kalan Kızıltepe Ormanı'nda gezintiye çıktığında bir tane dev görmüştü. O zaman korkmuştu, hatta şimdi bile içinden kasiğine bağlı duran hançerine uzanmak geliyordu. Ne zamandan beri asil elfler böyle alt sınıftan canlılarla aynı ortamda bulunuyorlardı? Hem oyunda yarışmasına izin veriliyor muydu? Thane ve dövmeli yüzlü batılı erkeklerin hepsi güldüler.

"Kazanmak için yanınızda dev mi getirdiniz?" diye alay etti Leif.

"Yepyeni üniformalarına birazcık pislik bulaşacak diye korkuyorlar," diye bağırdı Thane'in tarafından birisi ve kalabalık güldü. Diğer takım lacivertli beyazlı bir örnek temiz üniformalar giymişti. Hatta lacivertten ziyade beyaz sayılırlardı. Kendilerine güveniyorlardı belli ki.

Thane kocaman deve baktı. "Son baktığımda elfler dışında bir ırkın yarışması kurallara aykırıydı ama izin veriyorum." Kalabalığa döndü. "Yarışı iyice ilginçleştiriyor, değil mi?"

"Evet" bağırırları ve kahkahalar Yüce Kral'ın haklı olduğunu kanıtlıyordu. Layala izleyicilerin geri kalanıyla birlikte en ön

sıraya geçti. “Çamurun içine çekilmek istiyorsun herhâlde,” dedi sonra da. Thane’in ön tarafı seçmesine şaşmıştı, kaybederlerse çamur çukuruna ilk o düşecekti.

“Takımımı da beni de küçük görüyorsun, tatlım. En çok da beni.”

Layala, *Keşke konuşmasaydım*, diye düşünerek kollarını göğsünde kavuşturdu. Şimdi herkes yine ona bakıyordu. Ayrıca Thane kelimeyi iyice uzatarak “tatlım” demişse de bu sevgi hitabını kalabalıkta duymayan kalmamıştı.

Leif, Thane’in sırtına hafifçe vurdu. “Majesteleri küçük elf bedenine hapsolmuş bir canavardır.”

Layala’nın yanındaki elf kıkırdadı.

Bu kutlamalarda gösterinin hakkını veriyorlar ciddi, diye düşündü Layala.

“Küçük mü?” Thane arkasına ateş saçan gözlerle baktı. “Bir doksan üç boyunda, yüz kiloluk bir saf kas yığınının küçük mü diyorsun?”

Leif, tek seyirci oymuş gibi Layala’ya baktı. “Övünmeyi de pek sever.”

“Hakkıdır da!” diye bağırdı kalabalıktan biri. “Hepimizin Savaşçı Kralı o.”

Seyircilerin arasında büyük bir tezahürat ve ıslık fırtınası koptu. Layala, Thane’in bu kadar çok sevildiğine niye şaşırdığını bilmiyordu. Ona tapıyorlardı ve Thane berbat bir elf olsa böyle davranmazlardı. Tıpkı selefi olan babası gibi korkuyla hükmetse ona büyük övgüler yağdırmazlardı.

Thane bu sefer yalnızca baş döndürücü gülümsemesini sunmakla yetindi. İki takım da halata sıkı sıkıya asıldı. Arka taraftaki dev kocaman yumruğunu havaya kaldırdı ve öyle bir kükredi ki leş gibi kokan nefesinin rüzgârı metrelerce uzağında durmasına rağmen Layala’ya kadar ulaştı. *İğrenç*.

Kenardaki bir elf ıslık çaldı. Çekişme başlamıştı, iki taraf da homurdanarak halata asıldılar. Layala devin bir çekişinin

Thane ile takımını çamur çukuruna savuracağını düşünmüştü ama... böyle bir şey olmamıştı. İkisi de çekiştirirken yerlerinden bir gıdım kıpırdamamışlardı, zorlandıkça yüzlerini buruştu-
ruyorlardı.

“Daha sert çekin!” diye haykırdı Leif.

Takımın sert çektiği aşikârdı. Şimdiyse konu kimin önce yorulacağıydı. Dev kükredi. Thane’in kollarının ön kısmın-
daki damarlar ve kaslar ortaya çıkmıştı. Bir yandan da sadece dudaklarını oynatarak küfür üstüne küfür yağıdırıyordu. Bu hâli Layala’nın yüzüne bir gülümseme kondurdu. Thane’in çamura yüzüstü çakılmasını her ne kadar çok istese de içten içe onun ve takımının kazanmasını arzulamadan edemiyordu.
Hadi. Hadi, Thane, çek!

Etrafındaki kalabalık bağıyor, tezahürat ediyordu. Onların coşkusuna kapılan Layala da parmaklarını ağzına götürüp tiz bir ıslık çaldı. “Hadi Thane! Canavar olduğunu sanıyordum bir de!” diye bağırdı, sonra çenesini kapadı, bunu sesli söylediğine inanamıyordu. Kendine güldü; ondan bu kadar uzun zaman boyunca nefret ettikten sonra şimdi bu elf kralını yüreklendir-
meye çalışıyordu. Hatta kazanmasını istiyordu.

Derken ivme aniden değişti, sanki Thane’in takımı enerjisi-
sini tekrar kazanmıştı. Thane bir adım geriledi, sonra bir adım daha, takımını da onu takip ediyordu. Devin tarafındakilerin gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Layala, Thane’in ne kadar kuv-
vetli olduğunu onu havaya kaldırışından ve kendisine saldırdığı geceki hâllerinden biliyordu ama gücü iki buçuk metrelik bir deve karşı kazanmalarına yeter miydi? Bu canavarın kilosu iki yüze yakındı herhâlde, bir de üstüne yedi elf daha vardı yanında. Thane ile takımının galip gelmesi imkânsız olmalıydı.

En öndeki beyaz üniformalı elf kalçasına kadar çamura girdi. Sonra diğeri. Dev halatı bırakınca tüm takım çukurun içine üst üste yığıldı ve Thane’in takımı kazandıkları galibiyetin de etkisiyle sırtüstü yere serildi.

Layala güldü ve herkes gibi alkışa katıldı. Thane yerde yarı döndü ve onu kalabalıkta buldu. "Gülüyorsun, söz verdiğin gibi." Layala etraftaki tezahüratlar nedeniyle onun bu sözlerini duymamıştı da dudaklarından okumuştı âdeta.

Elini saçlarının arasından geçirdi. Thane onu güldürmeyi başarmıştı. Layala başını yavaş yavaş iki yana sallayarak ona doğru yöneldi. Yanından sarı bir şey hızla geçti, ayak bileklerine bir şey dolandı ve Layala öne doğru tökezleyip doğrudan çamur çukuruna savruldu. Neredeyse dengesini sağlıyordu ama son anda sırtından itilince yapış yapış çamurun içine elleri ve dizleri üstünde düştü.

Etraftaki kalabalığın fısıltıları ve şaşkınlık nidaları yüzünü utançla kızarttı. Şimdi yuvasında, yani Fundalı Oyuk'ta olsaydı gülebilir, hatta bir çamur savaşı başlatabilirdi ama buradayken böylesi kabul görmezdi. Kalabalığın sessizliği de her şeyi belli ediyordu. Birkaç kıkırdama ve gülüşün ardından şatafatlı mor elbisesi içinde ayağa kalkmaya çabaladı. Başını kaldıracak kadar cesaretini toplayınca, önceden gördüğü kızlardan birinin kollarını göğsünde kavuşturup ukala bir sırıtişla kendisine bakmakta olduğunu gördü. Sarı elbiseli olandı, Vyra.

Çamurda hemen yanına siyah bir çizme bastı ve kocaman, sıcak bir el Layala'nın kolunu kavradı. Başını kaldırınca Thane'i gördü. Thane onu yukarı çekerken üstünden şıp şıp çamurlar damlıyordu. "Ne olduğunu göremedim. İyi misin?" Kalabalıktaki bazılarının aksine Thane gülmüyordu. Hatta onun için utanmış, öfkelenmiş gibiydi.

"Biri sırtımdan itti." Layala kor gibi bakışlarını şu sarı elbiseli neşe yumağına çevirdi.

"Kim?"

"Göremedim." Tamamen yalan sayılmazdı. Gerçekten görmemişti ama kimin yaptığını biliyordu ve bununla daha sonra bizzat ilgilenecekti.

"Özür dilerim. Böyle bir şey yaşanmamalıydı." Herkes onlara bakıp fısıldaşırken Thane onu bir yalağın etrafına toplanmış takımına doğru götürdü.

Layala kollarını suya sokup çamuru akıttı. Leif ona bir havlu uzattı. "Güzelim elbisen mahvolduğu için üzgünüm."

Layala kollarını kuruladı, elbisesindeki çamuru sildi. "Reina ile Pearl benden daha fazla üzülecekler." Leif ile diğerleri kafaları karışmış gibi görünüyorlardı. "Hizmetçilerim."

Thane etraflarındaki kalabalığı inceledi. "Sarı elbiseli kız mı itti seni?"

Nasıl anlamıştı? Layala üzerini havluyla siliyordu. "Neden öyle düşünüyorsun?"

"İçgüdü diyelim."

"İttiyse ne olacak?"

"Kendisiyle ilgilenilecek. Palenor'un müstakbel Kraliçe'sisin sen. Kimse sana dokunamaz. Asla."

Leif kaşlarını kaldırdı. Takımdaki diğer erkekler de Layala'ya âdeta nadide bir mücevhermiş gibi baktılar. "Demek ki *arkadaştan* fazlasıymış," dedi Leif. "Peki ismin de Layala Nurgetiren mi?"

Layala ellerinin arasındaki havluyla oynuyordu. İsmi ve adamın söyleyiş biçimi arasında hiçbir alaka yoktu. Layala başını kaldırıp Leif'in gözlerinin içine baktı. "Öyle."

"Son büyücü," dedi erkeklerden biri, sonra birbirlerine kaçamak bakışlar attılar.

Thane, Leif'i pazusundan kavradı, sonra da diğerlerine baktı. "Etrafa duyurmayın. Şimdilik üzerimize gereksiz bir ilgi alaka çekmek istemiyorum."

"Elbette, efendim," diye mırıldandı gruptakiler art arda.

"Gereksiz derken tehlikeli demek istiyorsun değil mi? Çünkü ölmemi isteyen bir grup insan var. Doğum lekem yüzünden. Piper öyle dedi."

ELF KRALIÇESİ'NE İTAAT EDECEKSİNİZ

Leif ensesini ovuşturdu ve kendisine yapacak daha ilginç başka şeyler buldu. Thane çenesini sıkarken yeşil gözleri onun korkmana gerek yok. Kale topraklarına kimin girmesine izin verilip verilmeyeceğine dair önlemler aldırđım. Fanatiklerle görünen ve onlarla bağlantılı her kim varsa kapıdan girmelerine müsaade edilmeyecek.”

“Korkmuyorum.” Thane’in onu koruyacağını biliyordu. Neticede hayatı buna bağılıydı.

“Gel. Üstümüzü değıştirip yemek yiyelim. Müsabaka acıktırdı. Her ne kadar belli etmesem de bir devle yarışmak kolay değildi.”

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Üstlerini değiştirip yıkandıktan sonra yemek salonuna girdiler ve orada Talon ile arkadaşı Vyra'yı çoktan masaya kurulmuş, güler hâlde buldular. Thane kapı açılmadan önce konuşmalarının bir kısmını duymuştu. Layala'nın çamurdan çıkma çabalarına gülüyorlardı. Ensesindeki tüyler diken diken oldu ama sükûnetini korumalı, istese de büyük bir tepki vermemeliydi. Layala'nın herkes ona bakarken fakat kimse yardım etmek için harekete geçmezken hissettiği utancı kendisinininkiymiş gibi hissetmişti.

Kız kardeşinin kimin tarafında olduğunu bilmiyordu. Talon babalarının Layala'yı Mathekis'e vermeyi istediğini bilip bilmediğine dair hiçbir şey dememişti ama Thane bildiğinden şüpheleniyordu. Tabii ki sofrada konuşurlarken Layala'dan sadece Hiç'i yok edecek bir yöntemmiş gibi bahsetmişlerdi çünkü iyi hükümdarlar halkları için böyle yapardı fakat Thane'in ailesindeki herkesin gerçekten istediği şey bu değildi. Sihir istiyorlardı ve elde etmek için yapmayacakları şey yoktu. Ya Hiç'i yok edeceklerdi –ki Layala orayı yok edebilse bile bunun sihri elflere geri getireceği kesin değildi– ya da bir şekilde Zifir Büyücü'nün tekrar dirilmesine yardım edeceklerdi. Onlar için fark etmezdi. Babası Zifir Büyücü'ye güveniyordu. Thane, annesi ve kız kardeşinden emin değildi.

Thane, ailesinde sihri umursamayan ama büyücü vasfıyla doğan tek kişi oluşundaki ironinin farkındaydı. Neden o se-

çilmişti? Ve bunun üstüne neden Layala'yla bağlanmışlardı? Tüm bunlar Yaradan'ın ya da kadim tanrıların bir planı mıydı – yoksa yazgıları mı böyleydi? Bu sorular yüzünden yıllarca geceleri gözüne uyku girmemişti. Kılıcıyla savaşmaktan, her şeyi eski usul halletmekten memnundu. Başkalarının kıskançlığını gördükçe sihrini nadiren kullanmaya başlamıştı.

“Abi, neden bu kadar asık suratlısın?” Talon kolunu kaldırdı ve otursun diye ona el salladı. Bu sırada kadehine çarpıp neredeyse içkisini dökecekti. Prenses alkollü içkileri hep severdi ama bilhassa Calladira şarabına bayılıyordu. “Boş ver, hiç cevap verme. Suratın hep asık zaten.”

Vyra kıkırdadı, sonra Thane'in gözlerine baktı. Kız on beş yaşından beri onun peşindeydi, şimdi on dokuzundaydı ve eskisinden de fazla çabalıyordu. Thane bir akşam şarabı fazla kaçırdıktan sonra onu öpme hatasına düşmüş, kıza boş bir umut aşılamıştı. *Layala'yı çamurun içine itecek kadar*, diye düşündü şüpheyle. Fakat Layala bir şey demediği, kendisi de olanı görmediği için kızı cezalandırmayacaktı.

Thane vücudunu biraz daha dikleştirdi, dudaklarını tiksindiğini belli edecek şekilde büzdü. “Kardeşim ne kadar cüretkâr, değil mi?”

Layala her şeyin farkında olduğunu belli edercesine gülümseyerek oturdu ve sandalyesini öne itti. Tam ağzını açmış konuşacakken Talon araya girdi. “Ah, aslında bugün eşinle çok güzel sohbet ettik. Yaradan aşkına, kızı arabaya zorla sokup buraya kadar sürüklemen sahiden hiç romantik değil. İlk başta bari bir sorsaydın. Babam hayal kırıklığına uğrardı.”

“Evet, efendim, siz hep büyük jestler yapan biri olmuştunuzdur. En azından söz konusu benken öyleydi.” Vyra cilveli bir gülümseme eşliğinde kirpiklerini kırıştırdı.

Büyük jestler yapan biri mi? Vyra'yı etkilemek için ne zaman ne yapmıştı ki? Kıza sadece nazik davranıyordu, o ise anlaşılan bu tavrını yanlış anlamıştı. Thane sandalyesinde rahat

rahat geriye yaslandı, kardeşi ve Vyra onun canını sıkmasını gibi davranmaya çalışıyordu. Talon onca insan dururken basının mı onun eylemlerinden hayal kırıklığına uğrayacağını düşünmüştü? Tenebris, Fundalı Oyuk'u ateşe verip harabeye çevirir, Layala firar etmesin diye de elleriyle ayaklarını bağlardı. Buraya geldikleri gibi de kaçmayacağından emin olana dek onu odasına kilitlerdi. "Ne diyebilirim ki? Onu buraya getirmeye can atıyordum. Üstelik peşimizde solgunlar vardı."

Talon şarap kadehini hafiften sallayıp kıkırdadı. "Ayyyyy, solgunlar. Titremeye başladım."

Vyra sırttı ve şarabından bir yudum aldı. Layala ikisine de ters ters bakıyordu, en az onun kadar canı sıkılmıştı. Thane, onun şimdiye kadar sessiz kalışına şaşırıyordu.

Kendisi ise burnundan soluyordu. "Neler yapabileceklerine hiç tanıklık etmediniz. Bir tanesini hiç yakından görmediniz, o yüzden istediğiniz kadar gülün ama bu hareketinizle sadece cahil çocuklar olduğunuzu gösteriyorsunuz." Tenebris, şımarık prensesliğinin hakkını vermek istercesine Talon'un üzerine titrerdi. Kız savaşı hiç görmemişti. Tanıdığı elflerin çürüyen cesetlerini görmemiş ya da o berbat koku tüm duyularını işgal etmemişti. Askerlerinin bir solgun tarafından tüketildiğini ya da dostlarından birinin dönüşümünü izlememişti. Bir kılıcın kelleyi gövdesinden ayırdığında ya da kemiği kırdığında çıkan çatırtı sesini hiç duymamıştı.

Kız yaban çiçeklerini resmediyor, kendisi kadar çocuksu arkadaşlarıyla dedikodu yapıyor ve eğlendirmesinin yakışık almayacağı erkeklerin peşinden gidiyordu. Kısa süre önce alavere dalavereyle Fennan'ı yatağına çekmeye çalışmıştı ama neyse ki adamın akliselim yanı galip gelmişti de onu reddetmişti. Sık sık şarabın dozunu kaçırır, sıradan halkla âlem yapmak için kale topraklarından gizlice kaçardı. Anneleri, Talon'un yaptıklarının çoğundan habersizdi. O da dedikodu yapmak ve şarap içmekle meşguldü. Anneleri elflerin, özellikle de kendi çevresindekilerin

hayatlarını mahvetme planları yapmaktan hoşlanırdı. Tuttuğu casuslar arkadaşlarının ya da kocalarının en kirli sırlarını öğrenir, o da bunları kendi lehine kullanırdı.

Thane'in kız kardeşi kadar hür davranma lüksü yoktu. Evet, o da bir iki defa ayakta duramayacak kadar sarhoş olmuştu ama böylesine gamsızlık edemeyeceği kadar çok sorumluluğu vardı. Hem başkalarına sırf kendi eğlencesi adına sefalet çek-tirme düşüncesi bile midesini bulandırıyordu. Böyle saçmalıklar üzerine düşünecek kadar vakti de yoktu tabii, sonuçta savaşa hazırlanıyordu ve halkının temel ihtiyaçlara erişimlerini, gü-vende olmalarını sağlamalıydı.

“Solgunlar kesinlikle gülünecek bir mesele değil,” dedi Layala.

Talon kadehini masaya koydu ve masanın ortasından bir sarımsaklı ekmek aldı. “Abimden hoşlanmamışsın gibi davranıyordun, şimdi de gelmiş onun tarafını tutuyorsun.” Kız ekmekten bir parça koparıp ağzına attı.

“Kendim hariç kimsenin tarafını tutmuyorum. Ama daha önce tek bir solgunla bile karşılaşmadığın ortada,” dedi Layala. Kendi şarap kadehini kaldırıp Thane'in kardeşine meydan okuyan bir bakış attı; tek kaşını kaldırmış, dudağının bir köşesi yukarı kıvrılmıştı. “Ve bu bayağı belli oluyor, Prenses.”

Thane birçok kızın aksine kız kardeşinin karşısında geri basmadığı için Layala'nın suratını avuçlarının arasına alıp onu öpmeyi istedi. Layala'ya ulaşamadan önce bile onu annesinin habis entrikalarından ve kız kardeşinin sivri dilinden sürekli korumak zorunda kalacağından endişeleniyordu. Kardeşinin dişi elfleri aşağılayışına binlerce defa şahitlik etmişti ama kız sonunda dengini bulmuştu.

“Sen karşılaştın mı peki?” dedi Vyra tükürürcesine.

Zalim bir gülümseme. “Tabii ki karşılaştım.”

“Bu konuda övünmezdim.” Talon'un çehresine soğuk bir ifade yerleşti. “Alt sınıftan bir elfsin, üstelik insanlar tarafından yetiştirilmişsin ve bu bayağı *belli* oluyor. Söylediğin şey sadece

benim senden daha üstün olduğumu kanıtlıyor. Ben asla bir solgunla karşılaşmak zorunda kalmam.” Yüz ifadesi yumuşadı, âdeta kedi gibi gülümsedi. “Erkekler benim için savaşa gider, benim için çarpışır, çünkü ödül benimdir, anlatabildim mi? Sahici bir leydi. Sihrin olabilir ama seni yalnızca bunun için istiyorlar. Kirli ve lekeli. Bir erkek, hele ki Yüce Kralımız seni asla gerçekten arzulamayacak. Abimin yanında Vyra bulunmalı, sen değil.”

“Talon,” diye çıkıştı Thane. “Özür dile, sonra da burayı terk et.”

Layala elini kaldırdı, hiç etkilenmemişe benziyordu. “Gerek yok. Fakat seninle benim aramdaki fark şu, Talon, ben kendimi müdafaa edebilirim. Kendi adıma savaşabilirim, dahası bir erkeğin beni kurtarmasına ya da arzulamasına ne ihtiyacım var ne de isteğim, böylesi de gayet hoşuma gidiyor.”

Bu sözler Thane’in karnına yumruk yemişe dönmesine neden oldu. Belki de Büyücü Vesstan şu ejderkadını bulmaya gitmeleri gerektiği konusunda haklıydı.

Eşi ve kardeşi birbirlerine dik dik bakıyorlardı: kendi savaşlarında çarpışmaya alışmış bir yalnız kurt ve gururunu merhametsizliğiyle ayakta tutan bir dişi aslan. “Hem erkeklerin arzularını kıyaslamaya girişeceksek,” dedi Layala, “eh, hepsi beni istiyor ama en azından onları eğlendirmem için değil. Yatağını sıcak tutması dışında şımarık, çaresiz bir züppeyi kim neden ister ki?”

Bu bardağı taşıran son damlaydı. Talon ayağa fırladı, kadehini büyük bir süratle Layala’nın suratına savurdu. Thane sihriyle uzandı ve kadehi kırılıp da Layala’nın narin tenini kesmeden önce havada asılı hâlde durdurdu. Layala bariz bir sakinlikle havadaki kadehi kavradı ve şaraptan bir yudum aldı.

Talon ikisine de pis pis baktı ve ardından odayı terk etti, kapıyı öyle sert çarptı ki duvarlar âdeta sarsıldı. Vyra ise başını önüne eğmişti.

“Sen de gidebilirsin, Vyra,” dedi Thane.

Kız hızla ayağa kalkıp Talon'un peşinden gitti. Thane derin bir nefes alıp verdi, gerilmiş kasları gevşedi. Şu noktada kimden özür dilemesi gerektiğini bile bilmiyordu. Tartışmayı Talon başlatmıştı ama ikisi de epey yaralayıcı sözler sarfetmişti. Neyse ki içeri giren hizmetçilerden biri kadehlerini doldurarak dikkatlerini dağıttı.

“Nasıl yaptın? Kadehi nasıl durdurdun?” diye sordu Layala, pürdikkat ona bakıyordu.

“Sihirle.”

Kız yüz ifadesini bozmadı. “Biliyorum ama nasıl?”

Gücünü, Layala'nın kendi sihrini açıklayabileceğinden daha fazla nasıl açıklayabilirdi ki? “Benim sihrim böyle çalışıyor. Maddeyi manipüle edebiliyorum. Mesela hareket hâlindeki şeyleri onları saran havayı dönüştürerek durdurabiliyorum. Suyu kaynatabilir, dondurabilir ya da hareket ettirebilirim. Ateşi kendi isteğime göre bükebilirim ama hiçbir şeyi yoktan var edemem. Ağaçları eğebilir ve oynatabilirim... Büyücü Vesstan vaktimi öğrenmeye harcasam bitkiler yaratabileceğimi, ağaçlar büyütebileceğimi düşünüyor.”

“Talihlisin.” Layala domatesli kızartılmış ekmekten bir ısırık aldı. “Peki, Sederac Dağları'na ne zaman gideceğiz?” diye sordu, Talon'la tartışmalarından hiç ama hiç etkilenmemişti. Kardeşinin söyledikleri hakkında konuşmak istemiyor muydu? Thane, Layala'nın söylediği bazı şeyler hakkında konuşmayı istiyordu, mesela hiçbir erkeğin onu arzulamasını istemediğini söylerken samimi miydi, yoksa gerçekten *ondan* nefret mi ediyordu?

Ona büyücü kadını bulmak hakkında bir şeyler sormak niyetindeydi ama Yaz Gün Dönümü'nde yapılacak muharebe ve festival için hazırlanmaktan vakit bulamamıştı. Asıl planlamayı annesiyle diğer danışmaları halletmişti ama o da güvenliği sağlamıştı. Kentten gelen elfler sadece yanlarında davetiye varsa içeri kabul edilmişlerdi ve Thane'in muhafızı bu günlerde hep

iki kat çalışırdı. Layala da yanlarında olduğu için bu sefer çabasını üçe katlamıştı.

Thane ahşap masada parmaklarıyla ritim tuttu. "Risk almaya değmeyeceğini düşünüyorum." Layala karşı çıkmak için ağzını açtı ama Thane devam etti. "Önce dinle. Bu ejderha büyücüğü bulsak bile verdiği bilgilere nasıl güveneceğiz? Tabii bizi gördüğü gibi yemeye de kalkışabilir. Durumu daha da beter hâle getirecek bir şeyler yapabilir. Bize söyleyeceği şeyin büyüğü sahiden bozacağına ama mesela solgunlaşmamızı hızlandırmayacağına nasıl güvenilebiliriz? Seni hemen oracıkta efendisini diriltmek için kullanabilir."

"Doğru düzgün bir rüşvet verirsek onu tarafımıza çekebileceğimize eminim. Herkesin bir fiyatı vardır."

Herkesin değil. Bazıları ne olursa olsun sadıktı. Ejderkadin ikna edilse bile karşılığında bir şey isteyeceği kesindi ama bunun ne olduğunu kadını bulana kadar bilemezlerdi. Hem Layala'yı ejderkadına götürmek onu Zifir Büyücü ve müritlerine altın tepside sunmak anlamına gelirdi. "Hayır. Zifir Büyücü'yle çalışmış hiç kimseye güvenemem, özellikle söz konusu sensen. Düşmanların gözünde ne anlama geldiğini anlamıyorsun bence."

Layala alt dudağını dişlerinin arasına aldı. "Gitmeyi kabul edeceğini düşünmüyordum zaten."

Thane gözlerini kıstı. Çok çabuk pes ediyordu. "Bu kadar mı? 'Piç kurusu,' falan demeyecek misin?"

Sessizlik.

"Başka bir yol bulman gerekecek."

Layala'nın gözleri ateş saçıyordu. "Hayatımı yönetmeye hakkın yok."

"Konu buysa var." Thane'in niyeti çıkışmak değildi ama Layala'nın şımarıklığından bıkmaya başlamıştı. Kızın yaptığı her şeyin ardında bencil sebepler vardı çünkü Thane'le beraber olmak istemiyordu. Oysa Thane'in omuzlarında yeterince yük vardı. "Seni ellerine geçirmeleri hepimizin sonu olur. Hoşuna

gitmediğinin farkındayım – *benden* hoşlanmadığının da farkındayım, orasını iyice açık ettin zaten ama düşmanın seni nefret edebilirsin ama zaten şu anda olduğundan daha fazla tiksiniemezsin sanırım.” Masadan kalkıp kapıya yöneldi, normalde çıt çıkarmayan ayakları her adımda zemine daha sert basıyordu.

Layala'nın geriye ittiği sandalyesinin ayakları yere sürtündü. “Hiçbir şey yapmadan durmamı mı bekliyorsun? İkimizin de seçmediği bir şeyi kabullenmemi mi istiyorsun?”

Thane ona döndü. “Senden hiçbir şey beklemiyorum. Ben yalnızca vazife nedir, onur nedir onu bilirim, ya sen? Sen en iyi yaptığın şeyi yapıp saklan, ömrün boyunca olduğu gibi kendi halkın için kılını kıpırdatma. Bir de kardeşimin bencil olduğunu düşünüyorsun. Aynaya bakmanı öneririm. Benden kurtulmak uğruna bütün Palenor'un yanıp kül olmasına bile göz yumarsın sen. Tüm hayatımı seni korumak için feda etmişken, Zifir Büyücü'nün dirilmesi ve onun kölesi olman pahasına *insanlarla* yaşayacağın mezbelene geri dön. Seni ele geçirmesinler diye yaptığım affedilemeyecek şeylerin hiçbirinden haberin yok. Şimdi git ve şu büyücü kadın *hepimizi* mahvetmez de sana yardım eder diye umarak canımızı tehlikeye at.”

Bağları aracılığıyla içine hakiki bir acı süzülüyordu. Layala'nın o güzel yüzü ilk defa öfke ya da rahatsızlık dışında bir ifadeye bürünmüştü. Gözlerinin kenarları yaşla dolmuştu ve tek bir damla yaş yanağından aşağı süzüldü. Thane sırtını ona döndü, kapıyı sertçe açıp arkasından çarparak kapadı.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Gözleri yaşlarla yanan Layala hizmetçi kapısından girdi. Thane'in, Piper'ın ya da herhangi birinin onu takip etmesini istemiyordu ve Thane yanı başında olacağı için odasına da gitmek gelmiyordu içinden. Layala kral ya da hükümdar değildi. Sihrini kimseye borçlu değildi; sihri onundu, sadece ona aitti. Peki neden Thane'in sözleri bu kadar canını yakmıştı? Hiç'i yok etmek, hatta hiçbir şey yapmak zorunda değildi. Bağlarından kurtulmak kendi tercihiydi, bunu istemek konusunda haksız da değildi. Tek istediği evine, hayatına dönmek ve sevdiği, güvendiği insanların yanında olmaktı.

Meşaleler rutubetli, soğuk taşları yolunu bulabilmesine yetecek kadar aydınlatıyordu. Hiç pencere yoktu ve hizmetçi koridorunda yürümek yeraltı tünellerinde gezinmek gibiydi; biraz klostrofobik ve labirentimsiydi. Burada olmak ona Thane'in odasının dışında onu öldürmek niyetiyle beklediği anları hatırlatıyordu. O zaman da kalkıştığı şeyin yanlış olduğunu hissetmişti, şimdiyse bu duygusu daha da şiddetlenmişti. Fakat özür bile dilememiştir.

Gözlerini yumup açarak görüşünü engelleyen gözyaşlarından kurtuldu ve sırtını dikleştirdi. Biraz sonra çıkışı bulmayı umuyordu. Taze havaya ve açık alana fazlasıyla ihtiyacı vardı. Birçok kapının yanından geçtikten sonra —bir tanesi mutfığa açılıyordu herhâlde çünkü diğer taraftan tabak çanak şingirtisi ve bağırان hizmetçilerin sesi duyuluyordu— koridorun sonunda

hayli ağır görünen bir kapıya geldi. Kapının ağır görünen metal bir mandalı vardı, bunu itip duvara dayadı. Dışarı adım attığı gibi ılık ikindi havası, yeni biçilmiş çimenlerin rayihası ve tabiatın uğultusu tarafından karşılandı. Bulutlar güneşi kapıyordu ama pembe ve turuncu renkler yine de arkalarından göz kırptıyordu.

Yanından geçtiği herkes ona sanki bir solgunmuş gibi bakıyordu ama Layala hiçbirine dönüp bakmadı. Taşlı patikada ilerleyerek herkesten uzaklaştı, en sonunda da bir söğüt ağacına ulaştı. Söğüt ağacı onun nazarında emniyet demekti, ondan çalınan annesinin hayaletinin kolları. Ağacın gövdesine sırtını dayadı, aşağıya doğru kaydı, sonra da annesinin altın söğüt kolyesini kavradı. Kolyeyi dudaklarına götürüp hafifçe öptü. *Anne, lütfen yardım et. Ne yapmam gerektiğini anlamamı sağla. Bir cevap ver.* Her şey kıpırtısızdı, sessizdi. Yine yanaklarından gözyaşları süzölmeye başladı. *Yalvarıyorum sana. Eğer beni duyuyorsan yardıma ihtiyacım var. Sana ihtiyacım var.* Rüzgâr esti ve ağacın uzun, ince dalları sallandı; birkaçı âdeta içini rahatlatmak istercesine omzuna sarıldı.

Sessizce oturup güneşin bulutların arasından yüzünü göstermesini bekledi. Ilık ışığı Layala'nın yüzünü öptü. Layala gözlerini kapayıp şakaklarını ovdu. Buraya gelene kadar her şeyden o kadar emindi ki. Mesela düşmanın kim olduğundan emindi ama göklerdeki Yaradan adına, yanılmıştı. Demek ki buraya gelene kadar *hiçbir şey* bilmiyordu. Tenebris ve Mathekis'in onu Zifir Büyücü'yü geri getirmek için kullanacaklarından bile haberdar değildi. Thane'in onu aradığını ve kullanmak yerine bütün hayatı boyunca koruduğunu bilmiyordu. Thane canavar değildi. Bazen ukala dümbelekliği tutuyordu ama bir zamanlar olduğunu sandığı kişi değildi.

Güneş uzaklardaki dağların ardında batana kadar orada oturdu. Thane haklıydı. Bencillik ediyordu. Annesi onun savaş-

ması gerekeceğini söylemişti, belki de vakti gelmişti. Gözyaşlarını silip ayağa kalktı. Thane'le konuşması lazımdı.

Gün söktüğünde Layala penceredeydi, elflerin kale kapılarından içeri akın edişini seyrediyordu. Birçoğu köprüde sıraya girmiş, toprakları koruyan nehrin kıyısında beklemekteydi. Kadınlar güneşi temsil eden sarı, turuncu ve kırmızının çeşitli tonlarında elbiseler giymişti. Erkekler ise gündüz göğünü temsil eden beyaz ve açık mavilere bürünmüştü. Parlak renklere bürünmüş bedenlerin yekvücut hareketleri, birlikte gezinip dans eden bir tropik balık sürüsüne benziyordu.

Reina ile Pearl çoktan içeri gelip giyinmesine yardım etmişlerdi. İki parçalı koyu turuncu elbise, akşam yemeği için ısrar ettikleri kıyafetin aksine Layala'nın beklediği kadar şatafatlı çıkmamıştı. Üst kısmı dantelliymiş ve omuzlarından aşağı dökülüyordu. Aşağıda teninin küçük bir kısmını açık eden beş santimlik bir yırtmaç vardı. Beline güzelce oturan ve yerleri süpüren etek kaliteli ipektendi. Bu elbiseyle kendi etrafında dönüvermek güzel olurdu. Hizmetçiler gittiği gibi Layala fırladık misali dönerek kumaşın bir çiçeğin açılmış yaprakları gibi etrafında uçuşunu izledi. Gelen itirazlara kulak asmayıp saçlarını sırtından aşağı dökülecek şekilde açık bırakmıştı.

Reina bugünkü etkinliğin bütün gün süreceğini söylemişti. Elfler müzik, resim, hayvanlar ya da sihirli bitkiler gibi farklı ilgi alanlarını kapsayan farklı tezgâhlar kurmuşlardı. Kale arazisinin derinliklerine kadar giden kaldırım taşlı yolun iki yanına masalar dolusu yemek sıralanmıştı. Tatlıların, sıcacık etlerin ve fırınlanmış yemeklerin kokusu şimdiden burnuna geliyordu.

Dağlara yapacağı seyahat için hazırladığı çıkın onunla alay edercesine yatağın kenarında duruyordu. Burada kalıp halkına yardım etmek adına Thane'le evlenmeli miydi? Savaşmalı mıydı? Bir eşten genelde beklenen biçimde onun karısı olmak zorunda değildi. Bunu beceremezdi de zaten. Solgunlara karşı mücadelede ortak olabilirlerdi sadece. Hâlâ solgunların onu ele geçirmesinden korkuyordu ama tüm hayatını onlar tarafından yakalanma kaygısıyla geçirmek de istemiyordu. Saklanmak istemiyordu artık.

“Gerçekten güzel kokuyor,” dedi Tif, hasretle dışarıya bakıyordu. Yaslandığı sarmaşığa minik kollarıyla sarılmıştı.

“Sen de aşağı gelmelisin. Kokularıyla ağız sulandıran şu yemeklerden tadarsın.”

“Elimi kaynar suya sokmayı tercih ederim. Kazuletler ellerinde süpürgelerle beni kovalarlar, ben de utancımdan ölüveririm.”

Layala, Tif'in başını hafifçe okşadı. “Böyle bir şeye asla müsaade etmem. Sen artık bir leydi hizmetçisisin. Mühim birisin.”

Tif'in tombul yanaklı çehresi ışıldadı âdeta. “İşi kaptım mı?”

“Reina ve Pearl yerine seni tercih ederim açıkçası. Çok ısrarcılar. Nazikler ama ısrarcılar.”

“Onur duydum, leydim. Ayrıca saçınızı böyle açık bırakmanız benim de hoşuma gidiyor,” dedi Tif. “Onların hoşuna gitmese de. Çok güzelsiniz. Çiçek gibisiniz.”

“Teşekkür ederim.”

“Ne var ki gelemem.” Omuzları düştü, cama yaslandı. “Mutfaktan birazcık yemek aşırıyorum.”

“Bir gün kendini gösterecek cesareti bulacaksın. Özgür olma cesaretini de.”

“Umarım.” Bir an için sessiz kaldı. “Beni yanınızda götürürsünüz, değil mi? Dağlara giderseniz. Tabii bence burada kalmalısınız.”

Alt dudağını ısırarak Layala hayır demek istiyordu. “Ne yapacağımı bilmiyorum, hem çok tehlikeli de olabilir.”

“Umurumda değil. Dağlara sizinle gidecek kadar cesaretimi toplayabilirim. Siz benim dostumsunuz.”

“Dağlara benimle gelebiliyorsun ama birkaç kazulettten korkuyorsun?” dedi Layala dışarıdaki kutlamaları işaret ederek.

“O farklı. Hem aşağıda binlercesi var, birkaç tanesi değil.”

Kapı tıklatılınca Layala irkildi. Hemen çıkınını yatağın altına ittirdi. Tif de ortadan kayboldu ve Layala, Günişığı ile Fennan’ı kapıda karşıladı. Aslında Thane’in geleceğini ummuştu. Ona söylemesi gereken bir şeyler vardı, öncelikle de özür dileyecekti.

“Kutlamalara katılmayı arzu ediyorsan Thane seni götürmemizi istedi,” dedi Fennan, abartılı bir reverans yaptıktan sonra.

Layala bu hareketine gülümsedi ama hayal kırıklığına uğramadan da edemedi. “Ah, o nerede peki? Hem Piper nereye kayboldu? Genelde o bekler burada.”

Günişığı kollarını göğsünde kavuşturdu ve kapıya yaslandı. “Thane’le beraber. Kral’ın sabahtan beri bir sürü toplantısı vardı. Bir o kadar da yazışma yapması gerekti.”

Layala’nın içinde küçük bir parça ikisinin baş başa olmasından rahatsız oldu ama bu hissi bir kenara itti. Thane’le sadece büyüleri sebebiyle eşlerdi. “Saldırı mı oldu?”

Thane’in önceki akşam söylediği sarsıcı sözlerin acısı hâlâ dinmemişti. Layala kendisinininki gibi bir güçle birçok elfin hayatını kurtarabileceğini biliyordu. Savaşırsa harbin seyrini onların lehine çevirebilirdi. Fakat hayatı boyunca saklanmıştı. Ve bir savaşta solgunlarla çarpışmayı hâlâ istemiyordu. Ona ya da Fundalı Oyuk’a saldırıyı öldürürdü ama yüzleşmenin, riskin peşine düşme arzusu yoktu. Etrafının solgunlar tarafından sarıldığı düşüncesi bile dehşete kapılmasına yetiyordu, özellikle de onu sadece öldürmeyebilecekleri düşüncesi. Onu ele geçirmek ve kendi karanlık amaçları doğrultusunda kullanmak istiyorlardı.

“Güney tarafında istikrarlı saldırılar gerçekleşiyor,” dedi Fennan. “Ama bugün bilhassa kötüydü, evet. Tabii başa çıkmayacağımız bir şey değil, kaygılanma.”

Layala yavaş yavaş başını yukarı aşağı salladı, karnına yine bir ağırlık çökmüştü. Neye odaklanacağını seçmeliydi. Dağlara mı gidecekti, yoksa burada mı kalacaktı? “Kutlamaların keyfini çıkarmayı isterim. Teşekkür ederim.” Koridora çıkıp merdivenlere doğru yöneldi. Adamlar da iki yanında ona eşlik ettiler.

“Tatlı sever misin?” diye sordu Fennan. Üzerinde açık mavi bir tunik ve bej pantolon vardı. Festival için giyimine bilhassa dikkat etmişti belli ki çünkü genelde yolda bir hafta geçirmiş gibi görünürdü. Siyah saçlarını kısalttırmıştı ve ne ellerine ne de çehresine toprak bulaşmıştı.

Layala gülümsedi. “Kim sevmez ki?”

“O zaman böğürtlenli kremalı pastayı denemelisin. Yiyebileceğin en güzel şeydir,” dedi övünçle ve dudaklarını yaladı. “Tatlıdır, hem mor böğürtlenler de dolgundur. Ah bir de şu kreması yok mu? Böğürtlenlerle beraber gelen canlılık patlaması da cabası... Immm, bütün yıl bunu bekledim.”

“Sahiden çok iyidir,” diye teyit etti Günişığı. “Ama şahsen çikolataya batırılmış hamur işlerini tercih ederim. İkisini de dene, sonra da en çok hangisini beğendiğini söyle bize.”

“Fennan pastayı satmada daha iyi iş çıkardı ama ikisini de deneyip yorumlarımı size aktarmaktan memnuniyet duyarım.” Bir an için yanında Ren’le Forrest’in olduğunu hayal etti. Böyle büyük bir kutlamaya onlar da bayılırdı. Kesin içerler, ziyafet çekerler ve bütün güzel kadınlarla dans ederlerdi. Layala onları özliyordu.

Dışarıya, gün ışığına çıktıklarında havada davullarla üflemeli çalgılardan ibaret hafif bir müzik vardı. Tutturdukları ritim her nasılsa biraz çılgıncaydı ama aynı zamanda sakinleştiriciydi de. Renk renk çadırlar kurulmuştu. Çiçek açmış ağaçların arasına asılmış küçük peri ışıkları tezgâhların üstünde usulca salınıyordu

ve gece muhteşem görüneceklerdi. Onlar yaklaştıkça tatlı ve lezzetli yemeklerin aroması daha da yoğunlaştı.

Yanından geçtikleri elflerin çoğu sohbe dalmıştı, uzun boylu muhafızlarının arasında duran Layala'yı fark edemeyecek kadar meşgullerdi ama kısa süre sonra gözler onun üzerine çevrildi. Elbisesinin yennin doğum lekesini saklayıp saklamadığını kontrol etti, saklıyordu.

Leif ile dövmeli dostlarını da buldu kalabalıkta. El salladılar ve yürümeye devam ettiler. Fennan ile Günişığı önce şarap fıçısına düşen, ardından da yere yığılan bir adama güldüler. Adam içkiye bulanmış hâliyle yerlerde yuvarlandı, sonra da geçirdi. "Sarhoş mu?" diye sordu Layala. Birçok sarhoş görmüştü ama vakit daha erkendi ve her nedense elflerden böyle davranışlar beklemiyordu, özellikle de kendilerine "asil" sıfatını yakıştıran bir ırk oldukları için.

"Orası kesin," dedi Günişığı, sonra da gidip elfi ayağa kaldırdı. "Bir yere gidip otursan iyi edersin."

Elf güldü, sonra da sendeleye sendeleye bir banka doğru gitti.

"Siz ikiniz Thane'i ne zamandır tanıyorsunuz?" diye sordu Layala. Deneyecekse, burada kalmak üzerine düşünecekse, elflere bir şans tanımalı ve en yakınındakilerden başlayarak onları tanımaya çalışmalıydı.

Küçük bir kız yanlarına koştu ve ona cart kırmızı bir yaban çiçeği verdi. "Teşekkür ederim," dedi Layala gülümseyerek. Kız kıkırdayarak kalabalığa karıştı.

"Altı yıl önce Zendora'da onun emrindeydim," diye cevap verdi Günişığı. "Kolumu ısırarak üzere olan bir solgunun kellesini alarak hayatımı kurtardı. Hayatımı ona borçlu olduğum için teşekkürümü sunmakta ısrar ettim, yanında olmaya ant içtim. Şimdi de buradayız."

Layala bir solgun tarafından ısırılma düşüncesiyle titredi. "Anlamıyorum, onlarla bu kadar yakından savaşıp nasıl... dönüşmüyorsunuz?"

“İsırılırsan dönüşmenin kesin olduğunu ama başka türlü sorun çıkmadığını keşfettik. Bazıları yine de onlara yaklaşmaktan korkuyor ama muharebe alanında onlarla savaştığımız bir hastalık gibi hava yoluyla bulaşma meseclesinin hurafe olduğunu bilir.” Adam koyu mavi gözlerini bir iki saniye boyunca onun gözlerinden ayırmadı. “Bir de büyü tamamına ermeyince solguna dönüşüyorsun.”

“Farkındayım,” diye mırıldandı Layala. Fennan’a döndü. “Ya sen?”

“Küçüklükten beri tanırız birbirimizi. Babam yıllarca Kral Tenebris’le omuz omuza çalışan yüksek rütbeli bir generaldi.”

“Evet, Osric, Fennan ve Thane fena bir üçlüymüş, öyle duydum,” diye ekledi Günışığı. “Dadılarına sorarsan üçü de haylazmış. Söz dinlemezler, başlarını belaya sokarlarmış.”

Layala gülümsedi. “Osric kim? Onunla henüz tanışmadım.” Fennan ile Günışığı aniden sessizleştiler. “Ne oldu?”

“Öldü.” Fennan boğazını temizledi. “Bir muharebenin ardından dönüştü, eh, çok da geçmedi üzerinden.”

“Ah.” Bir dostunun dönüştüğünü görmenin nasıl bir his olduğunu hayal bile edemiyordu. Talon bunu biliyordu da buna rağmen yine de abisiyle dalga mı geçmişti acaba? Layala bile ona böyle bir şey yapmazdı. “Ne kadar üzüldüğünüzü hayal bile edemiyorum. Başınız sağ olsun.”

İkisi de cevap vermediler. Layala bu konuda konuşmak istemedikleri için onları suçlayamazdı. Kendisi de Novak’ın ölümünden bahsetmeyi hâlâ istemiyordu, üstelik o öleli iki yıl olmuştu. Osric’in ölümü tazeydi, dürtüldüğünde acı dalgaları yayan bir yaraydı. “Gün batımında dans edecek misiniz?”

“Mecburuz,” dedi Günışığı sanki bu soru karşısında afallamış gibi. “Yaradan’ın nimetleri yıl boyunca bize yardım eder. Svenarum’da kutlamaz mıydınız?”

“Böyle değil.” Layala parmaklarının arasındaki çiçeği sapından döndürdü. Bitkiden iyilik yayılıyordu. Nedeninden ya

da ne tür mistik nitelikleri olduğundan emin değildi ama küçük kız ona bir nevi lütufta bulunmuştu. "Kenatara dansını bilmiyorum maalesef."

"O zaman sana öğretimemiz gerekecek," dedi Günişığı ağzı kulaklarına vararak.

"Yemeklerimizden bazılarını denedikten sonra. Açken kimseye bir şey öğretemem." Fennan, Layala'nın koluna girdi ve onu böğürtlenli kremalı pasta tezgâhına doğru götürmeye başladı.

Sonraki bir saat boyunca tüm satıcıların yemeklerini denediler. Böğürtlenli kremalı pasta Fennan'ın anlattığı kadar leziz ve zengin aromalıydı, çikolataya batırılmış hamur işleri de hemen onun ardından geliyordu. Egzotik meyve tartları ve peynirler, tereyağlı sarımsaklı ekmekler, vanilyalı dondurma kaplamalı zencefilli kurabiyeler yediler. Peri tatlılığında bir kırmızı elmadan aldığı son ısırıktan sonra Layala öyle doymuştu ki daha fazla yiyemedi, iki eşlikçisinin de nasıl daha fazlasını hâlâ isteyebildiğine şaşıyordu. Midesi çoktan olağan kapasitesini fazla fazla aşacak şekilde tıka basa dolmuştu.

Müziyenleri dinledikten ve farklı farklı bitki tezgâhlarına uğradıktan sonra Layala kendini Thane'i ararken buldu. Onun da burada olması gerekmiyor muydu? Önceki akşamki tartışmaları bardağı taşıran son damla mı olmuştu? Belki de Thane en sonunda onu kafasında bitirmişti. Layala davranışlarının fenalığını düşününce ona hak vermeden edemiyordu.

"Hadi, sana daha Kenatara'yı göstereceğiz," dedi Günişığı açık alanı başıyla işaret ederek; neyse ki buranın etrafında dışarıdan görünmesini engelleyecek birkaç luminor ağacı vardı. Layala zaten bilmesi gereken bir dansı öğrenmeye çalışmasını herkesin seyretmesini istemiyordu. Onlar açık alana doğru yürürlerken Prenses ve dört arkadaşı tek sıra hâlinde, âdeta bir izdihamı yarar gibi insanları ite kaka onlara doğru geliyordu. Layala, onu saklamaya yetecek kadar iri olabileceğini düşündüğü

Fennan'a yanaştı hemen. Talon'un yordakçılarıyla beraberken daha da arsızlaşabileceğini düşünüyordu.

"Aaa bakın, müstakbel kız kardeşim!" diye şakıdı Talon ve arkasındaki arkadaşlarının ellerini tutup onları öne doğru çekti. Bir tanesi Vyra'ydı, suratında kötücül bir sırıtış vardı. Yanlarından geçenler Layala'ya uzun uzun bakıyorlardı. Prenses onu müstakbel kardeşi diye ilan ettiğine göre demek ki bunun ne anlama geldiğini biliyorlardı. Layala daha önce hiç bu kadar görünmez olmak istememişti. Elflerin ellerini ağızlarına götürüp konuştuklarını, daha önce hiç olmadığı kadar bariz bir merakla onu izlediklerini görebiliyordu.

"Yaradanım, neden ben?" diye inledi.

Günüşiği ile Fennan onun yanında iyice doğruldular, taşkınlık çıkaracak bir kalabalığa karşı hazırlanıyorlardı âdeta. "Zor biri olduğunu söylemişim," diye mırıldandı Fennan, sonra durdu ve Talon'u reverans yaparak selamladı. Günüşiği da boynunu eğip göz kırptı. Talon'un ağız kulaklarına vardı.

"Merhaba, Fennan." Bu ismi kasıtlı bir cilveyle söylemişti. "Aldrich." Katı bakışları dönüp dolaşıp Layala'ya geldi sonunda. "Ve sevgili, tatlı kardeşim. Sana böyle hitap edebilir miyim?"

"Layala demeni tercih ederim."

"Layala Nurgetiren," dedi Vyra sesini durduk yere yükselterek ve elini göğsüne götürdü. "Yılların kayıp büyücüsü." Diğer kızlarla beraber kıkırdadı ama çevrelerinde gittikçe artan elf kalabalığı gibi o da Layala'ya korku yüklü bir saygıyla bakıyordu. En nihayetinde o, kayıp sihirli çocuktı. "Keyifli vakit geçiriyor musun?"

"Geçiriyorum," diye cevap verdi Layala, çevrelerinde toplanan kalabalığa gergin gergin bakıyordu.

"Şükürler olsun, gerçekten o mu?" Erkek elf âdeta üzerine atılacak gibi koştu ama Fennan kolunu kaldırıp adamı olduğu yerde durdurdu.

“Sakin ona dokunayım ya da adamı hafifçe ittirdi, elf de tünığ ulaşmayı bir kere daha deneyecek rindeydi.

Bu, fısıldaşmaları daha da ar

“Şunun güzelliğine baksanız

“Sihrini görebilsek keşke.”

“Kurtulduk! Bizi solgunlard

“Oğlumu savaşa göndermek

“Kcsin o olduğunu nasıl an

“Yüce Kral’ın eşiyse, Yüce F

“Önünde eğilmeli miyiz?”

Birisi Layala Nurgetiren’in
gunu bağıra bağıra koşmaya ba

Layala yerin dibine girip i
istedi. Thane’in onun kimliğini
mamak lazımdı. Gözlerini bir
kaçmanın bir yolunu arıyordu a
dıkça daralıyordu. Uğultular, f
gittikçe yükselmekteydi. Parla
tenini yakıyordu.

Talon tüm bunları en ba
“Umarım harika bir akşam g
daşlarımla gitmem lazım.” De
da hiç tereddüt etmeden ikiy

Layala, çevresini bir gr
fark etti, kadının suratında
kadehini Layala’ya kaldırdı,
o mu göndermişti?

Günüşiğı ve Fennan, Lay
yaklaşmışlardı. “Seni içeri
Layala’nın koluna girdi ve c
“Yolu açın!”

“Bir konuşsaydı en azından! Bizi kurtaracak mı?” diye bağırdı bir kadın.

“Evet, neredeyse yirmi beş yıldır bekliyoruz. Bırakın konuşsun!”

Layala'nın kalbi göğüs kafesine çarpacak kadar hızlı atıyordu. Bu savaşı içinden çıkabileceği bir vaziyet değildi; sırf onu görmek istiyorlar diye hepsini dvemezdi. Fakat kaçması, açık alana çıkması da lazımdı. Koşması gerekiyordu ama bu herkesi korkuturdu. Hem ya onun peşine düşerlerse? O zaman ne yapardı? Tek bir yerde bu kadar çok kişinin toplandığına daha önce hiç şahit olmamıştı, etrafını hiç böyle bir kalabalık sarmamıştı. Açık turuncu ve sarı elbiseler birbirine karışmış, gözlerini acıtıyordu. Kesintisiz müzik ve gürültülü konuşmalar, uzaktaki çocukların kahkahaları kulaklarında ınılıyordu, sağır olacaktı neredeyse.

Boğazı da kurumuştı. Fundalı Oyuk'ta kasaba toplan-tılarında önden hazırlanıp konuşmalar yaptığı olmuştı ama insanlar onun bir kurtarıcı olmasını beklemiyordu.

Fennan'a baktı, sessizce onu buralardan götürmesi için yal-varıyordu. Fennan hafiften başını eğdi. “Layala şu anda kimseyle konuşmayacak,” diye bağırdı. “şimdi lütfen önümüzü açın, yoksa kale muhafızlarını çağırmak zorunda kalacağız.”

Tek bir elf bile yerinden kıpırdamadı. Daha da yakınlaştılar. Tartışmalar başladı. Bir adam kadının tekini itti, kadın bağırdı ve kavga çıktı. nce iki erkek kavga ediyordu, derken koca bir grup birbirine girdi çünkü birisi başka birinin eşine çarpmış ya da bir başkası kazara darbe yemişti. Yumruklar havada uçuşuyor, çığlıklar yankılanıyor, küfürler ve homurtular yükseldikçe yükseliyordu.

Leif bağırdı. “ekilin yolumuzdan! Hem de hemen!” O ve halat çekme takımı kavgaya katılmış, kaosu daha da büyütmüşlerdi.

“İçeri girmemiz lazım!” dedi Günişığı’na Fennan. “Lanet olası Talon, kahrolası kız. Bunu kasıtlı yaptı.”

Elfler kargaşada Layala’yı elliyor, saçlarına uzanıyorlardı. Bazıları birkaç tel koparmayı bile başardı, yolduklarını bir ganimetmiş gibi havaya kaldırıyorlardı. Diğerleri eteğini çekiyor ya da kollarına dokunuyorlardı. Layala’yı öfke, korku ve mide bulantısı sardı, uzanan elleri titriyor, “Dokunmayın bana!” diye bağıyordu. Tif’in kuşlara yaptığı gibi çılgılık atıp hepsini korkutması vardı. Bir erkek elini kavrayıp onu yanına çekti ve bileğini yalamaya başladı. Kızgınlık ve tiksintiye kapılan Layala’nın gözü doldu. Elini kurtardığı gibi adamın burnuna da bir tane geçirdi. “Bu ne cüret!”

Fennan da saldırganı ittirdi ve adam kalabalığın içine sırtüstü düştü.

Fakat geldikçe geliyorlardı. Pençelerini uzatıyor, yalvarıyorlardı. “Şükürler olsun, yardım et bize lütfen!” dedi sarı elbiseli bir kadın, diğer yandan da Layala’nın öbür bileğini kavramıştı. Layala elini kurtarıp kadını ittirdi. Bir başkası onun üzerine takılıp düşünce kadın acıyla bağırdı.

“Muhafızlar nerede? Burası kontrolden çıkıyor!” diye bağırdı Fennan. Günişığı’yla beraber ona duvar olmaya çalışmışlardı ama çoğu kişi onları aşıyor, Layala’ya dokunmak *kutsanmak* anlamına gelirmiş gibi ellerini uzatıyorlardı. Kavga eden grup da onların arasına karışmıştı, Günişığı çenesine bir dirsek yedi ve hırladı, ardından bir elfin sırtına tekmeyle geçirdi. Derken Layala’nın sihri damarlarına süzölmeye başladı. Hem sıcak hem de serindi. *Bırak beni*, diyordu sanki. *Seni tüm bunlardan azat edeyim...* *Hayır hayır hayır hayır*. Layala sihri bastırdı, ta ki onu koyu bir karanlığın derinliklerindeki bir kafese kilitleyene dek. Eğer burada patlarsa kesin idamını isterlerdi.

“DURUN!” diye kükredi kudretle bezeli, sadece Yüce Elf Kral’a ait olabilecek tok bir ses.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Muhafızlar insanları ite ite ilerleyerek kalabalığın içinde bir tünel açtılar. Tünelin ucundaysa Thane vardı. Gümüş racı güneşte parıldıyordu, iri bedeni âdeta kudretin cisimleşmiş hâliydi. Silah taşımıyordu ama korku uyandırmak için onlara ihtiyacı yoktu. “Eşime kimse dokunamaz!” diye kükredi ve bu kadarı bile muhafızların itmesine gerek kalmadan elflerin birkaç adım gerilemesine yetti.

Layala’nın içinde büyüyen panik bir rahatlamaya dönüştü. Eteğini hafifçe yukarı kaldırarak ona yöneldi, önce yürüyordu, sonra adımlarını hızlandırdı. Yabancıların vücudunu kavrayan ellerini, saçlarını çekişlerini hâlâ hissedebiliyordu. Kirlenmiş hissediyor, onları durduramadığı için acizliğine sövüyordu. Bir anda koşmaya başladı. Hemen arkasında olmalarından, ona uzanmalarından korkuyordu. En sonunda Thane’in göğsüne çarptı. Kollarını adamın bedenine sardı, alnını göğsüne yaslayıp derin bir nefes aldı. Ona tutunmasa dizlerinin bağı çözülecekti.

Thane elini Layala’nın sırtına koydu. “Bugün en kutsal günümüz. Yaz Gün Dönümü’nü kutlamak, Yaradan’dan bizi kutsamasını istemek için buradayız. Umarım bu berbat davranışınız solgunlara karşı mücadelemizi lanetlememiştir. Hepiniz vazifenizi yerine getirmeli, bu akşam Kenatara dansının hakkını vermelisiniz. Şimdi gidip eğlenin. Fakat bir kere daha Layala’ya yaklaşma hatasına düşmeyin. Bu durumun tekrarına asla müsamaha göstermem.”

Layala kalabalığın dağılıp dağılmadığına bakmak için arkasına şöyle bir göz attı. Herkes yeterince uzaklaşınca hâlâ Thane'e sarıldığını fark etti ama ona çekilmesinin nedeninin harika kokusu mu, yoksa kuvvetli bir erkeğin sunacağı güven duygusu mu olduğunu bilmiyordu. Bunu itiraf etmeyi de hiç istemiyordu. Novak'tan beri hiçbir erkeğe böyle sarılmamıştı. Aniden geri çekildi, elini saçlarından geçirdi ve utana sıkıla gülümsedi.

"Şey, teşekkür ederim. Beni kurtardığın için. Sunaklarla ilgili söylediklerini hatırlıyordum ama *bu kadarını da* beklemiyordum."

"İyi misin?" Thane onu önce baştan aşağı, sonra bir de aşağıdan yukarı süzdü. "Daha önce yanına gelemediğim için üzgünüm."

"İyiyim," dedi Layala, başını yukarı aşağı salladı. "Özür dilemene gerek yok. Benim için kaygılanmaktan çok daha mühim işlerin var."

Adamın gergin yüz ifadesi yumuşadı. "Hayır. Yok."

Layala onun gözlerinin içine uzun uzun baktı, derken Fennan ile Günışığı ortaya çıktılar ve Thane'in alev alev gözleri onlara döndü. "Ne oldu?" Ses tonu sert ama sakindi. O esnada bir dost değil, askerlerini fırçalayan bir kraldı. İkili bir leydinin hizmetçileri misali döküldüler. En çok Talon'u suçladılar ama Thane emareleri önden fark edemedikleri ve Layala'yı oradan uzaklaştıramadıkları için fırçayı kayınca da suçun tamamını tek kelime etmeden üstlenmek zorunda kaldılar.

Layala yanında Thane'le yürürken kimse yanına yaklaşmaya cesaret edemedi. Fennan ile Günışığı dâhil birçok muhafız arkalarından geliyordu ama izleyenleri uzak tutan şey onlar değildi. Herkes Thane'e hürmet duyuyordu. Ona karşı ihtiyatları gün gibi aşikârdı.

"İçeri dönmek ister misin?" diye sordu Thane.

“Hayır.” Layala ellerini arkasında birleştirmişti. “Kutlamanın tadını çıkarmak istiyorum. Malum hadiseye kadar eğlenmeliydi. Fennan’la Günişığı – yani Aldrich bana bu akşam için Kenatara dansını göstereceklerdi.”

Thane omzundan geriye baktı. “Öyle mi?” Ses tonuna bakılırsa duyduklarından memnun olmamıştı.

Layala arkasına baktığında Fennan’la Günişığı’nın sanki Thane ikisini kırbaçlamış gibi oldukları yerde büzüştüklerini gördü. “Bir sorun mu var?”

“Kenatara kutsal bir danstır, iyi bilmeyenler tarafından öğretilmemelidir. Bu ikisinin nasıl dans ettiğini gördüm. Hep birkaç adım kaçıırırlar, hatta daha fazlasını. Yani dansı tamamen bozarlar.” Söylediklerine rağmen gülümsedi. “Küçükken derslerini ciddiye almazlardı.”

“Belki de dans işine hiç bulaşmasam daha iyi olur. Yara-dan’ı gücendirebilirim.”

“Ama dans kusursuz olmak zorunda değil; asıl önemlisi gösterdiğin gayrettir, öyle olmasa şu ikisinin dans etmesine hayatta izin verilmez. Alacakaranlığa kadar zamanımız var. Ben sana öğretirim.”

Layala’yı sarmaşıkların sekiz adet sütunu sardığı ve altın kaplama kubbenin büyük kısmını kapladığı taştan bir çardağa gördü. Tavanda ve sarmaşıkların içinde güle benzeyen küçük beyaz çiçekler bitmişti. Kara mermerden zemin ise üzerinde yemek yenecek kadar temiz ve parlaktı. Layala etrafta tek bir zerre tozun bile bulunmayışına hayret etti. İçeri geçerken adımlarından hafif sesler yükseldi. Muhafızlar birkaç metre ötede bekliyordu ama mahremiyetlerine saygı duyarak onlara sırtlarını dönmüşlerdi. Thane karşısına geçip yerlere kadar eğilince Layala’yı bir ürkeklik sardı. “Önce eğiliyoruz.”

“Çift dansı mı bu?” dedi Layala nefes nefese, kalbi daha da hızlı atıyordu.

“Eşli bir dans, temelde tek eşin var ama birkaç kere başkalarının yerine de geçiyorsun.” Kaşını ve sağ elini kaldırdı. “Sağ avucunu benimkine getir ama dokunma. Aralarında bir santim mesafe kalacak, sonra da üç adım sola gideceksin.” Layala denileni yaptı. “Güzel. Şimdi de diğer elini uzat ve sağa üç adım at.” Layala döndü, adımlarını saydı ve bekledi. “Şimdi sıra en eğlenceli kısma geldi.”

Yüz yüze durdular, Thane elini uzattı. Layala bir an için bakakaldı. “Ne yapmam gerek...” Thane onun sorusunu bitirmesine izin vermeden Layala’yı belinden kavrayıp kendine çekti, aralarında neredeyse hiç boşluk kalmamıştı.

“Böylesi daha iyi,” dedi alçak sesle. “Şimdi dört temel harekete geçelim. O kadar basit ki çocuklar bile yapabilir. Bu da Fennan ile Aldrich’in hayattaki incelikli şeylere ne kadar önem vermediklerini gösteriyor.”

“Anladım. Ya sen, hayattaki incelikli şeylere önem mi verirsin?” Aralarında bir cereyan vardı, capcanlı ve kıpır kıpır, gök gürültüsünden önceki anlar misali. Bu his Thane elini kalçasına doğru kaydırıp beline götürdüğünde daha da güçlendi.

“Biraz sonra anlarsın.” Thane’in dudaklarının kenarları ince bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. “Sırasıyla öne, yana, ayaklar bitişik, geri, yana, bitişik ve tekrar. Arada sırada birkaç dönüş var.”

Basit gibi duruyordu ama Layala ilk denemede zorlanacağını anlamıştı. “Sen öncülük et.”

Thane adım attı, o da takip etti. Birkaç kere tökezleyip Thane’in ayağına bastıktan sonra çözmeye başladı. Thane’in adımlarını izleyerek kendi adımlarına odaklandı, *öne, yana, ayaklar bitişik, geriye*, ta ki Thane parmağıyla çenesine dokunana dek. “Yukarı bak.” Gözleri buluştu, aşağı bakmayınca hareketler daha kolay akıyordu. Thane onu çardakta rahatlıkla gezdirdi. Layala’nın göğsünde bir sıcaklık filizlenmiş, adamın yüzüne, o nadide yeşil gözlerine baktıkça tüm bedenine yayılmıştı.

“Üzgünüm,” dedi sessizce. Thane kaşını kaldırdı. “O gece odana gelip boğazına bıçak dayadığım için özür dilerim. Ben... Seni öldürmeye çalıştığım için üzgünüm.” Bunu itiraf etmek kum çiğnemekten farksızdı: sert, kıtır kıtır ve yutması zor. “Böyle kaba davrandığım için özür dilerim. Seni o zaman yanlış değerlendirmişim.”

“Ya şimdi?”

“Emin değilim ama bir zamanlar sandığım kişi değilsin,” diye itiraf etti Layala. “Ama bence gaddarlık maskesi arkasına saklanıyorsun.”

“Saklanmıyorum. Yüce Kral olduğum için takınmam gereken yüzlerden biri sadece. Yakınımdaki insanlara ve krallığıma zarar vermek isteyenlere, solgunlara karşı merhametsizim ama tamamen bundan ibaret değilim.” Layala’yı etrafında döndürdü ve nazıkçe tekrar karşısına aldı. “Özrünü de kabul ediyorum ama seni affetmiştim zaten.” Tekrar döndürdü. “Bu noktada sağındaki erkeğin elini tutuyorsun, onunla bir tur dans ediyorsun, sonra o da seni döndürüp bana geri veriyor.”

Layala başını yukarı aşağı salladı ama artık dans umurunda değildi. “Beni affettiğini görebiliyorum ama neden? Öylesine berbat davranırken neden bana katlandın?” Layala, Thane’in düşündüğü gibi biri çıkmamasına memnundu ama adama davranış biçiminin onu iteceğini düşünmüştü. Fakat bunun olmadığını biliyordu. Birbirlerinin kolları arasında yavaş yavaş dans ederken bile aralarındaki bağ alev alevdi, görünmez bir kuvvet onları birbirine itiyordu ve yakınlaştıkça zevk alıyorlardı. Layala’nın eş rününden vücuduna sıcaklık yayılıyordu. Sanki aralarında serpilen duyguların farkındaymışçasına kalbi güm güm atmaya başlamıştı. Thane duyabiliyor muydu acaba? “Sırf eşin olduğum için katlandığınızı söyleme sakın.”

“İki yıl önce,” diye söze başladı Thane. “İçinde bir şeylerin kırıldığını hissettim. Kendim yaralanmışım gibi canım acıdı, neredeyse dizlerimin üzerine çöküyordum. Acın öyle keskin ve

büyüktü ki evvela ölümcül bir yara aldın sandım. Ne olduğunu bilmiyorum, söylemene de gerek yok ama parçalanıyordun. Bir zamanlar rengârenkken zihin gözümde grileşmiştin. Keşke o zaman yanına gelebilseydim ama doğru vakit değildi. Seni almaya geldiğimde ne kadar uzun sürerse sürsün o parçaları tekrar bir araya getireceğime dair yemin ettim. O ışıltılı renkleri tekrar parlatacaktım.”

Layala'nın boğazına oturan yumru büyüdü, yaşlarla dolan gözleri yanıyordu. Thane'in gökyüzü mavisini tünâğindeki altın işlemelere baktı. Parçalarını tekrar birleştirmek mi istiyordu? Bahsettiği Novak'ın öldüğü zamanlardı. Onun vefatının acısıyla yıkılmıştı; uzun zamandır gerçekten gülümsemedi. Fakat şu anki duygularının sebebi bu değildi – keşke âşık olabilsem diye düşünüyordu. Thane büyüleyici, yakışıklı, onu arzulayan, hatta ona ihtiyaç duyan bir elf kralıydı. Ayaklarını yerden kesecek biriydi, eğer şu berbat mazileri olmasaydı. Thane'e âşık olması adam için, ikisi için de tehlikeliydi.

“Adımları çözdüm galiba. Teşekkür ederim.” Kollarını geri çekti, sırtını döndü ve elini ağzına götürdü. Çardağın sınırına kadar geldi, avuçlarını taşa koydu ve sürüler hâlinde tezgâhtan tezgâha akın eden elfleri seyretti. Bir an için beyaz bir kelebek ellerinin etrafında uçtu, ardından bileğine konuverdi. Küçük kanatları usul usul açılıp kapandı.

“Pieris kelebeği.” Thane hemen onun yanında çardağa sırtını verdi. “Konduğu elfe yıl boyu şans getirdiğine inanılır.”

“Doğru mu peki?” diye sordu Layala, gözleri hayvanın üzerindeydi.

“Bana hiç konmadılar, o yüzden kişisel bir tecrübem yok.”

Kelebek havalandı, güneşe doğru uçtu, gökyüzünde süzülüyordu şimdi. Layala rivayetin doğru olduğunu ümit etti. Ve işler iyice ciddiye binmeden önce, “Odamda bir cincüce yaşıyor, bundan haberin var mıydı?” dedi. “Adı da Tifapine. Onu hizmetçim yaptım.”

Thane gülümsedi. Bu görüntü Layala'nın kalbinin tekrar hızla atmasına neden oldu. "Biliyorum. Kimsenin duymadığını sandığı zamanlarda şarkı söyler."

"Biliyordun, yine de kalmasına izin mi verdin?"

"Cincücelere karşı bir garzım yok, hem tek başına zaten. Ayrıca sen gelmeden önce odayı kullanan yoktu, sen geldiğinde de rahatsız olmamış gibiydin."

"Onu sevdim. Arkadaşım oldu. Anlaşılan buradaki tek arkadaşım o. Az evvelki şu yaygarayı kardeşin başlattı, biliyorsun. Tabii bir de avanesi."

Thane kaşlarını çatı. "İkisiyle de daha sonra konuşacağım. Oynadıkları aptalca değil, tehlikeli bir oyundu."

"Onunla başa çıkabilirim." Layala, nasıl misilleme yapabileceğini düşünmeye başladı. Çok zarar vermeyecek bir şey olmalıydı ama Talon'a gününü de göstermeliydi. Thane ile Vyra arasında herhangi bir şey olup olmadığını merak etti. Bir geçmişleri var mıydı? Talon, Thane'in yanında olması gerekenin Vyra olduğunu söylemişti.

Thane de güldü. "Bence Talon korkmalı ama lütfen onu ya da arkadaşını öldürme."

Layala da gülümser gibi oldu. "Öldürmem. Beni güneye götürür müsün? Savaşı görmek istiyorum." Belki de onları kendi gözleriyle görürse ırkını daha fazla sahiplenebilirdi. Hâlâ elflerle arasında bağ kuramıyordu. Fundalı Oyuk'taki insanlara karşı hissettiği birlik duygusunu onlara karşı hissedemiyordu. Belki de hiçbir zaman hissedemeyecekti. Onlara yardım etmek için yanıp tutuşmuyordu ama yapabilirdi.

Thane rahatsız olmuş gibi kıpırdandı, dudaklarını iyice birbirine bastırmıştı. Hâlâ sütuna yaslanıyordu ama rahat beden dili kayda değer biçimde kasılmıştı. "Bu iyi bir fikir mi bilmiyorum."

"Sonsuza dek burada kalamam, Thane. Düşmanın beni ele geçirmesinden endişelendiğini biliyorum, ben de korkuyorum."

ama savaşa bizzat tanıklık etmem lazım. Saklanmak istemiyorum. Halkımıza yardım etmek istiyorum.”

Thane başını kaldırıp uzaklara baktı. “Öyle dememeliydim. Babamdan uzak kalmak, insanların arasında yaşamak yapabileceğin en akıllıca şeydi. Savaşmak için hiçbir yükümlülüğün yok. O yükümlülük bana ait.” Bakışlarını tekrar Layala’ya çevirdi. “Bağımızı bozmak için çıkacağın yolculuğa ne oldu?”

Layala dişlerini sıktı, parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. Eğer savaşı görmek, elflerin tarafında mücadele etmek konusundaki fikrini değiştirmezse ejderha büyücüyü bulmak üzere dağlara gitmek için vakti olacaktı. “O konuyu hâlâ düşünüyorum.”

Thane’in çene kasları seğirdi. “Güneyde aramızdaki bağa dair daha fazla bilgi sahibi biri var. Yarın yola çıkabiliriz. Üç dört günlük yol.” Layala’yla yüz yüze gelmek için iyice doğruldu. “Ama muharebe alanının yakınından bile geçmeyeceksin. Uzaktan seyredeceksin.”

Layala’nın isyankâr tarafı baş gösterdi. “*Eşim* bana emirler mi yağıdırıyor?” Kelimeyi hırlarcasına söylemişti. “İyi eğitilmiş olduğumu biliyorsun. Muhtemelen askerlerinin çoğundan çok daha iyi bir savaşçıyım, hem sihrimin yapabileceklerine de şahit oldun.”

“Hayır, Yüce Kral’ın sana bir emir veriyor.” Ses tonundan bunun tartışmaya açık olmadığı belliydi. “Kendini bir askerle kıyaslıyorsan sözümü asker gibi dinleyeceksin. Seni savaşta hiç görmedim, güzel yumruk atıp bıçak sallaman bir solgunla kılıç kılıca dövüşebileceğin anlamına gelmez. İnsanlara karşı idman yaptın, elflere karşı değil ki arada kocaman bir fark var, o yüzden yeterince iyi savaşıp savaşmadığını bilmiyorum. Sihrin bir solgun sürüsünü çekebilir, askerlerim bu akınla başa çıkamayabilir. Güneye indiğimizde sözümü dinlemen lazım, Layala. Hayatım boyunca hiçbir savaşta mağlup olmadım çünkü ne yaptığımı iyi biliyorum.”

Layala bunu asla itiraf etmezdi ama topyeckûn savaş söz konusu olduğunda biraz naif kalıyordu. Hem güneye gitmek istemesinin tek sebebi savaşmak değildi zaten. "Senin kararına güveniyorum," diyerek geri adım attı, her ne kadar kelimeler ağzında acı bir tat bıraksa da.

Thane bir an için ona bakakaldı, anlaşılan şaşırmıştı. "Öyle de yapmalısın," dedi fakat suratındaki gülümseme gittikçe genişliyordu.

Layala çardaktan çıktı ama birkaç adım sonra başını arkaya çevirip, "Çok havaya girme yine de," dedi.

O öğleden sonra boyunca tezgâh tezgâh gezdiler. Thane her çeşit yemekten tattı, bu da tüccarları epey keyiflendirdi. Layala'nınsa yeşil, pembe ve beyaz yapraklar açan, dalları birbirine dolanmış, küçük saksıda bir ağaç ilgisini çekti. Böylesini hiç görmemişti. Evalyn teyze olsa epey etkilenirdi. "Bunun türü nedir?" diye sordu kadın tüccara.

"Drivicus Dendium. Beyaz yapraklar tüketildiği zaman görünmezlik verir." Az önce kalabalık etrafını sardığında böyle bir şey işine yarayabilirdi.

"Hoşunuza gittiyse hediyem olsun." Kadın gülümsedi. "Leydi Nurgetiren'e benden bir armağan."

"Lütfen ücretini vermeme müsaade edin," dedi yanında duran Thane. "Nadide bir bitki olmalı."

Kadın başını iki yana salladı. "Hayır, hayır. Israr ediyorum, hediyem olsun."

"Teşekkür ederim," dedi Layala neşeyle, bitkinin ne kadar değerli olduğunun farkındaydı. Evalyn teyze bayılacaktı. Belki onu da bir gün buraya, kaleye getirebilirdi. "Çok nazıksınız."

"Benim için bir zevk." Kadın başını hafifçe aşağı yukarı salladı ve yaklaşan bir müşteriye gülümsedi.

Fennan, akşamın keyfini çıkarırken yanında taşımak zorunda kalmasın diye bitkiyi Layala'nın odasına götürdü. Layala ile Thane ise yumruk yumruğa gelseler Fennan'ın mı, yoksa

Aldrich'in mi üstün geleceği konusunda bir sohbe tutuşmuşlardı. Layala, Fennan'ın alacağını düşünüyordu, Thane de aynı fikirdeydi. Bu da iki adamın hemen orada durumu netleştirmek için bir müsabakaya girişebileceklerini söylemelerine neden oldu.

Güneş ufukta gözden kaybolmak üzereyken tüm elfler müzisyenlerin etrafına toplandı. "Dans! Kaçırmayalım!" diye bağırdı Layala.

Thane gülümseyerek Layala'nın elini tuttu, beraber koşmaya başladılar. "Başarabiliriz."

"Bir partnerim bile yok!" diye bağırdı Fennan arkalarından.

"Hanımların şansı yaver gitmiş desene," diye lafı yapıştırdı Günişığı da.

Sıralardan birine girdiler. Piper bir anda Fennan'la dans etmek için ortaya çıktı, Vyra da araya girip Günişığı'nın karşısında durdu. Davullar usul usul çalınmaya başlanmıştı. Thane eğildi, Layala da onu taklit etti. Avuçlarını uzattılar, Layala sağa ve sola atacağı adımları saydı. Thane bu esnada ona gülümsüyordu, Layala da dudaklarının kenarlarının kıvrılmasına engel olamadı. Derken tekrar Thane'in kollarında buldu kendini, dönüyordu ve her nasılsa herkes birden kayboluvermişti, davulların düzenli ritminde sadece ikisi hareket ediyordu âdeta. Aralarında titreşen enerji hiç olmadığı kadar kuvvetliydi. Sanki müzik de o enerjiyi iyice pekiştirmişti, sanki davullar yaşayan şeylerdi. Layala'nın teni sımsıcaktı. Parıldamadığına ancak bakınca ikna oldu. Herkes böyle mi hissediyordu? Gittikçe filizlenen bu yoğunluğun içinde saatlerce kaybolabilirdi.

Göklerdeki Yaradan adına, Thane gerçekten yakışıklıydı. Bir keresinde düşündüğü üzere, günaha sokacak kadar güzel bir adamdı. Siyah, dalgalı saçlarındaki küçük örgüleri, yaz mevsimini anımsatan yanaklarındaki hafif bronzluğu daha önce fark etmemişti.

Thane onu ikinci defa döndürüp Fennan elini kavradığında iletişimleri koptu. Layala, Fennan'ın adımlarını takip etse de

ELF KRALİÇESİ'NE İTAAT EDECEKSİNİZ

gözleri Thane'in üzerindeydi. Fennan'dan tekrar Thane'e döndüğünde hiç istemediği hâlde içinde patlayan arzuya öfkelen-di, çş rünüyse sanki ikisini bir arada tutmaya çalışıyormuşçasına nabız misali atıyordu.

Dans bitince, tüm elfler parmaklarının iç kısmını öptüler ve avuçlarını gökyüzüne kaldırdılar. Hep bir ağızdan, "Yaradan kutsasın hepimizi. Işık galip gelsin karanlığa karşı," dediler. Sonra gök gürültüsüne benzer bir ses duyuldu, akabinde gökyüzünde ısıll ısıll altuni bir parıltı belirdi. Sapsarı ışık hüzmeleri üzerlerine yağarken kalabalık tezahürata başladı. Layala ıslık çalıp iki kolunu da havaya kaldırdı. *Işık galip gelsin karanlığa karşı.*

Derken baştan aşağı zırhlı bir elf yanlarında bitti. Bir süredir koşuyormuşçasına nefes nefeseydi. Kirli çehresi ve ellerindeki siyaha çalan kurumuş kan Layala'yı kaygılandırmıştı.

"Efendim," dedi adam, Thane'in önünde eğilerek. "Solgunlar, Bogg'u sarmışlar," derin bir nefes aldı, "ölümüz çok; tam sayılarını bilmiyorum ama Doonafell'i işgal için toplanıyorlar."

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Bu seferki yolculukları, Fundalı Oyuk'tan başladıkları uzun Baraba yolculuğundan farklıydı. Layala bir arabada mahsur değildi. Geceyarısı'nı sürüyordu, kılıç kuşanmıştı, hançeriyle bıçaklı yıldızlarını geri almıştı. Toprak beş yüz altmış kişilik taburun istikrarlı adımlarıyla titriyordu. Zırhlar ve silahlar gün ışığında ışıldıyorlardı. Layala atların toynak darbeleri yüzünden yerden yükselen tozdan kurtulmak için gözlerini ovuşturdu. Dört bir yanında erzak dolu vagonlar gıcırdayıp inliyorlardı. Önde ve arkada askerler Palenor'un mavi beyaz bayraklarını taşıyorlardı. Atmosfer gergindi; kimsenin bir şey demesine gerek yoktu ama herkes kaygılı ve öfkeliydi. Bogg, Hiç'e en yakın kasabaydı, küçük ve çoğunlukla bataklıktı. Kentaurlar, cincüceler, periler ve Thane'in önceki gece anlattığına göre dağları terk eden bir avuç isyankâr cüce gibi farklı türden canlılarla beraber birkaç yüz elf orada yaşıyordu. Fakat Thane'i asıl kaygılandıran Doonafell'di. Layala bunu adamın gözlerinde görebiliyordu. En güneydeki o kentte binlerce elf yaşıyordu. Solgunlar oraya ulaşırsa bu sadece bir kıyım anlamına gelmeyecek, aynı zamanda çok sayıda elfi korkunç canavarlara çevirebileceklerdi.

Layala; Thane, Fennan, Günişiği ve Piper'la beraber taburun koruma hattının tam ortasında ilerlemekteydi, Talon da yanındaydı ki bu biraz can sıkıcıydı. Prenses bütün sabah Thane'in başında dırdır etmiş, daha önce hiç solgun görmedi diye onunla dalga geçtikleri için gelmekte ısrar etmişti. Tifapi-

ne'se eyerinin arkasına bağlanmış çantanın içinde saklanıyordu. Anlaşılan dırdır etmek işe yarıyordu çünkü Layala itirazları karşısında pes etmişti.

"Ne muhteşem." Tif başını her şeyi görebilmesine yetecek kadar dışarı çıkarmıştı. "Şu kazuletlere bakın. Işıldayan silahları, üniformaları falan, vay be, tablo gibi."

Önceki gün yaşananlardan sonra Layala bu kadar çok elfin ortasında bulunmaktan çekiniyordu. Fakat askerler, sıradan halktan farklıydı. Geceyarısı'na binip Thane'in yanına geçince, ışıldayan üniformaları içindeki tüm erkekler tek dizleri üzerine çökmüşlerdi. Biri bile öne çıkmaya cüret edememişti. Ya Thane'den korkuyor ya da Layala'ya saygı duyuyorlardı, belki de ikisi birdendi.

Şimdi onlarla yan yana at sürerek yolda saatler geçirdikten sonra tedirginliği dinmişti. Kimsenin onunla ilgilendiği yoktu. Akıllarında zaten yeterince şey vardı, mesela muharebe esnasında can vermek, solgunlara yem olmak, en kötüsü de onlardan birine dönüşmek gibi şeyler. Askerlerin çoğu kendi aralarında şakalaşıyor, gündelik meseleler hakkında sohbet ediyor, akıllarını olabilecek en kötü ihtimallerden uzak tutmaya çalışıyordu. Thane ile Fennan hemen Layala'nın yanındaydılar ve ikisi aynı anda katıla katıla gülmeye başladılar, neredeyse atlarından düşeceklerdi. Layala şakayı kaçırdığı için üzüldü.

"Epey ilginç," dedi Layala. "Çantadan çıkıp daha iyi seyredebileceğin bir yerde otursana."

"Hayır, hayır, hayır," dedi Tif ve tekrar içeri kaçtı. "Çok, çok kalabalıklar. Hem attan düşersem sonum olur. Bedenimdeki tüm kemikler kırılır, sonra hâlime acıdığınız için beni öldürür, şu turuncu gelincik tarlasının ortasına gömersiniz. Her ne kadar defnedilmek için güzel, şiir gibi bir yer olsa da ölmek için çok gencim. Üstelik siz de ölümümünden ötürü kendinizi sorumlu tutarsınız, ölümden sonraki yaşamda bunun vicdanıma yük olmasını istemem."

“Bence birkaç morlukla atlatırsın,” diye karşılık verdi Layala. “Hem buradaki kimse canını yakmak istemiyor. Yüce Kral odamda yaşadığını biliyor. Benim söylememe bile gerek kalmadı.”

“İnanmıyorum. Bilseydi süpürgeyle beni kovalar, pencereden dışarı atardı. Küçük, kırılmış cesedim de çürümek üzere orada kalırdı. Muhafızlar alelade bir çöpmüşüm gibi yanımdan geçer, kaderime gülerdi. Hangisi daha kötü olur bilemiyorum.”

Layala iç çekti. Bu minik şey abartmaya bayılıyordu. “Kral Thane ve geri kalanımızın kaygılanacak daha önemli şeyleri var, Tifapine. Hem Kral cincücelerden nefret etmiyor ki. Kafana soktuğun uydurma bir fikir bu. Kimse sen pencereden düştün diye gülmez. Ne korkunç.”

“Annem, asil elflerin cincüceleri hiç sevmediğini söylerdi, ona inanıyorum.”

Ama Dredwich Kalesi’nde yaşamayı seçmişti, dahası bir elf leydinin hizmetçisi olmayı hayal ediyordu. Layala gözlerini devirdi. “Bir elfin kulağını kesecek kadar cesursun ama seni koruyacağımı bilmene rağmen dışarıya çıkmıyorsun, buna inanmıyorum işte.”

Tif başını biraz kaldırdı. Kırmızı şapkası ve kahverengi bukleleri esen rüzgârda hafifçe oynadı. “O zaman karanlık beni saklıyordu. Gecede usul adımlarla ilerleyen bir suikastçıydım, ayın cılız ışığı kılavuzluk ediyordu. Şimdi tam öğle vakti. Bu zamanlarda güneş bir cincüceyi kör edecek kadar kuvvetlidir,” dedi. “Bir elf beni fark etmeden önce güneşin gaddar ışınları altında solup gidebilirim yani.”

“Sana da laf anlatılmıyor,” dedi Layala.

“Varlığının farkındayız, cincüce,” dedi Piper, Layala’nın solundan. Koyu kahverengi atı da sanki ona katılıyormuş gibi kişnedi.

Tif afalladı ve hemen çantanın kapağının altına saklandı.

“Ufak tefek ama çenesi iyi çalışıyor,” dedi Piper ve elini kalın, kızıl örgüsünün üzerinden geçirdi. “Ama mesele konuşmak olunca boyun önemi kalmıyor herhâlde.”

“Karşısında duvar bile olsa gevezelik edebilir hence.”

Piper kıkırdadı. “İlginç bir arkadaş edinmişsin.” Doğrudan çantaya baktı. “Biz kadınların dayanışması lazım, küçüklerin bile. Buralarda bizden çok yok.”

Tif’in gözleri gölgelerin içinde ışıldadı, yavaş yavaş çantayı açtı. “Galiba sadece üçümüz varız.” Başını tamamen çıkarmış, Piper’a gülümsüyordu. “Ben Tifapine ama arkadaşlarım bana Tif derler.”

“Ben de Piper.”

Layala etraflarının çoğunlukla erkekler tarafından sarıldığını fark etmişti ama ordu söz konusuysa bu kadarı beklenebilirdi. Çok az dişi elf savaşmayı istiyordu, zaten kendilerinden de savaşmaları beklenmiyordu. Layala birçoğunun savunma eğitimi aldığından bile şüpheliydi. O bu eğitimi almıştı ama bunun için bir sebebi vardı. Anne babası hiç öldürülme, sihirle doğmasa ne yapardı acaba? Talon gibi takıp takıştırıp erkeklerin ilgisini çekmeye mi çalışırdı? Şarkı söylemeyi mi öğrenir ya da günlerini resim yaparak mı geçirirdi? Evalyn teyzeyleyken yaptığı gibi sihirli bitki yetiştirip ormanda yenilerinin peşine düşebilirdi. “Prenses Talon da var, unutma,” diye mırıldandı. Prenses, Fennan’la konuşuyor, sanki buradaki tek erkekmiş gibi gözlerini adamın üzerinden ayırmıyordu. Hiçbir şey olmamış gibi davranmaları Layala’yı kızdırıyordu. Sanki şu habis yosma daha bir gün önce kalabalığı onun üzerine salmamış gibi. “Sen nasıl asker oldun peki, Piper?”

“Annemle babam yüzyıllardır Athayellerle dostlardır. Küçükken beni Talon’la oynamam için getirirlerdi. Ama bebeklerle oynamaktan sıkılırdım, ergenlikte de ne dedikodu yapmak ne de erkeklerin dikkatini çekmek için süslenip püslenmek ilgimi çekti. Oğlanların idmanlarını, dövüşlerini izlemeye başladım.”

Gülümsedi. "Hiçbirine tek kelime etmeden seyretmekle yetindiğim birkaç haftadan sonra Thane beni yanlarına sürükledi, Fennan'ın yanına, dövüş ringinin ortasına itiverdi. Üzerimde elbise vardı, saçım da leydilere yakışacak şekilde toplanmıştı. Beni ringde görse annemin çat diye bayılacağını biliyordum. Derken Thane ayak ucuma bir kılıç attı, 'Bakalım maharetlerin nelermiş,' dedi.

"Bana güleceklerini, dalga geçeceklerini sandım ama hem genç hem de yaşlı erkekler sadece izlediler. Eğilip kılıcı aldığımında tezahürata başladılar, hatta ne yapmam gerektiğini de bağıra çağıra söylüyorlardı. Tabii ki Fen de çok üzerime gelmedi çünkü hiç eğitimim yoktu ama epey hoşuma gitti. Böylece her gün biraz daha fazlası için oraya geri döndüm."

"Tam benim gibiymişsin," dedi Layala. "Tabii insan erkekleri ilk başta hiç acımadan benimle alay ettiler, özellikle kulaklarımla, ama öğrenmek için varımı yoğumu ortaya koydum. Başmuhafız Hanzen'in beni kanatları altına aldığı söylenebilir. Gözü Evalyn teyzemdeydi. Birçok anlamda bana babalık etti. Korumacıydı, rehberdi. Bana nasıl ölümcül olabileceğimi öğretti." Layala başını öne eğip eyerine baktı. O kadar yıl boyunca aklında sadece tek bir şeyle eğitim almıştı; onun için geldiklerinde kraliyet ailesini öldürecekleri, şimdiyse onların yanında at sürüyordu.

"İnsanların arasında nasıl yaşadığını hayal bile edemiyorum," dedi Piper titreyerek. "Alınma lütfen."

Layala küçükken Novak, Forrest ve Ren'i çamur yağmuruna tutuşunu, sonra da çocukların üstlerindeki pisliği temizlemek için suya atlayışlarını hatırladı. Oğlanlar birbirlerinin başlarını suya sokmaya çalışır, Layala da gülerdi. Evalyn teyze, Fundalı Oyuk'taki akranı çocukların hepsinin erkek olmasının talihsizliğinden dem vururdu hep; Layala her ne kadar evinde hiçbir eksiği olmasa da bebeklerle oynamaktan ziyade hep çamur içinde dövüşür, sopaları kılıç gibi kullanırdı. "Onlarla güzel bir hayat yaşadım. Her ne kadar bazı trajediler olsa da."

Thane boğazını temizledi ve Layala'nın bacağını kendisinin-kiyle dürttü. "Gitmem ve askerlerimden bazılarıyla konuşmam lazım ama bu akşam mola verdiğimizde sana bir sürprizim var," dedi. Kocaman gülümsemesinin açık ettiği dişleri güneşte parlıyordu.

Layala'nın midesinde ansızın kelebekler uçuştı. Oysa bunun iyi mi, yoksa kötü bir şey mi olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. "Ne sürpriziymiş bu?" diye sordu.

"Hoşuna gidecek bir şey."

Tek ışık kaynağı yıldızlar ve ay olduğu vakit tabur mola verip kamp kurdu. Arazinin bir tarafında, çok da uzak olmayan bir mesafede Ranaheim Dağları'nın karla kaplı zirveleri yükseliyordu, yolun öteki yanındaysa göz alabildiğince ekin tarlaları uzanıyordu. Uzaklarda meşaleler ve evler görülüyordu. Piper, oranın Yamukdere adında bir kasaba olduğunu söyledi.

Kamplarında ateşler harıl harıl yanıyor, üzerlerinde Layala'nın ağzını sulandıran etler kızartılıyordu. Atlar korunak altına alınıp çadırlar kurulduktan sonra elfler yemek için sıraya girdiler. Aynı anda konuşanların sesi ortamı sarmıştı. Gülüyorlardı, bazıları bağırıyordu. Bir adam ona gülüp bir şeyler atan seyircilerin önünde kendine has dans figürleri sergiliyordu. Layala adamın iyi dans ettiğini düşünüyordu ama ne diye üzerine yemek atıldığını anlayamamıştı. Ateş kenarındaki bir kütüğün üzerinde otururken elmasını ısırdı. Yanından geçen askerlerden bazıları ona bakıp fısıldaşıyorlardı. Bir tanesi ona el sallayacak cesareti kendinde buldu, Layala da karşılık verdi.

"Yanında nasıl davranmaları gerektiğini bilmiyorlar çünkü Yüce Krallarının eşisin," dedi Piper hemen yanına oturarak.

“Önünde eğilsinler mi, yoksa mümkün mertebe yanına yaklaşmasınlar mı kestiremiyorlar ama senin uğruna ölümüne savaşacaklardır.”

“Thane’in eşi olduğum için mi, yoksa kendim olduğum için mi?”

“İkisi birden bence,” dedi Piper. “Ama bu elflerin Thane’ne kadar saygı duyduklarını, ona nasıl hayran olduklarını bilemezsin.”

Thane askerlerinin arasında Yüce Kral değilmiş de onlardan biriymiş gibi dolaşıyordu. Durup farklı farklı gruplarla konuşuyor, herkesin ihtiyacının giderilip giderilmediğini kontrol ediyordu. Yola çıkmadan önce Layala onlarla aralarına mesafe koyacaklarını, Thane’in çadırında oturup sadece yüksek rütbeli ziyaretçileri kabul edeceğini düşünmüştü. Belki de hiç savaş kaybetmemesinin tek nedeni yetenekleri değildi. Askerlerini hiç mağlup edilmeyeceklerine inandırıyor. “Sizin gibi askerlerle onları paramparça ederiz,” ya da “Kuzgunların geldiğini görünce solgunlar altlarına sıçacaklar. Hep öyle olur,” gibi cümleler kurduğuna şahit olmuştu.

Piper’a döndü. “Kuzgunlar ne?”

“Biziz.” Eliyle etrafını gösterdi. “Buradaki askerler güneye gittiğinde onun adına savaşması için Thane tarafından bizzat seçildi. Düşman fazla cesaretlendiğinde ve bu toprakların bize ait olduğunu, burayı asla ele geçiremeyeceklerini yine hatırlamaları gerektiğinde biz devreye gireriz.”

Layala, Piper’ın bariz gururuna gülümsedi. “Neden Kuzgunlar?”

“Kuzgunlar ölümün habercileridir,” dedi Tif ve kütüğe tırmanıp Piper ile Layala’nın arasına oturdu. “Bence gayet akıllıca bir isim. Tabii ‘ölüm getirenler’ ya da ‘kan dökenler’ daha iyi olabilirdi bence. O zaman mesaj gayet açık olurdu.”

Layala güldü. “Doğru. Çantanın içinden çıktığına mutlu oldum.”

“Eh, zaten hava karardı, ikinizden başkasının beni fark edeceği yok.” Layala ile Piper’ın bacaklarına pat pat vurdu.

Birkaç hizmetçi tabakta yemeklerini getirdi, hatta Tif için küçük bir tane bile vardı. Cincüce ayağa fırladı ve koşarak Layala’nın arkasına geçti, saklanmak için ona tutunurken tırnaklarını tenine batırıyordu. Hizmetçiler tabağını Tif’in kütükteki yerine bıraktılar. “Seni gördüğümüzü söylemiştim, cincüce,” dedi Piper, sonra da sandviçini ısırdı.

Arkasına dönüp cincüceyi yakalamaya çalışan Layala da, “Yeter, çekil artık sırtımdan,” dedi. En sonunda Tif’i kapıp kütüğüne oturttu. “Sana da yemek getirdiler. Ye hadi.”

“Neyse, yani, epey lezzetli görünüyor. Birazcık yiyebilirim herhâlde.” Tif boyu kadar uzun olan sandviçi kavrayıp ısırdı, öyle de büyük bir parça kopardı ki Layala kursağından geçmesi için dakikalarca çiğnemesi gerekeceğini düşündü. Ama Tif saniyeler içinde lokmasını bitirdi.

Çıtırdayan ateşin önüne geçen Thane’in uzun gölgesi üzerlerine düşünce Tif inleyip tabağını elinden düşürdü ve kütüğün arkasındaki gölgelerin arasına daldı. Layala göz devirdi, sonra da Piper gibi o da ayağa kalktı.

“Oturmak ister miydiniz, efendim?” diye sordu Piper, eliyle kütüğü işaret ederek.

“Siz yemeyi bitirene kadar biraz oturayım bari.” Layala ile Piper’ın ortasına, az önce Tif’in bulunduğu yere oturdu. Layala arkasına dönüp gölgelere bakındı ama küçük cincüce çoktan bir yerlere kaçıvermişti.

“Bana sürprizin olduğunu söylemiştin,” dedi Layala, sonra da tuzlu etinden bir ısırık daha aldı. Sulu ve çeşniliydi, birkaç ısırıkta karnı doydular. *Daha besleyici olsun diye içine bir şeyler mi eklediler acaba,* diye düşündü. Sonuçta doyurulması gereken epey elf vardı.

“Söyledim.”

“Neymiş bu sürpriz?” Layala tabağını kenara koydu. “Bütün gün beklettin. Bu nezaket kurallarına aykırı bir davranış, Yüce Kral.”

Thane başını çevirdi, ona bakarken sırtışı da genişliyordu. “Nezaket konusunda *sen* mi *bana* ders vereceksin?” Diğer taraftaki Piper da gülüyordu şimdi.

“Ben gayet naziğim,” dedi Layala ama o da bu bariz yalana gülümsemeden edemedi. “Bayağı resmî davranıyorum hatta. Bahse girerim tanıştığın en tatlı elfimdir.”

Thane gülerken kendi bacağına bir şaplak attı. “Hımm, ciddi ciddi bu konuda bahse girmeye var mısın?”

“Güzel bir iddiayı severim ama kaybedeceğimi bildiğim oyunlarda değil.” Layala ayağa kalktı, kollarını başının yukarısına kadar kaldırıp gerindi. “Kart oyunları mesela. Kartlı tüm oyunlarda berbatımdır.”

Thane de doğrulup ayaklandı. “Belki farklı bir oyun oynamaya şansını elde edersin. Hadi.” Kamp içinde önden ilerledi; askerler başlarını eğip selam verdiler, birkaçı onun elini sıkmak için durdu. Layala gülümsedi, cana yakın görünmeye çalıştı. Bu elflerden bazıları solgunlarla savaştan sonra yuvalarına dönemeyeceklerdi ve onlara karşı mümkün mertebe kibar olmak istiyordu. Az ileride bir noktadan yüksek sesli tezahüratlar yükseldi, küçük küçük elf grupları devasa bir turuncu aydınlığa doğru ilerliyordu, Layala daha iyi görebilmek için parmak uçlarında yükseldi. Neler dönüyordu orada acaba?

“Sürpriz bu mu?” diye sordu. “Ne yapıyorlar? Trollerle mi boğuşuyorlar?”

Thane güldü. “Trol yok ama boğuşmaya gelirsek...”

Layala'nın kalbi biraz daha hızlı atmaya ve damarlarından bir coşku dalgası akmaya başladı. Son çadırı da geçtikten sonra ortalarında dövüşen ikilinin etrafını saran büyük bir elf çemberine geldiler. İkili yerde güreşiyor, dönüyor, hayvanlar gibi hırlıyordu.

Thane elini Layala'nın sırtına koydu ve ikisi beraber askerleri yara yara ilerlediler, elfler de zaten kimin yaklaştığını görünce kenara çekildi, en nihayetinde en öne geçtiler. "Dövüşmeyi bildiğini söylemiştin. Bizzat göreyim istedim."

"Askerlerinle dövüşmemi mi istiyorsun?" diye sordu Layala, birbirinin yüzüne yumruklar geçiren ikiliye bakarken.

"Sadece sen de arzu edersen. Bir süredir idman yapamadığın için istersin diye düşünmüştüm."

Bir elfin burnundan kanlar akıp diğerinin kaşı yarılınca abartılı uzunluktaki bir elf araya girdi ve maçı sonlandırdı. İkili el sıkıştılar, çemberden birbirilerinin omzuna kollarını atarak çıktılar, ikisi de birbirine ne kadar müthiş dövüştüğüne dair iltifatlar yağdırıyordu. Layala terden sıırılsıklam olmuş ensesini ovuşturdu. Fundalı Oyuk'taki erkeklerle talim yapmayı özlemişti ama çoğu yıllar öncesinde onun için bir meydan okuma olmaktan çıkmıştı. Öte yandan Yüce Kral'ın eliyle seçtiği savaşçılarından biriyle aynı ringe girmek birazcık göz korkutucuydu. Bir başka ikili çemberin içine girdi; önce başlarını eğdiler, sonra da kılıçlarını çektiler.

"İl, ikimiz baş başa daha özel bir yerde idman yapamaz mıyız?"

Thane'in dudağının bir kenarı yukarı kalktı. "Benimle toprak üstünde yalnız başına güreşmeyi mi istiyorsun? İlgimi çekti."

"İstesem ne olacak?" Layala onun neyi ima ettiğini çok iyi biliyordu.

"Bence buna hazır değilsin."

"Onun kararını ben veririm."

Thane güldü. "Eğer benimle idman yapmak istiyorsan, Layala, bu ayrıcalığı hak etmen lazım. Ben öyle herkesin karşısına çıkmam."

Layala karşısına geçip bir elini kalçasına götürdü. "Ben de böyle bir fırsata balıklama atlarsın sanıyordum. Öyle 'herhangi biri' değilim ben. Aklından çıkaramadığın eşinim."

Thane gözlerini kısarak baktı. "Bunu şimdi mi kabul ediyorsun?"

"Kulağa öyle geldi, değil mi? Tabii seni hâlâ diz çökerken görmedim." Bir kerelik de olsa onun bam teline basmak istiyordu, anlaşılan başarıyordu da.

Thane beyaz dişlerini gösterdi. "Beni kışkırtıyorsun. Bu karşımdaki yeni Layala da kim böyle?"

"Ben hep aynı Layala'yım. Sadece sert kabuğumu aşmak için çalışman gerekti." Thane göz devirince Layala güldü.

"Bahse girerim askerlerimden birini bile alt edemezsin, beni zaten boş ver." Bir an için duraksadı. "Yatağında yaşananların bir tekrarı olurdu sadece, tabii üzerime çıkmandan rahatsızlık duymayacağımı da söylemem gerek, boğazıma bıçak dayasan da fark etmez."

O gecenin hatıraları Layala'nın yanaklarını kızarttı. "Ona ne şüphe. Peki ödül ne? Çünkü şu bahse kesinlikle varım." Thane onu sınamak istiyorsa sorun değildi. Sırf düşüncesi bile vücuduna bir heyecan dalgasının yayılmasına yetmişti. Ne olursa olsun kazanacaktı.

"Hımm, eğlenceli bir şeyler yapalım." Thane duraksadı. "Kaybedersen sana cevap vermek zorunda olduğun bir soru soracağım. Kazanırsan da sen bana bir soru soracaksın, cevap vereceğim. Öyle önemsiz bir şey de olmayacak. Ciddi bir soru olacak."

Ne öğrenmek istiyordu ki? Gerçi fark etmezdi. Kaybetmeyecekti. "Peki. Rakibimi seçebilir miyim?" Aynı anda hem gergin hem de heyecanlıydı. Thane'e ne sormak istediğini düşünmeye başladı. Nasıl bir karanlık sır saklıyordu acaba?

“Maalesef sen seçmek zorunda kalacaksın çünkü askerlerimden herhangi birinin Layala Nurgetiren’le yumruklaşmak için gönüllü olacağından şüpheliyim.”

İki savaşçının kılıçları çarpışıp şangırdadı. Homurtular çıkarıp hırlayarak birbirlerini ittirdiler. Sıcak yaz havasında dip dibe duran askerlerle beraber ağır bir ter kokusu bulut gibi üzerlerine çökmüştü. Zaaflarını bulmaya çalışarak ikiliyi dikkatlice izledi ama bir şey bulamadı. Birbirine denk rakiplerdi, hiç açık vermiyorlardı. Ringde seçebileceği kim var diye etrafına bakındı. Her biri ondan daha uzun ve iriydi. Üstelik hepsinde elf kuvveti vardı ve daha önce hiçbir erkek elfle yumruk yumruğa kapışmamıştı, insan erkeklerinden daha güçlü olduklarını varsayıyordu. Thane kesinlikle öyleydi ama o farklıydı tabii.

Boyu posu açısından Piper iyi bir rakip olabilirdi ama Layala, Thane’e bir şey kanıtlamak istiyordu ve onu seçmek çok tahmin edilebilir olurdu. “Peki silah kullanmayı tercih edip etmemeyi bize mi bırakıyorsun?”

“Evet,” dedi Thane. “Silah kullanılırsa, biri diğerinin canını alacak pozisyona geldiğinde dövüş biter. Yumruk yumruğa kapışsanız dövüşü o durdurur,” diyerek kenarda kollarını göğsünde kavuşturmuş duran uzun boylu elfi gösterdi. “Bunu birbirimizin canını yakmak için yapmıyoruz; yeteneklerimizi sınamak ve geliştirmek için yapıyoruz, aynı zamanda askerlerin vücut yapılarını korumalarına, akıllarını yaklaşan savaştan uzaklaştırmalarına da yarıyor. Hem arkadaşlık bağı da kuvvetleniyor.”

Kesinlikle bir silah seçecekti. Tabii yumruk yumruğa da gayet iyi dövüşebilirdi ama öylesi riskli olurdu ve her ne kadar buna cesaret edemeyeceklerini düşünse de suratına bir tane geçirilmesini istemiyordu. “İdmana ne zaman çıkıyorsun?”

“Genelde sabahları güneş doğarken.”

“Ama sana katılmamı hiç istemedin?”

Thane'in yeşil gözleri turuncu ateş ışığında parıldadı. "Açık konuşmak gerekirse sana bir şey teklif etmemi istemiyor, bundan hoşlanmıyor gibiydin."

"Eh, sana katılmak isterim."

"Pekâlâ," dedi Thane; Layala gülümsememek için kendini tuttuğunu görebiliyordu.

Maçın sonucu söylenirken etraflarındaki kalabalık tezahürat etmeye başladı. "Biliyordum!" diye bağırdı yakındaki biri. "Döndüğümüzde bana bir şişe şarap borçlusun."

Layala tekrar ringe baktı, ikili el sıkışıyordu. Kimin kazandığını kaçırmıştı. Thane yine elini sırtına koydu ve onu öne doğru götürdü. Kimseden çıt çıkmıyordu. Nefes alıp verişleri, gece böceklerinin ötüşleri, ateşin çıtırtısı iyice yükselmişti sanki. Bir iki kişi şimdi ne olacağına dair fısıldaştılar. "Şimdi ringe Layala çıkacak. Rakibini de kendi seçecek."

Askerlerin böyle sus pus olması tuhaftı, yüzlerce göz onlara bakıyordu. Layala da yavaş yavaş hepsine baktı. "Lütfen beni seçme," diye düşündüklerini kaygılı gözlerinden okuyabiliyordu. Onunla sadece Günışığı ve Piper göz teması kurabiliyordu. "Aldrich," dedi Layala, Günışığı'nın gerçek adını kullanarak. Adam sırtı sırtına öne çıkarken askerlerden, "Ooooooooo," nidası yükseldi.

Aldrich gelince Layala'yla el sıkıştılar. "Seçilmek benim için bir onur," dedi. Thane ile Günışığı birbirilerine baktılar. Layala, *Böyle sessizce ne konuştuklarını anlayabilseydim keşke,* diye düşündü.

"Kılıç seçiyorum."

Aldrich başıyla onaylayıp silahını sırtındaki kınından çıkardı, bir adım geriledi ve ısınmak istiyormuş gibi kılıcını savurdu. Layala da kendi kılıcını deri kaplı kabzasından kavrayıp çekiverdi. Thane bir iki adım geriledi. "En ufak bir zarar..."

"Beni sakinleştirmeye çalışma." Layala doğrudan yüzüne baktı. "Kısa süre sonra arkadaşını teselli edeceksin."

Thane tebessüm etti. "Öz güvenlisin. Hoşuma gitti." Kral kenara çekilince Layala kararlılıkla Günişığı'na doğru ilerledi. Sadece bahsi kazanmak ya da Thane'e dövüşebileceğini göstermek için dövüşmeyecekti. Bu sayede Kuzgunlara, yani Yüce Kral'ın bizzat seçtiği savaşçılara onlarla kafa kafaya gidebileceği gösterecekti. Eğitimini aldığı şekilde düzenli aralıklarla nefes alıp veriyordu. Kabzayı iyice kavrayarak kılıcı kaldırdı, yana adım atıp hızlı bir darbe savurdu. Aldrich engelledi ama kılıç yüzünü kıl payı sıyırmış, suratındaki sırtış silinmişti. Belki bu dövüşün rahat geçeceğini, Layala'yı utandırmamak adına onu biraz oyalayacağını sanmıştı ama Layala hiçbir şekilde oyalanacak biri değildi. Adam onun gücünü küçümsemişti. Layala elf hızıyla bir kere daha salladı kılıcı, yalımlar birbirine çarpınca çıkan şınk sesi Ranaheim Dağı'nın eteklerinde yankılandı. Sonra bir daha ve bir daha, döne döne bir çember çiziyor, yüksekten ve alçaktan gelen darbeleri engelliyorlardı. Aldrich sağ tarafa özellikle meyilliydi.

Layala'nın alnı boncuk boncuk terlemişti. Düzenli atan kalbinin sesi kulaklarında sakinleştirici bir ritimdi. Tekrar çarpıştılar ama bu sefer irade savaşında birbirlerini zorladılar. Layala'nın kolları ve bacakları zorlandıkça acıyordu, Aldrich ona üstünlük kurunca kenara çekildi ama ivmeyi kullanarak adamı sırtından ittirdi.

Çevrelerini saran elfler bağırmaya başladılar, bazıları Aldrich'i, bazıları da Layala'yı destekliyordu. "Bir dişinin seni alt etmesine izin mi vereceksin!?" diye bağırıyor birisi.

"Kıç üstü indir şu herifi!" diye bağırıyor Piper da.

Aldrich arkasına döndü ve hızlı darbelerle üzerine geldi. Layala tüm salvolarını engelledi, sonra eğildi ve bacağını savurdu. Aldrich'in ayağına isabet ettirince adam arkasındaki elflere doğru tökezledi ama düşmedi. *Kahretsin.* Aldrich'i öne ittiler, Layala da aşağıdan vurdu bu sefer, sonra da kaburgalarına abandı ve bu sefer başardı, sağlam bir tane geçirmişti.

Aldrich'in onu engelleyeceğini düşünmüştü ama adam yeterince geri çekilememişti, bu yüzden yan tarafı kesildi. Aldrich bağırdı: Layala kılıcını geri çekip yere bıraktı. Metalin sesi o sükûnette epey bir yankılandı.

"Çok özür dilerim," dedi hızlıca.

Yanını tutan Aldrich ise kılıcını onun boynuna dayadı, soğuk metal Layala'nın teninin üzerinde buz gibiydi. "Asla kılıcını bırakma."

Onu ciddi ciddi yaralayıp yaralamadığını görmek için acele edince asla yapmaması gereken bir şey yapmıştı ama sonuçta bu sahici bir dövüş değildi. Bir solguna karşı kılıcını asla bırakmazdı. "Kötü mü yaralandın? Kimin kazandığı umurunda değil şu an."

Aldrich'in yüzü kâğıt beyazına kesmişti, kolunu Layala'nın omzuna koyup ağırlığının çoğunu ona yükledi. "İyiyim. Sıyırdı sadece."

"Hiç sanmıyorum," diye mırıldandı Layala. Adam zaten kısa süre önce solgunlara karşı savaşırken bacağını kırmıştı, her ne kadar sihirli bitkiler sayesinde hızlıca iyileşecek olsa da tekrar canını yaktığı için kendini kötü hissediyordu.

Diğerleri öne koşturup çevrelerini sardılar, sonuç hakkında bağıryorlardı. "O darbeye Layala kazandı. Dövüş o anda durmalıydı," diye öne sürdü bir asker.

"Hayır, netice belli olmadan önce kılıcını bıraktı," dedi bir başkası.

"Her halükârda kimin kazanacağını biliyorduk," diye kükredi Piper. "Layala."

Thane araya girdi, Aldrich'in üstünün kumaşını sıyırdı. "O kadar derin değil, yine de revir çadırına götürün."

Aldrich kolunu Layala'dan çekti, birkaç adım attıktan sonra Fennan ile Piper'ın kollarına girdi.

"Efendim, kim kazandı?" diye sordu tıknaz bir sarışın elf.

ELF KRALIÇESİ'NE İTAAT EDECEKSİNİZ

Thane, Layala'ya özür dilercesine baktı. "Kurallara göre Aldrich çünkü Layala silahını bıraktı, o da sonuç söylenmeden kılıcını Layala'nın boğazına dayadı."

Birkaç elf yuhaladı. "Adamın kılıcını tekmeledi. Aldrich baştan sonra savunmadaydı," diye bağırdı kalabalıktan biri. "Bizim kadar yetenekli," dedi bir diğeri.

"Layala Kavgagetiren," diye bağırdı ateş saçlı Leif ve birçok kişi güldü. Layala'nın omzunu koluyla sardı. "Sizce de hanımda Kuzgun kumaşı yok mu, beyler?"

"Gak, Gak!" Herkes tezahürat yapıyordu şimdi. Çevresindeki tok sesler korosu Layala'nın kolundaki tüyleri diken diken etmişti. Gruba kabul edilmişti ve bunu o âna dek böylesine çok istediğinin farkında değildi.

Thane de gururla gülümsüyordu. "Bence de var o kumaştan." Sonra adamı göğsünden itti ve Layala'yı kendi yanına çekti. "Hadi ikile. Kız benim."

Layala göz devirirken herkes gülüyordu.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Thane, Layala'yı daha da çekici bulamayacağını düşünürken kız yine yapacağını yapmış, onu yanıltmıştı. Dövüştüğünü kanıtlamıştı. Sihri etkileyiciydi ama en iyi savaşçılara karşı kılıç kullanma yeteneği daha da etkileyiciydi. Böyle bir maharet yılların eğitimini, adanmışlığını ve iradesini gerektirirdi. Elinden tutarak savaşçı kalabalığının içinde onu yönlendiriyordu. Yanlarından geçtikleri askerler sırtına pat pat vuruyor, gülümsüyor, yumruk tokuşturuyor, tezahürata devam ediyorlardı. Saygılarını kazanmış, aralarına kabul edilmişti ki bu herhangi bir elf için kolay iş değildi.

Beş direkli, gri renkli ve rüzgârın ya da böceklerin içeri girmesini önleyecek kadar kalın kumaşlı çadırına geldiklerinde Thane giriş eteğini kenara çekti ve onu içeri buyur etti. Layala bir an tereddüde düştü. "Piper'la aynı çadırda uyurum diye düşünmüştüm."

Neden ondan hep en kötüsünü bekliyordu? Gerçekten Thane'in ondan faydalanmaya çalışacağını mı düşünmüştü? Belki herkesin önünde onu öyle sahiplenmemeliydi, neticede ona ait değildi. Hem eş büyüü tamamlanmamıştı hem de Layala onu seçmemişti. Belki de böyle yaparak onu kendinden uzaklaştırmıştı. Oysa son tartışmalarının ardından Layala en sonunda ona ısınmaya başlıyordu. "Ben de öyle yaparsın diye düşünüyordum. Ama önce biraz konuşabilir miyiz?"

Layala çenesini kaldırdı, vücudunu dikleştirdi ve içeri girdi. Etrafa bakınca kuzu postundan yatağını, tahta sandalyesini ve eşyalarıyla dolu büyük, siyah valizini gördü. "Daha fazlası olur sanıyordum," dedi.

"Yoldayken az eşya getirmeyi seviyorum."

Layala bir an için kemerindeki hançerle oynadı, sonra sandalyeye oturdu. Thane de posta oturdu ve göğsündeki kının kemerini çözmeye başladı. "Eee, dövüşü kaybettin, bana bir cevap borçlusun."

Layala'nın ağzı açık kalmıştı. "O dövüşü kazandığımı biliyorsun. Kaybetmem tam bir saçmalık."

Thane dudaklarını yaladı, kılıcını yanına, yatağa bıraktı. Silah kemerini de çıkardı fakat onu toprağa bıraktı, sonra yumuşak battaniyesine uzandı ve ellerini başının altında birleştirdi. "Bu arada epey etkilendim. Yetenekli olduğumu biliyordum ama böylesini beklemiyordum."

"Teşekkür ederim."

"O yüzden teselli armağanı olarak ben bir soru sorayım, sen de bir soru sor."

Layala gözlerini gözlerinden ayırmadı. "Bu kadarı adil olur herhâlde. Bir dahakine yendiğim askerlerin için üzülme hatasına düşmeyeceğim. Sor gitsin."

"İki yıl önce kalbini paramparça eden hadise neydi?" Yıllardan beri bunun ne olduğunu ölümüne merak ediyordu. Böylesine bir acı çekmesi ve o sırada yanında olamaması aklından çıkmıyordu. Bazı şüpheleri vardı ama ondan duymak istiyordu.

Layala gözlerini kaçırıp kucağındaki ellerine baktı. "Başka bir şey sor. Herhangi bir şey."

Thane kaşlarını çattı. "O zaman sen bana sor istersen?"

Kız oturduğu yerde doğruldu. "Baban gerçekte nasıl öldü?"

Bunun geleceğini biliyordu. Derin bir nefes aldıktan sonra, "Onu ben öldürdüm," dedi. Layala kaşlarını kaldırmıştı ama Thane anlatmaya devam etti. "Önce bayılttım, ardından bir

ata bağladım, sonra da Hiç'in dibine gönderdim. Onu son gördüğümde solgunlar tarafından sürükleniyordu." Şaşırmasını bekliyordu ama Layala'nın gözlerinde başka bir şey vardı, tam anlayamadığı bir şey. "Hayal kırıklığına mı uğradın?"

"Hayır, öldüğüne memnunum. Sadece böyle bir şeyi yaptığına şaşırdım. Baban olduğu için değil ama elf kanunları işlediğin suç için infaz edilmeni söylüyor, Kral olarak yerini almanı değil."

Krallara suikast elflerin yaptığı bir şey değildi. Thane'in bildiği kadarıyla daha önce böyle bir şey yaşanmamıştı. Önceden hüküm süren dedesi Zifir Büyücü'yle son savaşlarında can vermişti, ondan önce de büyük dedesi bin yıl boyunca krallık ettikten sonra tahttan kendi isteğiyle inmişti. Ondan da önceyse savaşlar önderleri değiştirmişti ama içeriden bir cinayet hiç yaşanmamıştı. Hiçbir vâris babasının yerini almak için cinayete başvurmamıştı.

"Bu yüzden daha önce söylemek istemedim. Halk, annemle kardeşim de dâhil olmak üzere, infazımı talep ederdi."

"Kimseye söylemem. Bunun tek nedeni de hayatlarımızın birbirine bağlı olması değil."

"Umarım söylemezsin. Umarım dürüstlüğüümü bana güvenebileceğine dair bir nişane olarak görürsün."

Yatağın yanındaki küçük masada titreyen mum ışığı sessizlikte dans etti. Layala bir an için ateşe baktı, sanki tüm parçalarına sahip olmadığı bir yapbozu çözmeye çalışıyordu. Yanlarından geçen askerlerin sesleri bakışlarını çadırın girişine çekti. Thane, Kuzgunlarından biri bile söylenenleri duysa bunu kimseye söylemeyeceklerini düşünüyordu. Babasından daha çok seviyorlardı onu ama yine de tehlikeli bir bilgiydi. Sesler kesilince Layala tekrar konuştu. "Peki, neden yaptın?"

Thane cık cıkladı. "Bir soru daha cevaplamamı istiyorsan önce bir cevap vermelisin."

"O gün sevdiğim biri öldü."

“Biri?” diye üsteledi Thane. Layala ise konuşmadı. Thane, koyu kahverengi çizimlerine baktı, o da kendi hatıralarına çekiliyordu. “En iyi arkadaşım Osric’i iki ay önce kaybettik. Savaştaydık, bir solgun tarafından ısırıldı.” Thane kendini toplamak için nefes aldı, ondan bahsetmek hâlâ acı veriyordu, o gün yaşananları sesli söylemek şimdi bile canını yakıyordu. “Şifacıların dönüşümü durdurmak için yapabilecekleri hiçbir şey yoktu. Dönüştüğünde de... Canını alacak kadar güçlü olamadım. Kar gibi beyaz bir tenle, bir zamanlar kahverengi olan saçları sumermerine, dudakları kömüre dönmüş vaziyette uyandığında hâlâ aklının yerinde olacağını umuyordum. Ondan bir parçanın hâlâ içinde kaldığını. Öyleydi de. Beni tanıdı.” Thane konuşmayı bıraktı, boğazına bir yumru oturmuş, gözleri dolmuştu.

“Daha fazla anlatmana gerek yok,” diye fısıldadı Layala.

Thane’in kalbi hatırladıklarının etkisiyle güm güm atıyordu. Osric’in kılıcını gülerek çekip Thane’i deşmeye, sonra da onu ısırmaya çalışması gözlerinin önüne gelmişti. Boğazına yerleşen yumruyu yutarak konuşmaya devam etti. “Her neyse, artık o değildi. Ben... Ben onun canını aldım ve o anda içimde bir şeyler kırıldı. Babamı öldürmem gerektiğini biliyordum, yıllardır bunun farkındaydım ama korkaklık etmişim. Yapamıyordum. Değişebileceğini düşünüyordum. Aslında o kadar kötü değil diye mazeretler buluyordum, Zifir Büyücü’yü geri getirmeyi ve bunun için seni kullanmayı düşünse de. Ama Osric’i öldürdükten sonra içimde bir şey öldü. Belki de acıma duygumdu, bilmiyorum, ertesi gün babamın peşine düştüm. Birkaç hafta sonra da Fundalı Oyuk’a geldim çünkü babam gittiğine göre sen güvende olacaktın. Palenor güvende olacaktı. En azından mantığım bu yöndeydi.”

“Bunun canını ne kadar yaktığını hayal bile edemiyorum,” dedi Layala. Tenebris her ne kadar habis bir tiran olsa da Thane’in babasıydı. “Her halükârda haklıydın. Kendini suçlu his-

setmemelisin.” Bir an için gözlerini kaçırdı. “Ama keşke onu benim öldürmeme izin verseydin. O kadar istiyordum ki bunu.”

Gerçek şuydu ki suçluluk duygusu onu içten içe, günbegün tüketiyordu. Annesi ve kardeşi babasından her bahsettiğinde. Halkı onun için devasa bir anıma töreni yaptığında. Thane babasının nasıl biri olduğunu biliyor, hatta ondan nefret ediyordu ama yine de geride görünmez bir yara kalmıştı çünkü babasını seviyordu. Her şeye rağmen seviyordu onu. Fakat Osric’in canını almak yaptığı en zor şey olmuştu. Yüreği göğüs kafesinden koparılmıştı âdeta. “Neyse, geçti artık.”

“Adı Novak’tı,” dedi Layala bir şey denmesine gerek kalmadan. “Küçüklükten beri tanışıyorduk. Benden birkaç yaş büyüktü, on beş yaşına gelene kadar onunla anlaşılamadık. Sanırım öncesinde beni can sıkıcı bir velet gibi görüyordu. Arkadaşlığımız yıllar sürdü, avluda beraber idman yaptık, evimin arkasındaki ormanda yürüyüşlere çıktık, böğürtlen topladık ve Evalyn teyze için bitkiler aradık. Sonra küçük kardeşi Ren bir akşam, kafaları çektikten sonra beni öptü. Bayağı beklenmedik bir şeydi gerçekten, Novak da onu yumrukladı. Bana karşı böyle hisler beslediklerine dair hiçbir fikrim yoktu. Ama Novak’a âşıktım, o da beni seviyordu, öldüğündeyse... neredeyse ben de onunla beraber mezara girecektim.”

Thane bir an için konuşmadı, doğru kelimeleri bulmaya çalışıyordu. “Bir parçası her zaman seninle kalacak. Başın sağ olsun,” dedi, samimiydi de. Şimdi bile aralarındaki bağ aracılığıyla o acının hayaletini hissedebiliyordu. “Nasıl öldü?”

Layala ayağa fırlayıp çadırın çıkışına doğru süratle gitti. “Daha fazla konuşmak istemiyorum.”

Kahretsin. Thane de posttan kalktı ve önüne geçip yolunu kesti. “Bir daha sormayacağım.”

Layala onu kenara itip gecenin içine daldı. Thane iç çekti ve yanındaki çadıra girene kadar onu izledi. Layala çadırın girişini kapatınca omuzlarını sarkıttı. Adamın ölüm şeklinin,

hayatını kaybedişinden daha beter olduğunu nereden bilebilirdi ki? Travmatikti belli ki ama Osric'in kellesini gövdesinden ayırmasından daha kötü olamazdı herhâlde. Ya da Osric'in cansız, dönüşmüş cesedini taşımaktan, en iyi arkadaşını sığ bir mezara gömmek için toprağa küreği tekrar tekrar, ağlaya ağlaya saplamasından daha kötü olamazdı. Ya da Osric'in ailesine olanları anlatmasından. Elbette Layala'nın Novak'la arasındaki ilişkiden farklı türde bir ilişkileri vardı ama o da Osric'i kardeşi gibi seviyordu.

Yatağına döndüğünde çizmelerini, gömleğini çıkarıp battaniyenin altına kıvrıldı. Bir süre uyuyamayınca valizini açtı ve şifalı bitkilerini sardığı deriyi açtı. Kurumuş, masmavi bir uyku böğürtlenini alıp ağzına attı. Zihnini sakinleştireceğini umuyordu. En sonunda da uyuyakaldı.

Ertesi sabah uyanıp giyindi. Layala'nın çadırının önünde bir an tereddüde düştü, bir o yana bir bu yana yürüdü. Layala onunla idman yapmak istediğini söylemişti fakat geceki hâlinden sonra ona sorup kafasına bir şey yemek istemiyordu.

Eh, yap gitsin. Çadırın eteğini kenara itti. Layala hâlâ uyuyordu, Piper da. Layala'nın uzun bacaklarından biri battaniyeden dışarı çıkmıştı, birbirine girmiş saçlarıysa yüzünü kapatıyordu. Ayağıyla çizmesini dürttü. "Uyan bakalım, canım. Yola çıkmadan önce idman yapmamız gerek."

Layala yavaş yavaş doğruldu ve siyah saçlarını gözlerinin önünden çekti. Mavi, düğmeleri açık gömleği omuzlarından aşağı sarkmıştı. Esneyerek gömleğini düzeltti. "Hava hâlâ karanlık."

"Gün doğumundan kısa süre sonra yola çıkıyoruz, yani çalışacaksak öncesinde halletmemiz gerek."

Piper yana dönüp battaniyesini başına kadar çekti. Layala battaniyesini kenara itince çıplak bacakları ortaya serildi. Üzerinde gömleği ve zümrüt yeşili külotu hariç hiçbir şey yoktu. Thane'in bakışları bacaklarının uzunluğuna ve basenlerinin kıvrımına kaydı. "Dışarıda bekleyeceğim."

“Burada kalıp giyinmemi izlemek istemediğine emin misin?” diye takıldı ona Layala, bir taraftan da yanında düzgün katlanmış duran yığundan pantolonunu alıyordu.

“Bu bir teklif mi? Belki de seni biraz daha soyabilirim.”

Piper, Thane’e bir yastık fırlattı. “Öf, yatak odası konuşmalarını ben yokken yapın lütfen.”

Thane de yastığı ona geri attı ve çadırdan çıkarken güldü. Layala birkaç dakika sonra ortaya çıktığında saçlarını arkasında toplayıp örmüştü, silahları kalçasında ve sırtındaydı, üstelik her zamanki gibi suratı asıktı. “Öncesinde en azından bir fincan enerji çayı içecek ya da bir şeyler yiyecek miyiz?”

“Ben de seni idman için uyandırdığıma memnun olursun sanmıştım. İstersen bir dahakine uyandırmam.” Thane ona bir elma attı. “Aşçılar çay demlemiştir.”

“Uyandırdığına memnunum.” Layala esnedi. “Ama iyi uyuyamadım. Bütün gece bir taş sırtımı deldi resmen, Tif de hemen yanımdaki yastıkta horlamayı tercih etti. Neredeyse boğacaktım.”

“Amma yabanisin,” dedi Thane oyunbaz bir tavırla.

“Sana ‘yabani’ neymiş göstereceğim az sonra.”

Aşçı çadırına uğradılar, o saatte uyanık olan tek elfler onlardı. Biraz canlandırıcı çaydan içtiler ve birkaç bisküvi yediler. Thane idmana karnı fazla doluyken gitmeyi sevmezdi ama midesindeki ağrıyı geçirmek için bir şeylere ihtiyacı vardı. Layala’yı rahatsız edilmeyecekleri kadar kamptan uzak ama her şeyi görebilecekleri kadar yakın bir açıklığa götürdü. Gökyüzünde yıldızlar hâlâ pırıl pırıldı ama doğuda ılık bir tepenin ardında baş gösteriyor, ortamı birbirlerini rahat görebilecekleri kadar aydınlatıyordu.

Artık toplanmaya başlanan çadırlara bir müddet baktıktan sonra, “Sen nasıl yapıyorsun bilmem ama ben koşuyla başlar, sınava geçer, bulabilirsem bir ağaç dalında ağırlığımı yukarı

çeker, kılıç hamleleri çalışır, sonra da askerlerimden biriyle antrenman yaparım,” dedi.

“Bugün senin idmanını takip edelim, yarın da benimkini göstereyim, olur mu?”

“Bana uyar.” Thane sakın bir ritimde başladı, engin, gri dağ eteğine doğru koştu, kısa süre sonra oraya öyle yaklaşıcaklardı ki zirvesini göremeyeceklerdi. Çimenler yemyeşildi, havaya rüzgâr, ırmak ve çam ağacı rayihası hâkimdi; etrafta öbek öbek iğne yapraklı ağaçlar vardı. Thane zayıf bir keçi ya da belki de bir kentaur izini takip ediyordu. Adımlarını bastığı yumuşak toprak, taşlık, bilek kıran patikaların aksine koşmayı keyifli hâle getiriyordu.

“İdmana kaç yaşındayken başladın?” diye sordu Layala.

Onunla sohbet etmeye mi çalışıyordu gerçekten? Thane, Layala'nın tavrının son birkaç günde neden böyle değişime uğradığını merak etti. Festivalden beri cana yakın davranıyordu, ona karşı bile. Babasının onu talim avlusuna bedenine büyük gelen bir kılıçla gönderdiği günü anımsadı. Ağır gelmese de uzun olduğunu hatırlıyordu çünkü taşırken kılıç yere sürtüyordu. Annesi kafasına pat pat vurmuş, usta eğitmeni Jorgon'un karşısına çıkmakta tereddüt ettiğini görünce arkasından ittirmişti. Adamın suratının yan tarafında yukarıdan aşağı inen bir yara izi vardı; uzun ve zayıftı fakat küçük çocuğun gözüne dev gibi gelmişti. “*Başından sonuna kadar seni izleyeceğim, canım,*” demişti annesi bir tebessümle. Thane, Layala'ya kaçamak bir bakış attı. “Altı yaşındaydım.” Kısa süre sonra Jorgon küçük bir çocuğa uygun bir kılıç getirmiş, eğitimi başlamıştı.

“Biraz küçükmüşsün, değil mi?”

Thane omuz silkti. “O zamanlar benden çok şey beklemediler, büyüyene kadar sert davranmadılar. Daha ziyade teknik ve zihin egzersizi yapıyorduk. Uyanıp bir rutini takip etmeye alıştırmak için sanırım. Peki ya sen?”

"On iki yaşında başladım. Yani benden dokuz yıl öndesin." Dirseğiyle ittirince Thane patikadan tökezleyerek çıktı. "Ama bahse girerim senden iyiyimdir." Layala önden gidip depara kalktı.

Thane gülümseyerek başını iki yana salladı ve arkasından koştu. Layala hızlıydı. Hakkını vermek lazımdı. Thane de bendenin koşma kapasitesinin nihai raddesindeydi, kollarını ve bacaklarını iyice zorlayarak ona yetişti. Kayalıkların, ağaçların arasından geçerek çimenli arazide yarıştılar. Thane'in içinde onun peşinde uzun süre koşacağına dair bir his vardı, belki de ebediyen.

"Benimle aşık atabilecek biriyle koşmak güzelmiş!" diye bağırdı Layala. "Fundalı Oyuk'ta bana yetişebilen hiç kimse yoktu."

"Artık Palenor'dasın. Herkes yetişebilir." Thane zıpladı, bir ağaç dalına tutunup sallandı, ince bir dereciğin üzerinde havada takla attı ve suyun öteki tarafına rahatlıkla indi. Layala da suyun üzerinden atladı, çizmeleri kıyıya basarken su sıçrattı. Thane'e sırtıttı, sırtına uzandı ve kılıcını çekerken metalin metale değince çıkardığı şınk sesi duyuldu. Kılıcı önünde yavaşça hareket ettirirken çizmesiyle de yerde ritim tutuyordu. "Ne numaraların varmış görelim bakalım, Yüce Kral."

Gökyüzündeki Yaradan adına, elinde silah varken çok güzel görünüyordu. Thane, şatafatlı elbiseler yerine bu hâlini tercih edebileceğini düşündü ama her halükârda güzeldi. Bir yerine iki kılıç çıkarıp ona hava atmak için ikisini birden önünde sallayınca Layala gülmeye başladı.

"İki kılıç kullanıyorsun," dedi hayretle. "Bilmiyordum. Bir tanesinin yedek olduğunu sanıyordum."

"Birini kaybedecek gibi mi görünüyorum?" dedi Thane göz kırparak.

"Fark etmez, hilecilerle de başa çıkabilirim."

“Hileci mi?” Kılıçları çarpıştı; metalin çınlaması sollarındaki aşınmış kayanın üzerinden sekti âdeta. “Başka şeyler gibi bu da bir maharet. Beni hileci yapmaz.” Layala bir kılıcı kenara itti, sonra diğerini blokladı. *Çın, şınk, gıcirt* sesleri eşliğinde yalınlar birbirinin üzerinden kaydı. Layala kılıcın ucunu karnına uzattı. Thane ise bir o yana bir bu yana kaçtı, sonra da bir ağaç gövdesine koşup Layala’nın başının üzerinden ters takla atarak sakince yere indi.

“Hareketlere bak,” dedi Layala işveli işveli.

“Bir ara sana başka hareketlerimi de göstermekten memnuniyet duyarım.”

Layala avcı bir hayvan misali gözlerini kıstı, kılıcını doğrudan onun pek mühim erkeklik organına savurdu. Thane nefesini tutup darbeyi iki kılıçla engelledi. “Aman ha, biraz fazla yaklaştın.”

“İsteğini geri çevirmedim işte.”

Bir süre böyle devam ettiler, ikisi de kolaylıkla her saldırıyı blokluyordu ancak Thane onu alt etmeye çalışmıyor, Layala’nın da aynı tavırda olduğunu görebiliyordu. Kısa süre içinde kendini gülerken buldu. Biri sorsa nedenini söyleyemezdi, sadece eğleniyordu. Kendini kralına kanıtlamaya çalışan, hatta daha da kötüsü canını yakmamak için yeteneklerini körelten biriyle çalışmamak keyifliydi. Layala’nın rahatlığı onu da rahatlatıyordu.

İkisi de nefes nefese kalıp terden sıırılsıklam olunca Thane geri adım atıp kollarını iki yana açtı. “Bugünlük tamam diyelim mi?” Havanın tamamen aydınlandığını, gün doğumundan hemen sonra yola çıkmaları gerektiğini unutuvermişti. “Kampta bizi bekliyorlardır muhtemelen.”

Layala kılıcını kınına yerleştirdi. “Eğlenceliydi. Bir dahakini heyecanla bekliyorum.”

“Ben de.”

“Kampa kadar koşsak mı? Bence epey uzaklaştık. En azından iki kilometre.” Büyük, yuvarlak bir kayanın üzerine çıkıp

clini gözüne siper ederek baktı. "Evet, kampı toplamışlar. Bir tek senin çadırın kalmış galiba. Ama küçük gruplar hâlinde talimde olanlar da var, yani tamamen sıkılmış sayılmazlar."

Thane usul usul ileriye doğru yürüdü. "Neyse ki Yüce Kral'ım, yani ben ne zaman dersem o zaman gideriz." Sonra da koşmaya başladı, Layala'nın her zamanki kendini beğenmişliğiyle laf sokmasını bekliyordu ama kız bir şey demedi. Bir süre sonra arkasında Layala'nın adımlarını duyamayınca ona döndü. Epey uzaklaştığı için artık küçük görünen kayanın üzerinde de değildi şimdi. Hatta hiçbir yerde yoktu. Thane tam tur döndü. "Layala?" Oyun mu oynuyordu? "Saklanıyorsan hiç komik değil. Gitmemiz lazım." Esen rüzgâr dışında hiçbir karşılık gelmedi. Nabızı hızlandı. Onu bıraktığı yere gitti ama aşağıya atlayabileceği noktada sadece üzeri düzleşmiş çimenler vardı, acaba düşüp sonra da kenara mı yuvarlanmıştı?

Etrafta tırmanabileceği birçok ağaç vardı, biraz uzakta da öbek öbek kayalar görünüyordu ama içine düşen kuşku kızın saklanmadığını söylüyordu. En yakınındaki ağaçların zirvelerine bakıp oraları da boş bulunca hızlı yürüyüşü koşuya döndü. Ranaheim Dağları'nın bir yanındaki gri bir kayanın üzerinde, yamuk yumuk bir yara izine benzeyen karanlık bir yarık vardı. Thane kendini sakinleştirdi ve gözlerini yumdu, kendisiyle Layala'yı birbirine bağlayan o narin halata uzandı. Eş rünü iyileşmeye yüz tutmuş bir yara gibi kaşınıyordu. Yakındaydı, çok yakındaydı. Zihninde bir lavanta bulutu onu dağa, yarığa doğru çekiyordu. Kızın paniği tüm gücüyle üstüne saldırınca gözlerini birden açtı. "Layala!"

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Layala'nın başı zonkluyordu, öyle bulanık görüyordu ki çevresindeki her şey ona koyu boya damlaları gibi geliyordu. Kıvrandı, her kim bacaklarıyla belden yukarısını tutuyorsa ona direndi. Burnuna yosun ve çamla karışık bir leş kokusu çalındı. Bir yerden su akıyordu ve onu tutsak edenlerin adımları suyun içinde şıpır şıpır sesler çıkarıyordu. Bir nehirde ya da dere de miydiler? Thane'le idman yaparken yakınlarda bir dere vardı. Sahi, Thane neredeydi? Ona da mı ulaşmışlardı? Layala ağzına bağlanmış kumaşı ısırды ama ısıra ısıra koparması çok vakit alırdı.

Kayadan aşağı indiği anda şakağına bir taşla vurulmuş, o da elleriyle dizlerinin üzerine çökmüştü. Çevresindeki manzaranın yerini simsiyah noktalar almıştı. Tamamen bilincini kaybetmese de başı dönmüş, dengesi sarsılmıştı. Hemen sonra birisi belden yukarısını halatla sarmış, koluna da bir iğne batırmıştı. Zerk ettikleri zehir süratle damarlarına karışmış ve sihrini bütünüyle etkisiz hâle getirmişti. Gücünü tamamen serbest bırakmak şöyle dursun, serbest kalmak için çırpındığını bile hissedemiyordu.

Birkaç kere gözlerini kapatıp açtı, en sonunda görüşü netleştiğinde bacaklarını tutanı doğru dürüst seçebildi. Bir solgundu; mürekkep karası gözler ve dudaklar, bembeyaz saçlar ve yine bembeyaz bir ten. Layala çığlık atıp kıvranmaya başladı. Öyle sert bir tekme attı ki karanlık dişi mağaranın duvarına sırtüstü yapışiverdi. Layala'nın ayaklarıysa suya girdi ve dizlerine kadar battı. Göklerdeki Yaradan aşkına, onu bir *mağaraya* taşımışlardı.

Ne yapmayı planlıyorlardı? Belden yukarısını taşıyan el, kollarını daha da sıkı sardı. Öyle ki parmakları morluk bırakacak kadar kollarına battı.

“Sakin ol, tatlım,” diyen erkeğin hırıltılı sesi Layala’nın tüylerini diken diken etti. “Efendi sadece konuşmak istiyor. Ölmeni isteseydi seni çoktan şöyle sulu bir kebab yapacak şekilde şişlerdim. Tadın da lezizdir kesin.”

Layala başını geriye atarak mahlukun çenesine onu bırakmasına yetecek kadar sağlam bir tane geçirdi. Bacakları bağliırken kaçamazdı, o yüzden belindeki hançeri çıkarmak için kollarındaki halatları çözmeye çalıştı. Ama kollar tekrar bedenini sardı ve solgun dudaklarını kulağına yaklaştırdı. “Mathekis seni görmek istiyor. Direnmeyi kes, yoksa seni şuracıkta ısırırım, o zaman bu güzelim kara saçlarına benimkiler gibi aklar düşer.”

Layala’nın kanı donmuş, onu olduğu yerde kıpırtısız hâle getirmişti. Solgunun ağzı tehlikeli derece yakındı, nefesi ölüm kokuyordu, öğürmemek için kendini güç bela tuttu. Dişi solgun ayaklandı, yumruğunu sıkarak üzerine koştı ve Layala’nın karnına bir tane geçirdi. Layala’nın acıdan nefesi kesildi, iki büklüm oldu. Ağzındaki kumaşa rağmen öğürdü, kendini burnundan nefes almaya zorladı. Mahlukat ona tuğlayla saldırmıştı âdetâ. Epey okkalı bir yumruktu.

“Efendi canını yakmamamızı söyledi.”

“Bir şey olmaz. Hem kafasına taşla vuran sendin.” Dişi olan, Layala’nın yüzünü avuçlarının içine aldı ve yamuk yamuk tırnaklarını tenine geçirecek kadar sıkı tuttu. Layala’yı kara gözlerine bakmaya zorladı. Layala hâlâ güçlükle nefes alıyordu. “Tüm bu tantana senin yüzünden miymiş?” Yüzünü bıraktığı anda Layala diğer taraftan yanağına bir yumruk yedi ve dizlerinin üzerine çöktü. Bir an sonra da yüzü suya çarptı. Saniyeler içinde yukarıya çekildi; vücudunun her yeri acıya boğuldu, sonra da darbeyi yediği yer sızlamaya başladı. Yüzünden ve boynundan sular akıyordu.

“Bu kadarı kâfi!” diye bağırdı erkek tiz bir sesle, sesi nemli mağaranın duvarlarında yankılandı. Erkek onu sıkı sıkıya göğsüne bastırdı. “Mathckis kızın yüzünü senin yaraladığını öğrenecek, benim değil.”

“Birkaç morluktan kimse ölmez.”

“Eğer onu öldürseydin ikimizi de ateşe atacaktın. Şimdi oyalanmayı kes de yardım et.”

En sonunda Layala hançerini kavradı ve halatı kesmeye davrandı. Dişi olan aniden çığlık atmaya ve ellerini başının iki yanına vurmaya başladı. “Aaaah, durdur şunu! Durdur şunu!” Kendini bir duvara çarptı, mide bulandırıcı bir çat sesi duyuldu, en sonunda da yere yığıldı. Derken Layala'nın kulağına bir ısıklık sesi çalındı, ardından bir metal ısıltısı gördü ve dişinin şakağına bir bıçak saplandı.

Layala başını mağaranın girişine doğru çevirdi, Thane tüm öfkeli azametiyle orada duruyordu. Kılıcı ışıktaki parlıyor, saçları rüzgârda salınıyordu. Yüzü hem akik gölgeler hem de fırtınalı denizlerdi. Sihri Layala'ya bir gelgit dalgası gibi çarptı. Thane gücünü serbest bıraktı ve her ne kadar kuvvetli olsa da Layala'nın üzerini sımsıcak bal misali sardı. Bu bir nevi koruyucu kalkan olmalıydı.

Layala'yı tutan solgun titredi. Farklı bir şeyler hissetmişti herhâlde.

Tehditkâr.

Öfkeli.

Layala en sonunda kollarını bağlı tutan halatı kesti ve hançeri arkasındaki solgunun karnına sapladı. Mahluk inlerken çığıncasına bıçakladı onu. Arkasına geçti ve bıçakla gırtlaklarını boylu boyunca kesti.

Thane, Layala'yı kolundan yakaladı ve yana devrilen solgundan uzaklaştırdı; mahlukun ağzından kapkara kanlar dökülüyordu. “Yaralandın mı?” diye sordu çıldırmış gibi. “Yoksa...”

“Isırmadılar,” diye cevapladı Layala, Thane sorusunu tamamlamadan. Neden ısırmadıklarını merak ediyordu. Ellerine istedikleri fırsat geçmişti.

Thane, Layala’yı kendine çekip kollarının arasına aldı. “Seni kaybettiğimi sandım.”

Layala kollarının arasında criyerek sarılışına karşılık verdi. “Hâlâ buradayım.” İçine bir şeyler akıyordu; ne olduklarını bilmediği için kaçındığı yabancı duygular. Thane’in hissettiği rahatlama âdeta barajları yıkarak onu da kapıp götürdü.

Thane sinirli bir yüz ifadesiyle geri çekilip etrafına baktı. “Başkaları da var mı?”

“Sadece iki tanesini gördüm ama beni Mathekis’e götürmekten bahsettiler.” Kaşlarını çattı. “Bu kadar bilinçli, zeki olduklarını daha önce hiç fark etmemiştim. İçgüdülerini dinleyen akılsız mahluklar olduklarını sanıyordum. Bizden ziyade hayvana benzediklerini düşünüyordum.”

Thane, mağaranın girişine doğru hareketlendi. “Dönüşüklerinde algılarını terk etmiyorlar ama öldürme, sakat bırakma ve beslenme içgüdülerini kuvvetli. Bence asıl vicdanlarını kaybediyorlar. Neyin yanlış, neyin doğru olduğuna dair duygusal zekâlarını da. Osric hayatımız boyunca arkadaş olmamızı umursamamıştı. Benim de onun gibi olmamı istiyordu.”

Gün ışığına çıktılarında Layala’nın gözleri yaşlarla dolup yandı. Karanlık mağara ile dışarıdaki ışıltılı güneşin zıtlığı can yakıcıydı. “Ama bu ikili beni öldürmek istemiyordu. Emirlerle itaat ediyorlardı.”

“Yaşlıların daha fazla kontrolü var. Osric yeni dönüşmüştü. Yaşamaya müsaade etseydim kendisi gibileri bulacak ve en sonunda emirlere uyabilecekti.” Thane kampa doğru koşarken ona şöyle bir baktı. “Sihrini niye kullanmadın peki? Daha fazlasını yanına çekebilirdi ama hayatın tehlikedeydi. O yüzden tereddüt etmeden yapmalıydın.”

“Katagas serumuyla zehirlediler. Şu an sihrimi hissedemiyorum.” Yenini sıyırıp sol kolundaki şişkin kırmızı izi gösterdi.

“Geçici sadece.” Thane’in gözleri, normalden biraz daha uzun süre üzerinde gezindi. “Doktora görünmen lazım.”

“Ben iyiyim.” Layala elini kaldırıp yanağına dokundu; yapış yapıştı. Hissettiği ıslaklığın sudan geldiğini düşünmüştü ama parmaklarına kan bulaştığını görünce midesi çalkalandı. Onu bayıltan taş sağlam bir hasar bırakmış olmalıydı ya da dişi yumruğunu aynı yere indirmişti.

“İyi falan değilsin.”

“Kimsenin beni böyle görmesini istemiyorum. Solgunların bu kadar yakınımıza geldiğini bilmelerini istemiyorum.” İçine bir şüphe düşmüştü. “Her nasılsa bizi sürekli buluyorlar. Askerlerine güvenmiyorum. Bunu söylemek hiç hoşuma gitmese de aralarında yerimizi sızdıran bir köstebek olabilir.”

Thane başını iki yana salladı. “Hayır. İmkânı yok.”

“Başka bir açıklaman var mı? Fundalı Oyuk’tan kaleye giderken nerede olduğumuzu nasıl bildiler? Ya da evimi altüst edenler onlarsa, oranın benim olduğunu nereden anladılar? Buna sebep olacak hiçbir şey yapmadım.”

Thane’in dudakları dümdüz bir çizgiye dönüştü. “Dünyada en yakınım bildiğim üç kişiden birinin bana ihanet ettiğini ima ediyorsun. Böyle bir şey mümkün değil.”

“Nereye gideceğini bir başkası biliyor muydu?”

Thane başını iki yana salladı. “Takip edilmediyse hayır.”

“Piper, Aldrich ya da Fennan kötü niyetleri olmadan da birilerine söylemiş olabilir ya da sizinkilerden biri kulak misafiri olmuştur. Tifapine kalede saklanan tek cincüce ya da küçük canlı değildir belki.” Layala çenesini sıktı. *Her halükârda bir hain var.*

Thane bir ağacın etrafından bakıp yine yanına geldi. “Kentteki herhangi biri bizimle beraber yola çıktığını görmüş olabilir. İlla arkadaşlarımdan ya da Kuzgunlardan biri olmasına gerek yok.”

“Ama bu, Işıldaryürek Ormanı’nın dışında solgunlarla ilk karşılaşmamızı açıklamıyor. Bir liderleri vardı. Benimle konuşan benden bir zifir büyücü diye bahsetti. Bu ikili gibi onlar da benim ne olduğumu biliyordu.”

Kampa varana kadar Thane’in ağzını bıçak açmadı. Elflerden çoğu çiftler hâlinde talimdeydi ya da bir uçta öbek öbek toplanmış sohbet ediyorlardı. Bu sayede Thane’in yalnız başına duran çadırına kimse tarafından fark edilmeden ulaşabildiler. Yanlarından geçerken birkaç muhafız başlarını eğdi ama kimse onları durdurmadı.

Çadırın giriş eteğini kenara çeken Thane içeri adım attı, sonra da Layala’nın geçebilmesi için açık tuttu. Layala artık iyice sızlayan başını tutarak içeri girdi ve hemen ardından kendini bir sandalyeye bıraktı. Thane valizini açtı ve içeri karıştırırken küfredip homurdandı.

“Ne arıyorsun?” diye sordu Layala, gözlerini kapayıp geriye yaslandı. Kafası ortadan ikiye ayrılacakmış gibi hissediyordu.

“Oh, buradaymış,” dedi Thane. Layala bir gözünü açtı ve adamın elinde kahverengi bir çıkın tuttuğunu gördü. Çıkını açtı. “İlaç takımım.”

Layala oturduğu yerde doğrulup elini uzattı. “Bana bir bez ver yeter, yarayı temizlerim.”

Thane çıkını yere koydu ve kahverengi kumaşa elinde tuttuğu yeşil şişede ne varsa onu döktü. “Birilerinin sana yardım etmesine hiç direnmeden izin verdiğin oluyor mu hiç? Pearl ile Reina’nın anlattıklarını bir bilsen.”

Hainler. Layala sesli biçimde nefes alıp verdi. “Az önce mağarada yardım ettin ya. O zaman şikâyet etmedim,” dedi

Thane kaşlarını çatarak ona baktı. “O farklı. Hem kesiği sen görmedin. Kanamayı durdurmak için dikiş atmak, şifalı krem sürmek lazım.”

Layala ayağa kalkıp ona yaklaştı. “O zaman bir ayna ver, ben hallederim.”

Thane bezi yarasına değdirip iyice bastırdı. “Otur,” diye emretti.

Her ne kadar istemese de Layala itaat etti. Thane bezi bastırıp yarayı temizlerken o da oturduğu sandalyenin tahta kolçaklarını sıkıca kavradı. İlaç bitki yağı kokuyordu, hatta içinde kıvırcık nane ve çam reçinesi bile olabilirdi ki onun kokusu lavantaya benzerdi. Kan durdurucu canını yaktı ama acı da hafiften dinmeye başladı. Thane yavaşça ama dikkatlice boynunu silerken Layala kasıldı. Adamın odaklanmış yüz ifadesi bir iki santim uzağındaydı ve göklerdeki Yaradan aşkına, nefes almayı mı bırakmıştı yoksa? Her ne kadar Thane’in niyetinin bu yönde olmadığını bilse de hareketi arzu uyandırıcıydı. Thane, kürek kemiğini lekeleyen kanı yavaş yavaş silerken Layala’nın içi ürperdi.

Thane’in gözleri onunkilerle buluştu ve o kısacık anda aralarında cereyan eden o yoğun his Layala’nın sırtından aşağıya bir ürperti yayılmasına neden oldu. Thane elini geri çekip boğazını temizledi. “Kanın çoğunu temizledim ama birazı saçına bulaşmış. Onu yıkaman gerekecek,” dedi ve ardından yakasını çekiştirdi, “hem buna da kan bulaşmış.”

Layala üzerine ok doğrultmuş yavru bir ceylan gibi ona baktığını fark etmemişti, sonra bakışlarını üzerindeki gömleğe kaydırıldı. “Sandığımdan fazlaymış.”

“Tam da bunu diyordum.” Thane elinde bir iğne tutuyordu. “Şimdi bu kısım bayağı canını yakacak ama kıpırdamaman lazım.”

Kesik kaşının yakınında, yani hassas bir bölgedeydi. Layala başını hafifçe eğdi ve doğal olmayan bir sakinlik dalgası benliğini istila etti. İğneyi tenine saplamadan önce Thane’in bileğini kavrayıp, “Sen mi yaptın bunu?” diye sordu.

“Neyi?”

“Sen yaptın,” dedi, nefesi kesilmişti bir an sanki. “Beni sen mi sakinleştirdin?”

“Bağımız sayesinde.”

“Nasıl?”

“Nasıl olduğunu ben de tam bilmiyorum.” Thane eğilerek yarasını göz hizasına getirdi. “Sadece sana bağlanabildiğimi biliyorum, tıpkı senin istemeden de olsa duygularını bana gönderebilmen gibi herhâlde.”

Demek ki Thane onu sakinleştirmeye çalışırken Layala da tüm kötü duygularını ona göndermişti. Onunla arasındaki bağ düşündüğünden daha derindi.

Dişlerini sıkan Layala, yarası kapanana kadar iğne tenine girip girip çıkarken sandalyeye âdeta pençelerini geçirdi. Thane parmaklarını bir teneke merheme batırıp yaranın üzerine ve solgunun tırnaklarının çizdiği yerlere hafifçe sürdü.

İşi bittikten sonra malzemeleri çıkının içine geri koydu. “Yarına kadar iyileşirsin.”

“Teşekkür ederim.” Layala başparmağını hançerinin pürüzsüz kabzasına hafifçe sürterken Thane’e bir an daha hayran hayran baktı. Az önce gerçekten hayatını kurtarmıştı. Sandalyeden yavaşça kalkıp Thane’in bir şeyler daha demesini bekledi. Ama Thane tek kelime etmedi. Layala alt dudağını ısırdı. “Eh, yeni bir gömlek giyeceğim, birileri sorarsa idman sırasında düştüğümü söylerim.” Thane bir şey diyemeden aceleyle çadırdan çıktı. Geceleyin uyuduğu çadır eşyalarıyla beraber toplanmıştı. Beş kişilik bir asker grubu arkalarında atlarıyla yanından geçti.

“Günaydın, Kavgagetiren,” dedi kara saçlı ve yamuk gülümsemeli olan.

“Günaydın,” dedi o da elini sallayarak. “Piper’in nerede olduğunu biliyor musunuz?”

Kadın buradaki iki dişiden biri olduğu için onun tam nerede olduğunu biliyorlardı. “Hemen şu ağacın orada,” dedi en yakınındaki asker. “İyi misin? Yaralanmış gibi görünüyorsun.” Adam kendi şakağına dokundu.

“Ah, iyiyim. Teşekkür ederim.” Daha fazla soru sorulmadan arkasını döndü.

Geccyarısı ile Gölge'nin bağlandığı yere doğru hızlı hızlı yürüdü. Piper ile Tif ağacın hemen yakınında oturuyorlardı. Geccyarısı onu kişneyerek karşıladı, eyeri çoktan takılmıştı, eşyaları da üstündeydi.

“Siz ikiniz taburu en az bir saat beklettiniz.” Piper ayağa kalktı, pantolonundaki toprağı silkeledi. Sonra tavrı değişti, “Neden gömleğinde kan var?” diye sordu.

“Kafamı taşa çarptım. Kılıçla çalışıyorduk, ağaç köküne takıldım.” Layala dikişlerini işaret etti.

“Sakarın teki olduğun hiç aklıma gelmezdi,” dedi Piper alaycı bir tavırla.

“Değilim zaten.”

Tif bir avuç böğürtlenle badi badi yürüyerek yanlarına geldi, bir tanesini ağzına attı. Layala'ya baktı. “Bu söyledikleriniz kocalarından dayak yiyen kadınların dediklerine benziyor. Kocanız olmadığını biliyorum ama merhametsizliğiyle nam salmış bir kralınız var.”

“Kral yaralamadı beni.”

“İşte *bu* yalan değildi,” dedi Piper sırtarak.

Tif sanki hiçbir şey denmemiş gibi devam etti. “Tabii içimden bir his, sakın nedenini sormayın, adamın ellerinin hafif olduğunu da söylüyor. Tatlı eller. O ellerin saçlarınızın arasında gezindiğini hayal edebiliyor musunuz?” Tombul parmağına koyu kahverengi buklelerinden birini doladı. “Ya da omuzlarınızı ovduğunu? Ya da...”

Layala sırttı. “Yüce Kral'a âşık mı oldun yoksa, Tifapine?”

“Tabii ki olmadım. Bu hayatım boyunca duyduğum en saçma şey.” Yanakları olgun çilekler misali kızarmıştı. “Bir sincabın ata âşık olmasından bile daha saçma bir şey.”

“Sen öyle diyorsan,” dedi Piper alayla. “Yüzüne bakılmayacak adam değil ama, değil mi?” Piper, Layala'ya göz kırptı.

“Aman aman aman, öyle yakışıklı ki. Gördüğüm en yakışıklı elf,” dedi Tif hayranlıkla, bayılacakmış gibi elini göğsüne götürmüştü. Layala’yla Piper kahkahalarla gülüyorlardı. “Hey, öyle öyle söylemem için tongaya düşürdün beni,” diye söylendi Tif. “Ona köprü trolü kadar çirkin olduğunu düşündüğümü söylememen için öyle dedim. Kasları, o ışıltılı yeşil gözleri falan hiç umurumda değil. Zaten trole de benzemiyor.”

Layala çantasını karıştırıp temiz gömlek çıkardı. Gömleği Geceyarısı’nın sırtına serdikten sonra kılıcıyla kemerini çıkarıp korsesini çözdü ve kirli gömleğini başının üzerinden sıyrıverdi. Askerlerden biri izliyor mu diye omzunun üstünden arkasına baktı. Geceyarısı, üstünü değiştirmesini kaçamak da olsa seyredebilecek herhangi birine fırsat tanımayacak şekilde kapatıyordu önünü. “Takılıp düştüğüme inanmak niye bu kadar zor geliyor ki?” Temiz gömleği hızla üzerine geçirip giyinmeyi bitirdi.

Piper elmasını ısırdı. “Çünkü dün akşam Aldrich’le kapışan dişi elf çevresinde ne var ne yok görürdü.”

“Bu arada bayağı iyileşmiş,” dedi Tif. “Sabahleyin gördüm. Kaburgasını kılıçla deşmemişsiniz gibi dolanıyordu etrafta.”

“Gururu daha çok incinmiştir,” dedi Piper omuz silkerek. “Ama şifacılar onunla ilgilenirken neyse ki Talon’la Fennan onu oyaladılar.”

“Bu üçlünün olayı ne?”

“Bilmem. Talon bir süre Fennan’dan hoşlandı ama kolay sıkılan biridir. Aldrich de son zamanlarda onunla fazla zaman geçiriyor ama aralarında bir şey olduğunu sanmıyorum. Yanılıyor da olabilirim.”

Layala da aralarında bir çekim hissetmemişti. Aldrich neşeli ve komikti, Talon ise sinsi ve kindardı. Fennan da onun oyunlarına kanmayacak kadar akıllıydı. Fakat Talon’un Yaz Gün Dönümü’nde yaptıklarından sonra Layala’nın ona bir misilleme borcu vardı ve belki de bunun için Günişiği’ni ya da Fennan’ı kullanabilirdi.

Layala topraktan dışarı taşmış bir ağaç köküne basıp ondan güç alarak üzengiye ulaştı ve Geccyarısı'na bindi. Buradan daha iyi görebiliyordu. Askerlerin çoğu atlarına binmiş, sıraya geçmişti. Thane'i hiçbir yerde göremedi ama çadırı küçük bir grup hizmetçi tarafından kaldırılıyordu. Askerlerin aksine üniforma değil, çeşitli seyahat kıyafetleri giymişlerdi. "Hareket etsek iyi olur. Sanırım yola çıkıyoruz."

Piper, Tif'i kaldırıp Layala'nın arkasına oturttu. Gölge'nin ve altuni atının iplerini çözdü ve dizginlerini eline aldı. "Sizinle burada buluşuruz."

Sanki Yaradan'dan bir işaret gelmiş gibi o anda Günışığı ile Talon yollarına çıktı. Layala, "Âşık kumrular nasılsınız bakalım?" diye seslenince ikisi de kırbaçlanmış gibi ona döndüler.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

“**A**şık kumrular mı? Prenses bunu muhtemelen hakaret sayar. Neticede benden çok daha iyisini bulabilir.” Aldrich güldü ve elini koyu sarı saçlarının arasından geçirdi. “Güzel dövüştü bu arada. Kılıç kullanmayı iyi biliyorsun.” Layala’nın onu kestiği yere hafif hafif dokundu.

Layala adamın konuyu çabucak değiştirdiğini fark etti ve doğru yolda ilerlediğini anladı. “Sen de iyi dövüşüyorsun. Kesik için üzgünüm.”

Talon öfkeli öfkeli bakıyordu. “Eh, yolunu kaybetmiş avam elf kızıyla yine karşılaştık. Festival hoşuna gitti mi? Sana tapan hayranlarıyla güzel vakit geçiriyor gibiydin. Onlara saçlarından tutamlar vermen düşünceli bir hareketti.”

Cadı. “Gerçekten de güzel vakit geçirdim. Aldrich yanımdan hiç ayrılmadı.”

Prenses atının dizginlerini daha sıkı kavradı. “Aldrich hakkında söylediklerinden ve yanından ayrılmamasından duyduğun keyiften abime bahsedeceğimden emin olabilirsiniz. Belki de sadece yanında olmasını değil, sana dokunmasını da istiyorsundur.”

“Hop hop,” dedi Günışığı, elini havaya kaldırdı ve kafası karışmış bir şekilde ona baktı. “Abine buna benzer hiçbir şey iletme lütfen. Olmaz – cidden olmaz. Kesinlikle hayır.”

Zavallı Günışığı da tartışmaya dâhil olmak zorunda kalmıştı. “İletemez çünkü doğru değil. Sadece artık rütbem onunkinden yüksek olduğu için kızıyor. Zavallı Prenses.”

“Çeneni kapamayı öğrenmelisin, Layala, yoksa kendini sığ bir mezarda bulursun.”

Abisiyle hayatlarımızın bağlı olduğunu bilmiyor mu? Her halükârda Talon'dan korkmuyordu ama Prenses durumdan haberdar değilse dediğini yapmayı deneyebilirdi.

“Prenses,” dedi Günişığı sertçe. “Onu tehdit etmeyin. Layala bizim korumamız altında, hatta doğrudan benim korumam altında. Birkaç hafta içinde Kraliçemiz olacak.”

“Senin olabilir.” Talon atını dürtüp ilerledi. “Benim olmayacak.”

Tabur yola çıkınca Layala ortadaki yerini aldı. Örgülerini açmış, saçlarını şakağındaki yarayı kapatacak şekilde açık bırakmıştı. Piper hikâyesine inanmadığı için bir başkasının da inanıp inanmayacağını kestirememişti, hem aynı yalanı tekrar tekrar söylemek de istemiyordu zaten.

Yüzlerce elf askerin ortasında güvende olsa da kendini aralarında solgun var mı diye etrafına bakınırken buldu. Civarı gözleriyle tarıyor, ağaç gölgelerinde ya da uzun otlar arasında pusuya yatıp yatmadıklarına bakıyordu. Bir tane bile göremedi ama bu orada olmadıkları, onları gözleyerek doğru zamanı kollamadıkları anlamına gelmiyordu. Mathekis yakınlarda mıydı? Adı bile tüylerini diken diken etmişti. Mathekis onun dönüşmesini istemiyor muydu? Belli ki amaçları onu solguna dönüştürmek değildi, yoksa şu ucube onu ısıırırdı. Onu kendi taraflarına çekmek için dönüştürürlerdi. En azından bu konuda şansı yaver gitmişti.

Thane hemen yanında at sürüyor, aniden ortadan kaybolmasından endişeleniyormuş gibi sık sık ona bakıyordu. Layala artık

Thane'in duygularını ayırt edebildiği ve aralarındaki bağlantı sayesinde onları hissedebildiği için kaygılı olduğunu biliyordu.

Biraz Thane'i izledi, güzel erkeksi yüz hatlarına hayranlıkla baktı. Bakarken de solgunun aniden çığlık atıp acıyla haykırışını ve kendini duvarlara çarpmasını düşündü. Bu, Thane'in marifeti miydi? Adalon'u kurtarabilecek biri varsa o da Thane'di herhâlde. Güçlü bir önderdi, ne istediğini biliyordu. Belki de Hiç'i yok edebilecek şey *onun* sihriydi, Layala'nınki değil. Ya Layala karanlık, Thane de aydınlıksa? Yazgılarının onları birbirine bağlaması ne büyük zalimlikti.

Thane kaygılı bir yüz ifadesiyle tekrar ona baktı.

"Hiçbir yere gitmiyorum," dedi Layala yarım yamalak gülümseyerek. "Endişelenmeyi bırakabilirsin." Thane yakalanmış olsaydı Layala da korkardı. Sonuçta o ölürse kendisi de ölecekti. Hayatının kelimenin tam anlamıyla başka bir elfin varlığına bağlı olduğunu bilmek tuhaftı.

Thane'in yüz ifadesi yumuşadı, gergin duruşu gevşedi. "Kaygılandığım yok. O kadar güzelsin ki gözümü alamıyorum."

"Yalancı." Layala çizmesini üzengiden çekip ayağıyla Gölge'nin arkasını dürttü. Gölge ardına baktı ve oyalanmayı bırakmalarını söylüyormuş gibi kişnedi.

"Kendini doğru dürüst görebil diye ayna tutmamı ister misin?"

"Kaçamak yanıtlar veriyorsun."

"Senden öğrenmişimdir belki."

"Efendim," diye seslendi askerlerden biri. "Bir atlı yaklaşıyor. Galiba bizden biri."

"Geri döneceğim." Thane, Gölge'yi dürterek tırısa kaldırdı ve ön taraflara doğru ilerledi. Layala kimin geldiğini görmek için oturduğu yerde iyice doğruldu, getirilen mesajın ne olduğunu duymaya çalıştı ama yüzlerce atın nal sesi, vagonların gıcirtısı ve etraftan gelen konuşmalar buna engel oldu. Önündeki askerlerin arasından Thane'i göremiyordu bile.

Thane dönmedi. Layala, Piper ve Tif, Thane'i hangi haberlerin beklediği konusunda tahminde bulundular. Solgunlar, Doonafell'i istila mı etmişti? Şehir yakılıp yıkılmış mıydı? Kaçmaya çalışan elfler yollara mı düşmüştü? Layala önden gidip öğrenmek istiyordu.

"Thane bilmemizi istediğinde bize söyleyecektir," dedi Piper. Emirlerle biat etmekte Layala'dan daha iyiydi.

Akşam karanlığı çökünce Kuzgunlar durdu. Çadırlar kuruldu, pişen yemeklerin kokusu havayı sardı. Bu kez jambon ve baharatlı sebze kokusu geliyordu. Bayatlamamışsa muhtemelen bolca ekmekleri de olacaktı. Yanlarında getirdikleri kuruyemişler ve diğer küçük atıştırmalıklar dışında günde sadece tek öğün yemelerine rağmen Layala midesini düşünecek hâlde değildi.

Ateşin yanında volta atarak Thane'i bekliyordu. En azından uyumak için çadırına gelirdi, değil mi? "Nerede o? Gitti mi?"

"Sanmam," diye yanıtladı Piper. "Ondan hoşlanmadığını iddia eden biri için fazlasıyla gerginsin."

"Şehir için, oranın halkı için endişeleniyorum."

"Hı hı," dedi Piper, katlanmış uyku tulumuna yaslanarak.

Fennan'la Günışığı da ortalıkta yoktu; Layala, Thane'in yanında olduklarını varsaydı. Eğer ona söylemeden önden gitmişse... "Hayatlarımızın birbirine bağlı olduğunu biliyorsun, değil mi? Onun başına bir şey gelirse..." Layala başparmağıyla boğazını boylu boyunca keser gibi yaptı.

"Kaygılandığın şeyin bu olduğuna emin misin?" Piper örgüsünün kıvrımlarını gevşetti. "Bir şeyi yoktur. Birçok savaşa katıldı ve hâlâ hayatta, değil mi?"

"Yani, sence önden gitti ve savaşıyor mu?"

Piper iç çekti. "Hayır, öyle olsa bize haber verirdi ya da birinden duyardık. Ben burada Fennan'dan sonra dördüncü komutanım, biliyorsun."

Layala elini fındık kesesine daldırıp bir avuç dolusu aldı. “Öyleyse Thane neden seni yanında götürmedi? Ve ben bu emir komuta zincirinin neresindeyim?”

“Benim ilk vazifem seni gözetmek.” Piper bacak bacak üstüne attı. “Sen komuta zincirinde ikinci sırasındasın.”

Donakalan Layala yavaşça arkasına dönüp Piper’la yüz yüze geldi. *İkinci mi? İkinci!* Hayır, yanılıyor olmalıydı. “Hiç mantıklı değil. Bir generalin ya da Fennan’ın ikinci sırada olması gerekmez miydi?”

“Yasalara göre, onun eşi ve nişanlısı vasfıyla, henüz evlenmiş olmasanız bile hepimizden daha üst rütbedesin. Talon’dan bile üstünsün ki bu yüzden senden böylesine nefret ediyor. Prenses tahta çıkma sıralamasında dördüncü sırada, askeri hamleler söz konusuysa da sen ve Thane hayattayken burada olup bitenler hakkında hiçbir söz hakkı yok.”

“Ama ama...” Layala diyecek şey bulamadı. Bu doğru olamazdı. Palenor’da her şey resmen yapıldı. Eğer evli değillerse o zaman kraliçe sayılmazdı. Thane bunu kendi ağzıyla söylemişti. “Biz evli değiliz.”

“Hayır ama çoğu kişi eş vasfıyla bağlanmanın bir düğünden daha resmi sayıldığını kabul eder. Evlilikte birlikte olduğunuzu gösteren tek şey imzalı bir belgedir. Eşler de aynı şekilde yasal açıdan bağlayıcıdır. Bağlanan ilk elf sen değilsin, Layala. Büyücü Vesstan kendi döneminde pek çok çifti düğün günlerinde eş rünleriyle damgaladı. Sen, sihirli çocuk ve Palenor Prensi Thane’den sonra bu moda oldu. Geri alınamayacağı için rünlere gerçek bir bağlılık gözüyle bakılıyor. Hatta şiirsel olduğunu bile düşünenler var çünkü eşleri ölürse kendileri de ölecek.”

Layala’nın yüreği endişeyle sıkıştı. Bunu ona neden daha önce söylememişlerdi? “Ama büyü bizim için tamamlanmadı.”

Piper yanlamasına uzanıp gözlerini ateşe dikti. “Hepimizin çok iyi bildiği gibi.”

Layala alnını ovuşturdu, Palenor tahtının ikinci sıradaki vârisi olduğunu idrak etmekte zorlanıyordu. “Peki tamamlan-
dığında ne olacak? Başka ne var?”

“[kiniz için mi? Bilmem.” Piper omuz silkti. “Diğer herkes
düğün gününde bağlanır; siz ikiniz çocuktunuz, hâliyle sadece
kısmen yapılabilirdi çünkü ikinizin de kabul etmesi gerekirdi.
Belki de hiçbir şey değişmez. Belki de geriye kalan tek şey
zamanınızın doluyor olmasıdır.”

Tif kocaman bir gülümsemeyle, kendisinden daha büyük
bir çantayı peşi sıra sürükleyerek yanlarına geldi. “Atıştıрма-
lıklarım var.”

Tif topladığı çilekleri doldurduğu çuvalı çalmaya çalışan
bir periyle karşılaşmasını anlatırken yemek yediler. Cincüce her
zamanki gibi abarttıkça abarttı ama bu hikâye cidden olaylıydı.
“Suratımın tam ortasına yumruk attı!” diye mırıldandı. “Bahse
girerim yakında morarır. Zafer uğruna alınan savaş yaraları.
Umarım ganimeti paylaşmak istediğime memnunsunuzdur. Bu
meyveler kan meyvesi sayılır.”

“Tek damla kanaman bile yok,” dedi Piper.

“Sen bir de periyi gör,” dedi Tif hınzır bir sırıtışla.

Layala meyvelerden birini ağzına atıp başını yukarı aşağı
salladı ama akli başka yerdeydi. Ateşin ışığında gördüğü her
askere, Thane ya da haber getirmeye gelen biridir umuduyla
bakıyordu. Piper neden daha kaygılı değildi? Çiseleyen yağmu-
run giysilerini ve saçlarını ıslatmasına rağmen Layala dışarıda
bekledi. Ateş hâlâ yanıyordu ama yağmur yüzünden neredeyse
köz hâline gelmişti. Piper’la Tif çadıra girip uykuya dalarken
–bunu Tif’in horlamalarından anlamıştı– Layala kendisinininkiyle
Thane’in çadırı arasında ileri geri yürüdü. Bulutlar yıldızları
ve ayları gizliyor, geceyi ürkütücü, kapkara kılıyordu. En ufak
bir hareket, dalların çıtırtısı ya da civardan yükselen tok bir
ses, kılıcını çekme dürtüsünü harlıyordu. Sihri hâlâ tam olarak

dönmemişti ve sihrinden mahrum kalması Layala'yı tedirgin ediyordu.

Sönmeye yüz tutmuş ateşin turuncu parıltısında uzun boylu, pelerinli bir figür belirdi. Daha yüzünü bile görmeden, karşı-sındaki karaltı daha ağzını bile açmadan Layala onun Thane olduğunu anladı. İçindeki bir şey onun özünü tanıdı. "Thane," dedi, ne kadar rahatladığı sesinden anlaşılmasın diye çaresizce uğraşsa da başaramadı. Layala, Thane çadırına giremeden onun önüne fırladı. "Ne oldu?"

Yüce Kral başlığını indirince gözlerinin altındaki koyu halkalar ortaya serildi. Elini saçlarının arasından geçirdi, Layala'nın yanından dolanıp çadırına girdi. Kız davet beklemeden onu takip etti. *Demek ki durum fena.* Thane eşyalarını karıştırırken Layala sessizce girişin yanında bekledi fakat adamın tek yaptığı bir şişe şarap çıkarıp mantarını çekmek oldu. *Demek ki durum ciddi fena.*

"Doonafell'in yarısı alev alev. Şehri tahliye etmeye, olabildiğince çok kadınla çocuğu kurtarmaya çalışıyorlar ama masumların takip edilip yolda katledilmesini de göze alamazlar." Göğsünden yukarıya doğru yükselen hırıltı ağzından dışarı döküldü. "Bunu yapmak zorunda kaldığımızı düşünmek bile mide bulandırıcı. Çocuklarımızı öldürüp yiyebilirler." Ürperdi.

Bunu düşünmek bile Layala'nın midesinin sancmasına neden oldu. "Solgunların sayısı aniden arttı mı? Asker ekşimiz var mı? Daha önce yapmadıkları hâlde Palenor'a neden şimdi girdiklerini anlamıyorum. Palenor onları yüzlerce yıldır uzakta tutuyor."

"Pek çok kez girdiler ama kısa sürede püskürtüldüler ve bu kadar içlere ilerleyemediler. Doonafell'e asla kalabalık gruplar hâlinde gelemeler. Bildiğin gibi zaman zaman bazı başıboşlar sınırı geçebiliyor ama büyük bir tehdit oluşturmuyorlar." Thane sandalyesine çöküp şarabından büyük bir yudum aldı. "Sayıları arttı ama şu anda onları harekete geçiren şey bu değil."

Sanırım artık nerede olduğumuzu biliyorlar. Ayrıca daha da sıkı savaşıyorlar. Kuzgunların bir kısmını önden gönderdim. Gece boyunca yol alırlarsa sabaha orada olurlar.”

“O zaman hepimizin gece boyunca yol alması gerekmez mi? Kaç asker kaybedildi? Kaç sivil? Yoldaki çocuklar...” Çığlık atan, kaçıran küçük çocuklar, onları korumak için hayatını feda eden anneler gözünün önünde canlandı. Bu korkunç düşüncelerden arınmak için başını iki yana salladı.

Thane ona uzun uzun baktı; Layala yüz ifadesinden duygularını tam anlayamıyordu. “Bu kadar umursamana şaşırdım,” dedi sonunda.

Bu Layala’nın canını yaktı. Thane’in niyetinin onun karakterine hakaret etmek olmadığına inanıyordu ama adama davranış biçiminden sonra bu yorumu hak etmişti. İşin doğrusu Layala da bu kadar önemsedığını fark etmemişti ama ölen çocukları ancak kalpsizler önemsemezdi.

Thane konuşmaya devam etti. “Diğerleri yorulunca devreye girecek taze savaşçılara ihtiyacımız var. Kaybımız çok fazla.” Başını hafifçe yana eğip şişeyi uzattı. “Biraz ister misin? Üzgünüm, kadehim yok.”

“Hepsi benim yüzümden,” diye fısıldadı Layala. İçinde büyüyen öfke, korku ve endişeyi bastırmak için kuşağındaki hançerin kabzasını kavradı. “Benim yüzümden ölüyorlar. Ben var olmasaydım, o zaman...”

“Yapma. Öyle düşünme.” Thane ayağa kalktı ve iki adımda önüne geldi. “Solgunlar sen daha bir düşünce bile değilken katletmek için varlardı. Bu Zifir Büyücü’nün suçu, senin değil. O da solgunlar da böyle düşünmeni istiyor. Mathekis’le solgunlar şüphe duymanı istiyor. Onlardan korkmanı istiyorlar çünkü henüz ne kadar güçlü olduğunu bilmediğinin farkındalar ama bunu öğrendiğinde, bu oyunda kullanılıp atılacak bir

piyon olduğunu düşünmeyi bıraktığında – *Vezir*² olduğunu, yani satranç tahtasındaki en güçlü taş olduğunu fark ettiğinde *senden* korkacaklar.” Şişeyi kızın eline tutuşturdu. “Hadi bir yudum al şundan.”

Layala yutkundu ve şişeyi dudaklarına götürdü. Şaraptan biraz büyük bir yudum aldıktan sonra, “Teşekkür ederim,” diye mırıldandı. Söyledikleri için mi, yoksa şarap için mi teşekkür ettiğini bilmiyordu ama her ikisi de içini ısıtmıştı.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Layala şarap şişesini geri verdikten sonra Thane ıslak pelerinini çıkarırken ona sandalyeye oturmasını işaret etti. “Üşüyor musun?” diye sordu. “Giysilerin ıslanmış.”

“Yok.” Yağmur çiselemesine rağmen hava o kadar soğuk değildi. Layala ayaklarıyla yerde ritim tuttu. “Hâlâ yarınki savaşın dışında kalmamı istiyor musun?”

Thane çizmelerinden birini çıkarırken durup başını yukarı kaldırdı. “Kesinlikle gerekmedikçe evet. Hem bunun senin yeteneklerinle hiçbir ilgisi yok. İyi bir savaşçı olduğumu biliyorum.”

Layala bu cevabı bekliyordu, özellikle de bir çift solgun tarafından kaçırıldıktan sonra. Savaş onların lehine gittiği sürece Layala dâhil edilmeyecekti. Her şeyden çok Thane’in birlikleriyle ilgili stratejisini ve şehri savunmak için neler yapılması gerektiğini öğrenmeye ihtiyacı vardı. Teke tekte iyi dövüşürdü ama mesele Layala’dan çok daha büyüktü.

“Geride mi kalacaksın, yoksa ön saflarda mı yer alacaksın?”

Thane çizmelerini savurup dirseklerini dizlerine dayadı. “Bu tamamen olayların nasıl gelişeceğine bağlı ama seni güvende ve onlardan uzak tutmak her şeyden daha mühim.”

Bir tarafta, solgunlar efendilerini geri getirmek için Layala’nın bir araç olduğuna inanıyordu. Diğer taraftaysa elfler onun Hiç’i yok edebilecek yegâne silah olduğunu düşünüyordu; yani her halükârda bir araçtı. Onların gözünde bir nesneden fazlası değildi. Ama Thane haklıysa Layala bir piyon değildi. O

bir vezirdi ve tahtada istediği yere hareket edebilirdi. "Satranç oynar mısın?" Layala şaraptan büyük bir yudum daha alıp şişeyi Thane'e geri uzattı.

O da şişeyi dudaklarına götürdü. "Oynarım. Büyücü Vess-tan'dan öğrendim. Ufkumu genişleteceğini söylerdi."

"Evalyn teyzemle her hafta oynardık. Her ay Fundalı Oyuk'ta turnuvalar düzenlerdik. Bil bakalım şampiyon kimdi?"

Thane gülümsedi. "Sen mi?"

"Ne yazık ki hayır, Evalyn teyze." Layala son turnuvayı ve Evalyn'in onu bir fille nasıl hakladığını düşündü. "Hep benden bir adım önde sanki. Onu yendiğim de oldu ama çok nadiren."

"Seni o büyüttü, değil mi?"

"Evet, annemin arkadaşıydı." Layala söğüt kolyesiyle oynadı. "Birlikte şarap yaparlarmış, vadide eczane işletiyorlarmış. Babam da demirciydi, kılıç yapardı. Keşke yaptıklarından biri, elinin değdiği bir şey bende olsaydı."

Thane dizlerinin arasında kenetlediği ellerine bakıyordu. Uzun siyah saçları su misali omuzlarına dökülüyor, yüzünün büyük kısmını Layala'dan gizliyordu. Layala adamın duygularından ziyade ne düşündüğünü bilebilmeyi isterdi. Gerçi o anda duygularını da hissedemiyordu.

"Fundalı Oyuk'un 'senin kasaban olduğunu söylediğini hatırlıyorum. Ne iş yapıyordun orada?"

"On iki yaşımdan beri neredeyse her sabah talimdeydim, on dokuz yaşına gelince beni Fundalı Oyuk'un şansölye yardımcılığına terfi ettiler. Bu, toplum huzurundan ve kanun belirlemekten sorumlu Baş Muhafız'ın hemen altındaki mertebe. Temelde, eğer bir sorun çıkarsa ben hallediyordum. Görev tanımımda bulunmamasına rağmen herkes dertlerine deva olayım diye bana gelirdi."

"Ne tür dertler?" Thane başını kaldırdı ve dik oturarak onunla göz teması kurdu.

“Mesela Laurena kocasının onu aldattığını düşündüğünde bana geldi. Adamı bir gün boyunca takip ettim, ona yüzük alabilmek için komşu kasabaya gidip elmalarını daha yüksek fiyata sattığını öğrendim. Evlendiklerinde çok yoksullarmış. Kızın parmağında sadece bir parça sicim vardı.” Layala bacak bacak üstüne attı, oturduğu yerde gevşedi. Thane’le beklediğinden daha rahat konuşuyordu. Gerçi ona hiç kendisiyle rahat rahat sohbet etme fırsatı tanımamıştı.

“En azından iyi sonuçlanmış,” dedi Thane yastığına yaslanarak. “Hikâyenin farklı biteceğini sandım. Kadın şüphelerinde haklı çıksaydı kalbini kırma pahasına bile olsa gerçeği ona söyler miydin?”

“Kendimi çok kötü hissederdim ama söyledim. Gerçeği bilmek yalanla yaşamaktan iyidir.”

“İki krallığı birleştirme umuduyla kız kardeşimi, Orman Elfleri’nin genç lorduyla evlendirmeyi düşünüyorum.” Thane iç çekti. “En azından küçük toprak parçaları için didişmek yerine müttefik oluruz. Sahici bir düşmanla devam eden bir savaşımız varken bu kadar önemsiz bir şey yüzünden daha fazla asker kaybetmeyi göze alamam.”

“Bence Talon’a tercih hakkı sunmalısın.” Layala alt dudağını ısırdı. “Bize asla sunmadıkları o tercih hakkını.”

“Evet.” Thane’in dudaklarının kenarları seğirdi. “Böyle diyeceğini tahmin etmeliydim. Zaten tamamen karşı olsaydı onu zorlamazdım. Ama Talon hırslıdır.”

Layala kafasını iki yana salladı. “Aldrich’le ya da Fennan’la arasında bir şey mi var?”

“İkisi de Talon’un nasıl biri olduğunu gayet iyi biliyor, o yüzden yok, sanmıyorum. Yakınlar ama yıllar içinde Aldrich’in ya da Fennan’ın ona o gözle baktığını görmedim. Talon’a daha ziyade... kardeş gibi davranıyorlar. Hepimiz aile gibiyiz.”

Talon soğuk ve yılan gibiydi, Layala ailesinden birine asla böyle davranmazdı. Talon’un hizmetkârlarına embesillermiş ve

ona yemek pişirmeye ya da çamaşırlarını yıkamaya bile layık değillermiş gibi emirler yağdırdığını görmüştü. Kalede birkaç defa Talon'un, sözde arkadaşlarından biri odadan çıkınca o kişi hakkında berbat şeyler söylediğine kulak misafiri olmuştu. Hatta bir keresinde tam şöyle demişti: *"Sesi korkunç. Neden konuşmasına izin verdiğimizizi bilmiyorum."* Diğerleri kıkırdamıştı. *"Peki annesinin alt sınıftan bir elf olduğunu biliyor muydunuz? At nalı yapan birinin kızı. Off, daha beter ne olacaktı daha?"*

"Niye ondan bu kadar farklısın?" Thane'in konuşmalarına kulak misafiri olma şansını bulamamıştı ama annesinden se-yislere kadar herkese nasıl davrandığını, onlara saygıda kusur etmediğini görmüştü.

"Farklı olduğumuzu mu düşünüyorsun?"

"Öyle olduğunuzu biliyorum."

Thane gülümsedi. "Sanırım nedeni onun küçüklüğünde şımartılması, benimse şımartılmamam. Ben çok çalışmak zorundaydım, o değildi. Babam onu severdi; beni sevdiğini ise hiç sanmıyorum." Sustu. Çiseleyen yağmur çadırın kumaşında pıtır pıtır sesler çıkarıyordu. İçerideki tek mumun alevi titriyor, zaten kasvetli bakan gözlerinin altında gölgeler oluşturunuyordu. "Sanırım bu yüzden daha iyiyim," dedi, öyle alçak sesle konuşmuştu ki Layala ne dediğini güç bela duymuştu.

Layala neredeyse babasının sevgisini göstermese bile onu sevdiğinden emin olduğunu söyleyecekti ama kendini tuttu. Söz konusu kişi Tenebris'ti. Thane'i yalanlarla teselli etmek manasızdı. Hem babasını kısa süre önce kendisi öldürmüştü ve Layala, Thane'in bu konuda nasıl hissettiğinden emin değildi. Sorsa patavatsızlık edecekti; duyarsız görünmeden soruyu nasıl kelimelere dökeceğini bile bilemiyordu. Babası onu sevmemiş olsa bile belki Thane babasını seviyordu. Belki de Layala için yaptıkları onu içten içe öldürüyordu. "Peki ya annen? Sanırım benden kaçıyor."

“Annem hep yanımdaydı. Ve evet, muhtemelen senden kaçıyordur,” dedi sırtarak. “Nedenini de hiç anlayamıyorum. Oysa ne kadar da *tatlısın*.”

Layala gözlerini devirdi. “Tekrar özür dilemek zorunda mıyım? Elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorum...” Ne yapmaya çalışıyordu?

“Elinden gelenin en iyisini...” dedi Thane.

“Cana yakın olmak için. Hayatlarımız şimdilik birbirine bağlı. İkimizi de perişan etmem için hiçbir neden yok.” Piper’ı, Thane’e ne kadar yakın olduğunu düşündü. Onunla ilişkisini merak ediyordu. “Piper’la aranızda bir şey oldu mu hiç? Gücenmeyeceğim, merak etme.”

Thane’in dudağının kenarı yukarı kıvrıldı. “Ben ve Piper mı?” diye sordu, gülüyordu neredeyse. “Hayır. Onunla bir sorunum olduğundan değil ama kalbimde sadece tek bir kişiye yer olduğunu biliyor. Hem sanırım Fennan’dan hoşlanıyor ama bunu kabul etmiyor.”

Evet, *Piper* tam böyle biriydi. Layala’nın teni karıncalandı ve hemen, “Fennan mı? İlginç. O Piper’dan hoşlanıyor mu peki?” diye sordu.

“Fennan’ın hoşlandığı çok kadın var. Yuva kurmaya hazır değil. Piper da bunu biliyor.” Şarap şişesini Layala’ya uzattı. “Büyücü Vesstan geçidi bizi Sederac Dağları’na götürmesi için ikna edebileceğimizi söyledi.”

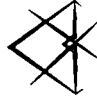
Şarabı alırken Layala’nın gözleri fal taşı gibi açıldı. Bu seyahati haftalarca kısaltabilirdi. “Bunu niye söyledin? Gitmemi yasaklamıştın.” Thane’in o gece söylediği her sözü gayet net hatırlıyordu.

“Sana yasak koymak bana düşmez, gerçi hayatlarımız birbirine bağlı olduğu için belki de düşüyordur. Seni esir tutmadığımı daha önce de söyledim ama seni düşmanların elinden kurtarmak için kendi babamı öldürdüm.” Çenesini sıktı. “Oraya gitmekle neyi riske atacağını biliyorsun. Umarım başka bir yol bulursun.”

Başka bir yol bulmamı umuyor. O da bağdan kurtulmak istiyor. Ve derinlerde bir yerde küçük bir sızı buna itiraz etti. "Doonafell'de bize yardım edebilecek birini tanıdığını söylemiştin, yani başka bir yol olabilir. Ben çıkayım da biraz uyu. Yorgun görünüyorsun." Layala şarabın son yudumunu da içtikten sonra cam şişeyi Thane'in yatağının baş ucundaki masaya koydu.

"Yanımda bir kişilik daha yer var," diyerek yatağı okşadı Thane. "Yani, korkarsan ve o güzel kafandaki kâbusları kovalamamı istersen."

Layala çadırdan çıkarken orta parmağını kaldırıp Thane'in hınzır sırtışına hareket çekti.

Sabah olunca Thane, Layala'yı idman için uyandırmadı. Kız gözlerini açtığı anda Piper'in eşyalarını topladığını, güneşin çoktan doğduğunu gördü. Çatık kaşlarla yataktan kalkıp giyindi. Uyku matını, battaniyesini sardıktan sonra Tif'i dürttü. "Gitme vakti."

Tif ayağa fırladı. Söz dinlemeyen saçları başının üstünde bir kuş yuvası gibi görünüyordu. "Gitmek mi?"

"Evet, birazdan gidiyoruz."

Tif gözlerini ovuşturup esnedi. "Eşyalarınızın toparlanmasıyla ilgileneneğim. Geldiğim deliğe geri gönderilmemek için işimi yapmalıyım."

Her ne kadar eşyalarını kendisi toplamış olsa da, "Teşekkürler," dedi Layala gülümseyerek. Dışarıya, serin sabah havasına çıktı. Önceki geceden kalan yağmur bulutları dağılmış, ortaya pırıl pırıl bir gün doğumu çıkmıştı. Nem şimdiden kalkmaya başlamıştı. Layala, Thane'in çadırına doğru ilerledi, çadırın önünde durup hançerinin kabzasıyla oynamaya başladı. *Adıyla*

mi seslensem? İçeri mi baksam? Çalınacak kapı da yoktu. “İçeride değil,” dedi Fennan arkasından ve Layala sıçradı.

Hırsızlık yaparken yakalanmış gibi döndü. “Pekâlâ.” Boğazını temizledi. “Dün gece ayrılan grupla gittiğini sanıyordum.”

“Gidecektim ama Thane geride kalıp seni korumasına yardım etmemi istedi.”

“Ah, tabii ki öyle istemiştir.” Layala kızgın görünmemeye çalışıyordu ama öyleydi. En iyi savaşçılardan bazılarıyla Doonafell’de yardıma ihtiyaç duyan masumlar arasında durmak istemiyordu.

“Mesele sadece seninle ilgili değil, biliyorsun,” dedi Fennan. “Başına bir şey gelirse artık bir Kralımız olmayacak ve vârisi, amcası ya da erkek kardeşi olmadığından tahta Kraliçe Orlandia geçecek. Yetki onda kalırsa iki haftaya solgunlar tarafından istila ediliriz. Bırak iyi iş çıkarmayı, Palenor’u yönetmeye bile niyeti yok. Kaos çıkar.”

Fennan muhtemelen onu incitmek istememişti ama duydukları Layala’nın canını yakmıştı; neticede Thane’i daha önce öldürmeye çalışmıştı. Ölümünün nasıl bir yıkıma yol açacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Yerine birinin geçeceğini ve her şeyin kendiliğinden yoluna gireceğini varsaymıştı. “Kraliçe o kadar beceriksiz değildir. Hem kesinlikle bir askeri lider öne çıkar. Belki de sen.”

Fennan alaycı alaycı gülümsedi. “Elimden geleni yapardım ama güçlü bir kralın ya da kraliçenin yokluğunda, asil elfler umudunu kaybeder maalesef. Bu savaş çok uzun sürdü, Layala. Yorgunuz. İliklerimize kadar yorgunuz. Yeni doğanların ruhları bile bitkindir herhâlde.”

Layala bu yorgunluğu kendi soyunda da hissediyor gibiydi. “Sence ben Hiç’i yok etmek için mi doğdum?” diye sordu çenkinerek.

“Bence hayatın kedere ve öfkeye bulanmış.”

Fennan’ın ağır ağır kapanıp açılan gözleri onunkileri buldu. Ve Layala ilk kez adamın o derin bitkinliğini gördü. Bunu

gölümsemelerin ardına saklıyordu ama kim bilir hayatında ne gibi vahşetlere tanık olmuştu?

“Bence ne yapmak için doğduğumuza sadece biz karar verebiliriz. Tenebris seni kullanmak istiyordu ama seninle tanışınca anladım, bence bunu asla başaramazdı.” Fennan’ın ağzının kenarında bir gülümseme belirdi: “Kavgagetiren.”

“Artık böyle mi anılacağım?”

“Kuzgunlar arasında mı? Yani, evet. Yüce Kralımla evlenene dek de halka açık yerlerde Leydi Layala derler.”

“Eğer onunla evlenirsem,” diye düzeltti Layala.

“Bir başkasının zoruyla evlenen ilk kişi sen değilsin, sonuncusu da olmayacaksın. Çoğu kişi bunu kabullenip eşiyle birlikte yaşamayı öğrenir.”

“Bizimki farklı.” Fennan’ın bilmediği bambaşka nedenler vardı. Novak’ın solgun yüzü, açık cansız gözleri zihninde canlandı. Mesele sadece Thane’in babası değildi.

“Öyle mi?” Fennan dudak büktü. “Bence kendini öyle olduğuna ikna etmeye çalışıyorsun.”

Layala arkasına döndü ve Geceyarısı’nı bulmak için yürümeye başladı. Fennan’ın ayak sesleri de ardından geliyordu. Atın yanına vardığında eyeri yüklendi, Fennan da onu elinden alıp Geceyarısı’nın sırtına yerleştirdi. “Kral’ın eşisin. Böyle işlere tenezzül etmemen lazım.”

Layala hayal kırıklığıyla kollarını havaya kaldırdı. “Neden hepiniz bana iş yapamazmışım gibi davranıyorsunuz?”

“Hepimizin yapması gerekenler var. Bir şey kanıtlamak istiyorsun diye at hizmetkârlarını işsiz mi bırakacaksın?” Kayışı kavramak için atın altına uzandı. “Peki ya hizmetçiler? Sana yardım etmelerine izin vermektense onları sokaklarda görmeyi mi tercih edersin?” Kayışı şöyle bir çekip eyeri sıktı.

Layala hiç böyle düşünmemişti. “Hayır.”

Fennan dizginleri ona uzattı. “Güzel. Şimdi zırhını giy. Bugün savaş günü.”

“Ama zırhım yok ki.”

“Tabii ki var,” dedi Fennan. “Piper’a sor.”

Layala, Piper’ı yakınlarda, koyu gri bir zırhı üzerine geçirirken buldu. Zırhın üstü siyah deriyle kaplıydı ama altında metal olduğunu tahmin etti. Göğsüne Palenor’un üç silahlı mührü işlenmişti. Omuzları, köprücük kemiği bölgesi ve kolları duman rengine çalan siyah pullarla kaplıydı. Küçük parçalar güneş ışığında parlıyordu. Miğferinin her iki yanından metal bir kanat çıkıyordu. “İyi görünüyorsun,” dedi Layala.

Piper gülümsedi. “Sen de öyle.” Ahşap bir sandığı işaret etti. “Seninki içinde.”

Kapağı kaldıran Layala, Piper’inkinin eşi bir takımla karşılaştı. Giydiğinde zırh üstüne sıkı sıkıya oturdu, pek rahat sayılmazdı ama en nihayetinde korumak içindi. Kollarını sallayınca rahat hareket edebildiğini gördü. Pullu zırh esnekti, Layala hangi metalden yapıldığını merak etti. Sandıkta ayrıca eldivenler, arkadan bağlanan uyluk zırhı, kaval kemiği korumaları ve kanatlı miğferi buldu.

Piper onu şöyle bir süzüp kollarını kavuşturdu. “İşte şimdi Kuzgun’a benzedin.”

Layala da kendine bakıp sırtıttı. Daha önce hiç zırh giymemişti. Çünkü hiç ihtiyacı olmamıştı. Kalede giydiği güzel elbiselerden ne kadar etkilense de bu onları gölgede bırakıyordu. Olması gereken kişi buymuş gibi hissediyordu. Bir savaşçı. “Herkesin zırhı aynı mı?”

“Evet, Kuzgunların aynı. Diğer askerlerin pullu zırhları ya da kanatlı miğferleri yok. Pullu zırh pahalıdır. Ejderha pulları örnek alınarak yapılır.”

“Kollarımın, omuzlarımın kasılacağını ve zırhın hareketimi kısıtlayacağını sanıyordum ama öyle olmadı. Üzerimde zırh yokmuş gibi.”

“Tek zayıf noktan boynun ve bacaklarının arkası. Oraları iyi koru.”

Yola çıktıklarında Layala atını Piper ve Fennan'ın yanında sürdürdü. Thane ile Güneşiği ortalıkta görünmüyordu. Fennan, Thane'in hâlâ taburla olduğunda ve muharebe alanına önden gitmediğinde ısrarcıydı. Layala'nın midesi gün boyunca bulandı. Ufku bir duman bulutu kaplamıştı. Askerler emir almalarına gerek kalmadan sessizliğe bürünmüştü. At toynaklarının sesi duyuluyor, kuyruklar sallanıyor, arabalar gıcırıyor ama kimse konuşmuyordu. Keskin bir duman kokusu Layala'nın genzini yaktı. Henüz şehri göremiyordu ama yakında ne bulacaklarını biliyordu. Yol üstünde dişi elflerden, çocuklardan oluşan gruplara ve önden giden birkaç askere rastladılar. Layala'nın boğazına bir yumru oturdu. Kucaklarında sadece birkaç parça eşya tutuyorlardı, is içindeki yüzleri gözyaşlarından yol yol olmuştu. Küçük bir kız kucağında oyuncak bebeğiyle annesinin elini tutmuş, yere bakıyordu. Başını hiç kaldırmıyordu. Babasını mı kaybetmişti? Karınlarını doyuracak yiyecekleri var mıydı?

Şehir görüldüğünde Layala'nın eli ağzına gitti. Yarisından fazlası yanmış, kararmış ahşap yapıların iskeletleri hâlâ ayakta ydı. Çıglıklar, bağırmalar ve metal şangırtıları korkunç bir melodi oluşturunuyordu. Önündeki askerler atlarını tırıs ile değil, dört nala koşturmaya başladılar. Geceyarısı da onları takip etti. Thane'in sesi toynakların gümbürtüsünü bastırıyor, Kuzgunları yönlendirerek emirler yağdırıyordu. İki gruba ayrıldılar. Biri doğruya, diğeri şehrin etrafından dolanıp batıya gidecekti. Layala çatışma gürültüsünün en çok geldiği yere doğru gitmeyi düşünüyordu. Dizginleri çevirdi ama Fennan uzanıp Geceyarısı'nı tutarak onu durdurdu.

"Sen burada benimle kalıyorsun."

Tif, Layala'nın üstünü çekiştirdi. "Lütfen kalın. Solgunlara yem olmak istemiyorum," diye fısıldadı.

Piper yola devam etti ve arkadaki askerler bir kayanın etrafından yolunu bulan bir akarsu gibi ikiye ayrılarak yanların-

dan geçtiler. “Fennan, onlara yardım edebiliriz. Buradan neler olduğunu bile göremiyorum.”

“Neler olduğunu biliyorsun. Yakından görmene gerek yok,” dedi adam sertçe. “Her şey korkunç, Layala. Kâbusun olacak şeyler. Görmek istemezsin.”

Prenses Talon, Fennan’ın diğer tarafında durup bir elini göğsüne götürdü. Atı kişnedi ve başını öne eğdi. “Bunun olduğuna inanamıyorum. Babam olsa dehşete düşerdi. O Yüce Kralımızken böyle bir şey hiç yaşanmamıştı.”

Layala çılgınca Thane’i aradı. Birkaç dakika önce sesini duymuştu ama nereye gitmişti? Diğerleriyle birlikte mi ilerlemişti? “Burada öylece oturamayız.”

“Evet, oturabiliriz,” dedi Fennan. “Yüce Kralınız size emretti. Kalacaksınız.”

“Orada sana ihtiyaç duyulacak kadar özelmışsin gibi davranma,” diye mırıldandı Talon. “Söyleneni yap, iyi bir küçük dişi elf gibi burada otur. Ya da daha iyisi oraya git de kendini öldürt. Hepimize bir iyilik yaparsın.”

Yüzü öfkeyle yanan Layala ona ters ters baktı. Prenses’i atından indirip suratını dağıtmak istese de kendini tuttu. Şimdi bunun zamanı değildi.

“Kapa çeneni,” diye tersledi Fennan. “Başıma daha fazla sorun çıkarmanı istemiyorum.”

“Pardon,” diye çıkıştı Talon, şaşkınlıktan gözleri fal taşı gibi açılmıştı. “Benimle bu üslupta konuşamazsın, Fennan. Ben senin prensesinim. Özür dile, yoksa seni kırbaçlatırım.”

“Savaştaız. Nezaketin de tehditlerin de burada işe yaramaz. Muharebe alanında olduğumuz sürece benim komutam altındasın.”

Talon açık ağzını kapadı ve öfkeyle önüne baktı.

Kalbi güm güm atan Layala çılgınlıkları ve gittikçe daha fazla binaya yayılan alevlerin ejderhalar misali kükreyişini dinledi. Dizginleri avuçları acıyacak kadar sıkı kavradı. Sihri damar-

larında yanıyordu, hatta dışarı çıktı çıkacaktı. Yanlarından ağlayarak geçip şehri terk edenlerin sayısı gittikçe artıyordu. Savaş Doonafell'in diğer tarafında olduğu için Layala hiçbir şey göremiyor, Kuzgunlar solgunları yeniyor mu yenmiyor mu anlayamıyordu.

"Sihirini dizginlemen gerek," dedi Fennan sessizce. "His sedebiliyorum."

Başını çevirdiğinde Fennan'ın ona baktığını gördü. Talon'a hızlıca bir göz atınca kızın yüzüne kaygılı bir ifadenin yerleştiğini fark etti ama bunun nedeni savaş değildi. Layala sihrini, minik bir kıvılcıma dönüşene kadar bastırdı. Güneş gökyüzünün diğer tarafına geçtikten ve Talon'un, Günişiği ile abisi için ne kadar endişelendiğinden, savaşın kim bilir ne kadar korkunç olduğundan ve ölen onca elften bahsederek gevezelik etmesini dinledikten sonra Geceyarısı'ndan indi. Tüm bunlar Layala'nın midesinin düğümlenmesine yetmişti. "Daha fazla oturamayacağım."

Tif başını çantadan çıkarıp baktı. Layala bir süre volta attı, derken dondu kaldı. Sol taraftaki ağaçların arasından çıkagelen yedi solgundan oluşan bir grup, bir anneyle iki çocuğu kovalıyordu. Kadın taş çatlasa bir yaşında olan bebeğini kucağına almıştı, en fazla dört yaşında olan diğer çocuğunu da yanında sürüklüyordu. Solgunlar yaklaştıkça kadının yüzü dehşetle buruşuyordu.

Layala kılıcını çekip çıkardı. "Fennan!" Fennan'ın ona izin vermesini beklemedi. Koştı, bacakları acıyla yanacak kadar hızlı koştı. Cebinden yıldızını çıkarıp fırlattı. Yıldız, annenin başının yanından geçip sadece bir metre ardındaki solgunun gözlerinin arasına saplandı. Layala'nın arkasında at toynakları gümbürdedi ve Fennan bir savaş narası atıp atını solgunun üzerine sürdü, bir diğerine de kılıcını sapladı. Layala koşarak yanından geçtiği anneye başıyla selam verdi ve kılıcını karşısına çıkan ilk mahlukun karnına sapladı. Sonra kılıcı çekip çıkardı

ve bir diğer solgunun aşağıdan yaptığı hamleyi engelledi. Mahluk geri çekilirken solgunun tırtıklı kılıcı onunkine sürtündü. Mahluk var gücüyle ona tekrar saldırdı, öyle ki Layala birkaç adım gerilemek zorunda kaldı.

“Hadi tatlım,” dedi solgun, ürkütücü bir sırıtışla. “Büyük çocuklarla oynamak istiyorsan hazırlıklı olsan iyi edersin.”

Layala arkasında bir *vınlama* duydu ve çömeldi; o anda başının üzerinden bir bıçak geçti. Takla atarak sinsice yaklaşan iki solgunun arasından geçti. İri ve kaslıydılar, daha önce gördüklerinden çok daha büyüklerdi.

“Layala, kaç!” diye bağırdı Fennan, kendi iki rakibine saldırırken.

Ama Fennan’ı bu mahluklarla tek başına savaşması için asla bırakmayacaktı. Kemerinden hançerini çıkarıp savurdu. Hançer solgunlardan birinin boğazına doğru ilerlerken savuşturuldu. Soldaki solgun ayağa kalkıp ona hançer salladı ama Layala bunu savuşturdu ve yana doğru adım atıp mahlukun kalçasının arkasını kesiverdi. Bir başka solgun kendi kılıcını doğrudan Layala’nın karnına iterken az önceki canavar tısladı. Layala kılıçtan kurtuldu ama solgun çenesine öyle bir yumruk indirdi ki dönerek yere yığıldı. Kanın metalik tadı Layala’nın ağzına dolarken göğsünden alçak bir hırıltı yükseldi. Tükürdü, elleri ve dizlerinin üzerinde durup başını kaldırdı. *Buraya kadar, puşt!* Sihri gürül gürül canlandı; gövdesi kadar kalın, siyah dikenli sarmaşıklar, büyük bir deniz canavarının dokunaçları misali yerden fışkırdı. Toprağı parçalayarak çıktılar ve solgunların etrafını sararak canlarını aldılar. Layala onları mumya misali saran sarmaşıkların ardından gelen boğuk çığlıkları güç bela duyabildi. Ayağa kalkıp elini hafifçe hareket ettirerek yerden daha fazla sarmaşık çıkmasını sağladı ve onlardan bir tanesiyle Fennan’ın karşısındaki solgunu parçaladı. Mahlukun vücudu ikiye ayrıldı ve parçaları sarmaşıklar uzadıkça havaya yükseldi.

Öteki solgun ise sımsıkı bir sarmaşık topunun içine sıkışmıştı. Büyülü bitkilerin üzerinde koyu mor zambaklar açmıştı.

Fennan kılıç kullanan kolunu aşağı indirmiş, aval aval Layala'ya bakıyordu. "Bu neydi şimdi?!"

"Kutsal at hayaları aşkına!" diye bağırdı Tifapine, Geceyarısı'nın sırtındaydı, atın dizginlerini tutuyordu. "Sihrinizin özel bir şey olduğu kesin. Bana da baksanıza. Tek başıma at sürüyorum."

Layala etkilendiği aşikâr olan Tif'e ve Fennan'a gülümsemek istedi ama bakışları yanan şehre kenetlenmişti. "Artık burada olduğumu biliyorlar."

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Thane bir solgunun kafasını kesti, akabinde kılıcını üzerine saldıran bir diğerinin göğsüne sapladı. Yüzüne sıçrayan kan sıcacıktı ama kesip biçmeye devam etti, öfkesi vahşi bir canavar misali içinde kükrüyordu. Şehrini ele geçirmeye çalışmış, halkını katletmiş, ziyafet çekmişlerdi. *Gebert. Hepsini gebert,* diye bağıırıyordu kafasının içinde. Sihrinin bir bedeli varsa bu da onu canavarlaştırması, öldürmeye muhtaç bir hayalete çevirmesiydi. Merhametsiz bir krala.

Çizmesini düşmanın karnına geçirirken dişlerini sıktı, kılıcını solgunun göğsünden çekip çıkardı. Sadece tek bakışla askerlerinden birini çevreleyen üçlüye odaklandı; sihri alevlendi ve solgunlar, sefil bedenlerine pompalanan kan kaynamaya başladığında çığlık attı, derilerinde açılan yaralardan simsiyah irin sızdı. Ellerini vücutlarına götürdüler, kendi kendilerini pençelediler, çığlık attılar, ölene dek feryat ettiler. Falan, Thane'e hızlıca başıyla teşekkür etti ve dönüp kaçan bir solgunun peşine düştü.

Solgunlar geri çekilmenin eşiğindeydi. Birçoğu dönüp kaçmaya başlamıştı. Kuzgunlar sadece solgunlardan sayıca üstün değildi, aynı zamanda hep olduğu üzere onların aşık atamayacağı kadar beceriklilerdi. Derken garip bir şey oldu. Görebildiği tüm solgunlar aniden kuzeye baktı. Kaçmakta olanlar bile durup o yöne döndüler. Bir boru çaldı, ancak mağara trollerine ait olabilecek derin bir böğürtüyle sürü hâlinde toplanıp kuzeye doğru

yürüdüler... Layala'ya doğru. Bunun üzerine Thane düşmanı katletmek için öfke yüklü kayıtsızlığından sıyrıldı.

"Yanınızdan geçmelerine izin vermeyin!" diye bağırdı savaşçılara. "Bastırın! Savaşın! Her birini gebertin! Kaçmalarına izin vermeyin!"

Piper ve Aldrich'in nerede olduğuna baktı ve ikisini sırt sırta savaşırken buldu. Beraber çarpışmalarını görünce onları kendi başlarına bırakabileceğine güvendi.

Yanan et ve binaların kokusu genzini yakıyordu. Çürük kokusu ilk kez burnuna çalındığında kusmuştu ama kaostan geçen yılların ardından artık buna da alışmıştı. Bir solgunun kafatasının arkasına hançerini sapladı ve Gölge'ye doğru koşmaya başladı. At, efendisinin geldiğini görünce başını kaldırıp kişnedi. Thane hayvanın sırtına atladı, sağrısını tekmeleyerek dörtlüye koşturdu. "Hadi! Hiç koşmadığın kadar hızlı koş, Gölge!"

At da onun acelesini hissetmiş olmalıydı; yanan sokaklarda uçtular âdeta, askerlerinin, gölgeli ara sokaklara sığınmış elflerin yanından geçtiler. Thane yol boyunca karşısına çıkan solgunlara saldırdı ya da içlerini kaynatmak veya dondurmak için sihrini kullandı. *Hata ettim. Ona ulaşmalıyım. Ona ulaşmalıyım!* Toynakların toprağa çarpışıyla nabzının atışı denkleşmişti. *Onu yalnız bırakmamalıydım.* At ve binicisi şehri korumak için yapılmış taş duvardaki yarıktan geçerek açık alana çıktılar. Bayırın yukarısında, daha önce gördüğü tüm ağaçlardan daha uzun, siyah, kıvrımlı sarmaşıkları gördü. *Yaradan adına, lütfen Layala burada olsun. Güvende olsun.*

Kimisi silahla öldürülmüş kimisi dikenler tarafından parçalara ayrılmış cansız solgunların yattığı büyülü sarmaşıkların yanına gelir gelmez Gölge'nin üzerinden atladı. "Layala! Fennan!" diye bağırdı etrafında onlardan bir iz ararken. "Talon! Kahretsin, onları daha geride bekletmeliydim."

"Layala!" Ayağını üzengiye koyup bacağını atının üzerinden attı. Layala'yla bağının izini takip edebilecek kadar sakinleş-

tirdi kendini. Bağ doğuyu işaret ediyordu. Hiç güncydeydi. Solgunlar onu yakalarsa topraklarından uzağa gitmezlerdi. İçindeki sesi dinledi, çekim onu Lanvore Ormanı'na doğru götürdü. İlerledikçe ağaçlar daha da sıklaşıp yakınlaştı. Yosun kaplı sarmaşıklar porsuk ve mangrov ağaçlarına uzanıyordu. Bir örümcek ağı yüzüne yapışınca onu savuşturdu. Eğrelti otları, çürüyen kütükler ve topraktan baş veren kökler ilerlemelerini zorlaştırdı. Gölge'den indi ve hayvanı bir dala bağladı. "Geri döneceğim."

Tıslayan bir yılanın bulunduğu bir dalın altından eğilerek geçti, yine de yılanın saldırma ihtimaline karşı kılıcını hazırladı. Bağ, o ilerledikçe daha da kuvvetlendi. Yanaklarından terler akıyordu. Burası önceden de bu kadar sıcak mıydı? Havasızdı, rüzgâr da esmiyordu. Bir kılıcın ucu sırtına değince durdu, tüyleri bir önseziyle diken diken oldu.

"Solguna dönüşebilirdim, sen de ölmüş olurdun, dolayısıyla ben de ölürdüm."

Arkasına döndüğünde Layala'yı bir eli belinde ayakta dururken buldu. Fennan da kollarını kavuşturmuş, onun yanındaydı. "Efendim, ona bir şey olmasına müsaade edeceğimi mi sandınız?"

Layala kaşlarını çatarak ona baktı. "Sanki bütün işi sen yaptın da."

"Güvende olmana sevindim." Thane etrafına bakındı. "Kardeşim nerede?"

Talon bir çalının arkasından çıktı, dağınık saçlarını topladı ve kolundaki bir şeyi sildi. Bulunduğu ortama öyle yabancı görünüyordu ki hâli neredeyse komikti. "Buradayım."

Onları sağ salim bulmak Thane'in sinirlerini neredeyse yiyip bitiren kaygıyı dindirdi. "Güzel. Umarım bugün bir şeyler öğrenmişsinizdir. Solgunların şakası yok."

Talon kızardı ve başını önüne eğdi. Bu iyiye işaretti. Layala'ya döndü. "Solgunlar, senin sihri hissetmiş olmalı. Bu tarafa hücum etmek için toplanmaya başladılar."

Layala yavaşça başıyla onayladı. "Ben de öyle düşünmüştüm, o yüzden buraya saklandık," dedi.

"Artık yakalanmadığınızı bildiğime göre geri dönmem lazım." Layala'nın elini tuttu ve onu yanına çekti. "Sen de benimle geliyorsun."

Layala onun elinden kurtulup kılıcını kınına soktu. "En başta beni de yanında götürmeliydin."

"Aynı fikirdeyim," dedi Fennan. "Dövüşebiliyor, sihri de yıkıcı. Görmeliydin, Thane. Sarmaşıklar hepsini saniyeler içinde haşat etti."

"Ben bile etkilendim ki bunu sık söylemem," dedi Talon arkalarından gelirken. Elbisesi bir dala takıldı, kumaş yırtılırken küfretti. Sonra çığlık atıp kafasını tokatladı. "Kertenkele! Iyy, iğrenç!"

Thane kardeşinin çırpınışlarına gülmek için kendini zor tuttu. "Layala'nın sihri gördüm." Kızı savaşın ortasında tutmak çok riskliydi. Layala'nın tek isteği buraya getirilerek asil elflerin içinde bulunduğu kötü vaziyeti görmektir. Artık görmüştü. Thane'e kendisini buraya getirirse onu dinleyeceğine dair söz vermişti. Layala her ne kadar kabul etmek istemese de Palenor ve Adalon için en büyük risk kendisiydi. Mükemmel bir savaşçı olsun ya da olmasın. Sihirli olsun ya da olmasın. Thane Layala'nın omuzlarındaki yükü kıskanmıyordu ama bu hiçbir şeyi değiştirmiyordu. "Ama Yüce Kral vasfıyla benim vazifem Palenor'u ne pahasına olursa olsun müdafaa etmek, bu da onu Mathekis'ten uzak tutmak anlamına geliyor."

"Elbette, efendim," diye geri adım attı Fennan. "Özür dilerim."

"Özür dilemene gerek yok."

“Peki bu konuda benim söz hakkım yok mu?” diye sordu Layala.

Thane ona döndü. “Savaşmak yerine yakalanmamaya odaklanmalısın. Kuzgunlarımla askerlerimiz hünerlidir. Gücünün Hiç'i yok edip edemeyeceğini öğrenene kadar bir numaralı hedefin kendini korumak olmalı.”

“Esir alınmak gibi bir arzum yok ama piyon olmadığımı söyledin, yine de bana piyonmuşum gibi davranıyorsun. Satranç benzetmesinden devam edeceksek vezir şahı korur.”

Thane, Fennan ve kardeşine tehlikeli bir bakış attı.

Fennan, “Biz, şey... İleride keşfe çıkacağız,” dedi ve Talon'u da yanına alıp gitti. Talon tartışmalarını seyretmek için yanlarında kalmak istediğini söyleyerek homurdandı ama Fennan onu daha da sert çekiştirdi.

Thane Layala'ya baktı. Göklerdeki yaradan adına, çok güzeldi ve onu çileden çıkarıyordu. Parmaklarıyla kibirli çenesini okşamamak için kendini zor tutuyordu. “Bu durumda kurallar değişti.”

“Oyunun ortasında kuralları değiştiremezsin.”

Thane onun üzerine yürüdü, ta ki Layala'nın sırtı bir ağaç gövdesine çarpana kadar. Thane'in vücudu gergin ve elektrik yüklüydü. Savaştan ve Layala yakalandı mı korkusundan kaynaklanan adrenalin hâlâ damarlarındaydı. Layala göğsü inip kalkarken ona öfkeyle değil, ihtiyatlı bir merakla baktı. Thane kollarını onun iki yanına koyup avuç içlerini ağacın gövdesine dayadı. “Seninle yeterince tartıştım. Eşin olarak söylüyorum, sen *benimsin*. Nefesin kesilene kadar bunu inkâr edebilirsin, benimle dövüşebilir, bana vurabilir, aklına gelen her hakareti edebilirsin, hatta beni tekrar öldürmeye bile kalkışabilirsin ama hiçbir yere gitmiyorum. Sen benimsin, ben de senim ve bu uğurda yoluma çıkan herkesi yok edeceğim.” Thane'in bakışları Layala'nın kocaman mavi gözlerinden dolgun dudaklarına kaydı. Hiç kimseyi bu kadar çok öpmek istememişti. Dürtü

neredeyse karşı konulmazdı. O şehirde gördüklerinden duyduğu boğucu öfke dışında bir şeyler hissetmek istiyordu. "Her ne kadar her şeyin Palenor için, halkımızın iyiliği için olduğunu iddia etsem de öyle değil. Çünkü dürüstçe söylemem gerekirse," sesini alçalttı, "güvende olman için çok fazla şeyi feda ederim."

Layala ne bakışlarını kaçırdı ne de duygularını saklamaya çalıştı. Thane daha önce ona nasıl tepki verdiğine dayanarak kızın tiksintiyle ya da öfkeyle bakacağını sanıyordu ama Layala'nın muazzam arzusu onu tüm yoğunluğuyla sardı. Sarhoş ediciydi. Thane'i hem sakinleştiriyor hem de heyecanlandırıyordu.

"Sana istediğini veremem," diye fısıldadı Layala ve arzu yavaşça geri çekildi, âdeta bir kancanın ucundaki yem gibi uzaklaştı. Thane ise yemi yakalamaya çalışan, onun peşine düşen balıktı. "Bana yardım etme görevin Palenor'la ilgili olmalı. Sadece Palenor'la."

Belki de savaştan sonra Thane hâlâ kendine gelememişti ama Layala'ya daha da yaklaştı, artık vücudu onunkine sürtünüyordu. "Bir gün beni seveceğini söylemiştim ama henüz sevmiyorsun." Dudaklarını kulağına yaklaştırdı ve o anda Layala'nın titrediğini hissetti. "Ama arzuladığını biliyorum. Hissedebiliyorum."

"Yapamam." Layala elini sertçe adamın göğsüne koydu ama onu itmedi. "Yapamam," diye tekrarladı, sanki her kelimeyle yaralanıyordu ama içindeki şehvet yeniden alevlenmiş, Thane'i de sarıp sarmalamıştı.

Thane arzusuna boyun eğip dudaklarını onunkilere yapıştırdı. Vücudundan aşağıya doğru sımsıcak bir his yayıldı. Dudakları, o âna kadar böylesine güçlü olduğunu bilmediği bir ihtiyaçla onunkileri tadıyordu. Derken Layala önce onu itti, sonra da yanağına bir tokat yapıştırarak Thane'i esrik açlığından sıyırdı.

"Beni öpmeye nasıl cüret edersin!" diyerek Thane'in göğsüne vurdu ve onu tekrar itti. Sonra ona ikinci kez vurmaya davrandı.

Thane ise Layala'nın bileğini yakaladı. "*Sakın*. Bana. Vurayım. Deme."

Layala da, “Sen de beni öpme!” diye karşılık verdi diğer kolunu savurarak ama Thane onu yine yakaladı. Layala’yı tekrar ağaca doğru itti, kollarını iki yanında kenetledi ve ikisi de nefes nefese birbirlerine baktılar. Layala’nın gözleri vahşiydi, bakışlarıysa bir elften ziyade hayvaniydi. “Bırak beni.”

“Önce sakinleş.” Fakat bu Layala’yı ondan kurtulmak için iyiden iyiye şevklendirdi. Kıvrandı, tekmeledi ve kollarından birini kurtardı, Thane’in saçlarından bir tutam yakaladı, aradan bir kalp atımı kadar süren kısacık bir an geçti... sonra iki... ve Thane’i kendine doğru çekip öptü. Öpüşü birikmiş tutku, öfke ve kafa karışıklığıyla yüklüydü. Thane de onu kollarıyla sarıp sertçe kendine doğru çekti. Layala inledi ve bu Thane’in içini ürpertti. Ancak dudaklarının şiştiğini ve nefes almaya ihtiyacı olduğunu hissedince geri çekildi.

Ağır ağır nefes alarak tek kelime etmeden öylece durdular, sonra Layala kollarından kurtulup ağacın gövdesine yaslandı. “Yapamam.”

Thane elini ağaca dayadı ve kısa süreliğine arkasını döndü, Layala’nın seçtiği kelimeler karşısında kafası karışmıştı. “Ne demek şimdi bu? İstemiyor musun, yoksa yapamaz mısın?”

“Yapamam.”

Thane’in kaşları aşağı indi. “Yemin falan mı ettin? Anlamıyorum. Beni istememen başka şey ama yapamayacağını söylemen bambaşka.”

“Evet, yemin ettim. Güven bana, beni istemiyorsun, Thane.” Layala onu itti ama Thane bileğinden tutarak onu kendine döndürdü.

“Açıkla, *lütfen*.” Dişlerini öyle sert sıkmıştı ki çenesi acıyordu. Layala kıvranarak uzaklaşmaya çalıştı ama Thane onu sıkıca tuttu. Kızın öfkesi yeniden harlanıyordu ama Thane, Layala’yı onu önemsemekten, onu istemekten neyin alıkoyabileceğini öğrenmek istiyordu; burada hayatları söz konusuydu. Evlilikleri için belirlenen son tarihi birkaç gündür bilhassa düşünmüyordu

belki ama unutmamıştı. Asla solguna dönüşmeyecekti. Gerekirse kendini öldürürdü. Layala'nın cevap vermesi için ona sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca bekledikten sonra inledi. "Söyle."

"Unut gitsin. Böylesi daha iyi."

Layala dönerek uzaklaştı, devrilmiş bir kütüğün üstünden atlayıp diğer tarafa geçti ve ormandan çıkan patikaya doğru yürüdü. Thane de birkaç derin nefes aldı, peşinden gidip bir cevap talep etmemek için kendini zor tutuyordu.

Lanvore Ormanı'ndan çıkmayı başardıklarında solgun taburu katledilmişti. Fakat asıl yürek parçalayıcı olan sonrasıydı. Kuzgunlar şehirde dolaşarak hayatta kalanları aramaya koyuldular ve yaralılara yardım ettiler. Kalan solgunları aramak için güneye daha fazla kuvvet gönderildi. Güvenlik için Thane'in Palenor'un dört bir yanındaki izinli askerleri sınıra çekmesi gerekecekti, kendisi ve Kuzgunları da en azından bir hafta boyunca şehrin inşasına ve güvenliğine yardım etmek için burada kalmak zorundaydı. Düşmanın ikinci kez sızmasına izin verilemezdi.

Bir derenin kenarına çömelip kollarındaki kara kanı temizlemek için ellerini suya daldırdı. Sudaki yansımasına bakarken yüzündeki kapkara lekeleri ilk kez gördü. Suratını ovalayarak temizlerken kan revan içindeki pembe elbiseli narin bir dişiye kemiren solgunu hatırladı. Thane mahlukun kellesini gövdesinden ayırmıştı. Öyle tiksinişmiş, öyle öfkeyle dolmuştu ki kontrolünü kaybetmiş, solgun tanınmaz hâle gelene kadar kılıcını indirmeye devam etmişti, sonra bir kükremeye dönmüş ve çıldırmış gibi yakınındaki her mahluku kesip doğramıştı, sihrinin serbestçe akmasına ve düşmanı parçalamasına izin vermişti. Mahlukların sadece kanları kaynamakla kalmamış, derileri de yaralar içinde

kalmış, en nihayetinde de solgun tenleri kemiklerinden ayrılmıştı. Thane bunu daha önce hiç yapmamıştı, yapabileceğini bile bilmiyordu. İşte o zaman Thane'i gördüklerinde kaçmaya başlamışlardı: Savaşçı Kral. Thane genelde öldürdüklerini sayardı ama halkı için, şehri için duyduğu öfkeye o kadar kapılmıştı ki boru çalınana kadar aklını yitirmişti. Layala'nın peşine düşüklerini fark edene kadar akli resmen başında değildi.

Birçokları Thane'in güçlü ve acımasız olduğunu düşünse de Zifir Büyücü onun on katıydı. Zaten solgunları yaratması bunun kanıtıydı. Ölümünden yüzlerce yıl sonra bile elfleri sihrinin içine hapsetme yeteneği de öyle. Tıpkı Layala ve onun gibi kapana kısılmış, Thane'in dünyada en nefret ettiği şeylere dönüşme yolunda istikrarlı bir şekilde ilerliyorlardı. Layala'nın onunla birlikte olmak isteyeceğini düşünmekle aptallık etmişti. Tam bir aptaldı. İçten içe Layala'nın düşündüğü gibi bir canavardı. Ona asla Savaşçı Prens dememeliydiler. Kanlı Prens'ti o. Ya da şimdiki hâliyle Kanlı *Kral*. Solgunları öldürdüğü için pişmanlık duymayabilirdi ama babası emrettiği için birçok orman elfinin canını almıştı. Suyu vurarak yansımasını bozdu ve ayağa kalktı.

Gölge, Thane dizginlerinden tutup onu çekene kadar dere kenarındaki sık yaprakları kemirdi. Hizmetkârlar çadırları kurdu ve Doonafell'in arkasındaki açıklıkta yemek pişirmeye başladılar. Halkının çoğu küçük daireler hâlinde oturmuş, ağlıyor, birbirlerine sarılıyor ve birbirlerini teselli ediyorlardı. Hizmetkârlar kâse kâse çorba getiriyordu. Thane bunun bir nebze yardımcı olacağını umdu. Keder dokunulacak bir şey gibi somuttu havada. Thane'in gözleri yanıyordu ve bu hâlâ tütmede olan duman yüzünden değildi.

Tek kelime etmeden Gölge'yi at bakıcılarından birine teslim etti. "Eyerini çözeyim mi, efendim?" Thane ciddiyetle başıyla onayladı. Yanından geçtiği birçok elf onu selamladı.

Yüzünde siyah is lekeleri olan bir elf, "Bize yardıma geldiğiniz için teşekkür ederiz, Yüce Kral," dedi. Bunu birçok

teşekkür mırıltısı takip etti, Thane ise sadece başıyla onayladı ama oradan uzaklaşması gerekiyordu. Bu hadise onun gözetiminde gerçekleşmişti. Solgunlar babası hüküm sürerken hiçbir zaman büyük bir elf şehrini yok etmemişti.

Birilerinin onun için kurduğu çadırına girdi, burada az da olsa soluklanabilecekti. Kanlı üstünü, silahlarını çıkardı, sonra koyun postunun üzerine yığıldı. Savaşın heyecanı azaldıkça elleri, vücudu hafifçe titremeye başlamıştı. Bir süre çadırın brandasına bakarak kulaklarını etrafındaki iniltilere, çığlıklara kapamaya çalıştı. Layala'yla ilgili düşünceler zihninde öne çıkmak için yarışıyorlardı, o öpücük yakıcıydı ve daha fazlasını arzuluyordu ama bir yandan da onu düşünmek istemiyordu. Ne anlama geliyorsa gelsin, Layala'nın ona kendini bırakmadığı ya da bırakamayacağı gerçeği üzerinde durmak istemiyordu. Kız onun ve babasının canını almak için yemin mi etmişti? Bunu hâlâ unutamamış mıydı? O kadar şeyi öğrendikten sonra bile. Thane bir süre sonra huzursuz bir uykuya daldı.

Uyandığında akşamdı. Güneş henüz batmamıştı ama yakında batacaaktı. Kimse onu rahatsız etmemiş ya da danışmaya gelmemişti. Layala'yı yakınında hissetti ama onu görmek istemedi. Aslında onu görmeyi çok istiyordu ama kafası karışık ve öfkeliydi... yine de içini sıcak bir his doldurdu. Layala da onu öpmüştü. Hem de bu seferkiyle birkaç hafta önce onu yatağında ilk kez öpmesinin arasında dağlar kadar fark vardı.

Üstünü değiştirip dışarı çıktı. Aldrich çadır girişinin yanında oturduğu sandalyeden kalktı. "Thane. Geriye kalan tüm solgunlar öldü, gözcülerimiz de yakınlarda dahasını bulamadı. Mathekis buraya geldiyse bile artık gitmiştir. Şimdilik."

"Güzel." Askerler çiftler hâlinde ona başlarıyla selam vererek yanlarından geçti. Hâlâ birçok kişi tedavi edilmek üzere kampa getiriliyordu. Yemek servisi yapıldı, ağlamalar durulsa da havada ağır bir hüznün vardı. "Peki hayatta kalanlar nasıl?"

“Bazıları diğerlerinden daha iyi durumda. Yaralanmayanlar evlerinden geriye kalanları görmeye gidiyor ya da sevdiklerini arıyor. Şimdiye kadar... üç yüz yetmiş vatandaşımız öldü. Otuz sekiz asker, on dört Kuzgun kaybettik. Kaden, Marcon, Emerin, Dallen...” diye devam etti ve her birinin adını saydı.

“Lanet olsun.” Thane’in göğsüne oturan ağırlık iyice büyüdü. Sadece tüm bu kişiler için değil, askerleri için de üzgündü. Tüm Kuzgunlarını tanıyordu; her birini bizzat seçmişti ve ölümleri hep canını yakmıştı. Daha fazla kayıp vermedikleri için minnettardı. Her zaman daha fazlası olabilirdi, zaten on dört *savaşçısı* can vermişti.

“Binden fazla ev, iş yeri yandı.”

“Muhtemelen en az iki hafta boyunca yeniden inşaya, güvenliğe yardım etmek için buradayız.”

Aldrich parmaklarını koyu sarı saçlarının arasından geçirdi. Solgunların siyah kanı yüzünün yanını lekelemişti. “Ben de öyle düşünmüştüm.”

“Hiç ısırılan var mı?” İşin en zor kısmı, askerlerine ısırılanların kalbine, onlar dönüşmeden önce bıçak saplamalarını emretmekti.

“Kuzgun yok. Ancak bir avuç asker ısırılmış, halkın arasında arama yapıyoruz hâlâ. Şu âna kadar görünür ısırık yaraları olan üç sivil var. Vedalaşmalarına izin veriyoruz.” Boğazını temizledi.

Thane huzursuzca kıpırdanarak etrafındaki elfleri daha dikkatli bir gözle izlemeye başladı. “Fazlası da olabilir. Şehirde savaşan solgunların çoğu yeni dönüşmüş elflerdi. Silahsızlardı ve solgun zırhı değil, elf kıyafetleri giyiyorlardı.” Bunu söylemek istemiyordu ama bunlar en kolay öldürülenlerdi. “Askerler ısırılan olup olmadığını sormaya başlasın, tenlerini de kontrol etsinler. Tüm yaralıların ve sivillerin bir bölgede toplanmasını, gece boyunca korunmalarını istiyorum. Dönüşmek sadece birkaç saat sürer. Akşama kadar daha fazlası olup olmadığını öğreniriz.”

Thane'in bakışları bölgeyi taradı, aslında kimi aradığını biliyordu ama bunu itiraf etmek istemiyordu. Gerçi itiraf etmemesi için ortada hiçbir neden yoktu. Layala'yı izlemek ve güvende tutmak için nerede olduğunu bilmek onun vazifesiydi. Ama şimdi onu aramasının nedeni bu değildi; tehlikede olmadığını biliyordu.

"Piper'la birlikte," dedi Aldrich. "Bazı yaralı çocuklarla ilgileniyorlar. Kız iyi bir şifacı çıktı, çocuklar da onu eğlenceli buluyor." Duraksadı. "Onlarla yetişkinlerden daha iyi anlaşıyor. Çocuklar onu bir Büyücü değil, Nurgetiren olarak görüyorlar. Sıcak gülümsemesinden, acılarını dindirecek birinin olmasından memnundur."

Thane sonunda onu kalabalıkta seçebildi. Bir oğlanla kızın yanına diz çökmüştü. Kalbinin çarpıntısını hissedince elini göğsüne götürdü. "Nasıl hissettiğini biliyorum."

"Evet," dedi Aldrich. "Yüce Kral. Seni *ünvanından* ibaret değil, olduğun gibi görüyorlar. Ağır bir yük olduğuna eminim."

"Yüce Kral ünvanımdan bahsetmişken. Şehre gidip ne yapabileceğime bakmam gerek." Gözlerini Layala'nın başının arkasına dikti, kız da bakışlarını hissetmiş gibi ona döndü. Layala'yı da yanında götürmeliydi. Onu ne zaman yalnız başına bıraksa kötü bir şey oluyordu sanki. "Layala'ya benimle geleceğini söyle, Fennan'ı da çağır. Sen bu hâlinle, temizlenmeden hiçbir yere gidemezsin." Atını bulmak için giderken sırtında bir sıcaklık hissetti; Layala'nın onu izlediğini biliyordu.

OTUZUNCU BÖLÜM

Layala kızın kolundaki kesiği sarmayı bitirirken, “Oldu işte, bir şeyciğin kalmadı,” dedi ve uzaklaşmakta olan Thane’in arkasından bakmamaya çalıştı. Kız, kesiğin annesi ve kız kardeşiyle şehirden kaçarken olduğunu söylemişti. Lanvore Ormanı’nda saklanıyorlardı. Altı yaşındaydı ve eksik ön dişi onu daha sevimli kılıyordu.

Çocuğun yüzü gülüyordu. “Artık acımıyor bile. Üzerine ne sürdün?”

“Özel bir ağaç yaprağından yapılma bir merhem. Yarına kadar tamamen iyileşir.”

“Teşekkürler.” Kız kütükten inip annesine koştu. Annesi başıyla teşekkür etti. Layala ayağa kalktı ve Thane’in ardından uzun uzun baktı. Neden onun peşinden gitmek istiyordu ki? Onu zorla öpmüştü... ama Layala da ona aynı kahrolası şeyi yapmıştı. Thane’in dudaklarının onunkilere değişinden böylesine hoşlanmasının yarattığı baş dönmesi hâlâ geçmemişti. Thane’den önce, Novak’tan beri kimseyi öpmemişti, öpmek de istememişti. Ona ne olmuştu böyle? Ona ne olmaktaydı? Thane’in gidişini izlerken nabızı hızlandı. Hain bedeni tekrar ona yakın olmak, bir ağacın gövdesine yaslanmışken Thane’in kolları arasında sarmalanmak için can atıyordu.

Fennan kendinden emin bir çalımla yaklaştı. Siyah teni savaşın kirinden ve kanından arınmıştı ve kıvırcık saçları adım-

larıyla birlikte dalgalanıyordu. Hafiften eğilerek selam verdi ve gülümsedi. "Yüce Kral kendisine eşlik etmenizi rica ediyor."

"Rica mı, talep mi?"

"Thane'den gelince ikisi de aynı şey, değil mi?"

Bu doğrudu. Layala homurdandı ama bu hâlleri göstermelikti. Thane'le gitme arzusunu inkâr edemezdi. Küçük bir çocuğun elini saran Piper'a döndü. "Thane ve Fennan'la gidiyorum. Tif'e göz kulak olur musun? Hâlâ atların yanında saklanıyor." Fennan ve Layala solgunlarla savaştıktan sonra Tif, Layala'nın çantasında saklandığı yerden çıkmamıştı. Görünmeden dolaşabilmek için gece çökene kadar da çıkmayacaktı muhtemelen.

Piper başıyla onayladı. "Zavallı şey zaten korkuyordu. Şimdi de solgunun tekinin onu yakalayacağından ödü kopuyor."

Layala'yla Fennan sivil grupları toplayan askerlerin yanından geçtiler. Bir asker, "Lütfen, yardım edebilmemiz için herkesin tek bir noktada bulunmasını istiyoruz," dedi. Elflerin çoğu şikâyet etmeden itaat etti. Birkaçı endişeli görünüyordu ama yerlerinden kalkıp askerleri takip ettiler. Kampın her yerine dağılmaların-dansa hepsini tek bir alanda toplamak daha mantıklıydı.

"Evini kaybeden insanların hepsi bunlar mı?" Birkaç yüz yaralı vardı herhâlde ama şehirden gruplar hâlinde gelen ya da önceki gün tahliye edilip şimdilerde kuzeyden yürüyerek geri dönen elflerin sayısı giderek artıyordu.

"Bir kısmı," diye cevapladı Fennan. "Birçoğu surların içine geri dönmenin güvenli olduğunu söylememizi bekliyor. Son solgunun da gittiğinden, hiçbirinin saklanmadığından emin olmak için devriye geziyoruz." Bu duvarlar solgunları dışarıda tutmakta pek işe yaramamıştı. En az üç metre yüksekliğinde olmalıydılar ama güneydeki duvarlar yıkılmıştı.

"Yapacağımız şey bu mu?"

"Oraya vardığımızda göreceğiz."

"Yani şehre mi gireceğiz?"

Fennan başıyla onayladı. Duman hâlâ duyularını yakıyor, yanan etin mide bulandırıcı kokusu burnuna doluyordu. Thane'in, şehrin buradan daha tehlikeli olması gerekirken onu yanında istemesi merak uyandırıcıydı. Çadırların ve yerlerinden edilmiş elf gruplarının arasından geçtikten sonra Thane'i Gölge'nin boynunu okşarken buldular. Hayvan eyerlenmiş, yola çıkmaya hazırdı. Layala, Geceyarısı'nı kampın kuzey ucunda, Piper ve Fennan'ın atlarının yanında bir ağaca bağlı bırakmıştı. "Atımı da getirse miydin?" diye sordu Layala ve elini Gölge'nin kalçasının pürüzsüz tüylerinde gezdirdi.

Thane omuz silkti, ayağını üzengiye koydu ve kendini rahatlıkla yukarı çekti. Layala onun yardım almadan bunu yapabilecek kadar uzun boylu olmasını biraz kıskanmıştı. Thane şehre bakınca omuzları biraz çöktü. Hiç olmadığı kadar... mağlup görünüyordu.

Bir at bakıcısı kır bir kısrakla yanlarına geldi. Oğlan gençti, belki de en fazla on beş yaşındaydı; pürüzsüz, soluk bir teni ve güzel, kahverengi bukleleri vardı. "Sadece iki at hazırladım. İsterseniz gidip Geceyarısı'nı bulabilirim. En fazla yarım saatimi alır."

Layala kuzeye, Geceyarısı'nı bıraktığı yere baktı. Oraya yürümek en az yirmi dakika sürerdi.

"Beklemek istemiyorum. Biriniz benimle gelebilir." Thane sırtmaya başladı. "Siz ikiniz bu onura kimin nail olacağı konusunda kavga edebilirsiniz."

Layala, Fennan'a baktı ve o da, "Her ne kadar o erkeksi vücudunuza sarılmak, o sıırım gibi kaslarınızı hissetmek istesem de, efendim, hanımefendiye izin vereceğim," dedi.

At bakıcısı gülerek diğer hayvanın dizginlerini Fennan'a uzattı. Thane gülümsedi. "Böyle bir fırsattan feragat etmen ne kadar nazikçe, Fen."

Layala, Thane gerçekten beklemeyi istemiyor mu, yoksa sadece ona tekrar yakın olmaya mı çalışıyor bilmiyordu. Her

zamankinden daha büyük bir gerginlikle Thane'in elini kavradı ve dokunuşu Layala'nın midesinde kelebeklerin uçuşmasına neden oldu.

Thane, "Önde mi oturacaksın, arkada mı?" diye sordu her zamanki alaycı tavrını takınmadan. "Gerçi sanırım şimdiden tahmin edebiliyorum."

Asla tahmin edilebilir biri olmayan Layala, "Ön," dedi.

Thane tek kaşını kaldırdı ama Layala'yı yukarı çekip önüne oturturken hiçbir şey demedi. Layala bu kez Thane'in kendisinininkine bastırıldığı bedeninin aşırı farkındaydı. Bacakları onunkilerin etrafını sarmış, sert zırhlı göğsü sırtına bir duvar gibi dayanmıştı. Dizginleri tutmak için Layala'yı kollarının arasına aldı. Layala'nın nefesi tekledi ve bir an için gözlerini kapadı; saatler önce kollarının arasında olduğu anlar gözünün önüne geldi. Yine içinde bir sıcaklık filizlendi. Yaradan aşkına, vücudu aniden Thane'e yakın olmaktan, ona dokunmaktan keyif almaya başlamıştı. Bunun için eş büyüsunü suçladı.

Thane boğazını temizledi ve "Bil diye söylüyorum, bir sürü ceset göreceksin," derken sesi Layala'nın saçlarının arasında titreşti.

Doonafell'i çevreleyen duvardaki yarıktan geçtiklerinde bir şehirde olması gereken telaştan yoksun, ürkütücü bir sessizlikle karşılaştılar. Sadece sönmekte olan ateşlerin hafif çıtırtıları duyuluyordu. Sokaklarda ilerledikçe koku daha kötüleşti. Ağır duman genzini yakıyor, çürüyen solgunların sülfürik kokusuyla karışıyordu. Bir an için elini ağzına ve burnuna götürerek öğürtüsünü bastırdı. Binalar kül yığınları hâlinde için için yanıyordu. Cesetler etrafa dağılmıştı; bazıları simsiyah yanmış, bazıları kana bulanmıştı. Diğerleri, tenlerindeki ölüm solukluğu olmasa her an ayağa kalkabilecekmiş gibi görünüyordu. Üç yaşlarında küçük bir çocuk, Layala'nın babası olduğunu tahmin ettiği yetişkin bir erkeğin yanında yatıyordu, her ikisinin de gözleri

sonsuz bir bakışla açık kalmıştı. Layala'nın boğazı düğümlendi ve isyankâr gözyaşlarını bastırmaya çalışarak başını çevirdi.

"Bunu görmek zorunda kaldığın için üzgünüm," dedi Thane. Askerler atlı bir arabaya öncülük ediyordu. Bir cesedi kaldırıp arabaya atarken hiçbiri konuşmadı. Adamı taşıırken umursamaz değillerdi ama sevdikleri birini alıp arabaya oturtur gibi de davranmıyorlardı. "Her ihtimale karşı seni kampta bırakmak istemedim..." diye devam etti Thane.

"Ne olur diye?"

"Fennan'la, bazı vatandaşların ısırıldığından ve bunu sakladığından endişeleniyoruz. Daha önce başka kasabalarda da karşılaştım bununla. Solgunlar genelde ısırılanları güçlerine katmak için yanlarında götürürler ama ben seni yanımda istiyorum."

Layala az evvel de kendini iyi hissetmiyordu ama artık düpedüz midesi bulanıyordu. "Bu yüzden onları tek bir bölgeye topladın." Bir solgunun cesedine baktı. Başı gövdesinden bir metre uzaktaydı. "Ama biri dönüşürse yakınındakileri kolayca öldürebilir."

"Ayrılırlarsa da kampta zincirlerinden boşalmış gibi dolaşıp önlerine çıkanı öldürebilirler. En azından tek bir yerde olurlarsa dönüşümleri hemen tespit edip buna son verebiliriz. Askerlerim yakından izliyor. Emareleri erkenden görebilmeliler. Önce saçları değişmeye başlar." Eyerde biraz doğrulunca daha da yaklaştı. "Üzgünüm, bacağım uyuştı da."

"Benim yüzümden mi?" Layala öne doğru kaymaya çalıştı ama yer yoktu. Oturuşunu düzeltmeye çalıştıysa da fazla uzaklaşamadı.

Thane boğazını hafifçe temizledi. "Hayır, ama bana sür-tünmen iyi geldi."

Layala kendini tutamayıp burnundan güldü, arkasına döndü ve Thane'in omzuna bir şaplak attı. "İğrençleşme."

"Şaka şaka," dedi Thane gülümseyerek. "Beni tahrik etmek için hiçbir şey yapmana gerek yok."

Kızın ağzı açık kalmıştı. "Etrafımız ölümlerle çevrili ama sen uygunsuz şakalar yapıyorsun."

Fennan güldü. "Uygunsuz dediğin o şakalar, tüm bunların ortasında akıl sağlığımızı korumamızı sağlıyor."

"Onu cesaretlendirme."

"Cesaretlendirilmeye *ihtiyacım* yok," dedi Thane ve elini Layala'nın karnına koyup onu kendine doğru çekti. "Dengeni biraz kaybetmiş gibisin. Düşmeni istemiyorum."

"Dengem yerinde," diye karşılık verdi Layala ama elini itmedi. Thane'in ona dokunmaya devam etmesine izin verdi ve bundan hoşlandığı gerçeğini düşünmemeye çalıştı. "Sakar değilim."

"Kesinlikle değilsin. Gayet çevik ve yeteneklisin."

Bu sahiden bir iltifat mıydı? "Teşekkür ederim."

"Düğün gecemizde hoşuma gideceğinden emin olduğum yanların bunlar. Elinde kılıç varken o kadar güzel..."

Layala, Thane'in omzuna bu kez daha sert bir yumruk indirdi. "Öyle mi? Düğün gecemiz senin için soğuk, Layalasız bir yataktan ibaret olacak. Elinle arkadaşlık edersin artık."

"Off," dedi Fennan öksürerek, sonra da kendini tutamayıp öyle bir güldü ki Layala adamın eyerinden düşeceğini sandı.

"Hem düğün gecesinde yaşananlardan bir hanımefendinin önünde bahsetmek edepsizliktir."

"Öyle olsun, peki ben ve *ellerim* hakkında konuşmak nedir? *Haya* kelimesi bir hanımefendinin ağzına yakışır mı? Peki ya puşt? Piç kurusu?"

"*Hayaların* şu anda tehlikede mesela."

"Peki canım, fantezilerimi kendime saklayacağım."

"Göklerdeki Yaradan aşkına, lütfen öyle yap."

Fennan devam etti. "Hanımını yatakta kılıçla hayal ediyorsan garip fantezilerin var demektir."

“Ya farklı türde bir kılıçtan bahsediyorsam?”

Layala gözlerini devirdi. “Öf, erkekler. Yanlış bir hareket yapmaya yeltenirsen işin içine cidden bir kılıç dâhil olacak.”

“Öncelikle, sen istemediğin sürece hiçbir şeye yeltenmem.” Layala’nın kulağına biraz daha yaklaştı. “Ama seni yalnızca bir silahla görmek ilgi çekici olurdu.”

Layala inanamayarak başını iki yana sallarken gülümsemeye çalıştı – bu şakanın onu gerçekten eğlendirdiğine inanmıyordu. “Eminim öyle olurdu ama ancak rüyanda görürsün.”

“Ondan şüpheliyim. Dediğim gibi, gün gelecek beni seveceksin. O zaman beni nasıl hayal ettiğini anlatabilirsin... Bir duvarın dibinde, kır çiçeklerinin arasında, yatağında.”

“Seni bir mezarda hayal ettim. Bundan da tahrik oldun mu?”

Fennan yine güldü. Thane ona daha sıkı sarıldı. “Önceden olsa inanırdım, artık fantezilerinin farklı olduğunu biliyorum.”

“Bundan emin misin?”

“Hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım.”

Layala sertçe yutkunarak arkasına döndü; yüzleri o kadar yakındı ki onu tekrar öpme isteğine karşı koymak zorunda kaldı. “Belki de elindeki vazifeye odaklanmalısın.”

Thane elini göğsüne götürdü. “Şerefim üzerine yemin ederim. Artık kılıçlarla ilgili edepsiz konuşmalar yok.”

“Güzel.”

“En azından önümüzdeki bir saat boyunca, muhtemelen iki.”

“İnanılmazsın.”

Şehrin yangından etkilenmemiş kısmına girdiler. Kare taşlarla döşeli sokaklarda, gözleri fal taşı gibi açılmış ve evlerinden yeni çıkmış gibi şaşkın ifadelerle dolaşan birkaç kişi vardı. “Binaları kontrol etmeye başlayacağız,” dedi Thane. “Ahaliye güvenli olduğunu söylemeden önce hepsinin kontrol edilmesini istiyorum.” Atından indi, Layala da arkasından aşağı kaydı. Burada evler birbirine yakındı, her birinin arasında sadece on metre vardı. Çoğu bej tuğladandı ve neredeyse bir örmeklerdi.

Kapılar muhtelif renklere boyanmıştı, bunun dışında evleri birbirinden ayıran başka özellik yoktu.

Fennan en yakınlarındaki binanın penceresinden içeri baktı. “Hiçbir şey göremiyorum. Çok karanlık,” dedi.

Thane yumruğunu kapıya vurdu. Cevap gelmeyince sırtındaki kılıcı çekip kapıyı itti. “Merhaba?” diye seslendi sağa sola bakarak ve içeri adım attı. Layala kılıcının kabzasını kavradı, içeride ne saklanıyor olabileceğini düşündükçe kalbi daha da hızlı atıyordu. O Thane'i takip ederken Fennan da arkasından geldi. Her şey yerli yerinde gibiydi. Oturma odasını kontrol ettiler, Layala mutfığa göz attı; tencere ve tavalar ortada asılıydı. Sol tarafta sıradan siyah bir odun sobası, yanında da bulaşık dolu bir lavabo vardı.

Thane ve Fennan koridorun sonuna kadar gidip geri dönmüşlerdi. “Temiz.”

Evleri teker teker kontrol ederek sokakta ilerlemeye devam ettiler. Birinin arka odasında saklanan bir aile vardı ama diğerleri boştu. Hava neredeyse kararmak üzereydi, diğer askerlerin ve yardım etmeye gönüllü bazı erkek elflerin yardımıyla birkaç sokağı kolaçan ettiler, solgunların gerçekten de gitmiş olduğu ortadaydı. Ve eğer elflerden herhangi biri dönüşecek olsaydı o vakte kadar belirtilerini gösterirdi.

“Bir tanesine daha bakalım, sonra kampa geri dönebiliriz,” dedi Thane bara benzeyen bir yere girerken. İçeri girdiğinde Layala'nın çizmelerin altında kırık camlar çıtırdadı.

Mekâna yuvarlak masalar hâkimdi. Bazıları devrilmişti. Birkaç sandalye kırık, parçalanmış hâlde duruyordu. İçerisi içki kokuyordu; bar tezgâhının üzerindeki şişeler kırılmış, içlerindekiler dökülmüştü.

“Ya dışarı çıkmak için acele ediyorlardı ya da burada bir boğuşma yaşanmış.” Layala, ayakları kırılmış bir sandalyenin üzerinden uzun adımlarla geçti.

Fennan, “Ben paramı boğuşmaya yatırıyorum,” dedi.

Thane mutfığa açılan arka kapıya doğru ilerledi. Layala, Thane'in etrafına göz gezdirdi. Yiyecekler yerlere saçılmıştı, tencere ve tavalarda öyle. Görünürde kimse yoktu. Soluna döndü ve elini kapının kulpuna götürdü. Muhtemelen kilerdi. Kapıyı çekiştirerek açınca sağır edici bir çığlık duyuldu ve karanlığın içinden çıkan beyaz eller onu yere serdi. Solgun ağırlığıyla onu yere yapıştırıp dişlerini yüzüne yaklaştırırken Layala çığlık attı. Solgunun nefesinin kokusu neredeyse öğürmesine neden olacaktı. Mahluka güçlkle karşı koydu, zorlansa da onu gerisin geri itmeyi başardı. Sihri parmaklarından filizlendi, sarmaşıklar solgunun boynuna dolandı ve hareket etmeyi bırakana kadar onu boğdu. Layala titreyerek ayağa kalktı ve Fennan'ı bir masaya sırtüstü yatmış vaziyette, üstündeki solgunu karnından bıçaklarken buldu. Thane iki mahlukla dövüşüyordu; kılıcı birinin göğsünü yardı, diğerinin de kafasını kopardı. Her şey birkaç saniye içinde olup bitmişti.

Sihri damarlarında sızlarken Layala çılgınca daha fazlasını aradı. Kilere dört solgun saklanmıştı. Güvenliğin yerinde olduğunu görününce yerde yatan ölümlere baktı. Biri elbiseliydi, diğer üçünün üzerinde tunik ve pantolon vardı. Belli ki müşterilerdi.

Thane, Layala'nın koluna dokundu. "İyi misin?"

"İyiyim." Yine de ürperdi. "Sen?"

Thane gülümsedi, ikisi de elindeki havluyla göğüs zırhını silen Fennan'a döndüler. "Üzerimde biraz kan var. Solgunların saklandığı tek yer burası olduğu için şanslıyız."

Thane tezgâhın arkasından bir şişe alıp mantarını patlattı. "Umalım da kampa döndüğümüzde de durum böyle olsun." Bir yudum içti, içer içmez de yüzünü buruşturdu. "Kahretsin, çok sert."

Fennan yanına koştu. "O zaman bana gönder." Bir yudum aldı fakat o da yüzünü ekşitti. "Yalan söylemiyormuşsun."

Layala elini uzattı. "Orasına ben karar vereyim. Siz ikiniz şaraba alışıksınız, değil mi?" Fundalı Oyuk'taki erkekler ondan

önce zom olana kadar içtiği birçok geceden sonra, bundan pek etkileneceğini düşünmüyordu.

“Yüzünü buruşturmadan içebilirsen sana bir yakut veririm,” dedi Fennan şişeyi ona uzatarak.

“Duydun mu? Muhafızın bana mücevher vermeyi teklif ediyor.” Layala, Thane’e bakarak tek kaşını kaldırdı.

Thane ona uysal uysal gülümsedi. “Dediğini *başarabilirsen*, ki bundan şüpheliyim.”

Layala daha şişeyi dudaklarına değdirmeden içkinin kokusu burnunu delip geçti. Kendini tuttu, acı sıvı dilinin üzerinde kaydı ve boğazından aşağısı ateş gibi yandı. İstifini bozmamaya çalıştı ama başını iki yana sallayıp tısladı. “Yüce Yaradan aşkına, bu da ne? Trol sidiği mi?”

Thane’le Fennan güldüler. “Mükemmel bir tasvir,” dedi Thane. Sonra da şişeyi elinden aldı. “Tabii uslu küçük dişi elfler böyle iğrenç şeyler içmezler.”

Layala gözlerini devirdi. “Bilge Yüce Krallar da içmez. Bundan birkaç yudum daha içersek hepimiz göt üstü otururuz.”

“Thane ağzının bozuk olduğunu söylerken şaka yapmıyormuş.” Fennan kollarını kavuşturdu. “Sidik, göt... Ona gerçekten de puşt ve piç kurusu mu dedin? Hiçbir kadının senin gibi konuştuğunu duymamıştım. Piper’ın bile.”

“İçki içmeyi, kumar oynamayı seven bir insan tarafından yetiştirilmiş ve böyle insanlarla aynı talim avlusunda büyümüş bir dişi elfle tanıştın mı hiç?”

“Hayır.”

“Çevreme uyum sağlayabilirim. Kutlamalarda yeterince nazik davrandım. Merak etmeyin, sizi kibar elflerin önünde utandırmam.”

“Peki biz ne tür elfleriz?” diye sordu Thane biraz incinmiş gibi.

ELF KRALIÇESİ'NE İTAAT EDECEKSİNİZ

Layala gülümsedi. "Beni ben olduğum için kabul etmelerini umduğum türden elflersiniz. Bir kurtarıcı, Nurgetiren ya da başka bir şey olarak değil. Sadece Layala olarak."

Thane bir kolunu boynuna dolayıp onu kendine çekti. Fennan kocaman bir sırtışla omzuna hafif bir yumruk indirdi. Her şeye rağmen arkadaş olduklarını anlaması için bir şey söylemelerine gerek yoktu.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Dört gün boyunca cesetler yakıldı, cenazeler kaldırıldı. Kampta sadece bir kişi ısırıldığını saklamaya çalışmıştı ama bu onu öldürmek zorunda kaldıklarında döktükleri gözyaşlarıyla çektikleri vicdan azabını pekiştirmekten başka işe yaramadı.

Layala buradaki elflerden hiçbirini tanımıyordu ama acılarını hissedebiliyordu. Keder havaya sinmişti ve bazılarını dinledikten, bilhassa da karısının ve üç yaşındaki kızının cesetlerini bir cenaze ateşinde yakmak zorunda kalan genç bir babayla yaptığı sohbetten sonra gözyaşları yanaklarından aşağı nehir olup aktı. Yetişkin bir erkeğin dizlerinin üzerine çöküp böyle hüngür hüngür ağladığını hiç görmemişti. Aynı anda bu kadar çok insanın üzüldüğünü hiç görmemişti. Baba durup durup, “Özür dilerim. Seni kurtaramadığım için çok üzgünüm,” diyordu. Bir noktadan sonra Layala daha fazla dayanamadı. Thane bir kolunu Layala’nın beline dolayıp onu kendine yasladı ve adamın yanından uzaklaştılar. Layala başını kaldırıp baktığında Thane’in yeşil gözlerinde yaşlar parlıyordu ama Thane gözlerini kırptırarak onları defetti.

“Hadi gidelim.”

Boğazına öyle bir yumru oturmuştu ki Layala cevap verebilecek hâlde değildi, o yüzden başını yukarı aşağı salladı. Şimdi Palenor elflerine nasıl sırt çevirebilirdi? Yardım etmek için yapabileceği bir şey varsa, eğer gerçekten de Hiç’i yok

edebilecekse denemek zorundaydı. Rahatlamak için elini göğsündeki söğüt kolyesine doladı.

“Sanırım şimdi sana bahsettiğim elfle buluşmak için iyi bir zaman. Bize çok yardımı dokunabilir.”

Şhrin yanmış bölümünden uzaklaştılar. “Kim?” Bazı enkaz yığınları hafif de olsa hâlâ tütüyordu. Bir çocuk yarısına kadar yanmış bir kapının altından uzandı ve mucizevi bir şekilde hiç hasar görmemiş, içi doldurulmuş bir midilli çıkardı. Gülümseyerek oyuncağını sıkıca göğsüne bastırdı.

Birkaç dakika içinde hava iyice soğudu. Tepelerinde kara bulutlar dönüyordu. Uzaktan gök gürültüleri duyuluyor, tam bir yaz fırtınası geliyordu. Yaklaşan yağmurun kokusu burunlarındaydı.

“Burada eski bir büyücü kulesi var. En az bin yıllık. Neyse ki yıkılmamış. Bekçisi o.” Thane yukarı baktı. “Acele etsek iyi olur, yoksa sıırıslık olacağız.”

“Bu büyücü kulesi ne kadar uzakta?”

“Bazı sorularıma cevap verecek zamanın olacak kadar uzak.”

“Sorular mı?”

Thane lakaytça gülümsedi. “Evet. En sevdiğin renk nedir?”

Thane’in gözleri bir an için Layala’yı büyüledi ve ağzından, “Yeşil,” diye kaçırdı. Oysa en sevdiği renk her zaman mor olmuştu. “Bir de mor. Moru severim.”

“Yeşil ve mor. Nedense mavi seven bir kız olduğunu sanıyordum.”

Yanaklarına sıcaklık hücum edince Layala boğazını temizledi. “Dur tahmin edeyim, en sevdiğin renk mavi mi?”

“Siyah.”

“Siyah mı?” Layala kıkırdadı. “Kimsenin en sevdiği renk siyah değildir.”

“Benimki öyle. Üzerime yakışıyor.”

“Doğru,” dedi Layala. “Ama benim hakkımda pek bir şey tahmin edebileceğini sanmıyorum.”

“Öyle mi?” dedi Thane sırtarak. “Bence tahmin edebilirim.”

“Peki, en sevdiğim hayvan hangisi?”

“At.”

“Çok kolaydı.” Layala parmağını dudaklarına götürdü. “Kahvaltıda ne yemeyi severim?”

“Çırpılmış yumurta ve kızarmış patates.”

Layala’nın ağzı açık kaldı. “Bunu nereden biliyorsun?”

“Çünkü seni yemek yerken izledim.”

“Ve yaptığım hiçbir şeyi gözden kaçırmıyorsun, öyle mi?”

“Her şeyi değil.” Thane dudaklarını yaladı. “Benim hakkımda ne hissettiğini bilmiyorum. Ama bir tahminde bulunmam gerekirse sanırım beni tekrar öpmek istiyorsun. Sadece bunu itiraf etmek istemiyorsun.” Sözlerinin ardından sinsi sinsi gülümsedi.

“Egon sınır tanımıyor.”

“Seni öptüğümde hoşuna gitmişti.”

“Yüzüne yediğin tokattan mı anladın?”

Thane güldü. “Sanırım kollarını vücuduma sarışından, öpüşünden. Belki de dilinin ağzımın içine kayıvermesinden.”

Layala o öpücüğü düşündü. Günler önceydi ama hâlâ ateşini hissediyordu. Alevi hâlâ içinde yanıyordu. “Orada bir hata yaptım, evet...”

“Bu hatayı daha sık yapmalısın.”

Layala’nın yanağına bir yağmur damlası düştü, sonra bir tane daha. Durup yukarı baktı, saniyeler içinde sağanak başladı. Şiddetli yağmur, etraflarındaki şehrin sesini bastırıyordu. Thane’in güzel yüzünden aşağı küçük nehirler hâlinde sular süzülüyordu. Kaçmalı, fırtınadan kurtulmaya çalışmalıydılar ama yağmurun üzerlerine düşmesine izin verdiler. Sanki sağanak şehrin başına gelen kötülüklerin ve onu kurtarmak için savaştıkları canavarların kirini temizleyebilecekti. Thane yüzünü gökyüzüne doğru kaldırıp gözlerini yumdu.

Giyisileri sırlıslıkla olana dek orada durduktan sonra Layala, "Kapalı bir yere geçmeliyiz," dedi en nihayetinde.

"Geçmeliyiz." Thane çamurlu ve kararmış yağmur sularının süratle doldurmakta olduğu caddede koşmaya başladı. Çeşitli evlerin ve binaların yanından hızla geçtiler. Birkaç asker dışında yollar ıssızdı. Su birikintilerinin arasından geçerken Thane kayıp yalpaladı, düşmemek için kollarını çılgınca salladı, en sonunda dengesini bulunca Layala bir kahkaha patlattı.

"Çok mu komik?"

Günün tüm hüznü yağmurla birlikte silinmişti âdeta. "Evet." Sonra Layala da aynı yerde kaydı, dengesini sağlamak için kollarını salladı ama Thane'in göğsüne çarptı. Adam onu koltuk altlarından yakaladı. Layala ondan güç alarak doğruldu ve gözlerini kaldırdığında Thane'in ona baktığını gördü.

Uzun birkaç saniyenin ardından, "Beni hiç affedecek misin?" dedi Thane.

Layala kirpiklerinde biriken yağmur suyunu gözlerini kırptırarak uzaklaştırdı. "Seni ne için affedeyim?"

"Seni Fundalı Oyuk'tan ayırdığım için. Benimle gelmeye zorladığım için." Âdemelması yukarı çıkıp indi. "Özür dilerim. Sana her şeyi en başından anlatmalıyım. Ama... korkmuştum."

Korkmuş muydu? Thane Athayel mi? Savaşçı Kral... "Seni dinlemezdim. Hem ben seni çoktan affettim." Bir zamanlar Thane'in ona söylediği şeyi tekrarlayarak cevap vermişti.

Thane dudaklarını yavaşça onunkine doğru götürdü ama bu sefer Layala geri çekilmeye çalışmadı. Çekilmek istemedi. Thane'in ona yaşattığı hissi hem arzuluyor hem de ona karşı koyuyordu, yine de ona açlık duyuyordu. Thane'in nefesi dudaklarında gezindi, neden sonra adam geri çekildi. "Acele etmeliyiz. Bizi bekliyordur." Thane arkasını dönüp koşmaya başladığında Layala'nın kalbi yerinden çıkmaya çalışır gibi kaburgalarına çarptı. Neden geri çekilmişti?

Doonafell'in sınırında, sarmaşıklar ve yabancı otlar tarafından istila edilmiş, birkaç tuğlası eksik, beyaz badanalı, gri, spiral bir kule uzanıyordu. Taş bir kemerin altından geçtiler, büyümüş otların arasından geçip ahşap kapıya ulaştılar. Thane mandalı çekip omzuyla kapıyı itti. Kapı yavaşça inleyerek açıldı.

Yukarıda asılı avizede mumlar yanıyordu, duvarlarda sıra sıra yanan meşaleler vardı. Sol tarafta taş bir sahanlık görülüyordu, şimdi içinde durdukları odadaysa on kişilik büyük bir masa ve on sandalye vardı. Duvarlar raflarla kaplıydı; bazılarına kitaplar, bazılarınıysa parşömenler istiflenmişti. Her yer tertemiz olmasına rağmen içerisi eski kâğıt ve toz kokuyordu.

"Burada mı yaşıyor?" diye sordu Layala ve bir adım öne çıktı. "İçeri dalmak kabalık olur."

"Burada yaşıyor ama umurunda olmaz."

"Selamlar," diye seslendi sakinleştirici bir ses merdivenden. "Eğer Yüce Kral ve eşi içeri dalıyorsa kabalık sayılmaz. Çünkü istedikleri yere pekâlâ girebileceklerini düşünüyorum."

Bu kadın onun kim olduğunu nereden biliyordu? Açık lavanta rengi gözleri, odaya adım attığında görülebilecek olandan çok daha fazlasını gözlemliyor gibiydi.

"Atarah, tanıştırayım, Layala Nurgetiren."

Kadın yerlere kadar eğildi. "Biliyorum, şimdilerde gayet ünlü bir isim. Gücünü hissedebiliyorum. Tabiatı hayli farklı. Biraz asi, sihri efendisini korumak istiyor." Kadın doğruldu ve ince, kara kaşlarını kaldırdı. "Uyumlu," dedi, bu sefer Thane'in önünde eğildi. "Ekselanslarının büyüsuyle uyumlu. Ki durum her zaman böyle olmaz. Bazen bir başkasının içindeki büyü itici olabilir." Masayı işaret etti. "Burada oturan her büyücü birbirinin arkadaşlığından hoşlanmaz."

Meraklanan Layala parlak siyah masanın etrafında dolaştı; ahşap üzerine yılanlar ve zambaklar oyulmuş yüksek arkalıklı sandalyede durdu. İnanılmaz güzeldi. Dışarıda kükreyen gök gürültüsü mekânın karanlık estetiğini iyice vurguluyordu. “Bir zamanlar burada çok sayıda büyücü var mıydı?”

“Ah, evet,” dedi Atarah. “Tüm zamanların en büyük büyücülerinden bazılarıyla bu masada oturdum. Roelan Cross, Quntius Corvus, Brizelyn Stormfront.” Layala’nın yanında durduğu sandalyeye baktı. “Zaurahel Everhath.”

“Peki siz büyücü müsünüz?” Belki de onları tanıması gerekiyordu fakat bu isimlerden hiçbirini tanımıyordu. Büyüsünü gizleme inadı yüzünden Zifir Büyücü’nün yarattığı dehşet dışında ne kendi büyüğü ne de başka büyücüler hakkında bir şey öğrenmişti. Ama herkes Zifir Büyücü’nün savaş yoluyla tüm Adalon kıtasını nasıl ele geçirmeye çalıştığını biliyordu.

“Bir zamanlar öyleydin. Şimdi bu kulenin bekçisinden başka bir şey değilim.”

“Bir zamanlar mı?” diye sordu Layala. Kadın sihrini mi kaybetmişti? Onu kaybetmenin bir yolu var mıydı?

Kadın soluk pembe biyeli, dökümlü gümüş cübbesinin neredeyse sakladığı elini salladı. Kahverengi teninin kızıla çalan sarı saçlarıyla güzel bir uyumu vardı. “Oturup konuşalım.” Layala yılanlı sandalyeyi çekti fakat Atarah telaşla, “Orası hariç herhangi bir yere oturun,” diye geveledi.

Layala yılanlar sanki onu sokacaklarmış gibi ellerini geri çekip Thane’e baktı. Adam yanındaki koltuğu işaret ederken yüzü asıktı. “Artık kimse oraya oturmuyor.”

Layala, Thane’in yanına, Atarah’ın karşısına otururken o koltuğun kime ait olduğunu merak etti. Saygı duyulan ya da hor görülen biriydi herhâlde, Layala ikincisinin daha olası olduğundan şüphelendi.

“Özür dilerim, sizi korkutmak istemedim. Orası Zaurahel’in oturduğu yerd. Kendisi tarihteki en güçlü büyücüdür.”

“Zifir Büyücü,” diye açıkladı Thane.

Yüce Yaradan aşkına, neredeyse onun sandalyesine oturacaktı. Şimdi oraya bakarken tüyleri diken diken oluyordu, sanki ona dokunduğu için lekelenmişti. “O zaman neden yakmıyorsunuz?”

Atarah omuz silkti. “Denedim. Dolaplarda saklamayı, dışarı atmayı denedim. Geri dönüyor.”

Layala’nın bu konuda bilmesi gereken tek şey buydu. “Onu tanıyordunuz yani. *Arkadaş* mıydınız?” Suçlayıcı görünmek istemiyordu ama ses tonu biraz keskindi.

Atarah başını önüne eğdi, parmaklarını karanlık masanın üzerine vurdu. “Öyleydim. Her zaman Zifir Büyücü değildi. Ama güç yozlaştırır ve gerçekten de güçlüydü. Gördüğüm hiçbir şeye benzemeyen bir gücü vardı ve bunun için onu överdik, kadim tanrılardan biriymiş ya da Yaradan’ın ta kendisiymiş gibi.”

“Büyü yapabildiğini biliyorum ama başka ne yapabiliyordu?”

“Başka ne olabilir ki?” Atarah’ın gözlerini kocaman açtığını görünce Layala aptalca bir soru sormuş gibi hissetti. “Rün büyüsünü yarattı ve onunla yapabilecekleri sınırsızdı. Eğer düşünebiliyorsa yapabilirdi de. Tek ihtiyacı olan büyüyü tutacak bir rün yaratmaktı.”

Sınırsız. Layala büyüsü güçlü olsa da birdenbire yetersiz hissetti. Aldığı övgüleri hak etmemişti. “Peki, siz de bu büyülerini kullanabiliyor muydunuz?”

“O zamanlar pek çok elf kullanabiliyordu. Bin yıl önce her aileden en az bir büyücü çıkardı, çoğu zaman tüm soy bu güçle doğardı.” Parmağını yavaşça kristal bir kadehin ağzında gezdirdi. “Ama elfler bunun baştan çıkarıcılığına kapıldı. Zaurahel herhangi bir elfin dileğini yerine getirebilirdi. Ama bunun bir bedeli vardı, ilk başta para ve değerli şeylerdi ama birkaç yıl sonra değişti, dileğinizi gerçekleştirmenin karşılığında genellikle ruhunuzu alıyordu ve ruhunuz ona ait oluyordu. Elfler bu pazarlığı isteyerek yaptılar ve solgunlar yaratıldı. Elfler bedelinin ne olduğunu öğrendikten sonra bile, hepimiz cezalandırılana ve

Yaradan tarafından sihrimiz bizden alınana kadar risk almaya devam ettiler. Büyücüler doğmaz oldu. Elfler taraf tuttu, savaşlar başladı. İnsanlar bizi terk etti. Cücceler dağlara saklandı. Ejderhaya dönüşebilenler canavar formlarında kaldılar.”

Layala, Thane’c baktı. “Büyücü Vesstan bizi birbirimize bağladığında sonuçlarını bilmediğini söyledi. Görünüşe göre herkes biliyormuş.” Layala’nın bunu tahmin etmesi gerekirdi.

Thane dudaklarını büzdü. “Biliyordu. Sadece gereğini yerine getirmemizin sorun yaratmayacağını düşündü.”

Layala da dudaklarını birbirine bastırdı. Artık önemi yoktu. Olan olmuştu ve Vesstan’a yalancı demek hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. “Zifir Büyücü öldüyse elfler ona nasıl bağlı olabilir?”

Atarah kristal kadehi ağzına götürüp bir yudum aldıktan sonra, “Hiç odur,” dedi. “O da Hiç. Hiç yok olana kadar o da gerçekten gitmiş sayılmaz. Bir şekilde kendini toprağa bağladı. Ve solgunların sayısı arttıkça o da büyüyor. Bu yüzden oraya çekiliyorlar.”

“Ama Hiç’te onunla ilintili bir parça olmalı. Cesedi nerede gömülü?”

Bu kez Thane cevap verdi. “Bütün rivayetlerde yakıldığı söyleniyor. Toprağı yakmayı denedik ama alev almıyor. Hiç’e giren hiç kimse dönüşmeden geri dönemez. Bu yüzden eğer orada ondan bir parça varsa bile varlığından haberimiz yok.”

Masanın ortasındaki mumların alevi rüzgâr esmiş gibi titredi ama Layala bir esinti hissetmedi. Bir şey tenini okşuyormuş gibi omurgasından aşağı bir ürperti indi. Burada başka biri mi vardı? Omzunun üzerinden arkasına baktı ama raflardaki kitaplardan başka bir şey göremedi. “Ya Mathekis’i yakalarsak? Ondan bilgi alabiliriz. Zifir Büyücü’yü geri getirmek için beni kullanmak istiyorsa onu nasıl yok edeceğini de biliyordur herhâlde.”

“Denemediğimizi sanma,” dedi Thane öne doğru eğilip dirseklerini masaya koyarak. “Ama Adalon’da asla yüzleşmek istemediğim tek bir varlık var, o da Mathekis.”

Atarah başını sallayarak ekledi: “Bir zamanlar Mathekis’in adı Eldan Avarahim’di. Ve bir zamanlar tam da bu masada otururdu. Hâlâ gücünün bir kısmını koruyor, dahası bu gücün tabiatında ikna etme yeteneği var. Sözleriyle birçoklarını çiçeğe çekilen arılar gibi cezbedebilir. O emrettiğinde, çoğu biat etmeden duramaz. Yetenekleri eskisi kadar güçlü olmasa da Adalon’daki en tehlikeli kişidir.” Atarah hafifçe dönüp bağırdı: “Finnegan Thistle! O şarabı alıp buraya gel!” Sonra tekrar Thane ve Layala’ya döndü. “Bağırdığım için özür dilerim. Cincüce hizmetkârım hem yaşlı hem yavaş. Neyse, nerede kalmıştık... Ah evet, bize Magnavallis’in On Büyücüsü deniyordu. Uzun yıllar boyunca krallar, kraliçeler, lordlar ve her türden insan konseyimize başvurdu. Irklar arasında barışı koruduk. Devler ve troller bile sorun çıkarmazdı.” Derin bir nefes aldı. “Ta ki Zaurahel büyüsünün karşılığında altın ya da mücevherden daha fazlasını talep etmeye başlayana kadar. Daha fazla güç istedi. Bir ordu istedi. On’un diğer altı üyesi gibi ben de ona karşı çıktım. Mathekis onun tarafını seçti.”

Layala’ya uzun bir duraksama gibi gelen bir an geçti. Layala kadının devam edemeyeceğini düşündü ama öyle olmadı. “Bize ihanet etti. Kendi tarafını seçmeyenleri zehirledi. Sanki barışmak istiyormuş gibi kadeh kaldırdı. Hâlâ hayatta olmamın tek nedeni o gece o şarabı içmemem. Bir yudum alır gibi yaptım. Bir şeylerin yanlış olduğunu biliyordum. Ondan sonra benim sihrim de diğer herkesinki gibi birkaç yüz yıl içinde yavaş yavaş kayboldu. Savaştan sonra birkaç kişi doğdu: Vesstan, Inara adında bir dişi ama o öldü ve bildiğiniz gibi Vesstan’ın fazla sihri kalmadı. Sonra siz ikiniz doğdunuz. Şu anda birlikte olmanız bir tesadüf değil.” Büyücü sonunda başını kaldırdı ve Layala’yla göz göze geldi. “Tenebris kendi çıkarı için sizi birbirinize bağlamış olabilir ama bence en nihayetinde ikiniz bu sayede bizi kurtaracaksınız.”

“Neden isimlerini değiştiriyorlar?”

ELF KRALİÇESİ'NE İTAAT EDECEKSİNİZ

“Zaurahel her zaman siyah bir cübbe giyerdi, kollarında siyah zambak dövmeleleri vardı.”

Layala bu bağlantıyı fark edince midesine kramplar girdi. Soğuk terler dökmeye başladı. O da siyah zambaklarla işaretilenmiş hâlde doğmuştu. Sihrinin tabiatı Zifir Büyücü'nün koltuğuyla o kadar ilişkiliydi ki şimdi ona bakarken hakkına tecavüz edilmiş gibi hissediyordu. Yılanlar onun sarmaşıklarını andırıyordu, koyu mor zambaklarıyla oymaların benzerliği tekinsizdi.

“Onu en iyi sadece geceleri açan zehirli çiçeğin temsil ettiğini söylerdi. Açık teniyle taban tabana zıttı. İnsanlar ona Zifir Büyücü demeye başladı. O kendisine öyle demiyordu. Eldan solguna dönüştüğünde adını değiştirdi. Mathekis, dönüştüğü şeye uygun bir isim. ‘Gölgeden gelen’ anlamına geliyor.”

Layala tekrar ürperdi, gözlerini o korkutucu sandalyeden ayırmakta zorlanıyordu. Oraya çekilmesinin bir anlamı var mıydı? İçini ezici bir endişe kapladı, neredeyse kaçmak için masadan fırlayacaktı ki Thane yavaşça elini dizine koydu. Layala başını çevirip ona baktı, adamın güzel dudaklarında güven verici bir gülümseme belirdi. Hiçbir şey söylemedi ama gözlerindeki sıcaklık Layala'nın sinirlerini yatıştırmaya yetti.

Derken bir başka dikkat dağıtıcı unsur içeri girdi: Tifapine'den daha uzun ve tostoparlak bir cincüce omzunda bir şişe şarapla topallaya topallaya odaya geldi. Beyaz sakalı neredeyse yere değiyordu, kahverengi pantolonunda tıpkı Tif'inkiler gibi puantiyeli ve çizgili yamalar vardı. Layala bir keresinde Tif'e yeni kıyafetler isteyip istemediğini sormuştu ama yamaların cincüce-ler arasında moda olduğu ortaya çıkmıştı, tıpkı çizmelerindeki delikler gibi. Cincüce şişeyi Atarah'ın eline tutuşturduğunda homurdandı. Önce bir sandalyeye, oradan masaya tırmanırken yine homurdandı. Şarabı Atarah'tan alıp mantarını çektikten sonra beyaz sıvıyı Layala'nın kadehine dökmek için topallaya topallaya yanına geldi.

Kadch dolduğunda Layala, “Teşekkür ederim,” dedi.

Adam ters ters baktı, bir şeyler mırıldandı ve Thane’in kadchini de doldurdu. Şişeyi yüksek sesle yere bırakıp çizmelerini masanın üzerinde sürüyerek kenarda gözden kayboldu.

“Herkesten nefret ediyormuş gibi davranır ama onu evden atmaya çalıştığımda gitmeyi reddetti, ben de kalacaksa çalışması gerektiğini söyledim. Sanırım gizliden gizliye toz almaktan hoşlanıyor.”

Thane yarım bir gülümsemeyle, “En azından bir arkadaşın var,” dedi.

Layala şarabından birkaç yudum aldı ve Zifir Büyücü’nün büyülerini bozmanın bir yolunu bilip bilmediğini sormak için cesaretini toplamaya çalıştı. Sorarsa Thane’le kaydettikleri ilerlemenin çoğunun mahvolacağını biliyordu. Bu, arkadaş olsalar bile hâlâ ondan ayrılmayı planladığı anlamına gelecekti.

Thane ve Atarah bir süre savaş hakkında konuştular. Korkunç ayrıntılar Atarah’ın tüylerini diken diken ediyordu ama sessizce dinledi. Thane, Layala’nın sihrinin doğasını anlattı ve Atarah sadece başını yukarı aşağı sallamakla yetindi. Herhangi bir afallama ya da onaylama emaresi göstermedi. Layala bunun kadının hayatı boyunca pek çok büyücü görmesinden kaynaklandığını düşündü ama neden hiçbirinin Zifir Büyücü’yle arasındaki benzerliği görmediğini merak etti. Belki de görüyorlardı ama bunu yüksek sesle söylemeye cesaret edemiyorlardı.

Bir süre geçtikten sonra Thane, Layala’ya döndü. “Çok sessizsin.”

“Aklınızda bir şey mi var?” diye sordu Atarah da ama cevabı zaten biliyormuş gibi gözleri parlıyordu.

Layala hafifçe dudağını dişledi. Aklında çok şey vardı ama en önemlisinden başlayacaktı. “Şey, şey soracaktım...” deyip duraksadı. “Zifir Büyücü’nün yaptığı büyüyü bozmanın bir yolu var mı?” Thane’in tepkisini görmemek için bakışlarını

Atarah'a sabitletti. Aralarındaki bağ aracılığıyla adamdan gelebilecek duyguları da engellemeye çalıştı.

Vesstan'ın aksine, kadın ona acıyarak ya da kınayarak bakmadı. Belki de soruyu neden sorduğunu anlamamıştı. "Bir rün büyüsinü bozan tek kişi ejderkadın Varlett'ti. Bir büyücü. Zaurahel'le çalışırdı, ona sadıktı. Alnında bir rün işareti vardı. Tanıdığım en aşağılık mahluklardan biriydi. Her nasılsa kendini onun elinden kurtardı."

"Ve kimsenin bunun nasıl ya da neden olduğuna dair hiçbir fikri yok?"

Atarah şarabını bitirdi. "Benim o konuda hiçbir bilgim yok. Zeki ve kurnaz biridir."

Bu, Büyücü Vesstan'ın bahsettiği kişiydi ve görünüşe göre cevap verebilecek tek kişi oydu. "Hâlâ Sederac Dağları'nda mı?" diye sordu Layala.

"Ona güvenilebilir mi?" diye araya girdi Thane de.

"Evet, orada ve kesinlikle güvenilmez." Atarah'ın gözleri ikisi arasında gidip geldi. "Dediğim gibi, tanıdığım en kötü mahluklardan biridir. İğrenç, gösterişli bir kadehten elf bebeklerinin kanını içti. Bir keresinde onunla savaşta karşılaşmıştım." Yakasını aşağı doğru çekerek boynunun yanından köprücük kemiğine inen ve cübbesinin altında kaybolan kalın kırmızı bir yara izini ortaya çıkardı. "Ondan yadigâr. Pençeleri zehirle aşılınmış. Dört yüz yıl geçmesine rağmen tam iyileşmedi."

Layala sandalyesine daha da gömüldü. Cevap verebilecek tek kadın muhtemelen Layala'nın tanışmak isteyeceği son kişiydi. "Zifir Büyücü'den neden ayrıldı?"

"En ufak bir fikrim bile yok. Onun tarafını tutan diğer herkes son derece sadık olmuştur. Ama artık onun anısına sadık olmasa bile en az onun kadar kötü biri."

"Başka bir yolu var mı?" diye sordu Layala.

"Neden soruyorsunuz?" Layala o kadar uzun süre sessiz kaldı ki Atarah yine de cevap verdi. "Her Şeyi Gören Taş

var. Size istediğiniz cevabı verebilir ama Varlett'ten bile daha tehlikeli olabilir."

Thane ve Layala bakiştılar. Thane, "Buraya yakın olduğu söyleniyor," dedi.

"Evet." Kadın başıyla onayladı. "Hiç ve Palenor'un buluştuğu yerde, yani Zifir Büyücü'yü öldüren kimsenin mezarında. Pek çok kişi onu aradı elbette ama hiçbirisi başarılı olamadı." Bir pencereye doğru baktı. "Aaa, bakın. Yağmur durdu."

Thane ayağa kalktı ve sandalyenin ayaklarını yere sürterek geri itti. "Şarap ve sohbet için teşekkür ederim. Artık gitmeliyiz. Yapacak çok iş var."

"Eş bağınız çözüldükten ve malum risk ortadan kalktıktan sonra geri gelin, Zaurahel'i ve yarattığı karmaşayı sonsuza dek bitirmek için bir plan yapalım." Atarah onları kapıya kadar geçirdi. "Tüm bu yıllar boyunca bir gün, bir şekilde her şeyin sona ereceğine olan inancımı korudum."

Layala kadının elini sıktı. "Bizi ağırladığınız için teşekkür ederiz. Sizinle tanışmak harikaydı, Atarah."

"Sizinle de, Layala." Kadın ona bilgece baktı. "Korku umudun düşmanıdır. Ve gelecekte yaşanacaklar için umuda ihtiyaç duyacaksınız."

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Kapıdan çıkıp Thane'i otların bürüdüğü patikada takip eden Layala, aralarında giderek artan bir gerginlik hissetti. "Thane," diye söze başladı ama Thane onu yok sayarak yürümeye devam etti. Layala adımlarını hızlandırarak ona yetişip kolunu çekiştirdi. "Bana kızgın mısın?"

"Neden kızgın olayım ki?" Thane gözlerini önüne dikti.

"Bilmiyorum, farklı görünüyorsun." Şehir surlarının hemen dışındaki çamurlu patikada yalnızlardı.

"Aklımda çok şey var, Layala," dedi sonunda. "Seninle alakasız şeyler."

"Doğru." Birkaç dakika boyunca sessizlik içinde yürüdüler. Ama Thane'in bu hâlinin sadece cenazeler, savaşlar ve şehrin kısmen kaybedilmesi yüzünden olmadığını biliyordu. Aralarındaki bağı koparma konusunu açtıktan sonra belirgin bir şekilde değişmişti. "Cincüce komikti, sence de öyle değil mi? Huysuz küçük bir şey. Şarap şişesi kendisinden daha büyüktü."

Thane'in dudakları yukarı kıvrılır gibi oldu. Layala gelişmeyi görünce devam etti. "Hayli etkileyici bir sakalı vardı. Eminim sen öyle sakal bırakamazsın. İstedğimden değil. O güzel çene hattını görmek hoşuma gidiyor." Thane hâlâ gülümsememek için direniyordu. "Görünüşe göre Matheki's'i yakalamamız ya da onu nasıl yok edeceğimizi öğrenmek için Hiç'e girmemiz gerekecek ki bu korkunç bir şey. Çürümüş bataklıklar kesinlikle çizmelerimi mahvedecek."

"Evet, en büyük endişenin çizimlerin olduğundan eminim. Oradan canlı çıkıp çıkmaman değil."

"Ah, hayatta kalacağım. Ama bir tırnağım kırılabilir."

"Yaradan korusun."

Layala gülümsedi. "Açlıktan ölüyorum."

"Biliyorum. Karnının guruldadığını duydum. Sanki küçük bir canavar orada kapana kısılmış gibi."

"Biraz daha abart."

"Öyle mi?" dedi Thane ve Layala onu hafifçe itince güldü. "Üzerime sinek mi kondu? Neredeyse hissedemeyecektim." Layala bu lafına bir şey demedi ama onu tekrar itti ve Thane'in omzu duvara çarptı. "Bir dişiye göre çok güçlüsün."

"Ne kadar güçlü olduğumu görmek istiyorsan şansını deneyebilirsin," dedi Layala, onunla konuşmadığı zamanlarda yaptığı gibi onu kızdırmak niyetindeydi.

Thane'in gözlerinde ilkel bir şey parladı ve göğsünün üzerindeki kılıç kemerini çözerek ona doğru ilerledi. Kılıçlarını yere bırakıp kalçasındaki silah kemerini çözmeye başladığında Layala gerildi. "Ne yapıyorsun sen?"

"Şu dövüş yeteneklerini görelim. Silah yok, yumruk yok, sihir yok, sadece indirmeye yönelik hareketler."

Layala kendi silahlarını çözüp çimlerin üzerine koyarken parmakları hafifçe titriyordu. Dövüşmek için çok yakın olmaları gerekecekti. Göğüs göğüse dövüşte iyiydi ama kılıcı ve hançeriyle çok daha rahattı.

"Önce beni yatağında öldürmeye çalıştın. Başarıyla bıçakladın. Sonra yemekte yüzüme çatal fırlattın." Thane o kadar yaklaştı ki Layala yüzünü görebilmek için başını kaldırmak zorunda kaldı. "Canın ne zaman isterse beni tokatlıyor, itiyorsun. Başka hiç kimseden görmeye tahammül edemeyeceğim davranışlar."

Layala'nın yanakları kızardı. "Eee, ne varmış? Şimdi beni cezalandırmak mı istiyorsun?"

“Hayır,” diye cevap verdi Thane. “Bana neden Savaşçı Kral dediklerini göstereceğim sana. Hiçbir fikrin olduğunu sanmıyorum. Bundan sonra silahlarla dövüşeceğiz.”

“Dövüştük zaten. Gayet denk durumdayız.”

“Beni öldürmeye çalıştığın gece eğer bir göstergeyse, öğrenmen gereken şeyler var. En iyisi olmalısın, iyi olman yeterli değil. Tehlikede olduğun ve benim orada bulunmadığım çok fazla zaman oldu.”

Gerekenden daha fazla meraklanan Layala geri adım attı ve kendini hazırladı, ellerini yumruk yapıp dizlerini büktü. Bunu Fundalı Oyuk'ta her zaman yapardı ama bu kadar istekli ve çekici bir partnerle hiç yapmamıştı. *Talimdeyiz sadece. Binlerce kez yaptığın şey.*

Thane dimdik durmuş, bekliyordu. Layala gözlerini devirerek ayak bileğine bir tekme savurdu. Thane yana kaçtı ve düşündüğünden çok daha hızlı bir şekilde dirseğini boynuna doladı, diğer kolunu da gövdesine dolayarak kollarını iki yanına mıhladı. Bu kadar çabuk yakalandığı için kendine kızan Layala kurtulmak için çabaladı ama Thane onu daha sıkı kavradı.

“Boynunu nefes alır gibi kolayca kırabilirim. Kibrin seni öldürecek,” dedi kulağına. “Bu yüzden benim de ölümüm olacaksın.”

İstemsiz bir ürperti Layala'nın vücudunu sarstı. “Bırak.”

“Kurtul.”

Thane biraz daha sıkı sarılıp başını döndürünce Layala homurdandı. “Yapamam.”

“Ne dedin sen?”

“Yapamam.”

“Ben de bunu bilmeni istiyordum.” Layala'yı serbest bıraktı ama uzaklaşırken elini sırtında gezdirdi.

Layala'nın aklından bir dizi küfür geçti. “Sen öyle bir...”

“Piç kurusu muyum? Tahmin edilebilir olmaya başladın.”

Layala bir adım uzaklaşıp dövüşe hazırlandı. “Sihirlerimizi yarıştırmak ister misin?”

“Ölmemizi istemiyorum, o yüzden hayır,” dedi Thane yılanvari bir sırtıtlısla. “Hadi, tekrar dene.”

Layala yumruklarını sıktı, derin bir nefes alıp kendini sakinleştirdi. “Bu sefer sen bana gel.”

Thane başını eğdi ve bir anda kızın kolunu yakalayıp onu kendine doğru çekti. Layala da ayağını onun karnına doğru savurdu ama Thane yana kaçtı ve tekme gövdesini sıyırıp geçti. Layala onun kolunun altından geçip eğilerek kavrayışını bozdu ve arkadan Thane’in dizine tekme attı. Thane diz çöktü ama yere düşmedi. Layala da onun sırtına atlayarak bacaklarını sert gövdesine doladı. Ama boynunu tutamadan Thane onu başının üzerinden fırlattı. Layala yere düştüğünde ciğerlerindeki hava boşaldı. O daha nefes alamadan Thane üzerine binerek ağırlığını kalçasına, bacaklarına verdi ve bıçağını boynunda gezdirdi.

“Hımm, bu bana bir şey hatırlattı. Sana da öyle oldu mu?”

Layala, “Domuz,” dedi nefes nefese. Thane’in onu en son böyle kısırdığı zamanın aksine içi nefret ve tiksintiyle dolu değildi. Artık çok daha farklı bir şey ısıtıyordu tenini. Şu kahrolası bıçağı bir kenara itip adamın dudaklarına yapışma düşüncesiyle yanaklarına bir sıcaklık hücum etti. “Silah yok demiştin.”

“Sadece hazırlıklı olmayı öğretiyorum.” Thane bıçağı boynundan çekip hemen yanına, toprağa sapladı ama hâlâ Layala’nın üzerindeydi.

Layala’nın göğsü inip kalkıyordu. Bakışlarını Thane’in parlak yeşil gözlerinden çekemiyordu. Thane onu âdeta lezzetli, günahkâr bir büyüünün etkisi altına almıştı. Layala’nın haftalardır ona, çekici dudaklarına ve uhrevi güzelliğine karşı gösterdiği tüm direnç sönmekte olan bir alev gibi titriyordu ve buna ket vurmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu. “Bana bir şey öğretmene ihtiyacım yok,” dedi.

“Altımda sırtüstü yatarken çok güzel görünüyorsun, Laya.”

Layala dişlerini sıkı. "Cidden domuzun tekisin, biliyorsun değil mi?"

Thane'den gece yarısına yakışan bir kahkaha yükseldi.

"Bütün idman arkadaşlarıyla böyle mi konuşursun?" diye sordu Layala.

"Sadece seninle."

"Kılıç vakti geldi hence ve yemin ederim *kılıcınla* ilgili tek bir şaka yaparsan seni hadım ederim."

Thane tekrar güldü ve Yaradan aşkına, bu ses Layala'nın bayağı hoşuna gitti. En sonunda Thane üzerinden kalktı ve elini uzattı. Layala elini tutunca Thane onu ayağa kaldırdı. "Yetmedi mi bu kadarı?"

"Daha yeni başlıyorum." Layala kılıcını yerden alıp çimlere tükürdü, gözlerini ona dikti.

"Tam bir hanımefendilik timsalisin." Layala orta parmağını kaldırıncı Thane kendini tutamayıp tekrar güldü ve kılıcını almak için eğildi. "Hatta bu sefer tek kılıç kullanacağım, böylece bana hilekâr diyemezsin."

Önce Thane saldırdı. Layala onu engelledi, hızla yana kaçarak bir başka darbeden kurtuldu. Thane'in kılıcı onunkine *şınk* diye çarptı ve Layala kılıcını düşürecek gibi oldu. Hamleyi savuşturup kılıcını Thane'in bacağına yöneltti; Thane çizme-siyle vurarak darbeyi engelleyince kılıcın ucu toprağa saplandı ve kendisinininkinin ucunu hızla Layala'nın göğsüne doğrulttu.

"Fena değilsin, canım. Ama ben bayağı iyiyim."

"Bir de bana kibirli diyorsun. Burnun öyle havada ki çadı-rına sığmayacak." *Gökyüzündeki Yaradan adına*, her ne kadar kabul etmek istemese de Thane cidden bayağı iyiydi. Tekrar dövüşmeye başladılar. Layala silahını daha büyük bir güçle savurdu ve kılıçları gürültüyle çarpıştı, ta ki Thane dirseğiyle Layala'yı sıyrana ve kız geriye devrilip kalçasıyla bileğinin üstüne düşene kadar. Thane önünde çömelirken Layala'nın ağzına kan

tadı geliyordu. Acemiliğinden beri kimse onu bu kadar kolay, böylesine çabuk yere sermemişti.

“Bunu yapmak istememiştim...” Thane kaşlarını çatıp elini uzattı. Nefes nefese bile değildi.

“Tekrar,” dedi Layala kan tükürerek.

“Layala, seni incitmek istemiyorum.”

“Sen kendin için endişelen,” dedi Layala. “Ve acımadan dövüş.”

Thane iç çekip ayağa kalktı. Alacakaranlık çökene ve elf gözleri bile net görmekte zorlanana kadar tekrar tekrar dövüş-tüler. Layala henüz galip gelememişti. Thane onu on üç kez alt etmişti. *On üç*. Yere yığılmış, kılıcının yalımıyla darbe almış, tekmelenmiş ve elindeki nasırlar yırtılmıştı. Her mağlubiyet bir öncekinden daha çok canını yakmıştı ve her biri Thane’e saygısını artırmıştı.

“İyisin. Çoğu kişiden daha iyisin.”

Layala, “Teşekkürler,” dedi nefes nefese, şimdi sırtüstü yatıyordu. Hareket edebilecek gibi değildi. Vücudu sızlıyor, elleri acıyordu, gururu da incinmişti.

“Pes mi?”

“Yarına kadar,” diye hırıldadı Layala. Thane kaburgalarına iyi bir darbe indirmişti, oralar hep morarmıştı büyük ihtimalle. Layala da onun kolunun dirseğe kadarki kısmına bir kesik atmıştı ve kılıcının kabzasıyla kaşına vurmuştu, geride bıraktığı küçük yaradan kan sızıyordu, yani Thane de kolay kurtulmamıştı. Layala en azından bunu başarmıştı.

Ama Layala daha Thane’in ne yaptığını anlamadan adam bir kolunu dizlerinin arkasına, diğerini de sırtına koyarak onu kaldırdı. “İraden etkileyici. Yeteneklerin mükemmel, daha da iyi olacak. Bazen gelişmek için senden daha iyi biriyle talim yapman gerekir.”

Thane onu kampa doğru taşıırken Layala itiraz etmedi. Yorgun başını omzuna yaslayarak, "Bir gün seni yeneceğim," diye mırıldandı.

"Ona ne şüphe."

Bu cevabı Layala'nın içini ısıttı. "Teşekkür ederim."

"Ne için?"

"Bana denginmişim gibi davrandığın için." Kendisine narin bir çiçekmiş gibi davranılmasını istemiyordu, yoksa asla gelişemezdi.

Kampa döndüklerinde Thane onu çadırının girişinde bıraktı. Etraftaki küçük ateşler Layala'nın onun yüzünü açıkça görebileceği kadar aydınlık sağlıyordu. Thane sanki kararsızdı ve emin olmadığı bir şey vardı. Layala sormak istedi ama yakınlardaki kemancılar ve teflerden ansızın gelen müzik ânı bozdu.

"Tifapine'e söyle de eline şifalı merhem sürüp sargılasın."

"Tamam." Thane'in kolunda bıraktığı yarayı inceledi. Neredeyse iyileşmiş gibiydi. "Sanırım seni düşündüğüm kadar derin kesmemişim."

Thane göz kırptı. "Çabuk iyileşirim. İyi geceler, Laya."

"Laya?" İkinci defa ona böyle hitap ediyordu.

Thane tehlikeli bir gülümsemeyle yanağını okşayarak, "Baştan çıkarıcım mı deseydim?" dedi alçak sesle. "Yoksa tanrıçam mı? İlham perim..."

Bu kelimelerin her biri dudaklarına neden böylesine yakışıyordu? Layala'nın ensesindeki tüyler yine diken diken oldu. "Laya. Laya iyiymiş. İyi uykular, Yüce Kral." Bakışlarını onunkilerden ayıramadı. Neden içindeki her şey ondan çadırına gelmesini istiyordu? Konuşmayı, yanında bedeninin sıcaklığının tadını çıkarmayı... Çünkü daha fazlasını isteyemezdi. Ondan hiçbir şey istememeliydi. Bir an oyalandı, sonra dönüp çadırının karanlığında kayboldu.

Bir hafta boyunca her gece birlikte antrenman yaptılar. Aldığı darbeler sıklaştı, çürüklerinin sayısı arttı ama birbirlerini

yere mihlamanın saldırganlıktan ziyade şehvetli bir yanı vardı ve Layala bunu başka hiç kimsede hissetmemişti. Rakibini her zamanki gibi yenmek için duyduğu saf istekten eser yoktu. Beccrilerini geliştirmek istiyordu, geliştiriyordu da ama Thane'le bu süreç çok daha eğlenceli ve yoğun geçiyordu. Boğazına dayanan bir bıçak ona hiç bu kadar... ilgi çekici gelmemişti.

Thane onu her gece çadırının önüne kadar götürüp ona uzun uzun bakıyordu. O böyle baktıkça, Layala'nın eş rünü nabız gibi atıp onu adama çeken halat güçlendikçe ondan kalmasını isteme dürtüsü yoğunlaşıyordu ama her seferinde onu içeri davet etmeden çadırına dönüyordu.

Bu gece yatağında uzanmış, çadırın brandasına bakıyordu. Gündüzleri Doonafell halkına yardım etmek için çalışmaktan vücudu ağrıyor, akşamları da antrenman yapmaktan yoruluyordu. Ama nabızı ortada hiçbir sebep yokken hızlanmıştı. Saatlerdir uyuyamıyordu, sanki damarlarında bir elektrik akımı dolaşıyordu. Piper battaniyesine tamamen sarılmış, derin bir uykudaydı, Tif ise yine horluyordu. Layala karşı koyamadığı bir telaşla ayağa kalktı. Pantolonunu ve çizmelerini giyerek çadırın girişinden dışarı baktı. Civarda birkaç asker devriye geziyordu ama ortalık sessizdi.

İçini kemiren bu endişe neydi? Dışarıda bir şey mi vardı? Eş bağı, ayaklarını her zamankinden sert çekiyor, onu Thane'in çadırına doğru sürüklüyordu. Bir an için dışarıda durdu, içeri girerse ne söyleyeceğini düşündü. Ama telaşı ve endişesi yoğunlaşmıştı. Hâl böyle olunca derin bir nefes alarak içeri adım attı.

Thane tahta sandalyesine oturmuş, yüzünü avuçlarının arasına almış, başını önüne eğmişti. Yanındaki masanın üzerinde tek bir mum yanıyordu. Gömleksizdi ve gecenin serinliğine rağmen teni terden sıırılsıklamdı. Güçlkle nefes alıp veriyordu, Layala onu tanımıyor olsa... ağladığını sanabilirdi.

"Thane?"

Adam başını kaldırdı ve gözleri buluştuğunda çene kasları gerildi. Ağlamıyordu ama yüzünün soğuk bir kış gecesindeki buz misali sertliğinden umutsuzluğu anlaşıyordu. Layala bir adım daha yaklaştı. “Anlatmak ister misin?”

Bir an sessiz kaldılar. Layala bir adım daha attı. Kız onun yüzünü dikkatle incelerken Thane ellerine baktı.

“Babam,” dedi zorlukla yutkunarak.

Layala’nın kalbi hızla çarpmaya başladı.

“Babamı öldürdüğüm günü rüyamda gördüm, şimdi de uyuyamıyorum.” Elini terli alnında gezdirdi. “Solgunlar etrafını sararken bana bakışını... İhanetimin farkına varışını...” Ofladı. “Sonra rüya değişti, ben babamdım ve solgunlar da etimi parçalıyor, vücudumdan ısırıklar alıyor, içimi dışıma çıkarıyorlardı. Bunu ona nasıl yapabildim?” Thane’in elleri titriyordu. “O bile bunu hak etmiyordu. Ölmesi gerektiğini biliyorum ama onu hemen oracıkta, kendi ellerimle öldürmeliydim. O benim babamdı ama ben onu mahluklara yem ettim.”

Layala’nın göğsüne bir ağrı çöktü, Thane’in pişmanlığını ve üzüntüsünü hissediyor, gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Tenebris’in ölümü için değil, Thane’in çektiği acı için ağlıyordu. Hızlı adımlarla aralarında kalan mesafeyi kapadı. “Ah, Thane.” Eğildi, adamın pişmanlık fırtınaları içinde bile güzelliğinden hiçbir şey kaybetmeyen yüzünü yanağından kavradı. Canının yandığını biliyordu, Thane daha önce hiç bu kadar savunmasız olmamıştı. Layala’nın bu kadar çok şey hissetmesine hiç izin vermemişti. Layala ona bunun nedenini soramayacak kadar korkaktı. “Eminim acı çekmemiştir.”

Thane kollarını ona doladı ve Layala’yı kendine, kucağına çekti, sanki bunu yapmasa kız kaybolacaktı. Yanağını onunkine bastırarak Layala’ya sarıldı ve sırtının yumuşak tenini nazikçe okşadı. Bir süre bu şekilde birbirlerine sarıldılar. Layala aradan ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu ama her şeyi boş verip Thane’in düzenli soluklarının sesini ve dışarıdaki cırcır bö-

ceklerinin cıvıltısını dinledi. O keskin acı bir sızıya dönüştü, sonra da bedenlerine yeni bir günün ilk emaresi olan güneşin tepeye çıkması misali bir sıcaklık ve rahatlık yayıldı. Sanki yakınlıkları acılarını iyileştirebilirmiş gibi. En nihayetinde Thane onu bıraktığında Layala'yı elinden tutup çadırına geri götürdü. Şafak gökyüzünü renklendiriyor, kuşlar mutlu mesut şakıyordu. Thane eğilip yanağına şefkatli bir öpücük kondurdu. Her zamanki şakacılığından eser yoktu, gülümsemiyordu da ama Layala'nın elini nazikçe sıktı.

"Yapmam gereken bazı işler var," dedi, sesi her zamankinden daha hırıltılıydı. "Sonra yanına gelirim." Gitmek için arkasına döndü.

Layala onu kolundan tuttu. "Bana ihtiyacın olduğunda buradayım."

"Teşekkür ederim."

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Thane ve tüm askerlerinin şehri güçlendirmek ve yeniden inşasına yardım etmek için haftalarca orada kalması gerekti. İşin zor kısmı, ölenlerin yakınlarının çektiği acılara tanıklık etmektir. Ancak herkes bir işle meşguldü; yemek yapıyor, odun kesiyor, acı çeken birinin elini tutuyor, kıyafet dikeyor, yaraları sarıyor ya da diğer çeşitli vazifeleri yerine getiriyorlardı.

Layala, Atarah'ın bahsettiği Her Şeyi Gören Taş'ı bulmak istese de nerede olduğunu bilmiyordu, Thane de soramayacağı kadar meşguldü. Bu yüzden vakit geçirmek için her sabah Piper, Aldrich ve Fennan'la, akşamları da Thane'le antrenman yapıyordu. Thane nüktedan hâline geri dönmüştü. Ne babasının ölümünü rüyasında gördüğü o geceden ne de birbirlerine sarılmalarının acısını nasıl hafiflettiğinden bahsediyorlardı.

Layala her gün ağrı içinde uyanıyordu; yoruluyordu ama aynı zamanda çalışmaktan, elflerle geçirdiği zamandan, Piper, Aldrich ve Fennan'ı daha yakından tanımaktan ve Thane'in yakınında olmaktan da keyif alıyordu. Talim yapmadığı zamanlarda sürekli Thane'in yanındaydı ve elinden geldiğince yardım ediyordu.

Yaradan aşkına, Thane arsız bir flörtözdü ve Layala ne zaman gardını düşürüp onunla oynamaya, onu arzulamaya başladığını bilmiyordu. Onu arzulamak. Thane onu öpmeye yeltenmese de ona dokunmanın yollarını arıyordu. Kolunu değdiriyor ya da

yanından geçerken parmaklarını sırtında gezdiriyordu. Layala kendini sürekli gülümserken buluyordu.

Thane, ölen Kuzgunlarını onurlandırmak için bir Yaşam Kutlaması yapılmasını emredince kaybedilen askerlerin aileleri nihayet geldiler. Naaşları çoktan bir cenaze ateşinde yakılmıştı ama külleri ailelerine verilmek üzere çömleklere konuldu.

Askerlerin kılıçları ve silahları küllerinin bulunduğu çömleklerin yanına yerleştirildi. Layala günün büyük kısmını yiyecek ve içecek masaları kurup hazırlıklara yardım etmekle geçirdi, şimdi de kutlama için genç kızlarla birlikte çiçeklerden taçlar örüyordu.

Piper çimlere uzanmış, gün batımının tadını çıkarıyordu ama çiçeklerle ya da taç yapmakla ilgilenmiyordu. Bir porsuk ağacının altındaki kütüklerin üzerinde oturan Layala'nın yanındaki üç genç kız, önlerinden geçen iki yakışıklıyı görünce kıkırdadılar. Anneleri aynı zamanda hamile kalmış ve onlara çiçek isimleri vermişti: Rose, Lilac ve Freesia.³

Layala başını iki yana salladı, gözlerini batmaya yüz tutmuş güneşten korumak ve kızların bahsettiği elflere daha iyi bakabilmek için elini gözlerine siper etti. Yüzüne yayılan gülümsemeye engel olamadı. "Neden gidip onlarla konuşmuyorsunuz?"

Üçünün de yüzü kızardı. Doonafellliydiler ve akrabalarından biri haftalar önce ölmediği için talihliydiler. "Ne anlamı var ki? Yakında gidecekler," dedi kuzguni bukleleri kalçasına dökülen Lilac. Teni saçlarından birkaç ton daha açıktı ve gözleri altın sarısıydı.

"Onlarla hâlâ eğlenebilirsin," dedi Layala bir kaşını kaldırarak.

"Leydi Nurgetiren, bu tür şeylerden bahsetmemiz yakışık almaz," dedi lavanta gözlü, bronz tenli Freesia.

3 (İng.) Gül, Leylak ve Süsen. —*çn*

Layala kıkırdayarak kucağındaki tacı pembe kurdeleyle bağıladı. “Dans etmek, gülmek ve konuşmaktan bahsediyorum, cinsellikten değil. Bu gece müzik de olacak diye duydum.”

Saçları neredeyse beyaz denecek kadar açık renkli olan Rose çenesini kaldırdı. “Ben, kendi adıma, hiçbir erkeğin peşine düşmeyeceğim. Dans etmek isterlerse buyursunlar sorsunlar.”

“Tam benim kafada bir dişi elf,” dedi Layala ve kızlar yine kıkırdadı.

Tifapine arkadan Layala’nın başına bir taç yerleştirdi. “Şimdi size uygun bir elbise lazım.” Tif bir parmağını dudaklarına dokundurarak etrafında bir tur attı.

Layala tacı başından alıp inceledi. Lavanta, toz pembe güller, açık yeşil yapraklar ve hâlâ dallarına bağlı koyu kırmızı meyvelerle harika bir işçilikti. “Tüm kadınlar bunları mı takıyor?”

“Evlenmemiş genç kızların çoğu böyle toplantılarda takar. Müsait olduklarını göstermek için. Ama siz Yüce Kral’ın eşisiniz, yani müsait değilsiniz.”

“Ama büyü henüz tamamlanmadı, yani Layala evli değil,” dedi Tif elini beline koyarak. “Yani onu takabilir. Çiçekleri bulup bir araya getirmek için üç saat harcadım.”

“Bana tehlikeli bir oyun gibi geldi,” dedi Rose sırtarak. “İlgimi çekti.”

“Yerinizde olsam bunu takmazdım, Leydi Nurgetiren,” dedi Freesia. “Onu gücendirebilirsiniz.”

“Ah, lütfen takın.” Rose açık renkli saçlarını sivri kulağının arkasına sıkıştırdı. “Böylece melankoli ve gözyaşından başka bir şey görmüş oluruz.”

“İnsanlar seni kurtarmak için canını verdi, biraz saygılı ol.” Lilac ona ters ters baktı.

Piper boğazını temizledi ama gözlerini açmadı ya da güneş ışığını bırakıp da onlara dönmeye zahmet etmedi. “Eğer o tacı takarsan oynadığın ateş canını yakabilir, buna hazır olsan iyi edersin.”

Layala tek kaşını kaldırsa da tacı tekrar takmak için can attığını fark etti. “*O kadar da önemli değildir. Sadece bir çiçek tacı.*”

“Yüce Kral’dan bahsetmişken.” Tif başıyla işaret etti.

Layala onu ölenlerin akrabalarından olduğunu düşündüğü biriyle konuşurken gördüğünde karnında kelebekler uçuştı. Bir zamanlar Thane’e karşı duyduğu tiksinti ve saf nefret yerini onun yakınındayken tutuşan bir kıvılcıma bırakmıştı. Adam yıllardır içinde hissetmediği şeyleri harekete geçirmişti. Bir daha asla hissetmeyeceğine dair kendine söz verdiği şeyleri. Ona tanrıça ve baştan çıkarıcı demesini, sonra da yüzünü okşayışını aklından çıkaramıyordu ve bu haftalar önce olmuştu.

Thane’in sesi, her konuştuğunda boğazından aşağıya akan sıvı ateş gibiydi. Önceki hafta boyunca onu izlemiş, her hareketinden etkilenmişti. Onu Fundalı Oyuk’tan aldığı andan şimdiye kadar bir yerlerde onun kim olduğunu görmüştü. Nazik ama sert biriydi. Komik ama aynı zamanda şefkatliydi. Ona dokunma isteğine direndi. Thane’in dikkatini gerektiren pek çok şey olmasına rağmen asla çok uzakta değildi. Başka kamplarda olsalar bile adamın varlığını serin ve açık bir gece göğünün altında sıcak bir battaniye misali hissediyordu.

“Gidip üstümü değiştireceğim. Meşaleleri yakıyorlar, müzik de başladı.” Layala, Tif’in ona yaptığı tacı tekrar başına yerleştirdi. Midesi kasıldı ama yine de yaptı. Tif’in dediği gibi evli değildi sonuçta.

Yolunun üstünde olmamasına rağmen Thane’in yanından geçti. Kalbinin aniden hızla çarpmaya başladığının farkındaydı ama gözlerini ondan alamıyordu. Göz göze geldiklerinde Thane konuşmasını söz ortasında kesti. Layala konuşulanları duymayacak kadar uzaktaydı ama Thane’in ağzının hafifçe aralık kalması durumu yeterince açıklıyordu. Layala istifini bozmasa da içinden gülümsüyordu. Demek ki kızlar çiçekli taç konusunda haklıydı, Thane bunu takmasından hiç hoşlanmamış gibiydi.

ELF KRALIÇESİ'NE İTAAT EDECEKSİNİZ

Gerçekten de tehlikeli bir oyun oynuyordu. Bunun haşarılık olduğunu biliyordu ama Thane'in ne yapacağını görmek istiyordu.

Layala bakışlarını kaçırdı ve üstünü değiştirmek için çadırına yöneldi.

Hemen yanında duran Tif, "Piper'a sizin için tacınıza uygun bir elbise aldım. Çok hoş bir bordo," dedi.

"Gelmiş geçmiş en iyi hizmetçisin, Tif." Layala çadırına girdiğinde elbise yatağının üzerine serilmişti.

Tif kızarak bir tutam saçını tombul parmağına doladı. "Ah, çok nazıksınız. Ama istediğiniz zaman bana iltifat etmekten çekinmeyin."

Layala kahkahasını bastırarak üstündekileri çıkarıp elbiseyi giydi. Elbise dizlerinin hemen üstünde bitiyordu, balon kolluydu ve kolları uzundu, ayrıca manşetleri dökümlü dantellerle süslenmişti. Kalçasına bir hançer bağladı ve ayakkabı giymemeye karar verdi. Serin çimenlerde yalın ayak yürümeyi seviyordu. "Kutlamaya katılıyor musun?"

Yastığına atlayan Tif başını iki yana salladı. "Sizinle küçük gruplar hâlinde dışarı çıkabilirim ama hâlâ karanlıktan korkuyorum. İçeride kalacağım."

"Sen bilirsin." Layala kafasını çadırın girişinden çıkarıp Thane'e bakındı. Yakınlarda bir yerde değildi. Onun kendisini görmesini, cesurca bir şeyler yapmasını istiyordu. O günden beri bir kere bile Layala'yı öpmeye yeltenmemişti. *Beni öpmesini istememeliyim. Bunu düşünmemeliyim bile.* Ama adamın onu ağaca dayadığı ânı tekrar tekrar hatırlamaktan, aynı şeyi tekrar yapmasını ne kadar çok istediğini düşünmekten kendini alamıyordu. *Aptallık ediyorsun. Bir daha asla sevmeyeceğine yemin ettin.* Çadırında bir ileri bir geri volta atmaya başladı.

Layala, Tif'in ona neden volta attığını, niye hâlâ partiye gitmediğini sormasını bekliyordu ama küçük cincüce uyuyakalmıştı. Layala tekrar girişten dışarı baktığında hava artık karanlıktı. Gece beklediğinden daha hızlı çökmüştü. Kendi

çadırı ile 'Thane'inki arasında kalan meşale yanıyordu. Gök-
yüzünde yıldızlar ve yarım ay ışıldıyordu. Derin bir nefes alıp
dışarı çıktı.

Uzulca çalınan davullara, yaylılara ve flütlerin havadar fı-
sıltılarına doğru çekilerek yumuşak, serin çimenlerin üzerinde
ilerledi. Kuzgunlar üç büyük ateşin etrafında Doonafell'in birçok
genç kızıyla dans ediyordu. Fıçılardan kadehlerle şarap servis
ediliyordu. Ayakkabısız tek kişi o değildi. Bu etkinlik Yaz Gün
Dönümü kutlamalarından çok daha az resmîydi.

Göğsündeki bir kıpırtı soluna bakmasına ve Thane'i taht
diye tanımlanabilecek bir şeyin üzerinde otururken görmesine
neden oldu. Taht ahşaptandı ama kıvrımlı kıvrımlı oyulmuş
ve gece mavisine boyanmıştı. Gümüş tacı koyu renk saçlarının
üzerine tünemişti ve yırtıcı yeşil gözleri acımasız bir farkın-
dalıkla onu izliyordu. Sanki Layala'yı tüm çıplaklığıyla göre-
biliyordu. Layala'nın solukları hızlandı ve onu Thane'e doğru
sürükleyen çekimi takip etti, sonra durdu. Bu gece Thane ne
kadar harika görünürse görünsün ona teslim olamazdı. Siyah
düğmeli tuniği kaslı göğsünü görebileceği kadar açıktı, saçları
asi ve kavranmaya degecek şekilde dağınıktı. Layala keskin bir
dönüş yaparak şarap fıçılarından birinin önündeki sıraya girdi.

Önündeki erkek gülümseyerek arkasına döndü. Layala onu
tanımıyordu, zaten kampta o kadar çok elf vardı ki hepsini
tanıması mümkün değildi. "Kışın açan kırmızı bir gül kadar
güzelsiniz, leydim."

Gülümsedi. "Bak bunu hiç duymamıştım."

Adam kıkırdadı. "Özür dilerim. Berbat bir tanışma cüm-
lesiydi."

"O kadar da kötü değildi. En azından eşsizdi."

"Adın ne?"

Layala görevlilerden birinin ikram ettiği şarabı aldı. Onun
kim olduğu hakkında gerçekten hiçbir fikri yok muydu? Kuz-
gunlardan biri değil miydi? "Layala."

“Ben Endafar. Doonafell'den.”

Layala şarabından büyük bir yudum alıp gülümsedi. “Ben de...” Buna nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. “Muhtemelen adını hiç duymadığın, çok küçük bir yerdenim.”

“Benimle dans etmek ister misin, çok küçük bir yerden gelen Layala?”

Layala'nın gözleri Thane'e kaydı fakat Thane'in dikkati önünde duran ve Layala'nın onun yüzünü görmesini engelleyen bir dişi elfteydi. Kadının başında beyaz güllerden bir taç vardı. Layala'nın içindeki kıskançlık öylesine alevlendi ki onu bastırmak için şarabından büyük bir yudum daha almak zorunda kaldı. “Etmesem iyi olur.”

Endafar'ın koyu renk gözleri merak yüklüydü. “Peki neden?”

“Bence bu sana gereğinden fazla sorun çıkarabilir.”

Thane'in sözleri zihninde yankılandı: “*Sen benimsin. Bu uğurda yoluma çıkan herkesi yok edeceğim.*” Kahretsin, bunu niye çekici buluyordu ki? Neden bu söz, onu daha çok arzulamasına neden oluyordu?

Thane tahtından kalkıp onu diğer dansçılara doğru çekistiren dişi elfin elini tuttuğunda şarap boğazına kaçtı ve öksürük krizine girerek Endafar'dan uzaklaştı. Sihri parmak uçlarını kaşındırıyordu ve nedenini anlayamıyordu bile. “Özür dilerim, affedersin.” Elinde titreyen kadehle hızla ters yöne doğru yürümeye başladı.

Yalnız olduğunu düşündüğünde durdu, birkaç derin nefes aldı. *Kes şunu, kes şunu. Thane istediğini yapmakta özgür. Siz sadece sembolik eşler olacaksınız.* Ama içinde biriken öfkeyi ne kadar bastırmaya çalışsa da başaramadı. Biri hafifçe koluna dokununca hançerini çekip çıkardı ve... Endafar'ın boynuna dayadı.

Adam gözlerini kocaman açıp ellerini kaldırdı. “Sadece iyi misin diye bakayım istedim.”

Layala hançeri indirip kınına geri soktu. "Özür dilerim. Refleks."

"Şu küçük kasabanın adı neydi?"

"Söylemedim ki." Layala alnını ovuşturup kadehine baktı. Boştu. Göz ucuyla Fennan'ı, yanında Günışığı'yla birlikte şenlik ateşinin diğer tarafında kollarını kavuşturmuş, onu izlerken buldu. Günışığı sırtıp göz kırptı, sanki Endafar'ın teklifini kabul etmesi için ona meydan okuyordu ama Layala onun duyamayacağını biliyordu. "İyi birine benziyorsun. Beni yalnız bırakmalısın." Ama Thane'in dans ettiği kızın gülümsediğini görünce kadehi daha sıkı kavradı. "Aslında dans etmeyi çok isterim."

Adam, Layala'nın bakışlarını takip ederek omzunun üstünden arkasına baktı, sonra omuz silkerek geri döndü. "Harika."

Layala kadehini fiçinin yanındaki masaya koyduktan sonra genç elfin onu dansa kaldırmasına izin verdi. Ayakları neşeli melodiye kolaylıkla uyum sağladı. El ele tutuştular, daireler çizerek döndüler ve birbirlerine yaklaşıp uzaklaştılar ama aralarında hep bir mesafe vardı. Samimiyeti gerektiren bir şarkı değildi. Layala şarabın da etkisiyle kıkırdamaya başladı, kendini daha hafif, kaygısız hissetti. Fennan'ın ona dudak büküp başını hafifçe iki yana salladığını gördü. İkiyüzlü. Başka biriyle dans ettiği için Thane'le alay etmiyordu. Dilini çıkardı ona. Adam gözlerini devirdi ve ona gülüyor gibi görünen Günışığı'na döndü. En azından içlerinden birinin espri anlayışı vardı.

Endafar onu etrafında döndürdükten sonra bıraktı ve yanlışlıkla birisine çarpmasına neden oldu. Layala çarptığı kişinin kim olduğunu görmek için dönmedi. Bunun yerine güzel melodiye kapılıp müzikle salındı. Şatolar, periler, ejderhalar ve sisler hüznünlü bir şarkının içine hapsolmuştu âdeta. Bir süre tek başına dans ettikten sonra Thane'i başka bir elfle buldu. Uzun kumral saçlarını güzelce örmüş bu kız Thane'e hayran hayran bakıyordu. Layala'nın onları izlediği dakikalar boyunca

kız gözlerini bir kez olsun Thane'in yüzünden ayırmadı. Thane'in rahat gülümsemesine baktıkça Layala'nın içinden ağzının ortasına yumruğu geçirmek geliyordu. *Ona böyle gülümsemeye nasıl cüret eder?* Şarabın onu gülünçleştirip gülünçleştirmedini umursamadı; Endafar'a doğru yürüyüp onu yanağından öptü. Thane birden dans partnerine ilgisini kaybetti. Layala ona arkasını dönünce çenesindeki kaslar esnedi. Bakışları Endafar'ın sırtını delip geçerek Layala'nın tenini karıncalandırdı. Layala tekrar şarap masasına yaklaştığında, daha önce birlikte taç ördüğü kızlar etrafında çember oluşturdu.

"Yüce Kral sana bakıyor," dedi Lilac ve alt dudağını ısırıldı. "Kızgın görünüyor."

"Umarım öyledir."

Rose sırtarak bembeyaz parmaklarını kadehine vurdu. "Çok fenasın. Yerinde olmayı isterdim."

"Hayır, istemezdin," diye mırıldandı Layala. Hayatında gördüğü en güzel erkeğin eşi olmak ve ona dokunamamak ruhunu kanatacak kadar zalimce bir lanetti. Kimse her geçen gün içini biraz daha yiyip bitiren karanlık bir sırrının olmasını istemezdi. Değer verdiği kişilere sunduğu tek şey ölümdü. Bu diyarda bir lanet.

Kızlar hangi erkekleri çekici buldukları ve hangilerinin onları dansa kaldırmasını istedikleri hakkında sohbet ederken Layala bir kadeh şarap daha içti. Thane neden onu dansa kaldırmamıştı? Neden diğerlerine yaptığı gibi onu kollarına almak, ona dokunmak ve gözlerinin içine bakıp gülümsemek istememişti?

Şarabın kalanını da içtikten sonra Thane'le yüzleşmeye karar vermesi uzun sürmedi. Adam, Fennan ve Aldrich'i iki yanına almış, tahtına yerleşmişti, Layala'yı nasıl etkilediğine dair hiçbir fikri yokmuş gibi konuşuyordu. Sanki *hissetmiyormuş* gibi. "Ben yatmaya gidiyorum," dedi Layala patadak. Kutlamadan süzülerek uzaklaşırken kızlar ona iyi geceler diledi.

Daha yolu yarılamaadan, “O zavallı çocukla eğlendin, şimdi de gidiyor musun?” cümlesini duydu. Thane’in sesi şarap gibiydi, yumuşaktı ve içinde, yapmaması gereken şeyleri yapma isteği uyandırıyordu.

“Sanki umurunuzda, Bay Her-İsteyen-Bekâr-Kızla-Dans-Eden.” Bir an duraksadı, dönüp ona bakmayı düşündü ama yapmadı.

Thane yolunu keserek onu durmaya zorladı. “O tacı taktığında tüm erkeklere peşinden gelmeleri için açık bir davetiye verdin. Kiminle dans ettiğimi umursayacağını düşünmemiştim.”

“Saçma sapan bir taç sadece, ayrıca ellerini kimin üzerinde gezdirdiğin de umurumda değil. Ben yatmaya gidiyorum.” Onu iterek yanından geçti. “Yalnız başıma. Sen eminim bir sürü eşlikçi bulursun.”

Thane tekrar önünü kesince Layala yumruklarını sıktı. Thane’in böylesine yakışıklı görüldüğü anlar niye hep kızgınlığına denk geliyordu? Hafif hafif esen rüzgâr siyah saçlarından birkaç tutamı havaya kaldırdı. Ay ışığı çıplak göğsüne vuruyordu. Şu kahrolası yeşil gözleri karanlıkta bile parlıyordu.

“Başka kimsenin bana eşlik etmesini istemiyorum,” dedi Thane.

“O zaman ne istiyorsun?”

Thane başındaki çiçekli tacı kaptığı gibi bir kenara, gölgelerin arasında bir yere fırlattı. “Halkımız için saçma sapan bir taçtan daha fazlası.” Sonra Layala’nın ayaklarını yerden kesip onu kucağına aldı ve kutlamaya doğru yürümeye başladı.

“Ne yapıyorsun? Yere bırak beni,” diye itiraz etti Layala ama içten içe bu hareketinden zevk almıştı.

“Bu gece seni gördüğüm anda yapmam gereken şeyi yapıyorum.”

“Neymiş o?”

Onu Rose, Freesia ve Lilac’ın yanından geçirirken hiçbir şey demedi, üçünün de yüzünde şaşkın ve eğlendiklerini belli

eden ifadeler vardı. Sonra dansçıların arasından kasılarak geçti ve yolda Endafar'a çarptı. Adamın ağzı açık kaldı ve yüzü kıpkırmızı oldu. Herkes dönmüş, Yüce Kral'a ve Leydi Nurgetiren'e bakıyordu, en sonunda tahta ulaştılar. Thane onu yere indirdikten sonra tahtına oturdu. Layala merakla onu izliyordu... ne yapıyordu? Sonra Thane onu belinden tutarak sertçe kucağına çekti. "Benim olanı sahipleniyorum."

Herkes dans etmeyi bıraktı, hatta gerginliğin ortamı sarıdığı o anda kimsenin ağzını bıçak açmadı. Sanki herkes tüm gece boyunca aralarındaki gerilime dikkat etmişti. Thane elini kaldırdı. "Kutlamaya dönün."

Diğer elini Layala'nın karnına koydu ve orada başparmağıyla küçük daireler çizdi. Layala diken üstündeydi, Thane'in vücudundaki her kıvrımın, her kasın ona dokunduğunun farkındaydı. Ona bakmak için belden yukarısını döndürdü. Dudakları o kadar davetkârdı ki! Şaraptan mı bilmiyordu ama ellerini göğsünde gezdirdi ve dudaklarını onunkilere bastırdı. Sonra vücudunu tam döndürdü, bacaklarını resmen beline doladı ve dilini dişlerinin arasından geçirerek onu sertçe öptü. Herkesin onları izlemesi umurunda değildi. Görmelerini istiyordu zaten. Çiçek taçlı başka hiçbir kız bir daha Thane'e yaklaşmayacaktı. Yüce Kral hafifçe inledi ve ellerini yavaşça sırtında gezdirdi.

Layala her zamankinden daha çok istiyordu onu, öyle ki az daha vücudu alev alacaktı. "Keşke şu an sahip olabilseydim sana," diye mırıldandı dudaklarını Thane'in dudaklarından ayırmadan. "Keşke beni çadırına alabilsen, keşke seninle isteğimi yapabilsem."

Thane gülümseyerek geri çekildi, ardından derin bir iç çekti. "Ne kadar içtin sen?"

Layala kıkırdayarak bir omzunu kaldırdı. "Maalesef bunu söylememi mazur gösterecek kadar değil." Parmağını Thane'in boynundan aşağı kaydırды, sonra da göğsünü boylu boyunca geçerek karnına ulaştı ve Thane orada elini yakaladı.

“Sanırım belli ettiğinden fazlasını içmişsin.” Parmaklarını onunkilere kenetledi ve elinin arkasını nazikçe öptü. “Keşke şu an sana sahip olabilseydim de ne demek?” Thane’in gözleri bir an için yere kaydı, sonra tekrar onunkilere kilitlendi. “Ben seninim, Laya. Her zaman sadece sana ait oldum.”

Layala’nın gözleri yaşlarla dolup yanmaya başladı. “Ben lanetliyim.” Boğazına bir yumru oturdu. Bunu yüksek sesle söyleyeceğine inanamıyordu ama sır ortaya çıkmalıydı. “Sana sevdiğim adamın öldüğünü söylediğim zamanı hatırla. Benim yüzümden öldü. Seviştikten birkaç dakika sonra öldü. Onu ben öldürdüm. Nasıl öldürdüğümü bilmiyorum. Bilerek yapmadım ama bedenim, büyüüm zehirli. Yani beni asla sevemezsin.”

Karanlık sırrını hiç kimseye söylememiştii. Fundalı Oyuk’taki hiç kimse Novak’ın gerçekte nasıl öldüğünü bilmiyordu. Evalyn teyze bile. “O gün zihnime kalıcı bir yara gibi kazındı. Novak’ın kül rengi tenini, cansız gözlerini unutamıyorum. Sevdiğim adamı öldürdüğümü aklımdan çıkaramıyorum.” Layala’nın boğazı düğümlendi, gözlerini kapayarak anıların içinde kayboldu.

Fundalı Oyuk’un dışındaki bir çayırda sarmaş dolaş oldular, öpüştüler, seviştiler. Akşam güneşi tenlerini ısıttı; kelebekler birlikteliklerini kutsuyormuş gibi etraflarında döndü. Ama zevkin doruklarından indikten ve Layala onun çıplak göğsüne uzandıktan sonra Novak tamamen hareketsiz kaldı. Dinlediği kalbinin düzenli atışı durmuştu. Layala kafası karışmış hâlde başını kaldırdı. “Novak?” diye fısıldadı. Ama Novak’ın kocaman açılmış gözleri semaya bakıyordu... hiç kırılmadan.

Layala inleyerek geriye sıçradı. Panik içinde dönüyordu, teni çok sıcaktı. Novak’ın yüzünü tutup hafifçe sarstı. Kâbus görüyordu; uyuyor olmalıydı. Uykudaydı kesin. “Uyan.” Yanaklarından göz yaşları süzüldü. “Uyan!” Novak’ın dudakları o kadar koyu mordu

ki renkleri neredeyse siyaha çalıyordu... zambaklarının rengine. Bir daha asla uyanmadı.

Thane gözlerini birkaç kez kırptırdı ve çenesini sıktı. Layala'nın sırtını okşamaya devam ediyordu. Bir saç buklesini yanağından çekti. "Laya, bunda bir yanlışlık olmalı. Hiç mantıklı değil. Sihirini ona karşı kullanmadın. Sihir kendi kendine ortaya çıkmaz."

"Neye inandığın ya da neyin mantıklı olduğu önemli değil. Kolumda siyah bir zambak iziyle doğmam da mantıklı değil. Novak'ın başına gelenler benim suçum." Thane'in yanağını, yumuşak tenini öptü. "İşte bu yüzden keşke dedim. Bir zamanlar seni öldürmek istemiş olabilirim," yıldızlara bakıp kısa bir kahkaha attı, "ama artık istemiyorum." Tunüğünü elleriyle sıkıca kavradı. "Yapmayı tercih edeceğim başka şeyler var."

Thane kısacık bir anlığına gözlerini kapadı, derin bir nefes alıp yavaşça verdi. "Olanlar için üzgünüm. Bunun için kendini suçlayan taşımaya zorlandığın korkunç bir yük. Ama artık bırakmalısın. Bu vicdan azabı seni yavaş yavaş öldürür, hak ettiğin mutluluktan mahrum bırakır. Hissettiğin acıyı *biliyorum* ama ben o değilim. Ben narin bir insan değilim."

Layala başını yavaşça iki yana salladı. "Bunu göze alamam. O yüzden Atarah'a bağımızı koparmanın bir yolunu bilip bilmediğini sordum. Asla birlikte olamayız. Gerçekten olamayız. Kalıp savaşılabirim ve senin arkadaşın olabilirim ama o kadar."

"Arkadaşlar birbirlerine karşı böyle hisler beslemezler."

"Bu lanetli bir bağ, Thane. Bir kez çözüldüğünde duygular yok olacak. Her Şeyi Gören Taş'ı bulmalıyız."

Thane başını yavaşça iki yana salladı. "Sana karşı hislerim öylece yok olup gidecek şeyler değil. Bu bağdan çok daha fazlası."

"Nereden biliyorsun?"

"Şu anda birbirimize diğerlerinden daha fazla uyum sağladığımız kesin ama ne sana geldiğimde ne de öncesinde bana

karşı bir çekim hissettin. Sanırım hayatıma kastetmen de bunu kanıtıyor.”

Thane sırıttı, Layala da o günü zihninden silebilmeyi dileyerek iç geçirdi.

Thane devam etti: “Daha önce seni önemsiyordum çünkü aramızdaki bağı farkındaydım, senin de aynı şekilde hissettiğini, beni tanımak isteyeceğini umuyordum. Ama şimdi seni istememin nedeni bu değil. Aklını, hatta inatçılığını bile çok seviyorum.” Gülümsedi. “Kararlısın, zekisin ve acımasısın. Bir Kuzgun kadar vahşisin. Ama aynı zamanda naziksın, kibarsın. Çocuklar ve cincücen gibi muhtaçlarla nasıl ilgilendiğini gördüm.” Parmaklarını kızın köprücük kemiğinin üzerinde gezdirdi. “Hayal ettiğimden çok daha güzelsin. Hiçbir şeyi seni istediğim kadar çok arzulamadım. *Her şeyin* beni sana çekiyor, Laya.”

O anda Layala, Thane’i usulca öptü. “Yaradan aşkına,” dedi nefes nefese ve tek bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü. “Bu kadar mükemmel olmak zorunda mıydın?”

Layala başını onun omzuna yasladı, kucağına kıvrıldı ve müzik durup kutlama sona erene kadar o vaziyette kaldılar.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Layala solgunlarla ilgili kâbus görmediğinde rüyasında Thane’i görüyordu. Thane ona dokunuyor, onu okşuyor, öpüyor, ona *sevgilim* diyordu ve – Layala gözlerini açarak ağır ağır nefes aldı. Yine mi? Rüyasında memelerinin arasına değen dudakların hayaleti yanaklarını yakıyordu.

Tifapine ona yukarıdan baktı. Çikolata renkli bukleleri Layala’nın alnına dökülüyordu. “Rüyanızda ne görüyorsunuz, küçük hanım? Umarım başka bir kâbus değildir. Ben rüyamda solgun bir mahlukun çadıra gelip beni tek lokmada yediğini gördüm. Çiğnemesine bile gerek kalmadı, karnında sıkışıp kaldım, yumruklar attım, avazım çıktığıınca bağırdım ama kimse beni duymadı.”

“Çok rahatsız ediciymiş.” Layala inledi, doğrulup oturdu. “Ayrıca sana ben uyurken tepemde dolaşmamanı söylemiştim. Bu çok ürkütücü bir hareket.”

“Ne zaman yapsam uyanıyorsunuz. Hissedebiliyorsunuz sanki.”

“O zaman normal bir insan gibi koluma falan dokun.”

“Denedim ama elimi ittiniz. Sanki böcekmişim gibi. Rüyanızda böcek mi görüyordunuz?”

Yapacağı son şey rüyasını Tif’e anlatmaktı. Hiç görmemesi gereken bir rüyaydı bu. Ayağa kalkınca önceki gece gözünün önüne geldi. Thane’i tahtına oturtmuş ve sanki kimse izlemiyormuş gibi onu öpmüştü ama herkes onları izliyordu. Novak’m

ölümünü bile itiraf etmişti ama Thane buna inanmamıştı. Tabii bariz zehir belirtilerini gören o değildi. Tesadüf değildi. “Hayır, rüyamda böcek görmüyordum.” Layala battaniyesini bir kenara atıp temiz bir pantolon aldı. “Dün gece olanlarla ilgili herhangi bir şey duydun mu?”

“Thane’le kucak kucağa takılmanız hakkında mı? Keşke kaçırmasaydım. Bütün sabah bu konuşuldu.”

Layala çıkarmadan yattığı bordo elbisesini başından çekip çıkardı ve temiz bir üst giydi. “Harika,” diye mırıldandı.

Tifapine elbisesinin etekleriyle oynadı ve topuklarından ayak parmaklarına kadar ileri geri sallandı. “Ayrıca dün gece bilmeniz gerektiğini düşündüğüm bir şey duydum.”

Biri çadıra hafifçe vurdu ve Thane’in, “Layala, seninle konuşmam gerek,” diyen sesi Layala’nın daha hızlı giyinmesini sağladı.

Tif’in ona söylemek istediği şeyin utanç verici olacağını bilecek kadar çok şey duymuştu. “Sonra anlatırsın. Gitmem gerek.”

Layala çadırın eteğini kenara çekerken Tif, “Ama,” diye seslendi arkasından, “sanırım mühim. Sahiden önemli.”

“Ölüm kalım meselesi mi?” Tif’in önemli olduğunu düşündüğü şeyler genellikle mühim çıkmazdı, bomboş şeyler hakkında uzun uzadıya da konuşabilirdi. Layala parmaklarını saçlarında gezdirdikten sonra yukarıdan atkuyruğu şeklinde topladı.

Tif bir parmağını dudaklarına dokundurdu. “Sanırım ölüm kalım meselesi değil ama...”

“O zaman bekleyebilir. Sonra görüşürüz.” Layala sabah güneşine çıktı. Dışarısı güneşli ama serindi. Birkaç askerle konuşan Thane’in arkasından bakarken kalbi her zamankinden daha yüksek sesle ve daha sert çarpmaya başladı.

Thane onun orada durduğunu hissetmiş gibi döndü ve gülümsedi. “Günaydın.” Sesi Layala’nın içine ılık bal misali süzüldü.

“Merhaba,” diye gülümseyerek karşılık verdi o da ve ardından ortama tedirgin edici bir sessizlik çöktü. Askerler ona farklı gözlerle bakıyordu. Her biri sanki patlatmak istedikleri bir cspri varmış gibi muzip bir gülümseme takınmıştı.

Thane askerlere, “Gidebilirsiniz,” dedi. Onlar da başlarını eğip uzaklaştılar.

Layala, Thane’in söylediği ya da yaptığı herhangi bir şeyi gündeme getirmesinden korkuyordu. Bunları yapmak istememiş değildi ama şarabın ona başka türlü edinemeyeceği bir pervasızlık kattığı kesindi. “Eee,” dedi ama devamını getiremedi. Söyleyecek bir şey bulamadı.

“Her Şeyi Gören Taş’ı bulmak mı istiyorsun?”

“Bu şartlar altında bence denemeliyiz.” Bir türlü gözlerine bakamıyordu. “Bence bağlı kalmak tehlikeli.” Tehlikeliydi çünkü Thane’in kendisini ne kadar çok istediğini biliyor, o da onun dokunuşunu arzuluyordu. Daha ne kadar direnebilirlerdi?

“Çünkü seks yaparsak büyüünün beni öldüreceğini düşünüyorsun.”

Layala hayret içinde ona baktı. Thane hiç tereddüt etmeden doğrudan söyleyivermişti. “Evet.”

Thane’in dudaklarında yavaş yavaş bir gülümseme belirdi. “Sen de istiyor musun?”

Layala alışkanlıktan gözlerini devirdi ve yürümeye koyuldu. “Ne istediğimin bir önemi yok. Böyle bir şey olmayacak. Asla olamaz.”

Thane hemen ona ayak uydurdu, eli eline değdi. “Her Şeyi Gören Taş’ı bulacağız, sen ona istediğini sorabilirsin ama ben de ona istediğimi soracağım.”

Atlara doğru yürürlerken Layala konuyu kendinden uzaklaştırmaya çalıştı. “Peki bu kadar çok bilmek istediğin şey ne?”

“Taşa büyüünün beni öldürüp öldürmeyeceğini sorarsam, o da hayır derse bağımızı koparmak konusundaki fikrini değiştirecek misin?”

“Bunu mu soracaksın yani?”

“Sana soruyorum.”

Layala bir parmağını dudaklarına götürerek uzun uzadıya düşünürmüş gibi yaptı. “Hımm, bir düşünüyüm.” Oysa ona teslim olmak, sıcak dudaklarını çıplak teninde hissetmek için neler vermezdi. Thane’in kulağına müstehcen şeyler fısıldamasını istiyordu.

Thane güldü. “Her zamanki gibi gıcıklık yapıyorsun.” Elini sallayarak Aldrich ve Fennan’ın dikkatini kendine çekti. Derhâl yanlarına geldiler.

“Günaydın, efendim,” dedi Fennan ve selamlaşmak adına Thane’in ön kolunu kavradı. “Bugün gündemde ne var?”

Aldrich elindeki sert elmayı ısırды. “Umarım çukur kazmak ve mızrak yapmaktan başka bir şeydir.”

“Her Şeyi Gören Taş’ı almaya gidiyoruz. Çantanızı hazırlayın.”

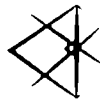
Fennan ve Aldrich birbirlerine baktılar. Aldrich çiğnemeyi bıraktı. “Bunun daha önce hiç yapılmadığının farkındasın, değil mi?”

“Çünkü hiç denemedim.”

Aldrich sırtarak, “Gördüğüm kadarıyla bugün kibirli bir piç kurusun,” dedi.

“Lafı ağzımdan aldın,” diye araya girdi Layala.

Thane, Aldrich’i hafifçe itti. “Layala bana öyle diyor diye sen de diyemezsin. Piper’ı da getir. Mezarın etrafı solgunlarla çevrili olabilir.”

Birkaç kilometre ötedeki Hiç’e bakan bir tepenin üzerinde otururken Layala’nın midesi düğüm düğümdü. Kül tepeleri

ve çürüyen bitki örtüsünden ibaret arazi, uzun zaman önce çürümüş bir yumurta misali kokuyordu. Siyah katran havuzları fökürüyor, yerden yükselen koyu sis, Hiç'in Palenor'a dokunduğu yerin ötesini görmeyi güçleştiriyordu. Karanlığın içinde bir yerlerde bir şeylerin hareket ettiğini sandı ama bir gölgeyi sisten ayırt etmek zordu.

Güneşten korunmak için elini gözlerine siper eden Piper eyerinin üzerinde doğruldu. "Mezarın yakınında kimseyi göremiyorum."

"Daha büyük olduğunu sanıyordum." Aldrich elini dalgalı saçlarının arasından geçirdi.

"Yattığın her kız böyle diyor, değil mi?" dedi Piper.

Layala kahkahasını bastırmak için elini ağzına kapadı.

Aldrich ona ters ters baktı. "Piper, hayatım, çok istiyorsan söyle, göstereyim. Böyle kaba yalanlara gerek yok."

Piper güldü. "Hadi hadi, iyi soktum lafı."

"Şşşt, şu anda ciddi olmamız gerekiyor," dedi Fennan.

Mezar Palenor'un çayırılık arazisindeydi ama elli metre ötesinde mürekkebimsi Hiç uzanıyordu. Layala'nın içindeki her şey geri dönmesini, hata yaptığını söylüyordu. Hiç'e çok yakındı, kaçırılırsa Zifir Büyücü'yü geri getirmek için kullanılabilirdi... ama o taş da ihtiyacı vardı.

Fennan gözle görülür bir şekilde titredi ve boynunu iki yana eğerek çatırdattı. "Burası tüylerimi ürpertiyor."

"Bu mezara girmeyi zorlaştıran ne?" diye sordu Layala. Bir yandan da Geceyarısı'nın pürüzsüz boynunu okşuyordu. At kışneyip başını oynattı.

"Tabii ki tuzaklarla dolu," dedi Piper. "Kapıyı açmak için kolay kısmı diye duydum. Zor olan içerisi."

"Burayı kim yarattı?"

"Kimse bilmiyor," dedi Thane. "Zifir Büyücü yaptığı büyülerden biri sayesinde sihir saldırılarına karşı bağışıklık kazanmıştı. Rhegar, Her Şeyi Gören Taş'ı buldu. Kimse yapamazken Zifir

Büyücü'yü öldürecek bilgiyi bu şekilde edindi – bunu daha önce hiç düşünmemiştim ama Zifir Büyücü'yü öldürdükten sonra nasıl delirdiğine dair anlatılan hikâyeleri hatırlıyor musunuz?”

“Evet,” dedi Piper yavaşça. “Hikâyeleri biliyoruz. Zifir Büyücü'nün son lanetiydi.”

“Ya onu delirten Zifir Büyücü değil de taşsa? Belki de bu yüzden bu kadar iyi korunuyordur.”

Herkes dönüp Thane'e baktı. Layala yutkunarak mezara doğru döndü. En az yirmi metre yüksekliğinde, kare şeklinde bir binaydı ve ortasında gümüş bir kule yükseliyordu. Etrafında, yani kilometrelerce uzanan arazide birkaç kaya parçası dışında hiçbir şey yoktu.

Fennan ofladı. “O zaman hemen geri dönmeliyiz. Güzel muhabbeti.”

“Ona Hiç'i nasıl yok edeceğimizi sorabiliriz,” dedi Thane. “Halkımızın Layala'nın bunu yapabileceğine inanmasının tek nedeni, onun son dört yüz yılda doğan tek büyücü olduğunu düşünmeleri. Nasıl yapabileceğine dair hiçbir fikrimiz yok.”

“Peki taşı ele geçirebildik diyelim, kim soracak? Ben kesinlikle aklımı kaçırmayı istemem,” dedi Aldrich ve yana tükürdü.

“Ben sorarım,” diye cevap verdi Thane.

Layala'nın birden midesi bulandı. Thane'in onun yüzünden delirdiğini görmeye dayanamazdı. Belki taşı istemesinin bir nedeni Hiç'i yok etmenin bir yolunu bulmaktı ama tek sebep bu değildi. Taşı daha önce hiç almaya çalışmamıştı. “Geri dönmeliyiz.”

“Geldik bir kere,” dedi Thane ve atını ileri sürüp çimenli yamaçtan aşağı doğru tırısra kaldırdı. Fennan küfrederek onu takip etti.

Layala, Piper ve Aldrich onlarla yamacın dibinde buluştu. Hiç'in çürümüş kokusu rüzgârla taşınırken Layala giderek artan mide bulantısını yavaş nefeslerle bastırmaya çalıştı. “Öf,

"Kimin içeri gireceğine, kimin nöbet tutacağına karar vermeliyiz," dedi Piper atından atlayarak. Diğerleri de indiler. Günişığı mezara doğru gidip elini taşın üzerinde gezdirdi.

"Ben girerim."

"Hayır, Fennan'la ben gireceğiz. Aldrich, Piper, siz Laya'yla kalın." Thane avucunu kapının üzerindeki yazıya koydu: "Buraya her kim girerse korkunç bir şekilde can verecektir."

"Sizin gitmeniz çok tehlikeli, *Kralım*," Piper kollarını kavuşturdu. "Ben Fennan'la girerim."

"Neden ben dışarıda kalıyorum?" dedi Günişığı.

Layala'nın koltuk altları gerginlikten ısınıp terlemişti. "He- piniz kapının üzerinde ne yazdığını okuyabiliyorsunuz, değil mi? Oraya kimse girmeyecek."

Thane elini kapıdan çekip ona döndü. "Cevap istemiyor musun?"

"Herhangi birimiz için ölüm anlamına geliyorsa hayır. Ya da delilik." Layala endişeyle Hiç'e doğru baktı. "Bak, Palenor'a dönebiliriz, ben de seninle evlenirim."

"Ama benimle asla yakınlaşmayacaksın."

Üç yoldaşı birden onlar dışındaki her şeyi daha ilginç bulmaya başlamıştı sanki. Layala'nın yanakları utanç ve üzüntüyle kızarmıştı. Bu konuyu arkadaşlarının önünde konuşmak istemiyordu. Yoksa Thane onlara çoktan söylemiş miydi?

Piper dudağını kemirirken sıkıntılı görünüyordu. Gözleri neredeyse Layala'ya yalvarıyordu, sessizce... bir şey yapması için.

"Neden bana öyle bakıyorsun?" diye çattı Layala.

Kadın başını iki yana salladı ama Thane'e dönüp bir kaşını kaldırdı. Bu iletişimlerinde Layala'yı tedirgin eden bir şey vardı.

"İçeri girmeye korkuyor ama cesur görünmek istiyor," dedi Günişığı. "Değil mi, Pipe?"

"Kapa çeneni, göt herif."

Thane herkesi duymazdan gelip elini taş oymuş dairenin üzerine koydu ve duyulamayan bir şeyler fısıldadı. Taş bir

iniltiyle hafifçe aralanırken etrafa tozlar yayıldı. Layala kalbi gümbür gümbür atarak öne çıktı ve Thane'in kolunu yakaladı. "Lütfen oraya girme."

"Girmek zorundayım."

Zorunda mı? Neden bu ifadede bir cevap istemesinden daha fazlası varmış gibi hissetmişti? Thane kapının kenarını tutarak çekti. Taş gıcırdayıp inledi. Thane dişlerini sıktı; kapıyı açmak için uğraşırken kollarındaki damarlar şişti. Layala hançerinin sapına dokunarak olduğu yerde kıpırdandı. İçeride onları yutmak için bekleyen herhangi bir şey olabilirdi. Açıklık yeterince genişlediğinde Thane arkasına bile bakmadan karanlığın içine süzüldü. Fennan da hemen peşinden gitti.

Yalnız gitmelerine izin veremem. Ya bana ihtiyaç duyarlarsa? Hiç'in sisi uzakta oynayıp yoğunlaştı, sanki birisi hareketlerini kontrol ediyormuş gibi burgaçlar çiziyordu. *Ya solgunlar gelirse?* İki arada bir derede kalmıştı; içeri girerse solgunlar Günişığı ve Piper'a saldırabilirdi ama düşman kapıyı kapatırsa Thane, Fennan ve kendisi mezarda kapana kısılabilirdi. Öte yandan içerideki şey solgunlar sürüsünden bile daha tehlikeli olabilirdi. Thane'le bağı neredeyse titreyerek onu takip etmeye zorluyordu. "Ben gidiyorum." Piper itiraz edemedi mezarın kapısından içeri daldı.

Dışarıdan gelen ışık dışında içerisi zifiri karanlıktı. Thane'i, Fennan'ı ya da duvarların belli belirsiz hatları dışında hiçbir şeyi göremiyordu. İçerinin havası kirliydi, Layala binlerce yıllık tozun ve küfün onu boğmakla tehdit eden ağır kokusunu alabiliyordu. Ağzını, burnunu kapatma isteği duydu ama yararı olmazdı. "Thane? Fennan?" dedi iki nefes arasında. Sesini yükseltmeye çekindiğinden sadece fısıldamıştı. O anda ileride yanan bir meşale, mezarın karşı tarafında, merdivenin tepesinde duran erkekleri ortaya çıkardı. Şu anda içinde bulundukları oda tamamen boştu.

"Dışarı dön," diye emretti Fennan.

“Bana emir veremezsin, Fen. Senden üstünüm.”

“Laya,” diye söze başladı Thane ama Layala yanlarına gitti ve kaşlarını çatıp sözünü kesti.

“Ben de geliyorum.” Thane’in güvenlik adına kendisinden istediği neredeyse her şeyi yapmıştı ama bu kez onun kazanmasına izin vermeyecekti. Kılıcıyla hançerini çekip yanlarında dikildi. “Bütün gün burada mı bekleyeceğiz?”

Thane’in endişeli gözleri yüzünde gezindi. “Yanımdan ayrılma.”

Fennan derin bir nefes aldı, sonra silahları elinde, merdivenlerden ilk inen oldu. Thane Layala’yı dürttü, kendisi de arkasından inmeye başladı. Hafif adımları neredeyse hiç ses çıkarmıyor, nefesleri neredeyse duyulmuyordu ama bu ebedi sessizlikte kendilerini çılgılık atan sakar bir trol sürüsü gibi hissediyorlardı. Aşağı indikçe meşaleler kendiliğinden yanmaya başladı.

“En azından görebiliyoruz,” dedi Fennan omzunun üzerinden.

Yüzlerce basamak inmişler gibi hissettikleri merdivenin son basamağında Fennan durdu. Önlerindeki tünelin boş görünen duvarları boyunca ateşler yanıyordu. Layala’nın duyularının her biri endişeden keskinleşmişti. Arkasında Thane’in kalbinin güm güm attığını duydu. Fennan’ın ter kokusunu aldı, burada yukarıdakinden bile daha keskin bir küf kokusu vardı. Aynı zamanda şu uzun tünelin bir noktasından belli belirsiz *tik tak* sesleri de geliyordu. Tuzakların varlığından haberdarlardı ama hiçbiri göz önünde değildi.

Fennan bir adım atacak oldu ama Layala omzunu tuttu. “Bekle.” Çizmesindeki bıçağı ileriye doğru fırlattı. Bıçak taş zeminde tıngırdayınca çift ağızlı devasa bir balta duvardan dışarı savrulup ritmik bir şekilde ileri geri sallanmaya başladı.

Gözleri ardına kadar açılan Fennan arkasına baktı. “Ölebilirdim.”

“Daha fazlası da vardır kesin,” dedi Thane. Duvardan bir meşale kapıp bıçaktan daha uzağa fırlattı; meşalenin yere çarpmasıyla zemin çekildi ve en az üç metre genişliğinde bir yarığa dönüştü. “Pekâlâ, sallanan baltayı geçeceğiz, çukurdan atlayacağız, sonra da tünel kıvrılacak gibi görünüyor.” Onları iterek geçti ve baltanın önünde durup bekledi, sonra da sıçradı. Birkaç dakika sonra balta Thane’in arkasından sallandığında Layala’nın kalbi küt küt atmaya başladı. “Örümceklerden nefret ederim.”

“Örümceklerden mi?” diye fısıldadı Layala.

Fennan baltayı geçip onu diğer tarafta yalnız bıraktı. *Yapabilirsin, bunu başarabilirsin. Sallan, sallan, sallan.* Balta ona geçmesi için sadece bir saniye verdi. O kadar hızlı hareket ediyordu ki gümüşü bir ışık yanıp sönüyordu âdeta. *Bir...* nefes aldı, *iki*, nefes verdi... *üç!* Öne doğru atıldı ve baltanın rüzgârının arkasında *vınladığını* hissetti.

Çukurun kenarından bakarken ürperdi. Milyonlarca olmasa da binlerce örümcek, aşağıdaki duvarları bulutlar kadar kabarık gümüş ağlarla kaplamıştı. “Eyvah, duvarlardan yukarı tırmanıyorlar!” diye haykırdı Layala ve çizmesinin üzerine çıkan şişman, kahverengi bir örümceği silkeledi. Geri adım atmak istedi ama atarsa ikiye bölünecekti.

“O kadar uzağa atlayabilir misin?” diye sordu Thane eli kadar büyük bir örümceğe vurarak. Hayvan çizmesinin altında çıtırdadı ve Layala ürperdi.

Öncesinde gerilemeyeceği için emin değildi ama başka seçeneği de yoktu. Fennan karşıya atladı ve arkasında en fazla birkaç santim kalacak şekilde zemine indi ama Fennan ondan neredeyse bir karış daha uzundu. Başarabilecek miydi? Diğer seçenek örümceklerin dipsiz kuyusuna düşmektir. Bir şeyin koluna sürtündüğünü hissetti. Başını önüne eğip koluna baktığında kırmızı bir örümceğin tenine tırmandığını gördü. Ciyakladı ve

örmüğü çilkeledi. Sonra vücudunun geri kalanına vurmaya başladı. daha fazlası olduğundan emindi.

"Seni katıya fırlatacağım."

"Ne? Hayır," diye itiraz etti Layala ama Thane onu kav-
cıyordu bile. "Hayır, hayır, atlayabilirim. Yapabilirim. Ya da
ahrimi kullanıp köprü yaratabilirim."

Fennan, "Harika fikir, Hiç'ten bir metre kadar uzaktayken
ahrin bir de solgunları çağırısın," diye bağırdı. Sonra da ayağını
vere sertçe birkaç kez vurdu. "Başaramaz. At gitsin."

Layala, "Nereden biliyorsun..." diye çığlık atarken ani-
den havalanıverdi, kolları havada çılginca daireler çiziyordu.
Diğer tarafa indiğinde Fennan'ın sert bedenine çarptı. Thane
de hemen arkasından sıçradı, kenara indi ama geriye doğru
sendeliyordu. Fennan'la birlikte onu tuniğinden yakalayıp öne
doğru çekiştirirken Layala bir çığlığı daha bastırmaya çalıştı.

"Vay canına, kıl payı kurtuldum," dedi Thane yüzünde
aptal bir sırıtişla.

Layala'nın kalbi göğsüne öyle bir çarpıyordu ki yerinden
fırlayacağını sandı. "Buradan çıktığımızda kıcını tekmeleyeceğim."

"Umarım."

Fennan köşeyi döndü ve döner dönmez de durdu. Sağlam
bir duvar. Çıkamaz yol... ama tepesinde taşa kazınmış bir yazı
vardı: Su verirsen ölürüm. Beslersen yaşarım.

"Bir bilmece." Layala oymaya dokundu. Parmaklarının
altındaki kaba taş kurumuş kum gibiydi; parçalanıp ufalandı.
"Cevabı yüksek sesle mi söyleyeceğiz?"

"Önce cevabı bulalım da," dedi Fennan.

Layala elini indirdi. "Beslenmesi gereken ama su içemeyen
şey nedir?" Thane de derin düşüncelere dalmış gibi görünüyordu.

Fennan omuz silkti. "Böcekler mi? Sudan nefret ederler."

"Yine de su içerler," diye yanıtladı Layala ve örümcekleri
kontrol etmek için döndü. Bir yığın örümcek onlara doğru
ilerliyordu. Elini duvara çarptı. "Geliyorlar!"

Thane elini yazının kenarlarında gezdirdi. “Canlı bir şey değil bence.”

Layala duvardan bir meşale kaptı, alevleri örümceklere tuttu. Bazıları kendilerini savunmak için cılız bacaklarını havaya kaldırdı, diğerleri geri çekildi. Sonra dank etti. “Ateş. Ateş!” Geri döndü, “Cevap ateş!” diye bağırdı. Hiçbir şey olmadı. Cevap buydu, değil mi? Yoksa yanlış mı tahmin etmişti?

Thane meşaleyi elinden kaptı ve duvardaki küçük bir cebe doğru tuttu. Ve duvar kâh sürtünüp kâh çatırdayarak yukarı kalkmaya başladı. Thane kolunu Layala’nın omzuna doladı ve onu kendine çekti. “Sana âşığım! Tam bir dâhisin.” Döndü ve elindeki meşaleyi örümceklere doğru fırlattı, sonra da elinin tek bir hareketiyle iki duvar arasında bir ateş hattı oluşturdu. Bu sayede örümcekler daha fazla yaklaşamayacaktı.

Fennan, Layala’ya önce çak yaptı, sonra da yumruk tokuşturdular.

Ama bu kutlama esnasında Layala’nın tek düşünebildiği Thane’in ağzından çıkanlardı. *Az önce bana âşık olduğunu söyledi.* Her nasılsa bu, kalbinin zaten attığından daha da hızlı atmasına neden oldu.

Duvar tamamen kalktığında üçü birlikte, ortasında dikdörtgen bir lahit bulunan küçük bir odaya girdiler. Lahidin kapağında kalın, soluk taşa oyulmuş bir erkek elf vardı. Thane taşa ihtiyatla dokundu ve bekledi. Layala ise nefesini tutmuş, tavanın çöküp çökmeyeceğini ya da üzerlerine başka silahlar fırlayıp fırlamayacağını merak ediyordu ama oda tamamen hareketsizdi. Hiçbir şey olmayacağından emin görünen Thane kapağı itmeye başladı. Layala ve Fennan da kapak içeri bakabilecekleri kadar hareket edene dek ona katıldılar. Mezarda kemiklerden ibaret bir ceset yatıyordu, ellerinin altındaysa seramik bir vazo vardı.

“Kavanozun içinde herhâlde.” Fennan uzandı, sonra duraksadı. “Ya alınca bir şey olursa?”

“Kesinlikle bir şey olacak,” dedi Layala.

“Başka seçeneğimiz yok.” Thane vazoyu kavradı ve ölü elfin elinden çekip aldı. İçine baktı, küfretti ve elini içine soktu. İçinden bir kâğıt parçası çıkardıktan sonra vazoyu elinden fırlatıp attı. “Bunu bulana. Taşı ilk ben buldum.”

Layala'nın midesi bu sözler karşısında altüst oldu. Notu Thane'in elinden kaptı, o da okudu. Yazı solmamış, kâğıt yıpranmamıştı. Çok eski değildi, en fazla birkaç aylıktı. Layala notu buruşturarak, “Demek tüm bu saçmalıklara boşu boşuna katlandık,” dedi.

“Gitmemiz gerek!” Thane onu artık alçalmakta olan duvara doğru itti. Layala anbean daha da daralan açıklığa doğru çılgık atarak koştu. Dalışa geçti, karnının üzerinde duvarın altından kaydı. Fennan da hemen ardından yuvarlanarak dışarı çıktı ama Thane'in önünde daha bir metre vardı. “Thane!” diye bağırdı Layala. Fennan'la birlikte alttan tutarak duvarı biraz daha açık tutmak için uğraştılar.

Önce Thane'in o güzel koyu renk saçları görüldü, sonra duvarın altından kaydı ve çok geç olmasına birkaç santim kala kapıdan kurtuldu. Layala elini ona uzatınca Thane başını kaldırıp gülümsedi. Ardından Layala'nın yardımıyla ayağa kalktı ve kalkmasıyla Layala'nın kollarını beline dolayarak yüzünü göğsüne gömmesi bir oldu. “Beni bir daha asla böyle korkutma.”

Zemin sarsılmaya, taş duvarlar kırılıp çatlamaya başladı. Layala geriye doğru sendeledi. “Burası başımıza yıkılacak!”

Fennan alevlerin üstünden atladı ve örümceklerin mide bulandırıcı çıtırtılarıyla yere indi. “İğrenç!”

Örümcekler sürüler hâlinde duvarlara, çatlaklara doğru kaçıyordu. Thane, Layala'yı elinden tutup alevlerin arasından çekti. Sallanan balta, üzerindeki taş parçalanırken yere düştü. Thane tek kelime etmeden Layala'yı tekrar çukurun karşısına fırlattı. Layala diğer tarafta yere çarpıp elleriyle dizlerinin üzerine düştü. Fennan yanına inince onu ayağa kaldırdı. Yer daha

sert sarsıldı, taş parçaları üzerlerine yağdı. Bir parça Layala'nın omzuna çarptı. Layala omzunu tutarak haykırdı.

"Haydi! Koş, Layala!" diyen Fennan onun önünde deli gibi el sallıyordu.

Thane, Layala'nın belini kavradığı gibi basamakları hızla tırmandılar. En tepeye ulaştıklarında merdiven çöktü. Bu defa dışarıya açılan kapıya doğru koşmaya başladılar. Temiz havaya çıktıklarında Layala öksürdü, dizlerinin üzerine çöktü, hâlâ omzunu tutuyordu. Yarası zonkluyor, yanıyordu. Kumaş yırtılmış, geride kan sızdıran bir sıyrık bırakmıştı.

Piper kollarını kavuşturarak, "Lütfen bana taşı aldığınızı söyleyin," dedi.

Thane kaşlarını çatarak ona baktı. "Biri bizden önce davranmış."

"Kim?"

"Eğer sorduğun buysa nota imza bırakmamışlar. Yani kim olduğuna dair hiçbir fikrim yok."

Aldrich dışarıdan bakıldığında hiç dokunulmamış gibi görünen mezarın köşesinden başını uzattı. "Hiç'te kıpırtılar var. Sesler duyabiliyorum. Yerin sarsılması bizi ele vermiş olmalı." Burgaçlar çizen sise doğru şöyle bir baktı. "Gitmeliyiz. Tek başımıza savaşamayacağımız kadar kalabalık olacakları kesin." Adam öyle bir kolaylıkla atına atladı ki Layala kıskandı. Bu esnada o da ayağa kalkmaya çabalıyordu, derken solgunun tekinin korkunç çığlığını duydu ve bu kadarı bile onu hızlandırmaya yetti.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Tepenin zirvesine vardıklarında sisin içinden siyah zırhlı, tek bir solgun çıktı ve kıpırdamadan durup onlara baktı. Peşlerine düşmedi, çığlık atmadı ya da tehditler savurmadı. Sadece izledi. Bu, saldırmasından daha sinir bozucuydu. Layala, Geceyarısı'nı dörtmala koşturarak arkadaşlarına yetiştirdi.

"Bizi kovalamıyorlar," dedi Layala.

"Yine de emin olana kadar bu hızda devam edelim," diye karşılık verdi Thane.

Doonafell görünene kadar zorlanmadan konuşabilecekleri bir hızla ilerlediler. "Kim bu taşı alabilecek kadar yetenekli?" diye sordu Layala.

Fennan omuz silkti. "Aslında o kadar da zor değildi. Herhangi biri olabilir."

Layala ağrıyan omzunu tutarak tereddüt etti. "O kadar da zor değil miydi? Neredeyse ölüyorduk."

Thane güldü. "Ölüme daha çok yaklaştığım anlar oldu."

"Ama benim olmadı. Hem siz yaralanmadınız bile. Kolum omzundan kopuverecekmiş gibi hissediyorum."

Thane dizginlerini çekip ona doğru döndü. "Yaralandığınızı söylemedin?" O durduğunda herkes durdu.

"Beni ata binmekten alıkoyacak kadar kötü değildi."

Aldrich eyerinde kıpırdandı. "Hakkını vermeliyim, Nurgetiren. Bir dişiye göre epey dirayetlisin."

Hem Layala hem de Piper homurdandı. Layala yaranın hâlini görmek için kumaşı yukarı çekti. Omzu sıyrılmış ve morarmıştı ama hayati tehlikesi yoktu. “Eğer yanılmıyorsam kısa zaman önce kışını tekmelemiştim. Belki de *kadınları* küçümsemeyi bırakmalısın.”

“Unuttuysan diye söylüyorum, o müsabakayı ben kazanmıştım. Ayrıca güzel yüzünü incitmekten korktuğum için sana fazla yüklenmedim.”

“Yalancı,” diye karşılık verdi Layala. “İstersen rövanşa varım.”

“Belki omzun iyileştiğinde,” diye araya girdi Thane. “Atarah’la taş hakkında konuşmam gerek.”

İşte o zaman Thane’in yüzünün yan tarafındaki kurumuş kanı fark etti. “Thane, başın. *Sen de* yaralanmışsın.”

Thane omzunu silkip yüzünü koluyla temizledi. “Önemli bir şey değil. Siz dördünüz kampa dönün.”

Ona katılmayı istediğini söylemek dilinin ucuna kadar geldi ama Layala daha ağzını bile açamadan Thane gidecekleri yönün tersi istikametinde dörtlü ile ilerlemeye başladı. “Gerçekten iyi mi, yoksa öylesine mi söylüyor?”

Fennan, “Thane çabuk iyileşir,” diye cevap verdi.

“Bundan daha önce de bahsetmişti ama bu ne anlama geliyor?”

“Başındaki yara her neyse kendiliğinden iyileşir. Çok derin değilse muhtemelen birkaç dakika içinde.”

Layala daha önce hiç böyle bir şey duymamıştı, özellikle de sihirli bitkilerin yardımı olmadan. “Ama elfler o kadar hızlı iyileşmez. Belki insanlardan daha hızlı iyileşiyorlar ama bırak birkaç dakikayı, birkaç saatte bile iyileşemez.”

“Thane sıradan bir elf değil, tıpkı senin olmadığın gibi. Ama bunun nedeni büyüculüğü değil.”

“O zaman ne?”

“Bunu ona sormalısın,” dedi Aldrich.

Layala hava kararana kadar Thane'in çadırının önünde onun dönmesini bekledi. Sadece aralarındaki büyüyü bozmak için en iyi ipucu olan Her Şeyi Gören Taş hakkında cevaplara ihtiyacı yoktu, aynı zamanda Thane'i farklı kılan şeyin ne olduğunu da bilmek istiyordu. Neden ona söylememişti? Ne olabilirdi? Şifa rünü mü taşıyordu? Eğer öyleyse, bu Zifir Büyücü'nün büyü kitabından geliyor demekti çünkü Atarah'a göre tüm rün büyüleri Zifir Büyücü'nün işiydi. Belki de bu yüzden ona söylememişti. Yine de kalçası ve özel bölgeleri dışında adamın bedeninin çoğunu görmüştü ve tek rün işareti bileğindeki eş rünüydü.

Tif ve Piper'in çoktan uykuya daldığı çadırına baktı, sonra kimse var mı yok mu diye görmek için etrafını kolaçan etti. Birkaç muhafız devriye geziyordu ama çoğunlukla herkes yatmaya gitmişti. Thane'in çadırının girişini kenara çekerek içeri süzüldü. Ay ışığı çadırın brandasına rağmen içeriği, gözleri alıştığında her şeyi görebileceği kadar aydınlatıyordu. Buraya onsuz gelmekle çok mu cesur davranmıştı? Thane'in geri döndüğünde ne düşüneceğini biliyordu ama yine de yatağına oturdu. Parmaklarının altındaki koyun postu yumuşacıktı. Çizmelerini çıkarıp ayaklarını uzattı. Thane'in geldiğini duyduğunda kalkacaktı. Ama bir süre sonra yatağın yumuşaklığı ve göz kapaklarının ağırlığı onu uykuya sürükledi.

Hafif bir tıkırtıya uyandı. Kimin yatağında yattığını anımsadıktan sonra ayağa fırladı. Thane sırtı ona dönük vaziyette silahlarının kemerlerini açıyordu. Layala'nın yanakları aniden kızardı – burada olduğunu biliyor muydu? Konuşarak ya da ayağa kalkarak onu korkutmak istemedi, bu yüzden sessizce bekledi. Thane tuniğini çekip çıkardı, çizmelerini ayağından

fırlattı. Pantolonunun kemcrini açmaya davrandığında Layala, Thane'in onu görmediğinden emindi. Bir yanı seyretmeye devam etmek istiyordu; Thane'in hayran olunası bir vücudu vardı, hâliyle Layala da ona hayran hayran bakıyordu. Ellerini sırt ve omuz kaslarında gezdirdiğini hayal etti.

Thane pantolonunu yere bırakıp içinden sıyrıldı ve siyah donuyla kaldı.

Bir şey söyle. Bir şey söyle. Sonra Thane'in bir zamanlar onu soyunurken izlediğini hatırladı. Konuşmak yerine boğazını temizledi.

Thane başını hafifçe çevirdi ama irkilmedi. "Bir şey söyleyecek misin diye merak ediyordum ama belli ki gösteriden çok keyif alıyordun."

Yani orada olduğunu biliyordu ama yine de iç çamaşırlarına kadar soyunmuştu. "Belli ki."

Thane gülümsedi ve uyurken giymek için çantasından yumuşak bir altlık alıp giydi. "Neden benim yatağımdasın, canım? İstenmediğinden değil de..."

Layala'nın nabızı iyiden iyiye hızlandı. Birden, lanetlenmemiş olsaydı bu yatakta yapabilecekleri şeyleri düşündü. "Sana bir şey sormak istiyordum ama beklerken uyuyakalmışım."

"Bu muydu yani? Ne yazık."

Layala gülümsedi, en başta niye burada beklediğini hatırlayamadı. Ona ne soracaktı?

"Omzun nasıl?"

"Biraz ağrıyor ama iyi."

Thane üstüne bir şey giymeden yanından geçip gitti. Layala gözlerini o nefis çıplak tenden uzak tutmak için mücadele etti. Thane yanına oturduğunda Layala'ya beklenti içinde baktı.

"Atarah ne dedi?"

"Ne yazık ki kim olabileceğine dair hiçbir fikri yok, başladığımız yere geri döndük."

ELF KRALIÇESİ'NE İTAAT EDECEKSİNİZ

“Tam değil,” dedi Layala. “Taşın varlığından haberdarız, tabii bir de ejderkadın var.” Parmaklarını yumuşak tüylerin arasına daldırarak koyun postuyla oynadı ve Thane’in ne kadar yakınında olduğunu aklından çıkarmaya çalıştı. Kendisine dokunmamasına rağmen eş bağları sayesinde onu teninde bir okşayış gibi hissedebiliyordu. Eş rünü karıncalanmaya başlarken yavaş yavaş ayağa kalktı.

Thane’in parmakları bileğini ustalıkla kavradı. Başparmağı tenini okşadı. “Büyücüyü aramak konusunda ne düşündüğümü biliyorsun. Çözüm o değil. İçimden bir ses sonu kötü olacak diyor.”

“O zaman ne yapalım?” Layala içini çekti. “Sırf solgunlara dönüşmemek için evlenip sonsuza dek ihtirasın çekimine mi direneceğiz? Her Şeyi Gören Taş’ı bulmadıkça, kesin bir cevap almadıkça asla gerçekten birlikte olamayız.”

“İstediğin bu mu? Benimle olmak mı istiyorsun?”

Layala hayatı boyunca ondan nefret etmesine rağmen verdiği cevaba inanamıyordu. “Evet.”

Thane’in güzel dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. “O zaman onu bulacağız.”

Varlığının her zerresi onunla birlikte olmayı arzuluyordu. Bir yanı Thane’in uzanıp başparmağını dudaklarında gezdirmesini, onu tekrar öpmesini, usul usul soymasını istiyordu. Ama yapamazdı. Yaradan aşkına, Thane’le ilgili her şey aklını başından alsa da yapamazdı. Novak’ın ölümünü unutamıyordu. Cenazesi zihninde canlandı. Annesinin dizlerinin üzerine çöküp mezar taşına sarılarak hıçkırığa hıçkırığa ağlayışı. Layala’nın bir korkak gibi uzaktan izleyişi. Özür dilemeyi, annesine onun aslında nasıl öldüğünü söylemeyi o kadar çok istemişti ki! Fakat asla söyleyememişti ve suçluluk duygusu onu hâlâ yiyip bitiriyordu. Gerçeği bilmeyi hak ediyorlardı; Novak’ı zehirlediğini, onu zehirleyen *kendi* vücudu olduğunu. Çenesi titredi, gözlerinden

yaşlar süzüldü. “Kalabilir miyim? Bana sarılabilir misin? Sadece yanında yatmak istiyorum.”

Thane’in kaşları hafifçe kalkarken başıyla onayladı. “Daha başka ne isterim ki.”

Giyinik hâlde, vücutları birbirine dolanmış vaziyette yatarken konuştular. Önceki hayatlarından, gelecekte görmek istedikleri yerlerden, çocukluğunda Thane’in Fennan’la ve Osric’le yaşadığı maceralardan. Thane tozlarını çalmak için oğlanların perilere nasıl tuzaklar kurduğunu ve cincüceleri yakalayıp zavallı canlıları onlara ikramda bulunmaya nasıl zorladıklarını anlatınca güldüler. Bu Layala’nın ona daha da âşık olmasını sağladı. Savaşı, solgunları ve lanetleri unutmuştu. Kalbi hoş bir acıyla sızladı, sohbetlerine ve başını Thane’in göğsüne dayadığında adamın o uykuya dalana kadar kollarını karnında gezdirişine bayılmıştı.

Sabah olduğunda Thane, Layala’yı kahvaltı için bir tabak meyve ve çırpılmış yumurtayla uyandırdı. Layala hâlâ yataktayken tepsiyi kucağına koyan Thane’e gülümsedi. “Teşekkür ederim.”

Thane başını yukarı aşağı salladı ve meyve suyundan bir yudum alarak, “Rica ederim. Kız kardeşim seninle biraz zaman geçirmek istiyor. Sana davranış biçimini telafi edecekmiş,” dedi.

Layala çatalı eline aldı. “Öyle mi?” Bundan şüpheliydi.

Thane sandalyeyi kaptı, ters çevirdi ve oturup sırt kısmına kollarını dayadı. “Sana iyi davranmadığınızı biliyorum ama Talon’un öğrenmesi gereken çok şey var. Daha çok genç, sanırım son birkaç haftadır burada olmak da gözlerini açtı. Lütfen özür dilemesine izin verir misin?”

Layala omuz silkip başıyla onayladı. “Elbette. Yaradan biliyor, bazı şeyler için benim de özür dilemem gerek.” Thane gülümseyince onun mutluluğunu görmek Layala’nın içini pır pır ettirdi.

Layala daha kahvaltısını bitiremeden Talon çadıra daldı. “Gitmeye hazır mısın, sevgili kız kardeşim?”

Thane, Layala'ya sırtıttı. Layala tepsiyi bir kenara bırakıp üstünü düzeltti. "Nereye gidiyoruz?"

Talon, Layala'nın koluna girdi, sanki ormanda maceraya atılan iki çocuk gibiydiler. "Özel bir yere."

Layala çadırdan sürüklenecek çıkarılırken Thane'e baktı. Thane göz kırparak, "İyi eğlenceler," dedi.

Talon onu ormana doğru götürdü. "Aramızdaki gerilimin yüksek olduğunu biliyorum. Sen alt sınıftan bir elf olsan da abimin eşisin ve kaderinde Kraliçe olmak var."

Bu dolaylı bir özürdü ama Layala daha fazlasını beklemiyordu zaten. "Ben de pek nazik davranmadığım için özür dilerim."

Talon onu gittikçe yaklaştıkları ormana doğru çekti. Layala'nın her zerresi durmasını, yeterince uzaklaştıklarını söylüyordu. En yakın elf en az elli metre uzaktaydı ama Talon'dan korkacak neyi vardı ki? Kılıç kullanamıyordu, sihri de yoktu. Bir tehdit değildi. "Bu özel yer nerede?"

"Gerçekten çok güzel bir şelale var. Görmedin mi?"

Görmüştü ama bu tarafta mıydı? "Gördüm. Piper, Fennan ve Thane'le beraber birkaç gün önce oraya gittik."

"Abim sana fena âşık. Yüzünden bile belli." Sırtıttı. "İkinizin evlenmeden birbirinizi öldüreceğinizi sanıyordum." Layala'nın bakışları karşısında kıkırdadı. "Abartıyorum tabii ki."

Thane'in kız kardeşine karşı duyguları karışıktı. Layala bunu biliyordu çünkü aralarındaki bağ sayesinde hissedebiliyordu. Tıpkı Layala'nın, Talon'a karşı duygularının karışıklığı gibi. Thane onu sevmek istiyordu ama sanki bir kanyonun iki yakasındaydılar ve aralarındaki uçurum birbirlerine uzanabilecekleri ama asla dokunamayacakları kadar genişti.

"Kamptan fazla uzaklaşmasak iyi olacak sanırım," dedi Layala ormana girerlerken. Ağaçların gölgesi yer yer incecik güneş hüzmeleri tarafından deliniyordu ama bu kısım bariz bir şekilde karanlıktı. "Yakınlarda solgunlar olabilir."

“Merak etme, Aldrich bizi orada bekliyor. Tüm bölgeyi kolağan etti. Bize bir şişe şarap getirmesini söyledim.” Şarap deyince Layala’nın aklına Thane’i öptüğü ve onunla birlikte olmak istediğini söylediği anlar geldi.

“Sanırım Aldrich buradaysa sorun olmaz.”

“Peki, artık düğün hazırlıklarına başlamamız gerekmiyor mu? Thane bir gün belirledi ve çok uzakta değil.” Layala, Novak öldüğünden beri nasıl bir düğün istediğini düşünmemişti. Önceleri lavanta rengi, dantelli bir gelinlik ve beyaz çiçeklerden bir taç ile uzun, dökümlü kollar hayal ederdi. Eşi de en güzel tünüğünü ve geleneksel siyah damat pelerinini giyecekti. Tüm Fundalı Oyuk kasabası, hatta komşu kasabalardan birkaç aile bile düğüne katılacaktı. En iyi şarapları içer, gece yarısına kadar dans eder, şarkı söylerlerdi.

Palenor Elflerinin Yüce Kralı ile bir düğün hayal etmek çok daha farklıydı. Düşünebileceğinden bile daha şatafatlı olurdu herhâlde. Çoğu yabancı, binlerce kişi katılırdı. Ama görkemli ve güzel olurdu.

Görüş alanlarına giren yaklaşık yedi metre yükseklikteki şelale gürültüyle aşağıdaki gölete çarpıyordu. Serin, puslu bir esinti yosun ve su kokusunu burunlarına taşıdı. Kesilmiş bir ağaç kütüğünün üzerinde iki kadehle bir şişe şarap şişesibekliyordu. Kurbağalar ahenk içinde vıraklıyor, bir çift gümüş kelebek yanlarında kanat çırpıyordu. Ama Layala, Aldrich’i hiçbir yerde göremedi.

“Bizi buraya gizlice sokmak zorunda kaldım çünkü dün bir şişe şarap içip,” Talon kendi alnına bir şaplak attı, “büyük bir Kuzgun grubunun karşısında dans etmeye başladığımda Thane bana kızdı. Utanmam gerektiğini söylüyor.”

“Dans etmek utanılacak bir şey değil,” dedi Layala, Thane’in kızı bunun için azarlamasına şaşırarak.

“Üstünü çıkarınca öyle oluyor. Elbette sütyenimi çıkarmıştım ama beni o kadar sert çekiştirdi ki kolumu morarttı.”

Öfkeyle soludu. “*Kuzgunlar* hâllerinden gayet memnundular. Ayaklarıma çiçekler atıldılar. Fennan bile oradaydı.”

Fennan'ın kızı durdurması gerekirdi. “Sen Palenor Prensesi'sin. Senden belli davranışların beklendiğini biliyor olmalısın. Bana bir ders vermiştin, unutma. Thane seni korumak istiyor.”

Talon kadehleri doldurup bir tanesini Layala'ya uzattı. “Bak yine onun tarafını tutuyorsun. Sana hiç söylemediğimi biliyorum ama o anneyi ve çocukları kurtarmak için yaptığın şey çok cesurcaydı, olağanüstü bir sihrin olsa bile. Ben olsam o korkunç şeylerle savaşılamazdım. Korkup kaçardım.” Kendi kristal kadehini kaldırdı. “Eski kinleri unutmaya, yeni dostluklar kurmaya içelim.”

Layala bir kaşını kaldırdı ama yine de kadehini Talon'un-kiyle tokuşturdu ve şarabından büyük bir yudum aldı. Son zamanlarda içtiklerinden daha acıydı. “Buradan mı?”

“Evet, korkarım orman elflerinininki kadar iyi değil.”

“Orman elflerinden bahsetmişken...” Layala gergin gergin boğazını temizledi. “Evlenmeyi hiç düşündün mü...” Nehrin diğer tarafındaki porsuk ağaçlarının arasında bir gölge hareket etti.

“Evlilik mi, kiminle?” diye sordu Talon.

Tam solundaki hareket yine dikkatini çekti ve sihri karıncalandı. “Sanırım şurada biri var...” Tiz bir ıslık havayı kesti. Layala, Talon'u kenara çekerken sol göğsünün birkaç santim altındaki kaburgalara bir ok saplandı. Saniyeler sonra acının farkına varan Layala nefesini tuttu, göğsüne saplanan oku kavradı. Sihri bocaladı, ortaya çıkmak istiyordu ama Layala bir hedef göremiyordu. Talon çığlık atarak elindeki kadehi düşürdü; bardak paramparça olurken kırmızı şarap etrafa saçıldı.

Palenor'a Arhayel ailesini öldürmek için gelen Layala şimdi o ailenin bir ferdi için ok yemişti. Acı içinde nefes aldı ve sendeleyerek ayağa kalktı. İçgüdüsel olarak sihrine uzanmak yerine Talon'u kenara çekti. Sihrini o kadar uzun süre bastırmıştı ki

kendiliğinden ortaya çıkmamıştı. Pişmanlık duyduğu bir şeydi bu. Boğuk bir sesle, “Kaç,” dedi. Güç bela nefes alabiliyordu.

Dünya dönmeye başladığında Layala dengesini sağlamak için elini yakınındaki bir ağaca attı ama ıskaladı ve düşerek yan tarafına yuvarlandı. Kalbi acıyla çarpıyordu. Alnı boncuk boncuk terlemişti. Acıdan nefesi kesilirken aldığı her nefes ciğerlerine ateş gibi yayılıyordu.

Ona doğru sürünen Talon elini oka değdirip hemen geri çekti. “Ne yapayım?” Çılgınca etrafına bakınarak ağlamaya başladı.

“Kaç dedim!” dedi Layala öfkeyle. “Bu ok *senin* içindi.”

Kız gözlerini ardına kadar açtı ve nefes nefese kıpırdandı. “Yardım getireceğim.” Sonra gitti ve Layala şelalenin sesiyle sersemlemiş hâlde yalnız kaldı. Doğrusu, okun Talon için olup olmadığını bilmiyordu. İkisine de isabet edebilirdi ama Talon’u yana çekmeseydi onu tam sırtından vuracaktı. Oku atanın yüzünü görememişti, sadece ağaçların arasında başlıklı bir figür vardı ama bunun bir solgun olduğunu sanmıyordu.

Ayak sesleri onu sersemliğinden kurtardı. Gözlerini açmak için çabaladı, keşke kendini savunmak için hançerine uzanacak gücü olsaydı. Buraya kadar mıydı? Bunlar son anları mıydı? Yaradan aşkına, Thane de tehlikedeydi.

Yumuşak bir ses ona seslendi. Annesi miydi? Diğer tarafta onu mu bekliyordu?

“Buradayım.” Bu bir kadındı ve küçük eller Layala’nın ağzını açıp içine yumuşak ve kadifemsi bir şey tıktı. “Hadi, çiğneyin şunu. Kanamayı durdurmaya yardımcı olur. Yaşamak zorundasınız. Burada kazuletlerle tek başıma kalamam. Kalamam. Bu dünya sızsiz çok korkutucu.”

“Thane’i çağır,” diye mırıldandı Layala, sonra ağzını kapadı ama çiğneyecek gücü kendinde bulamadı ve karanlığa yenik düştü.

Keskin bir sızı Thane'i bağından vurdu. Döndüğünde Talon'un ağaçların arasından fırladığını gördü. "Thane!" diye bağırdı kız. Açık mavi elbisesine, yanağına kan bulaşmıştı.

"Ne oldu?!" Konuşmakta olduğu bir grup asker gibi o da kardeşine doğru koştu. Talon nefes nefese kollarına düştü, hıçkırarak ağlıyor, anlaşılmaz şekilde konuşuyordu. Thane'in gözleri bir o yana bir bu yana kayarak ormanı taradı. Layala, Talon'la gitmişti. "Nerede o?"

"Şelalenin yanında bıraktım," dedi kız hıçkıra hıçkıra. "Üzgünüm. Ne yapacağımı bilemedim."

Talon'a daha fazla soru soracak vakit yoktu. İki askeri üniformalarının önünden yakaladı. "Benimle gelin." Süratle ağaçların arasına dalıp aralarından geçtiler. Şelalenin şırıltısı kulaklarına ulaşınca Thane daha da hızlandı, ta ki Layala'yı orada, yan yatmış, kıpırdamadan durur vaziyette bulana kadar. Cincüce yanı başına diz çökmüştü, yüzünü ellerine gömmüş ağlıyordu. Layala'nın sırtından bir okun ucunun çıktığını görünce Thane'in kalbi sıkıştı. Yanına çöküp onu kollarının arasına aldı. "Layala?" Dudaklarının mavimsi rengi, normalde sıcak olan tenindeki belirgin solgunluk Thane'in göğsünü sızlattı ama yine de derin olmayan bir nefes aldı.

"Bölgeyi emniyete alın!" Küçük cincüce, Layala'ya tutunurken Thane onu yerden kaldırdı. "Bunu yapanı bulup bana getirin. Onu canlı istiyorum."

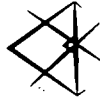
Orion acımasızca başını yukarı aşağı salladı. "Her kimse onu bulacağız, efendim."

Thane ormanda koşarak ilerlerken aklında tek bir hedef vardı. Yanında yetenekli bir şifacı olmadan oku çıkarma riskini göze alamazdı, yoksa okun bulunduğu yere bakılırsa Layala bir

dakikadan kısa süre içinde kan kaybından ölebilirdi. “Dayanmalısın,” diye fısıldadı. “Güçlü olduğumu biliyorum. Tanıdığım en inatçı elflerden birisin.”

Bacaklarının izin verdiği kadar hızlı koşuyordu. Bir şekilde sanki zaman ve mekânda yer değiştirmişler, her şey bulanıklaşmış ve Büyücü Kulesi’ne varmışlardı. Thane sihriyle maddeyi manipüle edebiliyordu ama bu neydi? Ne olduğunu düşünecek zaman bulamadan kapıyı omuzlayıp içeri daldı. “Atarah!” diye kükredi.

Kadın masada oturduğu yerden döndü ve ayağa fırladı. “Sevgili Yaradan aşkına, kızı bir odaya götürün. Bu taraftan, acele edin!”

Thane, Layala’nın hayatının ellerinden kayıp gidişini izlerken alnını ıslak bir bezle sildi. Kendisi umurunda bile değildi. Gittikçe güç kaybedişini umursamıyordu. Atarah oku çıkarmasına yardım etmiş, akan kanı görünce onu kendi başına çıkarmaya çalışmadığına şükretmişti. Atarah kıza tonik vermiş, kalbine tehlikeli derecede yakın yarayı dikmesine yardım etmişti ama son bir saat içinde pek bir şey değişmemişti.

“Şifalı bitkiler yeterli olur mu bilmiyorum.” Atarah bir elini Thane’in omzuna koydu. “Geceyi atlatsa bile kalıcı hasar kalabilir.”

Tifapine küçük komodinin kenarına oturmuştu, yüzü göz yaşlarıyla sırlıklam hâlde Layala’ya bakıyordu. Thane onu ilk kez bu kadar açıkta görüyordu. Yol boyunca Layala’ya tutunmuştu. Şifalı yaprağı ona yedirmekte hızlı davranması sayesinde onlara daha fazla zaman kazandırmıştı.

“Yapabileceğimiz başka birşey var mı?” diye Thane, sesindeki titremeyi saklamadan.

“Elimden geleni yaptım,” dedi Atarah ama sonra duraksadı. “Az sonra geleceğim.” Döndü ve kapıyı sessizce kapatarak odadan çıktı.

Thane yatağa, Layala'nın yanına uzandı ve başını kızın omzuna yasladı. Teni çok soğuktu; onu ısıtması gerekiyordu. Elini göğsüne koyunca avucundan bir sıcaklık yayıldı. Vücudun nasıl iyileştiği hakkında daha fazla şey bilseydi sihrinin yarayı kapatıp iyileştirebileceğini düşündü ama bunu hiç denememişti ve Layala'ya daha fazla zarar verme riskine girmeye cesaret edemiyordu. Yavaş yavaş saçlarını okşadı. “Lütfen uyan,” diye fısıldadı, dudaklarını onun yanağına bastırdı. “Düğünümüzden sonra teyzene, Fundalı Oyuk'a dönebilirsin. Bitkiler bulabilir, istediğin buysa doyasıya bira içebilirsin.” İlk karşılaşmalarını anımsayıp gülümsedi. “Ama kalmak istersen, söz veriyorum seni öyle çok seveceğim ki aşkımız hakkında soneler yazılacak. Bu dünyayı senin için yıkıp geçerim, feda edeceğim hiçbir şeyim kalmayana dek savaşırım ve seni inciten herkesi yok ederim ama en çok da kalbini korurum. Ama lütfen uyan.”

“Seni duyabildiğini sanmıyorum,” dedi Tifapine, al yanağından bir damla gözyaşını silerken.

Thane iç çekti. “Biliyorum.”

“Ya bu iş kardeşinin başının altından çıktıysa?” Tifapine gözlerini kırpmadan ona baktı. “Bir süredir bunu düşünüyorum. Layala'yı oraya tek başına götürdü.”

Thane gözlerini kapadı. Düşüncesi bile midesini bulandı- rıyordu. “Bunu yapacağını sanmıyorum. Bu beni de öldürmeye çalıştığı anlamına gelir.”

“Belki de bilmiyordu.” Tifapine alt dudağını ısırды ve gözle- rini kaçırarak, “Sadece bir düşünceydi zaten,” diye mırıldandı.

Kapı yavaşça gıcırdadı. Thane doğrulup baktığında Atarah elinde deri ciltli, açık bir kitapla içeri girdi. Kalın bir kitaptı, en az beş yüz sayfaydı. Atarah'ın ciddi ifadesi Thane'i tedirgin etti.

"Maalesef şu anda onu kurtaracak tek şey iyileştirici bir rün. Çok kan kaybetti, cildinin solgunluğu beni kaygılandırıyor. Sığ nefes alıyor. Nabızı yavaşladı."

Thane ayağa kalkıp sayfaya göz gezdirdi. "Zifir Büyücü'nün kitaplarından."

Kadın belli belirsiz başını sallayarak kitabı masanın üzerine koydu. "Evet, öyle."

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Ateşin gürültüsü Layala'yı ağır uykusundan uyandırdı. Gözlerini zor da olsa açtı. Loş ikindi aydınlığı uzun gölgeler yaratıyordu. *Neredeyim ben?* Rünlerle işaretlenmiş tavandaki oyma taş işçiliği hem yabancıydı hem de artık tüm rünlerin nereden geldiğini bildiği için sarsıcıydı. Kımıldadığında yan tarafına keskin bir acı saplandı ve inledi. Başını eğip önüne baktı ve memeleriyle gövdesini saran bandajlara dokundu. Bir an için onu kimin bandajladığını merak etti. Alnına dökülen saçları yüzünden çekerek neler olduğunu hatırlamaya çalıştı. Hafızası biraz bulanıktı ama ok yediğini biliyordu.

Acıyı bastırarak doğruldu. Yattığı tek kişilik yatakta lavanta rengi ipek örtüler seriliydi. Duvarın dibinde gül oymalı beyaz bir gardırop duruyordu. Yuvarlak şöminenin al renkli taş işçiliği dikkat çekiciydi. Yatağın hemen baş ucundaki masada bir buket kır çiçeği, bir kuru ot demeti, daha fazla sargı bezi, kahverengi merhem dolu ağzı açık teneke kutular, pas rengi bir tas su ve parmak uçlarında delikler olan bir çift küçük çizme duruyordu. "Tifapine?" diye seslendi Layala, bacaklarını örtünün altından çıkarıp yatağın kenarından aşağı salladı ve ayaklarını yumuşak halıya bastı.

"Laya." Thane'in tok sesi Layala'yı sarıp sarmaladı. Thane onun görmediği bir köşedeki sandalyeden kalktı ve önünde çömeldi.

Layala'nın başı zonkluyordu, ağzı çöller kadar kuruydu ama avucunu Thane'in yüzünün yan tarafına koydu. "Buradasın. Seni bir daha görüp göremeyeceğimi bilmiyordum."

"Nasıl hissediyorsun?"

"Başım ağrıyor ama," vurulduğu yere dokundu, "burası daha iyi. Ne yaptın sen?"

Koyu lekeli ahşap kapı gıcırdayarak açıldı ve Tif başını içeri uzattı. "Uyanmışsınız!" Cincüce, yerde koşturarak köşedeki karyola direğine tırmandı ve Layala'nın yan tarafına çarparak minik kollarının el verdiğince onu kucakladı.

Neyse ki sarıldığı taraf sağlam tarafıydı ama sarsılmasına neden olan her hareket hâlâ canını yakıyordu. "Dikkatli ol, Tifapine," diye söylendi Thane.

Tif geri çekilip Layala'nın kolunu nazikçe okşadı. "Özür dilerim, çok heyecanlıydım. Uyanıp uyanmayacağınızdan emin değillerdi." Derin bir nefes aldı. "Ama uyanacağınızı biliyordum. Bu kız savaşçı, dedim. Umarım kızmamışsınızdır ama sizi ormana kadar takip ettim. Bir terslik var gibiydi. Ben de sizin gibi kuşağımda o şifalı yapraklardan taşıyorum."

"Elbette kızgın değilim." Layala ayağa kalktı. Başı dönüyordu, sendeledi. Thane, dengesini bulsun diye kollarından tuttu. "Biriniz bana bir bardak su getirebilir mi? Boğazım acıyor."

Thane onu yatağa oturtuktan sonra alnından öptü. "Ben getiririm. Sen otur da biraz dinlen."

"Teşekkür ederim."

Thane kapıdan çıkarken Tif raporuna başladı: "Bandajınıza yardım ettim. Büyücü kadınla üstünüzü kesmek zorunda kaldığımızda Thane arkasını döndü. Tam bir centilmen. Çok tatlı ve henüz evlenmediğiniz için adabımuaşerete dikkat ediyor."

"Harika, Tif," dedi Layala, Thane'in memelerini görüp görmediğini merak etmişti.

"Piper, Fennan ve Aldrich ne yapılması gerektiği konusunda fikirlerini söylüyorlar. Piper, Talon'un..."

“Talon burada mı? İyi mi?” Normalde Prenses için bu kadar endişelenmezdi ama yine de okun ona yöneltilmediğine ikna olmamıştı. “Peki neredeyiz?”

“Büyücü Kulesi’nde. Atarah’ın isteğiyle Thane yaklaşık yarım saat önce sizi iyileştirici bir rünle damgaladı çünkü bitkiler yeterince hızlı iş görmüyordu. Aksi takdirde öleceğinizi düşündüler.”

Layala battaniyeyi elleri acıyacak kadar sıkı kavradı. “Peki bu bana neye mal olacak? Bir bedeli olacak muhakkak.” Eş rününün bulunduğu bileğine dokundu.

Tif ellerini birbirine doladı. “Thane’e sormalısınız.”

Öfke Layala’ya ayakta duracak kadar enerji verdi, kalkıp gardıroba doğru yürüdü. Hayatta olduğu için minnettardı ama isteyeceği son şey Zifir Büyücü’nün gücüne daha fazla borçlu kalmaktı. Dolabın kapağını çekip açtığı anda, diğer kıyafetlerin yanında yakası gri kürklü, kalın mavi bir cübbe buldu ama en kolay bunu giyebilirdi. Cübbeyi askıdan alıp dikkatlice üstüne geçirdi ve kapıya yöneldi. Yan tarafındaki yara birkaç dakika öncesine göre daha az acıyordu. İyileştirici rün çabucak işe yaramıştı.

“Dinlenmeniz gerek,” dedi Tif hemen arkasından.

“İyiim ben.”

Koridorda sessizce ilerlerken çıplak ayaklarının altındaki taş soğuktu. Hem erkek hem de dişi elflerin resimlerinin, kaideler üzerinde duran mavi çiçekli bitkilerin ve köşelere yerleştirilmiş ürpertici çörtenlerin yanından geçti. Açık pencereler serin bir esintinin içeri girmesine izin veriyordu ve her on metrede bir geceyi aydınlatmak için yanan meşaleler yerleştirilmişti. Merdivenlere ulaştığında yukarıya kadar gelen sesleri duydu ve duraksadı.

Tif bacağının arkasına çarptı. “Özür dilerim,” diye fısıldadı.

“Bu ihanettir, Thane,” dedi Piper tükürürcesine. “Hapsc atılmalı, yoksa herkese hiçbir bedel ödmeden senin ve eşinin hayatına kastedebileceklerini göstereceksin.”

“Onu oraya öldürülmesi için götürmedim!” dedi Talon hüngür hüngür ağlayarak. “Yemin ederim. Aldrich bölgeyi kontrol ettiğini, güvenli olduğunu söyledi. Tek istediğim biraz şaraptı, içmemi yasaklamıştın.”

“Yalan,” diye hırladı Piper.

“Ayyaşın teki olmasaydın bunlar yaşanmazdı. Sen ayarlamış olmasan bile bu suçlu olduğun gerçeğini değiştirmez, Talon,” diye araya girdi Thane’in yankılanan sesi. “Okçuyu henüz bulamadılar mı?”

“Biz konuşurken ormanı tarıyorlar,” dedi Fennan. “Ama henüz bir iz yok.”

“Özür dilerim. Keşke zamanı geri alabilseydim,” diye hıçkırdı Talon. “Layala beni kurtardı. Beni kenara çekti, ok ona isabet etti.”

Piper yapmacık bir kahkaha attı. “Senin dediğine göre. Ne diye sana gelen okun önüne atlasın?”

Tartışmaya son verebilecek tek kişi Layala olduğu için cübbesine daha sıkı sarınarak merdivenden aşağı indi. Büyük odaya adım attığında grup sessizliğe gömüldü. Elflerin her birinin ağzı sanki hayalet görmüşler gibi açık kaldı. Talon bile hüngür hüngür ağlamayı bıraktı. Thane üç adımda onun yanına gelmiş, kolunu kavramıştı. “Yataktan çıkmamalısın.”

“Şimdi iyiyim. Ama Talon’un söylediği doğru. Ok onun sırtına isabet edecekti. Hedefin kim olduğunu bilmiyorum ama her kim yaptıysa ormanda yalnızken işimi bitirmek için etrafta dolaşmadı.”

Talon şiddetle başını iki yana salladı. “Gördünüz mü?”

“Ama senin de peşine düşmediler. Belki de saldırgan kötü bir nişancıydı,” diye karşı çıktı Piper.

Piper neden Talon'u kötü göstermeye bu kadar hevesliydi? Layala bu tür bir sertliği Thane'den beklerdi ama zaman içinde arkadaş olmalarına rağmen Piper'dan beklemezdi.

“Onu sonra tartışırız.” Thane, Layala'nın koluna girdi ve artık neredeyse hiç acı hissetmemesine rağmen merdiveni çıkmasına yardım etti. En tepeye vardıklarında Layala biraz soluk soluğa kalmıştı ama gücü yerine geliyordu. Tifapine önlerinde bir bardak su taşıyordu, merdivenden çıkarken yarısını döktü ama kalanı şimdilik Layala'nın ağzının kuruluğunu gidermeye yetecekti. Yatağa oturup suyu içtikten sonra Thane'in odada volta atmasını izledi. “Tif şifalı rün kullandığını söyledi.” Ses tonundaki tiksintiyi saklamaya çalıştı. “Benim için bedeli ne bunun?”

Thane volta atmayı bırakmadı. “Ödeyeceğin bir bedel falan yok, o yüzden endişelenme.”

Layala bakakaldı. “Peki ya senin?”

“Endişelenme dedim.”

“Endişeleneceğim çünkü seni etkiliyorsa beni de etkiler.” Tek kastettiği fiziksel açıdan hayatlarının birbirine bağlı olması değildi. Thane'in herhangi bir şekilde acı çekmesini izlemek onun canını da yakardı.

“Rünü bedenine işlemek için kanımı kullanmak zorunda kaldım. Bedeli çektiğim acıydı ama bu ödenecek küçük bir bedeldi. Acıya alışığım.” Temiz bir bandajın sarılı olduğu sol elini kaldırdı.

“Ah...” Layala bunun biraz fazla basit göründüğünü düşünerek duraksadı. Atarah, Zifir Büyücü'nün rün büyülerinin bedelinin ruh olduğunu söylememiş miydi? Demek ki bu rüne ihtiyaç duyanın, pazarlığın kendi payına düşen kısmını ödememesi hâlinde geçerliydi. Ama büyülerin hep bir alavere dalaveresi çıkardı, tıpkı eş rünüyle işaretlendikten sonra evlilik töreninin yirmi beş yıl dolmadan dolunayda gerçekleşmesi şartı gibi. “Teşekkür ederim.”

"Bir şey değil." Thane volta atmayı bıraktı ve Layala'nın ruhunun derinliklerini görebiliyormuş gibi ona baktı. "İyi misin?"

Layala dalgınlıkla yaranın olduğu yere dokundu. Hiç acı hissetmiyordu. "Sanırım artık tamamen iyileştim."

"Fiziksel açıdan iyileştiğini biliyorum. Ona eminim." Sarıgılı elini yumruk yaparak ona bir adım daha yaklaştı. "Ama... neredeyse ölüyordun. Farkında mısın?"

Layala belki olayın şokunu henüz atlatamamıştı ya da tüm bunlar o kadar çabuk olup bitmişti ki ona gerçek gibi gelmiyordu ama korkmamış ya da travma yaşamamıştı, en azından şu anda olduğundan daha kötü değildi. Hem tehlikeyle ilk defa karşılaşmıyordu. *Neredeyse* yaşanabileceklere kafa yormaktan ziyade bunun kimin başının altından çıktığını bulmakla ilgileniyordu. "Kendimi böyle iyi hissederken ölümden döndüğümü düşünmek garip geliyor. Benim için kaygılanmana gerek yok."

Thane çenesini sıktı. "Eğer korkarsan bana söyleyebilirsin."

"Ben iyiyim."

"Hep böyle diyorsun." Thane duraksadı. "Vadiye dönmemiz gerek. Doonafell için yeterince şey yaptık," derken gözleri üzerinde gezindi, "başka acil meselelerimiz var. Ata binebilecek gibiysen yarın yola çıkacağız."

"At sürebilirim."

"Acil meseleler mi?" diyerek araya girdi Tifapine. Layala cincücenin odada olduğunu unuttuğundan yerinden sıçradı. "Ne gibi?" İkisi de ona baktı. "Ah, en iyisi gideyim. Sanırım neden bahsettiğinizi anladım." Kaşlarını oynattı ve Layala'ya göz kırptıktan sonra koşarak kapıdan çıktı.

Ateşin dingin çıtırtısı, aniden yoğunlaşan sessizlikteki tek sestti. Thane parmaklarını siyah saçlarında gezdirdi. "Gitmeden önce bilmem gerek. Yeterli mi?" Yutkundu. "Bunu şimdi öğrenmem gerek çünkü zamanımız tükeniyor."

"Ne yeterli mi?"

“Ben ve halkımız kalman için yeterli miyiz? Bütün bu olan-
lardan sonra... *kalmak* istiyor musun, Laya? Zorunda olduğun
için değil, istediğin için. Fundalı Oyuk'ta güvendedin. Tek
yaptığım hayatını tehlikeye atmak oldu. Eğer istediğin buysa
seni özgür kılacak bir yol bulmana yardım ederim.”

Layala konuşurken tereddüt etmedi, düşünmek zorunda
bile kalmadı: “Sen yeter de artarsın. Sana kalacağımı daha önce
de söyledim. Ne istiyorsun?” Thane'e dokunmasına bir nefes
kalana kadar ona yaklaştığını fark etmemişti. Artık Fundalı
Oyuk'a dönmeyi hayal bile edemiyordu. Çok şey öğrenmişti.
Elflerin bu savaşta ona ihtiyacı vardı – Thane'in ona ihtiyacı
vardı. Ve dürüst olmak gerekirse onunla ilgili hislerini daha
fazla inkâr edemezdi.

Thane, Layala aptalca bir soru sormuş gibi güldü, ardın-
dan o güzel yüzü ölümcül bir ciddiyete büründü. “Sen. Seni
istiyorum.”

Karşılıklı duyguları kabarıyordu, Layala onu öpmezse pat-
layacaktı. Ona sarılıp dokunmak zorundaydı.

Thane'i gömleğinin yakasından yakalayarak dudaklarını
kendinine doğru çekti. O da buna karşılık Layala'nın kalçasını
kavrayıp onu yukarı kaldırdı. Sonra geri çekildi. “Üzgünüm,
yaralısın. Biz...”

Layala, Thane'in yüzünü avuçlarının arasına aldı. “Dedim
ya, iyiyim.”

Thane onu kucaklayıp yavaşça yatağa taşıdı. Layala sırtüstü
uzandı ve Thane üzerine çıkıp gülümseyerek onu sertçe öptü.
Thane'in dudakları çenesi boyunca ilerledi, oradan boynuna
indi. Layala inledi ve Thane'in gömleğine yapışarak onu ken-
dine çekti. Öpüşmeleri tutkuyla, şehvetle büyüdü. Thane'in
eli Layala'nın memelerine kaydı. Layala sırtını yay gibi gerip
vücudunu onunkine yapıştırdı, ağırlığını seviyordu. Thane
ellerini kalçasına indirince Layala hareketsiz kaldı. Sıkıntıyla

inleyerek Thane'in göğsünü itti. Oralar tehlikeli bölgeydi. "Yapamayacağımızı biliyorsun."

Thane gergin kaslarıyla onun üzerinde durarak, "Biliyorum," dedi. "Seni bu kadar uzun süre bekledim. Daha da bekleyebilirim. Ama sana söylemcm gereken bir şey var."

Thane hâlâ normal eşler gibi birlikte olabileceklerini umuyordu. Taşı bulacaklarını, taşın onlara birlikte olabileceklerini söyleyeceğini umuyordu ama Layala buna inanmıyordu. Novak ölmüştü, Thane de ölürdü, sonra da kendisi. Layala başını eğerek Thane'in uhrevi yeşil gözlerine baktı. "Beni beklediğini söylerken kastettiğin şey..."

Thane'in yüzünde mahcup bir gülümseme belirdi. "Hiç," dudaklarını yaladı, "daha önce hiç sevişmedim. Seni bekledim. Bu deneyimi eşim olmayan biriyle paylaşmak doğru gelmedi."

Layala gülümsedi ama aynı anda yüreği de sızladı. Beklemesi tatlı ve romantikti ama onunla asla yaşayamayacağı bir şey uğruna onca zaman beklemişti. "Bana söylemek istediğin bu muydu?"

Kapı tıklatılınca Thane homurdandı. "Zamanlamaları hep çok kötü."

"Efendim, okçuyla ilgili bir ipucu bulduk." Diğer taraftan konuşan Fennan'dı.

Dikkatinin dağılmasına minnettar olan Layala doğrulup oturdu. "Gitmeliyiz..."

Thane onun sözünü bir öpücükle kesti. "Ben giderim. Sen burada bekle."

Thane odadan çıkıp kapıyı arkasından yavaşça kapatana kadar Layala'nın yüzündeki gülümseme geçmedi. Sonrasında kendini yastıkların üzerine bırakıp homurdandı.

Kapı gıcırdayarak açıldı ve Layala hem gerginlikle hem de heyecanla doğruldu. İçeri girenin Tifapine olduğunu görünce gülümsemesi silindi. "Daha iyi hissediyor musunuz? Thane

hançerini cline saplayıp uzun süre öyle tuttu.” Cincüce titredi. “Ne kadar acı çektiğini hayal bile edemiyorum.”

Layala ayaklarını yere bastı ve kollarını kavuşturdu. “Neden bahsediyorsun sen?”

“Şey, dediği gibi sizi iyileştirmek için gereken büyüünün şartı acı çekmekti. Sadece küçük bir kesikten kan çıkması da yetmiyordu. İyileşmeniz için kendine acı çektirmeye devam etmesi lazımdı. Ne kadar acı çekerse o kadar hızlı iyileşiyor gibiydiniz. Zifir Büyücü cidden sadistmiş.”

Layala şakaklarını ovuşturdu, hafiften midesi bulanıyordu. Thane, onu kurtarmak için kendine işkence etmiş, sonra da hiçbir şey olmamış gibi davranmıştı. “Neden lanetliyim ki?”

“Lanetli mi?”

Dizlerinin üzerine çöken Layala gözyaşlarını tutarak Novak’la yaşadığı her şeyi Tif’e itiraf etti, daha mahrem detayları atladı ama cincüce anladı. Duyduğu her kelimedede kapıldığı dehşet biraz daha artıyordu. Layala sözlerini bitirdiğinde Tifapine baştan aşağı titredi. “Eh, bu işleri karmaşıklştırıyor.”

“Bir de bana sor.”

“Size bir şey söylemem lazım dediğimi hatırlıyor musunuz? Sırrı olan tek kişi siz değilsiniz.”

Layala’nın kaşları çatıldı. “Sır mı?”

Tif boğazını temizledi. “Piper’in Fennan’la, siz ve Thane hakkında konuştuğunu duydum.”

“Ne hakkında?”

“Eş büyüünü tamamlamakla ilgili. Piper özellikle ‘Layala’nın gerçeği bilmesi gerek’ dediği için dinledim. Dolunay hikâyesi yalan.” Tif endişeyle kapıya doğru baktı. Layala’nın bulantısı arttı. Yalan mı? Neden yalan söylesindi ki? Son tarih hakkında mı yalan söylüyordu? Solgunlar hakkında mı?

“Büyüyü tamamlamak için evlenmeniz ve,” Tif yutkundu, “evliliği birleşerek tamamlamanız gerektiğini söyledi. Sanırım bunun anlamı...”

OLAMAZ. Layala'nın nefesi kesildi, midesindeki safra ağzına geldi. "Kusacağım," dedi güç bela. Yaradan aşkına, neden? Neden bu lanet onu bulmuştu? Thane, ona gerçeği söylediğinde neden evliliklerinin tam olması gerektiğini söylememişti?! Yan yatıp kıvrıldığında hâlâ nefes almakta zorlanıyordu. Novak'ın solgun cesedinin anısı zihnini işgal etti, cansız kahverengi gözleri sonsuz bir bakışla bakıyordu ama hayır... yüzü Thane'indi. Eğer bu bağı mühlet dolmadan koparmazlarsa ya solguna dönüşecekler ya da öleceklerdi.

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

Layala yerden kalktığında, gövdesindeki sargıları soyulana kadar çekiştirdi. Yara geçmiş, hiç açılmamış gibi tamamen iyileşmişti. Dolaptan temiz giysiler giydi, bir yandan da panik atak geçirmemek için kendini zor tutuyordu. *Nefes al, sadece nefes al.* Volta atarak derin nefesler aldı.

Yalan söylediği için Thane'e bağırmak istiyordu. Kahrolası herif! Dikkati dağılmasaydı bundan kurtulmanın yolunu bulmak için çok daha fazla vakti olabilirdi. Savaş, solgunlar, artık hiçbirinin önemi kalmamıştı. Aşk onları öldürecek, Palenor'u da Yüce Kralsız bırakacaktı.

Layala umutsuzca eşyalarını toplamaya, çizmelerini aramaya başladı. "Gidiyoruz. Bu gece. Ejderha büyücüyü bulmalıyım. Kadın bizim son umudumuz."

Tif ona hançerini uzattı. "Kendi başımıza mı? Yani, kadın bir ejderha."

"Evet," dedi Layala çantayı yere atarak. "Aslında, hayır. Thane o kadar kolay kurtulamayacak."

Koridordan hışımla geçerken öfkeden iyiden iyiye kudurmuştu, sihri kızgınlığının etkisiyle karıncalandı. Merdivenin dibindeki ana salona daldığında Thane, Fennan'la yalnızdı ve sırtı ona dönüktü. Yaradan'a şükürler olsun ki herkes dışarı çıkmıştı. Fennan onun yaklaştığını görünce gülümsemesi kayboldu, hatta bir adım geri çekildi. Thane döndü ve Layala o anda adamın göğsüne bir yumruk indirdi, tekrar tekrar vurdu. "Bana nasıl

yalan söylersin!” Thane’i öyle sert itti ki adam tökezleyerek masaya çarptı ve yarısı dolu şarap kadehlerini devirdi.

Layala onu tekrar itmeye çalıştığında Thane’in yüz ifadesindeki hayret yerini sinire bıraktı. Bu sefer Layala’yı kollarından kavrayıp zapt etti. “Neyin var senin? Daha beş dakika önce yatağında beni öpüyordun, şimdiyse gelmiş saldırıyorsun.”

“Hepsi oyun muydu? Bana tek bir gerçek bile söylemedin mi?”

Thane yavaşça başını iki yana salladı. “Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok.”

“*Evliliğin birliktelikle tamamlanışı* desem bir fikrin olur mu? Nasıl yalan söyleyebildin? Novak’ın ne şekilde öldüğünü anlatmama rağmen!”

Thane onu bırakıp teslim olurcasına ellerini kaldırdı. “Yalan söyledim çünkü bunun seni benden daha da uzaklaştıracığını biliyordum. Benden daha da nefret edeceğini biliyordum. Ama sana gerçeği söyleyecektim.”

“Ne zaman?”

“Bu gece.” Bunu öyle samimi söyledi ki Layala inandı. “Seni kandırmaya çalıştığımı nasıl düşünürsün?”

“Bilmiyorum,” diye tersledi. “Bağımızı koparmak yerine seninle evlenmem için bana iyi davranıyorsun sandım.”

“İstedğin cevapları alabilmen için Her Şeyi Gören Taşı bulmaya çalıştım. Lanetli olduğunu düşündüğünü biliyorum ama beni öldüremezsin. Düşündüğünden çok daha fazlasına dayanabilirim. Birçok kez bıçaklandım, *zehirlendim* ve kemiklerim kırıldı ama hâlâ buradayım.”

“Neden bahsettiğini bilmiyorsun!” Thane ona doğru uzandığında Layala geri adım attı. Parmağını adamın göğsüne dayarken Layala’nın yüzünden öfkeli gözyaşları akıyordu. “Sevdiğim adamı ilk sevişmemizden dakikalar sonra cansız buldum. Bu kafamda uydurduğum bir hikâyeye değil. Sihrim öldürdü onu. Sen bile buna dayanamazsın.”

Hem Thane hem de Fennan gergin bir sessizlik içinde ona baktılar. “Uydurduğunu söylemedim ki.”

“Aramızdaki bağ ikimiz için de bir ölüm fermanı. Büyücü kadını bulmaya dağlara gidiyorum.”

Çıkışa doğru yürümek için arkasını döndü. Boşa harcanacak vakit yoktu. Thane’le birlikte geçirdiği haftaları hesap etti. Zaman o kadar çabuk geçmişti ki bulunduğu yerden yüzlerce kilometre ötede, uçsuz bucaksız bir dağın tepesindeki bu büyücü bulmak için *beş* günü kalmıştı.

Thane masadan kalkıp onun önüne fırladığında bir kadeh daha kırıldı. “Bekle. Konuşalım.”

“Ne yapayım, heceleyerek mi söyleyeyim? Bu bağı yatakta tamamlarsak ikimiz de ölürüz. Bir daha hiçbir erkeği sevmemeye yemin ettim, sevmeyeceğim de.”

Thane dudaklarını büzdü. “Ben *o* değilim.” Layala’nın yanağını okşadı. Thane yanağından süzülen bir damla gözyaşını silerken Layala geri çekilmedi. “Ben *insan* değilim; elf erkeğiyim. O bir insandı, bunu söylemekten nefret ediyorum ama onlar kolay ölürler. Hasta olabilirdi ya da...”

Layala, Thane’in bileğini tutarak elini nazikçe itti. “Gidiyorum, bu sefer beni durduramayacaksın. Bizi ayıracak tek şey hakkında yalan söyledin.”

Thane yalvaran gözlerle ona doğru uzandı. “Laya, lütfen. Seni seviyorum. Bir daha kimseyi sevmeyeceğine yemin ettiğini biliyorum, mükemmellikten çok uzak olduğumu biliyorum, benden daha iyisini hak ettiğini biliyorum ama bana kalbinden bir parça ver yeter, yemin ederim onu asla kırmayacağım.”

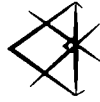
Layala’nın gözyaşları sel oldu. Hıçkırıklara boğulurken öfkeyle yanaklarını sildi. Ona kalbini verebilirdi, zaten bu yüzden veda etmek imkânsızdı.

“Bir yolunu bulacağız – Katagas serumu büyüü bastırır. Yapabiliriz...”

"Artık çok geç." Her zerresi kalmak istese bile Layala bir şey söylemeliydi, Thane'in onu takip etmesini engelleyecek herhangi bir şey. Adam yeterince şey yapmıştı. Onun için yeterince fedakârlıkta bulunmuştu. Layala'nın bunu tek başına yapması gerekiyordu, burada kalıp onu öldürme riskini göze alamazdı. "Sana âşık değilim." Bu sözler havada asılı kaldı ve Thane'in suratına tokat gibi çarpan bir şok dalgasına dönüştü. "Yani, her halükârda solguna dönüşecektik."

Thane'in incinmiş bakışları Layala'nın içinde bir şeyleri kırdı. Geri çekildi, Thane'in çenesi titrerken kalbi yerinden çıkacaktı sanki. Arkasına döndü, boğazına bir yumru oturmuştu, eli kapının üzerindeyken Thane arkasından seslendi: "Ben sana âşığım, Layala, ebediyen de âşık kalacağım, bu hayatta ya da diğerinde seni görmesem, hatta bir daha karşılaşmasak bile."

Layala çıkarken Thane onu durdurmaya yeltenmedi.

Layala kamptan sessizce ama yine ağlayarak ayrıldı, sırtına da çantasını takmıştı, çantanın üzerindeyse Tif oturuyordu.

"Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misiniz? İkimiz yalnız mı gideceğiz?" diye sordu Tif.

Gözyaşları hâlâ gözlerini yakıyordu. "Bildigi hâlde yüzüme karşı yalan söyledi," diye çıkıştı Layala, öfkeyle yanaklarına vurarak. "Bana yalan söyledi, doğruyu söyleseydi bunu birlikte yapabilirdik ama hayır, bana dolunayda evlenmekle ilgili bir hayal satmak istedi." Dişlerini sıktı. "Büyücü Vesstan bu kadar endişelendiğinde bir şeylerin yolunda gitmediğini anlamıştım. Thane'den nefret ettiğim için çok geç olabileceğini söyleyip duruyordu. Evliliğin 'yatakta tamamlanması' gerekiyormuş. Kendimi ihanete uğramış gibi hissediyorum."

Tif elbisesinin üzerindeki bir böceği silkeledi. "Hâlâ yalnız gitmememiz gerektiğini düşünüyorum. Biri sizi öldürmeye çalıştı, solgunlar peşinizde."

"Tek başımıza çok daha az dikkat çekeriz. Thane'i ya da Kuzgunları terk ettiğimden asla şüphelenmezler," dedi Layala omzunun üzerinden. "Artık onu kurtarmanın tek yolu bu."

"Demek onu seviyorsunuz. Büyücü Kulesi'nden ayrılırken ona *yalan* söylediniz."

Cincüce gerçekleri yüzüne böyle vurmasa olmaz mıydı? "Öyle bir şey yapmadım."

"Sırf Thane ölmesin diye birçok şeyi riske atmaya hazırsınız. Kendinizi bile."

"Yeter, Tifapine, yoksa seni de burada bırakırım." Sesler yaklaştığında Layala bir çadırın kenarına doğru eğildi. Kimsenin onu sorgulamasını ya da gidişini diğerlerine haber vermesini istemiyordu. Askerler geçtikten sonra Layala fırladı, Geceyarısı'nı bulana kadar gölgeler arasında koştu. Hayvanın omzunu okşadı. "Hızlı gitmene ihtiyacım var, evlat. Bunu benim için yapabilirsin, değil mi?"

At cevap verir gibi kişnedi. Eyer bir ağacın gövdesine yaslanmıştı. Layala çevresini şöyle bir kolaçan ettikten sonra eyeri hayvanın sırtına attı ve kemerini bağlamak için çömeldi. "Gözünü dört aç. Biri gelirse haber ver."

"Anladım," dedi Tif, Layala'nın başının üstünü okşayarak.

Eyer tutamağını şöyle bir çekiştirip sağlam olduğunu görünce ağacı basamak niyetine kullanarak Geceyarısı'na bindi. Thane'in olduğunu bildiği yere, Büyücü Kulesi'nin ışıklarına baktı. Göğsü sıkışıyor, boğazı düğümleniyordu. "Hoşça kal," diye fısıldadı ve atını geceye doğru sürdü.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Thane, Fennan'la birlikte Büyücü Kulesi'ndeki şöminenin yanında oturuyordu. Turuncu ateşe bakarken alevlerin sıcaklığı içine işliyordu. Oysa ruhu nasıl da hafiflemişti. O yatak odasından çıktığında ne kadar da mutluydu. Layala onu öptüğünde kalacağını, onu seçtiğini sanmıştı. Hayatında hiç böyle hissettiğini hatırlamıyordu, sanki gökyüzüne doğru süzülebilirdi. Her şeye, savaşın tüm karmaşasına ve şehri yeniden inşa çalışmalarına rağmen düşünebildiği tek şey oydu. Layala'nın yanında olmaya duyduğu özlem, uzun bir gecenin ardından güneşin doğmasını dilemek gibiydi.

Layala'nın sevdiği adama ne olduğunu itiraf etmesi Thane'i çok etkilemişti ama "Sana âşık değilim," dediğinde ciğerlerindeki hava çekilmişti. Layala başka bir yol bulmaya bile istekli değildi. Thane belki, sadece belki, birlikte geçirdikleri zaman içinde Layala'nın onu az da olsa sevmeye başlayabileceğine dair küçük bir umut beslemişti.

"Thane..." Fennan'ın sesi kederi aşır uzun sessizliği bozdu. "Peşinden gitmeliyiz. Dönüşmene izin vermeyeceğim."

"Beni istemiyor," diye mırıldandı Thane hüznle. "Sihri beni öldürmese bile evlilik ve bağ yatakta tamamlanmalı. Onu beni sevmeye zorlayamam."

Fennan onu tuniğinin önünden yakalayıp kendine çekti. "Kes şunu! Haftalardır hasretle bakışmalarınızı, cilveleşmelerinizi ve gülüşmelerinizi izledim. Geceleri sen içeri girdikten

sonra çadırına nasıl baktığını gördüm. Kız sana âşık, Thane. Bu yüzden gitti. Onun peşinden gideceksin. En azından şu büyüücü kadını bulmasına yardım et. En azından denel!”

“Hayır,” diye bağırdı Thane, ellerini iterek. “Her şey bitti. Yazgımın böyle olabileceğini en başından beri biliyordum. Solguna dönüşmeyeceğim. Hayatıma son vereceğim.” Öfke, hayal kırıklığı ve keder içinde patlamak üzereydi.

Fennan gözlerini kocaman açtı. “Bu kadar kolay pes edemezsin.”

“Kolay mı?” Thane dişlerini sıktı. “Hayatım boyunca onun için savaştım. Artık bitti. Gitmesine izin vermek zorundayım. Zaten yazgım böyleydi. Zaten beni öldürecekti. Sadece kaçınılmazı erteledim.” Kalkıp sandalyeyi aldı ve fırlattı. Sandalye gürültüyle taş zemine çarpıp paramparça oldu. Thane’in öfkesi yavaş yavaş üzüntü ve teslimiyete dönüştü.

“Peki ya kendin için savaşmaya ne dersin? Hepimiz için?” Cevap vermeyince Fennan devam etti: “O zaman senin için ben onun peşinden giderim. Bağı bozmasına yardım edeceğim.”

“Yapamazsın.”

Fennan yumruğunu masaya vurdu. “En iyi dostumu, kralımı kaybetmeyeceğim. Sen kendini koruyamazken seni korumak benim görevim.” Fennan arkasına döndüğü gibi kulenin çıkışına doğru koştu.

Kapı Fennan’ın arkasından çarparak kapandı ve ezici gerçek Thane’i dizlerinin üzerine çökertti. O Layala için dünyanın acısını çekerdi ama kız ona bir şans bile vermemişti. Thane onun için her şeyini feda edebilecekken Layala ona kendinden bir damla bile vermemişti. Thane kırık bir kalple kendi canını almaktansa onu severek ölmeyi tercih ederdi. Layala’nın o kapıdan çıkıp gidişi tekrar tekrar gözünde canlanırken gözyaşlarının dökülmesine engel olamadı. Layala’nın, “Sana âşık değilim,” deyişini aklından çıkmıyordu.

Bir süre sonra vücudunu bir uyuşukluk kapladı. Öyle umutlanmıştı ki... Birbirleri için yaratıldıklarından öyle emindi ki... ama bitmişti. Layala giderek sadece ikisinin canını almamış, aynı zamanda sihirleri düşmanı yenmeye muktedir olabilecek son iki büyücüyü de yok etmişti.

Gecenin ilerleyen saatlerine kadar Layala atını dörtmala sürdü ve hızını korumak için Geceyarısı'nı dayanıklılık veren yapraklarla besledi. Yolu ve yıldızları takip ederse kaybolmayacağına umuyordu. Birkaç gün içinde ulaşması gereken portal da Dredwich Kalesi de kuzeydeydi. Göğsündeki sızı dinmek bilmiyordu. Bu kendi acısı mıydı, yoksa Thane'in acısı mıydı bilmiyordu. Sevdiği biri ölmüş gibi acı çekiyordu ama daha da beteriye çünkü bu kasıtlı yaptığı bir tercihti. Uzaklaşmayı kendisi seçmişti. Ölüm onları ayıramamıştı. Keşke Thane'in onu ne kadar önemseydiğini, bunu onun için yaptığını görmesini – *hissetmesini* sağlayabilseydi.

Geceyarısı ertesi sabah sihirli bitkiye rağmen yavaşlamaya başlayınca Layala su aradı. Eyerinin etrafı terden ıslanmıştı, hayvan zorla ve gürültülü nefesler alıp veriyordu. Mola vermeye ihtiyacı vardı, yoksa ne o ne de Layala dağlara ulaşabilecekti. Atın boynunu okşadı, "Aferin, oğlum. Sen çok iyi bir çocuksun. Biraz su bulacağız." Sağda yükselen gri dağ ve soldaki şehir hafızasını canlandırdı. Burayı biliyordu, Thane'le dövüştükleri ve solgunların onu yarığa sürükledikleri yerd. Bu, yakınlarda bir dere olduğu anlamına geliyordu. Yere indi ve Geceyarısı'nı arkasından çekiştirerek dağın yamacına yaklaştı.

Çam ağaçları sıklaşıp sabah güneşine siper oldukça hava serinliyordu. Akan suyun sesi onu dereye götürdü ve Geceya-

rısı kana kana içerken vücudunun yarısına kadar suya girdi. Temkini elden bırakmadan matarasına su doldurdu. Tekrar hazırlıksız yakalanmayı göze alamazdı. Tifapine uykusundan uyandı, Geceyarısı'nın sırtına çıkıp gerindi. "Şimdiden sabah mı oldu? Vakit ne çabuk geçti."

"Uyursan çabuk geçer tabii."

"Sanırım gelen giden herhangi bir suikastçı ya da solgunu kaçırmadım."

Yukarıdaki dallardan havalanan bir kuş sürüsü Layala'nın tüylerini diken diken etti. "Şimdilik hayır."

Yukarı bakan Tif bariz şekilde ürperdi. "İşte bu tekinsizdi. Zamanlaması yani, of, kuşlardan nefret ediyorum." Heyecanla Layala'nın arkasını işaret etti. "Bakın, böğürtlenler! Beni indirebilir misiniz?"

Layala onu kollarının altından tutup yere bıraktığında Tif çalıya doğru koştu, tombul kırmızı meyveleri kopardı ve ağzına bir avuç böğürtlen tıktı. "Çok güzel," diye mırıldandı.

Bir saat kadar orada dinlendikten sonra bu defa daha yavaş bir tempoyla tekrar yola koyuldular. Geceyarısı molanın çoğunu otlanarak geçirdiği için hayvanın hastalanmasını istemiyordu. Yayını gerektiğinde kolaylıkla ulaşabilmek için kucağında tutuyordu. Hiçbir koşul altında sihrini kullanamazdı. Bunu yaparsa solgunlara yalnız olduğunu, Thane ve Kuzgunlardan ayrıldığını söylemiş olurdu. Savunmasız ve ele geçirilmeye hazırды.

Layala'nın uyumadığı bir gün ve gece daha geçti. Gözkapakları ağırlaşmış, vücudu zayıflamıştı. Gece boyunca Geceyarısı'nın uyumasına izin vermek için saatlerce mola vermişlerdi ama vücudu kaygıyla sızlıyordu, diken üstündeydi. Her ses bir öncekinden daha yüksekti. Dalların çatırdayışı, ağaçların gıcirtısı, hayvanların hareketi onu geriyordu. Tif'in nöbette uyumayacağına güvenmiyordu. Kendini uyanık tutmak için çay demledi ama eninde sonunda o da işe yaramayacaktı.

Güneş Vadisi'ni geçtiğinde heyecanı yola devam etmesini sağladı. Parlak altın rengi ışık, evlerin çatılarında bir umut nişanesi gibi parlıyordu. Artık portala çok yakındı, sadece birkaç saat uzaklıktaydı. Thane'in onu buraya getirdiği gün yarışırken hedef belirledikleri ikiye bölünmüş cansız ağacın yanına geldiğinde döndü ve karanlık, sık ormana girdi. Kaybolmaktan endişe ettiği yer burasıydı. Buradaki hiçbir şey tanıdık değildi ve portal da derinlerde bir yerdeydi. Bir saat kadar at sürdükten sonra durdu, buradan daha önce geçtiklerine dair herhangi bir işaret aradı. Ne bir iz, ne kırık dallar ne de bozulmuş otlar vardı. Haftalar geçmiş, tüm izlerin üzeri kapanmıştı. "Kahretsin," diye mırıldandı attan inerken. Orman inleyip gıcırdıyordu. İri gözlü hayvanlar gölgelerin arasından onu izliyordu. Rüzgâr âdeta etrafında fısıldıyordu. Halüsinasyon mu görüyordu, yoksa bunlar gerçek miydi? Kuruyup acıyan gözlerini net görebilmek için ovuşturdu.

Annesinin söğüt kolyesini tuttu, bir ağacın gövdesine yaslanıp bekledi. "Sadece bir dakika dinleneceğim."

Geceyarısı'nın dizginlerinden kayan Tif yere indi ve Layala'nın dizini okşadı. "Dinlenmeniz gerek. Gözlerinizin altında kocaman torbalar var."

"Teşekkürler," diye mırıldandı Layala.

"Acelemiz olduğunu biliyorum ama yarı ölü hâldeyken ejderkadinâ ulaşamazsınız. Hem mecbur kalırsanız onunla ya da başka bir düşmanla savaşacak gücünüz de olmaz. Ben nöbet tutarım. Siz uyuyun."

Layala uyanık kalmak için direndi ama sonunda yorgunluğu mücadeleyi kazandı.

“Hişşt, uyanın,” diye tısladı Tif, Layala'nın omzunu sarsarak.

Layala'nın gözleri fal taşı gibi açıldı, hançerini kınından çıkarıp dimdik oturdu. “Ne oldu? Ne oldu?”

“Güneş batıyor ve orman korkutucu.”

Layala hızla gözlerini kırıştırarak gökyüzüne baktı. Gerçekten de gökyüzü turuncu ve pembeye boyanmıştı. “Demek ki yaklaşık yedi saattir uyuyorum. Kaybedecek çok vaktim kalmamış.”

“Tehlike yokken sizi uyandırmaya kıyamadım,” dedi Tif kocaman gülümseyerek. “Ama hava karardı, artık tehlikeli olabilir. Bu orman hakkında hikâyeler duymuştum. Annem burada kötü şeylerin yaşadığını söylerdi. Tek gözlü devler, sizin kadar büyük yılanlar ve akrepler.”

Layala'nın içini panik işgal ederken kalbi daha da hızlı atmaya başladı. “Devler mi? Benim kadar büyük akrepler mi?! Birkaç dakika içinde hava kararacak. Portala nasıl gideceğim hakkında hiçbir fikrim yok. Beni daha önce uyandırmalıydın!”

Geceyarısı yüksek sesle kişnedi ve onlara birkaç adım yaklaştı.

“Yani kaybolduk mu?” Tif gerginlikten elbisesini çekiştirdi.

“Asla uykuya dalmamalıydım,” diye azarladı Layala kendini, altında dinlendiği budaklı ve kıvrımlı ağacın etrafına bakarken. Yumruğunu ağacın gövdesine vurdu ve ardından ağaç kabuğu etini sıyırdığında tısladı. “Kahretsin, nereye gideceğimi bilmiyorum. Annen bu ormanı biliyor mu? Bizi götürebilir mi?”

“Hayır, bilse bile nasıl geri dönerim bilmiyorum,” diye sızlandı Tif ve Geceyarısı'nın altına girdi.

“Sanırım izimizi takip edebilirim,” dedi Layala çoğunlukla kendi kendine. Dizginleri Geceyarısı'nın başının üzerinden kaydırdı. “Sonra da bizi portala götüreceğini bulabilirim.” Birden yer gümbürdedi, sonra bir daha ve bir kere daha – devasa bir şey yürüyordu sanki. “Kımıldama,” diye fısıldadı, Layala gözüne ileride bir hareketlilik ilişmişti.

“O da ne?” diye inledi Tif.

“Şşşt.” Layala titreyen parmağını dudaklarına götürdü. Geceyarısı kulaklarını geriye atıp kıpırdandı. Atın boynunun

altına saklanan Layala hayvanı gördü, bu Tif'in saydığı yaratıkların sonuncusuydu. İğneli devasa bir kuyruk, Layala'nın kafasını bir çırpıda koparabilecek kıskaçları olan kırmızımsı siyah gövdenin üstünde yükseliyordu. Layala'dan çok ama çok daha büyüktü. Kuyruğu ağaçların tepesine kadar uzanıyordu.

Akrep uzaklaşıyor gibi olunca Layala rahat bir nefes aldı.

"Belki hareket etmezsek bizi görmez," diye fısıldadı Tif.

Hayvan durdu ve sekiz bacağıyla aynı anda döndü. Kocaman siyah gözleri günün son ışıklarında parlıyordu. Onlara doğru ilerlerken fazla ses çıkarmadı. Bu da yakınlarda daha ağır ve muhtemelen daha büyük bir şey olduğu anlamına geliyordu. Layala, Tifapine'i kucaklayıp Geceyarısı'nın sırtına attı ve eyere ulaşabilmek için yeterince alçak bir dala tutunmaya çalıştı. Zıpladı, eyerin tutamağını yakalayıp çekti. Geceyarısı ürktü ve şaha kalkarak onu tekrar aşağı fırlattı.

O anda dev akrep hücumu geçti ve önündeki tüm ağaçları devirdi. "Kaç!" Layala, Geceyarısı'nın arkasına vurarak bağırdı. Tif çığlık atarken hayvan da koşmaya başladı.

Layala bir oku çekip bıraktı. Ok akrebin omzuna isabet edip sekti. *Kahretsin, kahretsin.* Yayı yeniden çekti, ikinci defa attı. Ok vınlarak uçtu ve akrebin çok sayıdaki gözlerinden birine saplandı. Hayvan çığlık attı ama yaklaşmaya devam etti ve kısıkcını havada ona doğru kaldırdı. Layala kısıkcın altına dalıp hançerini akrebin boynunun tepesine sapladı ama sert bir taşa çarpmıştı âdeti, geriye savruldu. Akrep iğnesini yere vurarak gözlerine toprak sıçrattı. Geri geri giden Layala sendeleyip düştü. İğne tekrar üzerine geldi. Layala çığlık atıp yuvarlandı. Kıl payı kurtulmuştu.

Ayağa kalkarak kılıcını çekti ve koşmaya başladı. Bir yandan var gücüyle koşuyor, diğer yandan da kollarını iki yanında sallıyordu. Devrilen ağaçlar ve hayvanın kükremesi gittikçe yaklaşıyordu. *Sihir! Sihirini kullan!* Gücü serbest kalmak için çığlık atıyordu ama bu işleri daha da kötüleştirebilir, düşmanlarını başına toplayabilirdi. Ya çektiği sadece solgunlar değil de her türlü habis şeyse? Kıskaçlardan biri ona çarptı ve Layala

savrulup bir ağacın gövdesine çarptı. Kaşla göz arasında kendini yerde bulmuştu. *Ayağa kalk! Ayağa kalk!* Ağrıyan bedenini yukarı kaldırırken kolları titriyordu. Tam kafasını kaldırdığı anda akrebin iğnesinin aşağı doğru indiğini gördü. Boğazından bir çığlık koptu, kılıcını çekip iğneye derinlemesine sapladı. Hayvan feryat edip kuyruğunu salladı. Layala kılıcını kurtarmaya çalıştı ama yapamayınca havada sürüklendi ve kabzayı bırakmak zorunda kaldı. Fakat ayağa kalkmasına fırsat kalmadan kıskaçlardan biri gövdesini kısırdı. O kadar sert sıkıyordu ki kaburgaları her an çatlayıp içe göçebilirdi. Derken sihrinin serbest kalmasına izin verdi. Yerden fışkıran siyah sarmaşıklar kısıkcının etrafını sarıp onu Layala'yı düşürmeye zorladı. Layala elleriyle ayaklarının üstüne indi, sonra da ayağa kalkıp daha fazla sarmaşık çağırdı.

Dev akrep, büyümlü sarmaşıklar etrafını sararken bile onları kesip biçiyordu. "Kutsal trol sidiği aşkına, serbest kalacak," diye mırıldandı Layala kendi kendine, sonra da dönüp koştu. Arkasına daha fazla sihir saçtı ve hayvanın yolunu kesmek için daha fazla bariyer oluşturdu. İleride, gölgelerin arasında iki karaltı aniden sola döndü. Layala'nın kalbi duracak gibi oldu: Solgunlar. Öyle olmalıydılar. Ya Doonafell'den beri onu takip ediyorlarsa? Tif neredeydi? Geceyarısı neredeydi? Çılgınca düğümlenmiş heybetli ağaçların arasına baktı. Akrep yakın mesafeden çığlık attı. *Neredeler? Neredeler?* Bu ormandan kaçmak zorundaydı. Bir ağaç gövdesindeki oyuya dalarak karanlıkta saklandı ve görülmemek için Yaradan'a dua etti.

Lütfen beni bulmayın, lütfen lütfen lütfen. Hançerini ve bıçağını sıkıca kavradı, kılıcını ve yayını bir yerlerde kaybetmişti.

Daha önce duyduğu o gürültülü adım sesleri gittikçe yaklaşıyordu. Layala saklandığı yerde daha da geriye çekildi. Kocaman bir çift kıllı bacak ve ayak yanından geçti. Layala nefesini tuttu. O şey her neyse deliğin önünde durdu, sonra kocaman bir göz ona baktı.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Layala donup kalmış, gözlerini tepegöze dikmişti. Tepegöz anlamadığı bir şeyler homurdandı, sonra devasa yüzü kayboldu. Saniyeler sonra parmakları içeri girdi. Bu orman bir kâbustu, korkunç bir kâbus. Layala hançerini devin etine sapladı. Tepegöz uluyup elini geri çekti. Canavarın darbeleriyle koca ağaç tekrar tekrar sallandı. Derken kökleri sökülüp koptu, ağaç yerden kurtulmaya başladı. Toprak, döküntü ve böcekler Layala'nın başına yağdı. Üstünde sürünen şeyleri ciyaklayarak kovdu ve tepegözün bacakları arasına daldı. Tam bir deparla koştu, aklında hedef yoktu, sadece kaçmak istiyordu. *Buradan çıkmak zorundayım!* Bir an için arkasına bakma riskini göze aldı. On metrelik tepegöz hâlâ ağaca karşı savaşıyordu. Sert bir şeye çarpınca Layala'nın nefesi ciğerlerinden boşaldı.

Eller kollarını sarıp onu durdurdu. “Benim. Fennan!”

Layala vahşi gözlerle adama baktı, inanmakta güçlük çekiyordu. “Fennan?” Adamın yüzüne dokundu, sonra geri çekildi. “Of, Yaradan’a şükürler olsun. Kayboldum, sonra kocaman bir akrep geldi, ardından bir tepegöz çıktı ve sihrimi kullanmak zorunda kaldım.”

Fennan başını yukarı aşağı salladı. “Gördüm. Bu ormandan çıkmamız gerek.”

Piper, Geceyarısı'nın dizginlerini tutarak göründü; Tif atın sırtında oturuyordu. “Biraz yardıma ihtiyacın olabileceğini dü-

şündük,” dedi Piper. Layala ona doğru koştu ve onu öyle bir kucakladı ki kız, “Nefes alamıyorum,” diye hırıldadı.

Layala, Thane’i görme ümidiyle gülümseyerek etrafına bakındı. Onu özlemişti. Göğsündeki sızı henüz dinmemişti. Ondan özür dilemesi, affetmesi için yalvarması gerekiyordu. Thane’i bu şekilde terk etmesi yanlıştı. Günlerce yalnız kalıp da düşündükten sonra Thane’in neden yalan söylediğini anlamıştı. Ne var ki çevresinde başka kimseyi göremedikçe yüreğine bir hançer saplanıyordu.

“Bizimle gelmedi,” dedi Fennan nazikçe.

“Ah,” dedi Layala nefes nefese. Göğsünde donuk bir ağrı zonklamaya başladı.

Tepegözün savaştığı ağaç yere düştüğünde orman zeminini sarsıldı. Dev burnunu çekip eğildi.

“Orada olmadığını fark etti. Gitmemiz gerek,” dedi Piper. “Atına bin. Hava aydınlanınca döneriz.”

Fennan adım atması ve Geceyarısı’na binmesi için ellerini uzattı. “Peki ya siz ikiniz? Sizi bırakamam.”

Tepegöz dönüp tek gözünü onlara dikti ve duyulmamış bir dille konuşmaya başladı.

“Atlarımız var,” diye bağırdı Piper koşarken. Fennan, Geceyarısı’nın sağrısına vurdu ve yanlarında koşmaya başladı. İlerideki bir ağacın yanında bir çift at otliyordu. Hem Fennan hem de Piper sıçrayıp atlarına kolayca bindiler ve dörtmala koşturdular. Layala dizginleri sıkı sıkı tutarak onları takip etti, Geceyarısı’nın yerden baş veren kökleri ya da kayaları göreceğine güveniyordu. Ormanın sınırından geçip açık alana çıktıklarında Fennan ve Piper atlarını durdurdu. “Neden duruyoruz?” diye sordu Layala, Geceyarısı’nın dizginlerini çekiştirerek. “Bizi takip edebilirler.”

Fennan üzengilerinin üzerinde doğrulup arkasına baktı. “Ormanın sınırını aşamazlar. Büyüldür. Burada güvendeyiz.”

“Thane’le oraya son gittiğimizde böyle bir şey görmemiştim.” Onun adını bu kadar rahat söylemek bile yüreğini sızlatmıştı.

Beraber o kadar zaman geçirmişlerdi ama sanki hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi Thane'i terk etmişti. "Ayrıca, unuttuysan diye söylüyorum..." Layala endişeyle etrafına bakındı. "Sihrimi kullandım. Güvende değiliz."

Piper vahşi kızıl saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. "Bu yerin canlıları güneş ışığında ölmek üzere lanetlenmiş, o yüzden içeri girerken korktuğumuz tek şey karanlık. Ama solgunlardan kaçınmak için kaleye geri dönebiliriz. Çok uzak değil."

Fennan inleyerek elini yüzünde gezdirdi. "O zaman Orlandia'yla uğraşmak ve Thane'i neden geride bıraktığımızı açıklamak zorunda kalırız."

"Öyleyse burada kamp kurarız," dedi Piper atından inerek.

"Solgunlarla yüzleşmekten daha iyi değil mi?" Layala oturduğu yerde öylece durdu, gözleri etraflarındaki karanlığı tarıyordu.

"Hayır," dediler hep bir ağızdan.

Tifapine bile buna katıldı. "Kraliçe çok acımasız, bilhassa da konu Kral Thane ve onun emniyetiyse."

Layala gülmekten kendini alamadı ve Geceyarısı'nın üzerinden indi. "Siz üçünüz Thane'in annesinden solgunlardan daha mı çok korkuyorsunuz? Anlıyorum."

"Ölmekten korkmuyorum ama Kraliçe'yi hiç kızgın görmedin." Piper çimlere oturup sırtüstü uzandı. "Solgunlarla savaşmayı tercih ederim. Hem yolda sadece iki tane öldürdük. Buralarda olduğundan şüpheliyim. Bu kadar kuzeye gelmezler."

Fennan hâlâ at üzerinde yaşlı bir ağacın yanına gidip birkaç dalı kesti.

"Çok yoruldum." Piper ayaklarını üst üste attı ve kollarını iki yanındaki çimenlere uzattı. "Layala, çok acımasısın. İzini takip ettik. Son iki gündür hiç uyudun mu?"

Çimenlerin üzerinde bağdaş kurarak oturan Layala bir şey çıkmayacağına güvenemediğinden ormana bakmaya devam ediyordu. Hayatında pek çok kez korkmuştu ama dev bir akreple savaşmak bu listenin en başındaydı. Boncuk gibi siyah gözleri

ve kışkaçları bile yeterliydi. Kâbus gibi. "Uyumaya vaktim yok. Üç günümüz kaldı."

Piper gözlerini yumdu, derin bir nefes aldı. "Üç günden az vaktimiz var. Thane üçüncü günün sabahında kendi canına kıyacak. Solguna dönüşme riskini almayacaktır."

Layala'nın yüreği sıkıştı, midesi bulandı. Ormana bir kez daha, bu sefer farklı gözlerle baktı. Belki de daha fazla zaman kazanmak için risk almaya değerdi. Güneş altı saat daha doğmayacaktı.

"Aklından bile geçirme." Fennan bir koluna aldığı dallarla yaklaştı. "Bütün geceyi portala ulaşmak için savaşarak geçirebiliriz. Günün ilk ışıklarına kadar bekleyelim. Uyu. Ben uyanık kalırım."

"Bunu yapar mı? Gerçekten kendini öldürür mü?" diye fısıldadı Layala.

"Sen yapmaz mıydın?" diye sordu Fennan. "Önemli değil. Yaradan'ın bizi kurtuluşumuza götüreceğine inanıyorum. İkinizi de kurtarmanın bir yolunu bulacağız. Thane geriye kalan en yakın arkadaşım. Osric öldü. Diğer kardeşimi kaybetmeyeceğim."

Fennan iki taşı birbirine vurup kıvılcımlar çıkarırken ikisi de sessizdi. Biri tutuştu, alevler kuru otların ve dalların arasında yavaş yavaş büyüdü.

"Üzgün mü?"

Fennan ona uzun, sert bir bakış attı. "Sence? Adama onu sevmediğini söyledin, sonra da beyhude olduğuna inandığı bir şey uğruna onu terk ettin. Onu yalnız başına ölüme terk ettiğini düşünüyor."

Layala'nın çenesi titredi. "Öyle yapmadım. Onu kurtarmak istedim. Beni takip etmesini istemedim. Benim için yeterince şey yaptı, yeterince fedakârlıkta bulundu. Bunu hak etmiyorum."

"Fakat onu hiç kimsenin yapamayacağı kadar derinden yaraladın."

Bir damla gözyaşı Layala'nın yanağından aşağı süzüldü. Tif minik elini Layala'nın dizine koydu ve nazikçe okşadı.

Fennan yanına gidip bir kolunu Layala'nın omuzlarına attı. "Ağlama. Niye böyle yaptığını biliyorum. Meseleye o kadar yakın ki bunu açıkça göremiyor."

"Bu bağı kopardığımızda," Piper doğrulup dağılmış saçlarından kuru otları ayıkladı, "bizimle geri gelecek misin?"

Layala omuz silkti. "Bilmiyorum." Gelmek istiyordu ama Thane'le yüzleşmek ve onunla asla birlikte olamamak inanılmaz derecede zor olacaktı.

"Çünkü ayrılacağın tek kişi Thane değil. Kuzgunları ve bizi de terk edeceksin. Halkımızdan ayrılacaksın." Piper'ın gözleri duygu doluydu. "Solgunlar seni avlamaktan asla vazgeçmeyecekler."

Layala bazen Thane'i de yanında götürmediği sürece ölmesinin daha iyi olup olmayacağını merak ediyordu. Ölmesini isteyen gruplar pek de haksız sayılmazdı. O, Zifir Büyücü'yü geri getirmek için kullanılabilecek bir silahtı. "Beni vuran kişi hakkında ne buldun?"

Fennan atının sırtındaki çantayı karıştırırken cevap verdi: "İlk başta suikastçının bizden biri olduğunu düşündüm. Kendi oklarımızdandı. Ama Aldrich bir ağaç broşu buldu, sadece Calladira'da yetişen bir ağaç türünden. Sanırım bir orman elfiydi. Ve asıl hedefin Thane olduğuna inanıyorum. Tenebris öldüğü ve Thane'in de vârisi olmadığı için o ölürse savunmasız kalacağımızı biliyorlardı. Palenor'u almaya çalışacaklardı."

Büyücü Vesstan'la buluştuktan sonra karşı karşıya geldikleri grubu düşündü. Bir tanesi altına işeyecek kadar korkmuştu. Thane'in ölmesini istemeleri mantıklıydı. "Solgunlara karşı savaşta bile mi?"

"O zaman bile."

"Ama neden beni orada yalnız bıraktılar? Neden Talon'u öldürmek istiyorlarmış gibi görünüyordu?"

“Aldrich ikinizin etrafındaki ormanda keşif yapıyordu, terikçiye kovaladığını ama onu kaybettiğini söyledi,” diye yanıtladı Piper. “Talon da bir vâris olduğu için suikastçı muhtemelen ikinizi de öldürmek istedi. Onu bu kadar çabuk suçlamakla biraz fazla acımasız davrandım.”

“Yani Mathekis, solgunlar ve Calladira’yla savaş hâlindeyiz,” dedi Layala iç çekerek.

Fennan mutsuz bir sesle, “Artık mesele küçük toprak kavgaları değil,” dedi. “Yüce Kralımıza ve sana suikast düzenlemeye çalıştılar. Bunun bedelini ağır ödeyecekler.”

Konuşma bu noktada sona erdi ve Layala tekrar uyumak için kendini bıraktı. Rüyalarında Thane’in kendini öldürmek için başvurabileceği pek çok yöntem gördü, her seferinde ya yüreğine bir hançer saplarken ya da zehir içerken oradaydı ama asla onu durduracak zamanı bulamıyordu. Ama Thane hep onun kollarında can veriyordu, kısa süre sonra kendisi de onu öbür dünyaya kadar takip ediyordu.

Piper ve Fennan’ın arkasından korkunç ormana doğru at sürerken bile tek düşünebildiği gördüğü korkunç rüyalardı. Düşüncelerine o kadar dalmıştı ki portala ulaştıklarında ne kadar yol aldıklarını fark etmedi. Piper ve Fennan atlarından inip onu beklediler. “Onu etkinleştirmen gerekecek. Bunu sadece bir büyücü yapabilir,” dedi Piper.

Tif başını çantadan çıkarırken inledi. “Dikkatli olun.”

Bir önceki sefer Thane’in ne yaptığını hatırlayan Layala, yuvarlak taş kemere belli belirsiz dokundu. Portal aynı yumuşak sesle can buldu ve usulca bir rüzgâr esti. “Tekrar merhaba, Layala Nurgetiren.”

“Bizi Sederac Dağları’na götürebilir misin?”

“Belki,” diye mırıldandı. “Ne için?”

“Ejderkadın Varlett’i bulmak için. Lütfen, Thane’i kurtarmak için.”

J. M. KEARL

“Aradığın şeyi sana kendi isteğiyle vermeyecektir,” dedi yatıştırıcı ses, sanki zihnini okuyabiliyordu.

“İstekli olmasına gerek yok. Alacağım.”

Uzun bir duraksama oldu, sonra portal sihrini emmeye başladı. Kısa süre sonra taş çemberin ortasında suyu andıran anaförler belirdi. “İyi şanslar.”

Dördü birlikte Layala’nın ciğerlerini yakacak kadar soğuk bir rüzgârın içine adım attılar.

KIRKINCI BÖLÜM

Thane eve dönme emrini verdikten sonra kimseyle neredeyse tek kelime konuşmadı. Kuzgunların çoğu onu güldürmeye ya da konuşturmaya çalışsa da aralarında hayalet gibiydi. Talon gidip kendini kurtarmanın bir yolunu bulması için ona yalvardı ama Thane tartışacak gücü kendinde bulamadı, göz kırpan yıldızlara baktı sadece. Aldrich hep yanında duruyor, onu dikkatle izliyordu. Thane dostunun, onun her an kendi canına kıymaya çalışacağından endişe ettiğini biliyordu. Thane, Fennan dışında kimseye yüksek sesle söylemese de Aldrich bile planının bu olduğunu biliyordu.

Bağ sayesinde Layala'nın bir gece önceki dehşetini hissetmişti. Günlerdir hissettiği tek şey buydu. Bu his onu rüyasız bir uykudan uyandırmıştı. Her şeye rağmen hâlâ onun için endişeleniyor, onunla birkaç gün daha geçirmek, o zamana kadar güvende olmasını sağlamak için bile olsa gitmediği için pişmanlık duyuyordu. Ve bunu istediği için zavallılık ettiğini biliyordu. Layala açıkça ve acı verici bir şekilde onu istemediği hâlde kendisi hâlâ onu istediği için.

Dredwich Kalesi görüldüğünde, elinde katlanmış bir kâğıtla Aldrich'e döndü. "İşte emirlerim. Ben öldükten sonra her şey anneme kalacak. Sen savunma generali olacaksın. Fennan eve dönerse yardımcın olacak. İkiniz tüm askeri hareketlere liderlik etmeli, Palenor'u varınızla yoğunuzla savunmalısınız. Kuzgunların komutanı sensin."

Aldrich duygu dolu gözlerle kâğıda baktı. “Thane, bunu yapamazsın.”

“Bu durumu olduğundan daha zor hâle getirme.” Vasiyetini Aldrich’in eline tutuşturdu.

Adam, Thane’in omzunu kavradı. “Ama hâlâ birkaç günün var. Hemen gitme. En azından annene veda et.”

“Gitmeme asla izin vermez. Bunu sen de biliyorsun. Tedavi bulma umuduyla beni bir hücreye kapatıp dönüşmemi izlemeyi tercih eder. Tedavi falan yok.”

Aldrich, Thane’i sarsarak kucaklarken bir damla gözyaşı döktü. “Seninle gelmeme izin ver.”

“Hayır. Palenor için sana burada ihtiyacım var. Sen, Fennan ve Piper güvendiğim tek kişilersiniz, onlar da burada değiller. Sen burada kalmalısın.”

Çenesi titreyen Aldrich başını yukarı aşağı salladı. “En azından Layala’ya bir şans ver. Son âna kadar bekle.” Aldrich’in gözyaşları Thane’in omzuna döküldü.

“Bekleyeceğim.” Thane neredeyse fikrini değiştirecekken Aldrich’ten uzaklaşıp atına bindi. Askerlerinden hiçbirinin bakışlarıyla karşılaşmadan atını Calladira’ya doğru sürdü. Günlerce yol aldı, sadece güçten düşüp titremeye başladığında uyumak, karnını doyurmak için mola verdi. Açlık sancılarından memnundu. Bu uyuşukluğu uzakta tutan tek şeydi. Daha hızlı olduğundan portalı kullanmayı düşündü ama orman elflerinin topraklarına giden uzun yolu seçti. Kıyametine doğru acele etmesi için sebep yoktu. Piper ve Aldrich’e önceki akşam gün batımına kadar bekleyeceğine söz vermişti.

Palenor’la Calladira arasındaki değişim ağaçlardan belli oluyordu. Tek tük luminorun aralarına karıştığı seyrek çamlar ve dişbudaklar yerlerini üç adam genişliğinde gövdeleri olan renkli yapraklı kalın ağaçlara bıraktı. Birkaç günlük seyahatin ardından sınıra ulaşmasına bir kilometre kalmıştı. Nöbetçiler muhtemelen onu çoktan fark etmişti ama topraklarına girme-

diği sürece harekete geçmeyeceklerdi. Orada kamp kurdu ve düşmanın eline özgürce geçmeyi bekledi.

Bir meşe ağacının sık yaprakları altında dinlenirken ufka bakıp güneşin batmadan önceki altını ışığının güzelliğine kapıldı. Gökyüzünde alçakta asılı duran sarı küre yüzünü hoşça ısıtıyordu. Çiçekten çiçeğe vızıldayan arıları izledi. Derin bir nefes aldı, burun deliklerini hanımeli kokusuyla doldurdu. Bu anı hatırlamak istiyordu. Fırtına öncesi sessizliği. En karanlık anında ihtiyaç duyunca, hayal edebileceği bir dinginlik. Bir süre sonra gözlerini yumdu ve ağaç tepelerindeki yaprakların arasında dolaşan rüzgârın ninnisiyle uyuyakaldı.

Çok geçmeden ayak sesleri duydu ve içgüdüsel olarak kemerindeki hançeri çekti. Kahverengi ve altın rengi kıyafetleriyle üç orman elfi göğsüne oklarını doğrultmuştu. “Yüce Kral, değil mi?” dedi soldaki kızıl saçlı. “Yine ait olmadığı yerlerde geziyor.”

“Aslında siz *benim* topraklarımdasınız,” dedi Thane oturduğu yerden kıpırdamadan.

“Orası tartışılır,” dedi ortadaki daha kısa boylu, siyah saçlı elf. “Burada ne arıyorsun?”

“Brunard’la görüşmek istiyorum.”

“Lord Brunard diyeceksin. Hem haber gelmedi mi? Seninle görüşmek istemiyor. Calladira’ya dışınla birlikte habersiz girip askerlerimize saldırmanız onun yüzüne tükürmekten farksızdı.”

Thane gözlerini devirdi ve yavaşça doğruldu. Üç elf birkaç adım geri çekilince gülümsedi. “İçimden bir ses, o gün yaşananları askerlerinizden daha farklı hatırladığımı söylüyor. Hem benden öç alma şansını Brunard’ın elinden alırsanız size çok kızacağını biliyorum.”

Üçü de birbirlerine baktı. “Bu ne demek şimdi?” diye sordu kızıl saçlı erkek.

“Ya beni ona götürürsünüz ya da ben kendim giderim. Seçim sizin.” Thane tüm silahlarını yavaşça yere bıraktı ve ellerini havaya kaldırdı.

“Bu bir numara mı?”

“Beni efendinize götürün.” Thane artık çileden çıkmıştı. “Size zarar vermeyeceğim. Onunla lider lidere konuşmam gerek. Solgunlar meselesi iyi gitmiyor. Buraya yalnız gelmemin bir sebebi var.”

Siyah saçlı, yayını indirdi ve onu yukarıdan aşağı süzdü. “Ellerini bağlamamız gerekecek.”

“Haksızlık yapıyorsunuz ama, değil mi? Brunard’ın ya da elçilerinizden herhangi birinin bağlanmasını hiç istemedim.” Thane bakışlarını indirerek başparmağını elindeki nasırlara sürttü. “Ayrıca hepimiz biliyoruz ki kargaşa çıkarmak için ellerime ihtiyacım yok. Size zarar vermek isteseydim çoktan yapardım.”

“Tuzak olabilir,” dedi sonunda tek gözünde yara izi olan üçüncü adam. “Birkaç hafta önce lordumuzu tehdit etti. Sadece ona yaklaşmak istiyor olabilir.”

“Brunard’ı öldürmek istemiyorum.” Thane, Gölge’ye doğru yürüyüp hayvanı sıvazladı. “Veda vakti, evlat. Evine git.” Dizinleri başının üzerinden kaydırıp atı çıplak bıraktı. Üç orman elfi de onu merakla izledi ama hiçbiri konuşmadı. Gölge mırıldanıp burnunu Thane’in eline dayadı. “Evine dön.” Hayvanın son kez alnını okşadı. Gölge toynağını toprağa gömdü, inatla bekledi. At iri kahverengi gözleriyle bakarken Thane günlerdir ilk kez hislendi. Bir ata veda etmek neden bu kadar zordu? Aldrich’ten ayrılmak daha kolaydı. Ama Gölge, Thane’i niye bir daha göremeyeceğini anlayamayacaktı. Muhafızlara baktı. “İçiniz rahat edecekse ellerimi bağlayın.”

Belinden deri bir kayış çıkaran Yaralı Yüz, temkinli adımlarla Thane’e yaklaştı. Thane ellerini uzattı. “Arkanı dön.” İçini çeken Thane döndü, orman elfinin ellerini bağlamasına izin verdi. Biri önden gitti, biri yanında durdu, diğeri de Calladira’ya kadar arkasından yürüdü.

Adalon’daki en uzun ve en kalın ağaçlardan oluşan bir ormandan geçtiler. Yukarıda hayvanlar cıvıldıyor, kuşlar yuva

yapıyordu. Yapraklar kehribar, altın ve kırmızı tonlarındaydı ve bazı yerleri cart yeşildi. Taze pişmiş ekmek ve kurabiye kokuyordu. Bu koku yanından geçtikleri birçok cincüce yuvasından geliyordu. Calladira'da o güne kadar karşılaştığı en büyük kelebekleri gördü. Kuşlar kadar büyük ve gökkuşağı renklerinde uçan kelebekler, düşmanın merhametine kalmamış gibi bir coşkuya kapılmasına neden oluyordu.

Yürüdükçe çevresindeki muhafızların sayısı arttı, en nihayetinde ön ve arkasında yirmi iki elf toplanmıştı. “Şahsım için resmi geçit. Ne kadar cömertsiniz.” Thane yanındaki sol eli titreyen adamı dikkatle inceledi. Tanıdıktı ama kim olduğunu çıkaramıyordu. “Seni tanıyor muyum?”

Sarışın adam ona ters ters baktı. Keskin kahverengi gözlerinde kişisel olduğu bariz bir nefret vardı. “Çenenin kapalı tut.”

Konuştuğunda Thane'e dank etti. “Birkaç hafta önce arkadaşlarını geberttiğimde sen de oradaydın.” O seğiren sol el Thane'in böğrüne çarparak ciğerlerindeki nefesi çaldı. “Bir korkağa göre epey sert vuruyorsun,” diye hırıldadı Thane.

“Ben korkak değilim. Korkak sensin. O fena kadın olmasa paçayı kurtaramayacaktın. Ok kalbini delip geçecekti.”

“Sana söylediğim şeyi bana söylemek, ne kadar özgün.” Thane'in içinden bağlarından kurtulup Layala'ya fena dediği, hatta onun hakkında konuştuğu için bu elfe kendi adını hatırlayamayacağı kadar sert bir yumruk atmak geldi ama kendini tuttu.

Geniş ağaç gövdelerindeki kapılar ve pencereler, bostanlar ve çiçek bahçeleri ona şehre girdiklerini söylüyordu. Keçiler ve koyunlar ormanın gür çalılıklarında otlayarak etrafta geziniyordu. Üç kadın kemancıdan kurulu bir grup büyük bir taş çeşmenin yanında kemanlarını çalıyordu. Etraflarında toplanan çocuklar gülüp dans ediyor, dişi elfler elbiselerinin eteklerini savurarak dönüyordu. Bazı erkekler el çırpıyor, ayaklarıyla yerde ritim tutuyordu.

“Bu at kimin?” diye seslendi arkadan biri. “Güzelmış.”

Kıyafetine bakılırsa muhafız değil, çiftçi olan elf Gölge’nin boynunu okşayınca Thane başını çevirdi ve dişlerini sıktı. “Sakin. Atıma. Dokunma.” Elf elini hemen attan çekti. Gölge, Thane’e yetişmek için elfleri iterek ilerledi. “Eve gitmen gerekiyordu.” At anlamış gibi başını salladı ama sadakatle onun yanında kalmayı tercih etti.

Orman elflerinin çoğu evlerini ağaçların gövdelerine inşa etmiş olsa da Lord Brunard’ın malikânesi tamamen koyu yeşil yapraklarla kaplıydı. Girişteki beyaz sütunlar bile dolgun mor meyveli asmalar tarafından sarılmıştı. Ön kapıya çıkan basamaklar yüzlerce yıllık yosunlar tarafından istila edilmişti. Dredwich Kalesi’nin yarısı kadar bile büyük değildi ama ne-dense daha görkemliydi. Sanki elf ya da insan eliyle değil de doğanın eliyle yapılmıştı. Burası Adalon’un kötülüklerinden kaçıp sığınabilecekleri bir yerdi. Özellikle de orman elflerinin yüzlerce yıl boyunca asil elfleri yalnız başlarına uğraşmak zorunda bıraktığı solgunlardan bir kaçıştı.

Ön kapılar kendisine açıldığında, Yaralı Yüz onu içeri itti. Duvarlar sade bej rengine boyanmıştı. Yukarıda asılı duran avize altından yapılmaydı, üzerinde mumlar kadar aydınlık saçan beyaz çiçekler vardı. Kapıların altın renkli kasaları ve pervazları süslü oymalarla bezeliydi. Thane, Brunard’ın ailesinden hem hayatta hem de ölmüş olanların resimlerinin asılı olduğu bu salona ilk kez ayak basıyordu. İleride uzun kırmızı bir halı vardı, oradan da merdivene çıkılıyordu. Merdivenin solundaysa geniş bir kemer vardı. İçeriden gelen müzik, duyanın aklına sadece iki kelime getiriyordu: Baştan çıkarma.

“Burada bekle.” Kızıl saçlı elf yanına bir çift muhafız alarak kemerden geçti. Tekrar kemerin altında belirmeleri uzun sürmedi. “Brunard seni görecektir.”

Elleri hâlâ arkasında bağlı olan Thane kırmızı halıyı geçerek girişe doğru ilerlediğinde hayret içinde duraksadı. Ka-

dınlar mahrem yerlerini zar zor örten giysiler giyyordu. Elbise denilemeyecek kumaş parçaları. Kırmızı kadife kaplı, yüksek arkalıklı sandalyelerde oturan birkaç erkek ve kucaklarında bir ya da iki kadın. Calladira'nın kumral saçlı efendisi Brunard'ın üzerinde dişi elflerden hiçbirisi yoktu ama açgözlülükle onların çıplak bedenlerini inceliyordu. Biri elinde tuttuğu kadehe şarap doldurdu. Lord, kadının boştaki elini tutup nazikçe öptü. "Teşekkür ederim, parlayan yıldızım."

Bakışları Thane'inkilerle buluşunca adam ayağa kalktı. "Ah, asil Yüce Kral Thane son saatlerinde bana geliyor. Yine de ne asil ne de kral gibi görüldüğünü söylemeliyim. Boynundaki kan mı? Yanağındaki toprak mı?"

Demek Brunard, Thane'in mühletini biliyordu. Bunu bilmesine şaşırmamıştı. Muhtemelen yıllardır onu takip ediyordu. "Konuşmamız gerek."

Brunard kara kaşlarını kaldırdı. "Bu ziyarete müsaade etmemin tek nedeni ilgimi çekmiş olması." Odaya bakındı. "Bizi yalnız bırakın."

Çıkışa yakın bir yerde, sırtı onlara dönük tek bir muhafız kaldı. Brunard bir sandalyeyi işaret etti. Thane oturdu, Brunard da yüzünde alaycı bir ifadeyle bekledi. "Bildiğin üzere kısa zaman içinde akdim sona eriyor."

"Eşini bulduğunu sanıyordum?"

"Buldum." Thane detaylara inmeye hiç niyetli değildi. "Solgunlara karşı savaşa katılmanı istiyorum. Palenor düşerse kısa süre sonra burayı da istila ederler."

Şarabından bir yudum alan Brunard gözlerini Thane'den ayırmadı. "Doonafell'i neredeyse kaybettiğini duydum. Baban krallığını kolaylıkla elinde tutmayı başarmıştı. Muazzam Thane Athayel o kadar da muazzam değilmiş demek ki."

Dişlerini sıkan Thane derin bir nefes aldı. Kız kardeşiyle bu küstah herifi neredeyse evlendirmek üzere olduğuna inanamıyordu ama kardeşinin kendi başının çaresine bakabileceğini de

biliyordu. “Onları püskürttük. Ama bize karşı savaşmak yerine bize katılmanın tam vakti. Bu bütün Adalon’un sorunu. Babanı öldürdüğüm için üzgünüm. Gerçekten üzgünüm. Başka seçeneğim olsaydı öldürmezdim ama o beni öldürürdü. Savaştaydık.”

“Gerçekten neden buradasın, Thane? Yalvarmak için mi?”

“Sana kardeşim Talon’la evlenmeni teklif etmek istiyorum. İttifak için. Barış teklif ediyorum.”

Brunard gözlerini kıstı. “Kız kardeşin... Eminim yatakta harikadır ama gördüğün üzere bir sürü dişi elfim var.”

“Bu senin yatağında kimin olduğuyla ilgili değil. Talon, Palenor Prensesi. Bu elfler arasındaki bir ittifakla ilgili. Biz dengiz. Bizimle beraber savaş.”

“Bir şeylerin değişmesi gerektiğine inanmam için ortada hiçbir sebep yok.”

“İki gün içinde öleceğim. Sonra ne olacağını düşünüyorsun? Sence annem krallığı elinde tutabilir mi?” Thane başını iki yana salladı. “Hayır. O yumuşak biri, savaşmaya hiç niyeti yok. Babamı ve beni bu kadar kısa aralıklarla kaybetmenin acısıyla içine kapanır, krallığın haftalar içinde düşmesine izin verirse hiç şaşırırmam. Şu anda, Layala’yı öldürmesi için bir suikastçı göndermiş olman bile umurumda değil.” Kızın adını yüksek sesle söylemek ona acı veriyordu.

“Bırak Adalon’daki iki büyücüden birini, hiç kimseyi öldürmesi için suikastçı göndermedim.”

Thane adama bakarak onu tartmaya çalıştı. Yalan mı söylüyordu? Söylemediyse kimdi? Broş nereden gelmişti?

“Belki de aranızda hain vardır. Bunu öğrenecek kadar uzun yaşamayacak olman çok yazık.” Duraksadı, dudaklarını birbirine bastırdı. “Gerçi Zifir Büyücü’nün sihri öldürmez, bir elfi solgun bir elfe dönüştürür.” Ağzının köşesi yukarı doğru kıvrıldı. Kemerinden bir bıçak çıkararak ayağa kalktı. Thane savaşmaya hazırlandı. Brunard’ın onu öldürmesine henüz izin veremezdi. “Şu bağlarını kesmeme müsaade et. Bir içkiye ihtiyacın var.”

Thane şüpheyle ayağa kalkarken rakibinin yüz ifadesini okumaya çalıştı. Samimi görünüyordu ama hiçbir anlamı yoktu. Thane yakın çevresi dışındakilere nadiren güvenirdi ama şu anda Brunard'a samimiyet göstermesi gerekiyordu. Sırtını elf lorduna döndü, adam deri bağları keserek Thane'in ellerini serbest bıraktı.

"Seni sırtından bıçaklayacağımı düşünmedin, değil mi?"

Thane omzunu kaldırdı, dalgınlıkla bileklerini ovuşturdu ve bir kez daha oturdu. Brunard kristal vazolar içinde birkaç şişe şarabın bulunduğu masaya doğru yürürken, "Gençliğimizi hatırlarsın," dedi, "babalarımız bizi birbirimizle tanıştırmaya getirmişti. Adalon'un elf prensleri. Bana eğitim aldığın yeri göstermiştin, midemiz bulanana kadar çikolatalı pasta yemiştik."

"Ve bir gece babamın atlarından birini çalmıştın. Tabii ki ben de seni takip etmiştim." Thane bu anıya gülümsedi. Ergenlik çağında sadece birkaç kez yan yana gelmelerine rağmen başları epey derde girmişti.

"Evet. Her şeyin senin fikrin olduğunu söylemiştin, benim yerime dayak yemiştin." Brunard güldü. "Ah çocukluk günleri. Bir zamanlar dosttuk. Kısa süreliğine de olsa yeniden dost olmamamız için hiçbir neden yok."

Thane'in buraya gelirken umduğu şey de buydu. Farklılıklarını, geçmiş günahlarını daha büyük bir iyilik için bir kenara bırakabilmelerini umuyordu. "Senden bir iyilik isteyeceğim," diye söze başladı Thane. Gerginlikten içi burkuldu.

"Zaten istediğini sanıyordum. Krallığınızın solgunların eline geçmesini engellemek için benden müttefikin olmamı istiyorsun. Bunun Palenor'u benim yöneteceğim anlamına geldiğini biliyorsun."

"Biliyorum." Thane bu fikri pek hazmedemiyordu ama orman elfleri mutluydu. Halklarına her zaman iyi bakılmıştı. Brunard, Palenor'a hükmederse yok olmasına izin vermezdi.

“Kız kardeşinin kabul etmesini, bağlayıcı bir akit imzalamasını isteyceğim. Yatağında, eline geçen ilk fırsatta beni öldürmek için bekleyen katil bir Athayel istemiyorum.”

“Kabul edecektir. Ama senden istediğim diğer şey. Bu... bu benim için. Eski bir dost için.”

Brunard doldurduğu şaraptan başını kaldırıp bekledi.

“Beni öldürmeni istiyorum.” Boğazında yükselen mide bulantısını yutkunarak bastırdı. “İki gün içinde, solguna dönüşmeden önce. O mahluklardan biri olarak yol açabileceğim dehşet tarif edilemez. Büyü yapabildiğimi biliyorsun. Onsuz bile neler yapabileceğimi gördün.”

Brunard, Thane’e tek kelime etmeden uzun uzun baktı. “Gerçekten ciddisin,” dedi en nihayetinde.

“Ben de yapabilirim ama sonunda kendimi koruma güdümün galip gelmesinden korkuyorum.” Thane ayağa kalktı. Damarlarında gezinen gergin enerji onu ayağa kalkmaya, hareket etmeye itti. “İntihar eden elfler tanıyorum. Akli dengeleri yerinde değildi. O kadar derin bir kederleri vardı ki bu onları ölüme sürükledi ama benim aklım başımda. Ya solguna dönüşme korkum yeterince güçlü değilse?” Odada volta atmaya başladı. “Ölmek *istemiyorum*.”

“Peki ya eşin? Şüphesiz, sorununun çözümü onda.”

Thane ağladı ağlayacaktı ama gözlerini kırptırdı. “Beni terk etti.”

“Bu dışının senden ölmeyi yeğleyecek kadar nefret ettiğine inanmamı mı istiyorsun? Buna bir an bile inanmıyorum.”

“Durum biraz karışık.”

Brunard elini Thane’e doğru salladı. “Onu öldürmem için bana yalvaran bu Yüce Kral, benim uzun yıllardır tanıdığım Thane Athayel değil. Palenor’un Yüce Kralı bana, düşmanına, ülkesinin yönetimini ele geçirmem için yalvarıyor... Acınacak hâldesin. Tanıdığım Thane eşinin gitmesine asla izin vermezdi. Onun için sonuna kadar savaşır, korkak gibi pes etmezdi. Böyle

mi hatırlanmak istiyorsun? Çünkü halkının anımsayacağı tek şey bu olacak. Vazgeçişin.”

Bu sözler onu her şeyden çok incitti. Thane dondu kaldı, her şeyin kafasına dank etmesine izin verdi. Brunard haklıydı. Buraya hiç gelmemeliydi. Layala'nın peşinden gitmeliydi ama hayır, bunu bile yapmamıştı. Onun yerine arkadaşlarının gitmesince izin vermişti. Layala'yı hayatları için tek başına savaşırken yalnız bırakıp düşmanı onu öldürsün diye korkak gibi buraya mı gelmişti? Mide bulantısı sıcak bir rüzgâr gibi çarptı, öyle ki dizlerinin bağı çözüldü ve sandalyenin arkasına tutunmak zorunda kaldı. Layala'nın reddi gözlerini öylesine kör etmişti ki kendini kaybetmişti. Kimliğini tamamen yitirmişti. Böylesine derinden sevdiği bir insanı nasıl terk edebilmişti?

Artık fazla vakti kalmamıştı. Gitmek zorundaydı. Onun için, kendisi için son nefesine kadar savaşmak zorundaydı. Birkaç saat içinde geçide ulaşabilirdi, büyüsünü kullanarak uzamda tekrar yer değiştirebilir ve kendini Layala'ya götürmesi için ona yalvarırsa belki daha da hızlı olabilirdi.

“Teşekkür ederim,” dedi Thane. “Kimse yapamazken bana gerçekleri gösterdiğin için.” Onu koşmaya iten bir telaşla yürüdü.

Ta ki Brunard, “Bekle!” diye seslenene kadar.

Thane durdu, arkasına baktı. “Gitmem lazım. Döndüğümde ittifakları tartışırız.”

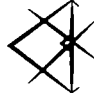
Brunard gülümsedi. “Gel beraber hızlıca bir şeyler içelim. Sonra da git, Layala'nı kurtar.” Brunard aralarındaki mesafeyi hızla katetti, elindeki kristal kadehi ona uzattı.

Brunard onu kurtarmıştı, Thane de en azından bunu yapabilirdi. Aceleyle kadehi kaptı ama içki dudaklarına değince donup kaldı. Brunard'ın kadehi doldurduğunu görmemişti. Adamın gözlerindeki heves her şeyi anlatıyordu. Yudum alır gibi yaptı. “Tekrar teşekkür ederim, Brunard.”

“Ah, rica ederim.”

Thane kadchi geri uzattı. Brunard kadchi aldığıında, Thane böğründe keskin bir acı hissetti. Nefesini içine çekti, etine saplanan bıçağa baktı. Birkaç kalp atışından sonra görüşü bulanıklaştı ve uzuvları güçsüzleşti. Sendeleyerek geriledi ve ellerinin üzerine düştü. Belli ki Brunard onu bu bıçak darbesiyle zehirlemişti.

“Babamı öldürdükten sonra buradan çıkıp gitmene müsaade edeceğimi mi sanıyorsun? Senin aksine ben babamı severdim. Yaptığın şey yüzünden yıllardır annemin istisnasız her gün ağlayışını izlemek zorunda kaldım. Hem kardeşini hem de krallığını alışım da bu işin tuzu biberi olacak. Başına gelecek her şeyi hak ediyorsun.” Çizmesini yüzüne geçirdi ve Thane bayıldı.

Thane başı zonklayarak ve bulanık gözlerle uyandığında, soğuk ve sert bir şey bileklerine gömüldü. Net görene kadar hızla gözlerini kırıştırdı, yukarı baktığında kelepçelerle zincirleri gördü. Tüm gücüyle asıldı ama bu sadece metalin etini kesmesine neden oldu. Üzerinde gömleği yoktu; çizmeleri almış, sadece pantolonu kalmıştı. Metal parmaklıklar kuşların tutulduğuna benzer dairesel bir kafese aitti ve Thane o kafesin içindeydi. Üç ya da dört adım yükseklikte bir ağaca asılmış, havada sallanıyordu. Orman elfleri etrafta durmuş, ona bakıyorlardı. Bazıları onu işaret edip gülüyordu. Kocaman bir domates uçarak parmaklıkların arasından geçip alnına çarptı; suları aşağı süzülüp gözlerini yaktı. Toplanan yüzlerce elf güldü. “Bir tane daha atsanıza!” diye bağırdı biri. Bir tane daha atıp onu göğsünden vurdular. Bir elma şakağına çarptı, sonra bir taş çenesini patlatıp yardı.

“Katil!”

“Katil!”

“Şimdi o kadar da yüce değilsin, değil mi?!”
“Umarım öbür dünyada yanarsın!”

Thane utançtan yerin dibine girmişti. En başta göz göre göre bu duruma düştüğü için utanıyordu. Layala'nın gitmesine izin verdiği için. Düşmanının ona hata yaptığını söylemesi gerekmişti ve Thane onu dinlemişti. Üstelik bu onu korkunç bir duruma sokmuştu. İçindeki sihre uzandı ve orada olmamasını garip buldu. Onunla bu zincirleri kırabilir, parmaklıkları açabilirdi.

“O kadar aptal olduğumu sanmıyordun, değil mi?” Brunard iki yanında iki arkadaşıyla kalabalığın arasından geçti. “Yaradan, onu engellememizin bir yolu olmasaydı bize büyü vermezdi.” Siyah bir diken havaya kaldırdı.

Thane'in midesine bir kaya oturdu âdeta. Onu katagasla zehirlemişlerdi. Layala'nın sihrinin geri gelmesi en az altı saat sürmüştü. “Çıkarın beni ya da bana yardım edin...”

“Ne yapacaksın?” Brunard tek kaşını kaldırdı. “Düzenli aralıklarla zehre maruz kalman seni de bizim gibi yapacak. Yakında solgun olacaksın, ben de dönüşmene izin vereceğim. Ölüm senin için fazla kolay olur.”

Thane dişlerini gıcırdattı. Öfkesi âdeta damarlarında geziniyordu. “Hayır. Gitmeme izin vermelisin.”

“Emir verecek konumda değilsin.”

“Ne yaptığınızı bilmiyorsunuz!” diye kükredi Thane. “Dozu bir saniye bile geciktirirseniz gücümü geri alırım, eğer solguna dönüşürsem de hepiniz geberirsiniz!”

Kalabalık alçak sesle mırıldandı.

“Sanırım senden bıktığıma karar verene kadar geciktirmeyiz.” Brunard yanındaki adama döndü. “Her dört saatte bir doz verin.” Sonra kafesin yanında yere saplanmış mızrağı kaptı. Sivri ucunu Thane'in göğüs kafesine saplayarak canını yaktı. Kesikten aşağı kanlar süzüldü. “Belki de bin kesikle ya da ne kadar gerekiyorsa o kadarıyla ölürsün. İki bin, dört bin.” Kalabalığa döndü. “Onun ve *asil* elflerimin yüreklerimizi

dağladığı gibi etini kesmekten çekinmeyin ama ben söyleyene kadar da onu öldürmeyin. Acı çeksin.”

Thane çılgına döndü ve zincirleri çekiştirerek tüm kafesi sallamasıyla kanı daha da hızlı aktı, metal zemine döküldü. Kafesi sarstıkça korku ve öfke dağlar misali yükseliyordu içinde. Ne kederliydi ne de kendine acıyordu. O artık bir katildi, Savaşçı Kral'dı. “Seni öldüreceğim! Etlerini kemiklerinden ayıracağım, acı içinde kıvrınmanı gülerek izleyeceğim! Beni bırak, yoksa babanın çektiğinden çok daha fazla acı çekersin!”

Brunard mızrağı bir kadına uzattı, sonra ters ters baktı. “İşte. Hepimizin çok iyi tanıdığı Thane.”

Silahı tutan dişi elf kaşlarını çatarak mızrağı parmaklıkların arasından geçirdi ve Thane'in kalçasını kesti. Derin değildi ama canını yakmış, kanını akıtmıştı ve kafesin önüne, kalan iki gününde bu işkencenin sürmesine yetecek kadar elf sıralanmıştı.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

Koyu kahverengi kayalardan oluşan bir mağaradaki Layala ve voldaşları kuzeyin haşın soğuşunda titriyordu. Mağaranın dışındaki soğuşa rağmen duvarlardan ve tepelerindeki koni şeklinde dikitlerin ucundan sular damlıyordu. Ya mağara büyü-lüydü ya da duvarlar doğal olarak daha sıcaktı ama bu Layala'yı ısıtmaya yetmedi. Burnu açıkta kaldığı için sızlıyordu, üstelik dışarıda uzun süre durmamışlardı. Hepsi paltolu ve eldivenliydi ama ne soluklanabilmiş ne de kıştan kaçabilmişlerdi. Neyse ki onları buraya getiren portal şans eseri bu mağaranın içindeydi. Mağaranın geniş ağzı dışındaki fırtına o kadar şiddetliydi ki dışarı çıkmaya çalıştığında, kar ve esen rüzgâr elbiselerini parçalamıştı. Neredeyse dizlerinin üzerine çökecekti.

Piper dişlerini gıcırdatarak, “Fırtına yakında diner her-hâlde,” dedi.

Yakınlarda hiçbir şey yoktu, hepsi de fırtınada yollarını kaybetmekten korkuyordu. Bir metre öteyi bile görmeyi im-kânsız kılan kar beyaz bir duvardı âdeta. “Portaldan bizi geri götürmesini isteyin,” diye inledi Tif. “Çok üşüyorum. Ayak parmaklarım kopacak, tabii henüz kopmadılarsa.”

“Aradığımız cevabı bulmadan gidemeyiz,” dedi Layala.

Fennan ellerini birbirine sürttü. “Fırtına hiç dinmeyebilir. Sederac Dağları’nın şiddetli rüzgârlarının hikâyelerini duyardık. Dayanıp ilerlemek zorundayız.”

Layala ayağa kalkıp kör edici beyaza bakarken rüzgâr onu iliklerine kadar donduran bir uğultuyla açıklık boyunca esiyordu. Çantasını alıp sırtına attı. Sonra uçurumun kenarındaki fırtınanın içine adım attı. Saçlarını mantosunun başlığına soktu. “Ben gidiyorum. Ve şu ejderhayı bulmadan dönmeyeceğim.” Kendisini uçurumdan aşağı indirmesi için sarmaşıklarını çağırıp beline sardı. Solgunlar bu yerde kaygılandığı en son şeydi.

Piper ilerlemeye başladı. “Bizi de yanında götür. Geri dö-nemezsən bu mağarada ölürüz. Portal bizim için açılmaz.”

Layala başıyla onayladı. Sarmaşıkları arkadaşlarını sarıp sarmaladı ve onları elli metre aşağıdaki sert karlara taşıdı. Tifapine sırt çantasına sokulmuş, arada bir başını dışarı çıkarıyordu. Açıkta kalan yerlerini yakan soğuğu yararak ayaklarını hisset-meyene kadar yürüdüler. Geri dönüş yollarını bulabilmeleri için Layala arkalarında sarmaşıklar bırakıyor, köklerinin tamamen kara gömülmemesini umuyordu.

Lapa lapa yağan kar, Layala’ya saatler gibi gelen bir süre boyunca çizmelerinin altında çıtırdadı. Güneş ağır bulutların ardına gömüldüğünde ve sıcaklık düştüğünde bacaklarında güç kalmamıştı. Bütün vücudu titriyordu. Elleri ağrıyordu. Bu yüzden onları koltuk altlarına sıkıştırdı. Ciğerleri ve boğazı yanıyordu, nefes verirken önünde büyük sis bulutları beliriyordu. “Durmak zorundayız,” dedi ve dişlerinin takırdamasını önlemek için çenesini sıktı.

“Devam edin!” Fennan onu kolundan tutup ileriye doğru çekti. “Durursak ölürüz.”

Piper, Layala’nın koluna girdi. “Birbirimize sokulursak faydası olur belki.” Yan yana yürüdüler. Layala gözlerini yere indirdi. Ne zaman yukarı baksa gördüğü kar ve buz parçaları gözlerini yakıyordu.

“Bir şey gördüm galiba.” Tifapine, Layala’nın omzunun üzerinden işaret etti. “İleride karanlık bir şey var.”

“Bir ev olabilir,” dedi Piper heyecanla. “Kare şeklinde bir silüet.”

Şahiden de bir eve benziyordu. En azından bir barınağa. Bu ona daha hızlı yürümesi için şevk verdi, şiddetli rüzgâra karşı direndi. Yeterince yaklaştıklarında kare şeklinde taş bir kulübeyle karşılaştılar. Kapısı yarı yarıya kara gömülmüştü ama bacasından dumanlar yükseliyordu. “Kadın burada olmasa bile içerisi sıcaktır,” diye bağırdı Layala. Kulübeye ilk o vardı, yumruğunu kapıya vurdu. “Lütfen bizi içeri alın!” Burası Zifir Büyücü’yle çalışan ejderkadının eviyse gergin olması gerekirken tek düşünebildiği içeride yanan ateşti.

Kapı yavaşça içeri doğru açıldı ama eşikte kimse durmuyordu. Layala dönüp diğerlerine baktı ve Piper başıyla onaylayınca içeri girdiler. Yuvarlak mor halı üzerine bastıkları gibi karlarla kaplandı. Odada krem rengi büyük bir taşa yerleştirilmiş, gürül gürül yanan şömineden gelen sıcak, turuncu bir parıltı vardı. Önünde geniş kahverengi bir koltuk, yanında da küçük bir masa duruyordu. Masada dumanı tüten bir fincan çay, yanında da bir tabak kurabiye bekliyordu. Çay tam da şu anda ne iyi gelirdi.

Layala ağır koyun postundan battaniyelerin altından samanların fışkırdığı bir yatağın durduğu karşı duvara baktı. Bakışlarını kullanılmaktan eskimiş deri ciltli kitaplarla dolu bir rafın bulunduğu diğer tarafa çevirdi. Ama en tuhafı, üzerinde irili ufaklı kazanlarla şişelerin bulunduğu tezgâhtı. Tavandan hayvan kafataslarıyla kurutulmuş ot ve çiçek demetleri sarkıyordu. Koyu kırmızı bir sıvıyla dolu bir vazo gördü, içinden bir ses sıvının kan olduğunu söylüyordu. Yanmayan mumlar ve çeşitli kuşların tüyleri masanın üzerine saçılmıştı.

“Merhaba?” diye seslendi Layala en nihayetinde. “Kimse yok mu?”

Fennan hançerini eline alıp Layala’nın önüne geçti. “Arkamda dur. Burası hoşuma gitmedi.”

“Buraya geldiniz, şimdi de evimi sevmediğinizi söyleyerek hakaret mi ediyorsunuz? Belki de fırtınayı tercih ederdiniz,” dedi hafif melodik bir ses.

Layala çenesini sıktı ve Tif’in sessiz itirazlarına rağmen Fennan’ın etrafından dolaştı. Ejderkadın sandalyede oturuyordu herhâlde. Saklanacak başka yer yoktu. Mesafesini koruyarak yana doğru ilerledi ve şekil değiştiren görüş alanına girdi. Kadın uzun siyah pençelerini kolçaklara vurarak gülümsedi. Genç ve güzeldi. Dalgalı saçları altın rengi, gözleriye kehribardı. Koyu bronz teninde ejderha pullarına has bir ışıltı vardı. “Merhaba Layala. Ben de seni bekliyordum.”

Layala yutkunarak kılıcını çekme dürtüsüne direndi. “O zaman niye burada olduğumu biliyorsun.”

“Evet,” dedi kadın, Layala’yı tepeden tırnağa süzerek. “Yüce Kralınızın yanında olmasını bekliyordum. Nerede kendisi?”

“Burada değil.”

Büyücü kadın kıkırdadı. “O yanında yokken bir eş büyüsünü bozabileceğini mi sandın? Ne kadar da safsın.”

“Bana nasıl yapacağımı söyle, ben de ona gideyim. Sana ne istersen veririm.”

“Etrafta böyle sözler vererek dolaşmak akıllıca değil. Ruhunu, canım ya da çantadaki küçük arkadaşının canını isteyebilirim.”

“Hayır. Ne hayat ne de ruh.”

Odada yankılanan kıkırdama Layala’nın ısınan tenini karıncalandırdı. “Aradığın şeyin anahtarının zaten sende olduğunu söylemeliyim.”

Dişlerini sıkan Layala’nın yanakları alev alev yanıyordu. Buraya bilmeceler için gelmemiştı. “Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Zifir Büyücü tarafından yaratılmış bir eş bağı kırmanın yolunu bulmam gerekiyor.”

“Biliyor musun, o sevgilimdi.” Parmaklarının ucundaki üç santimlik pençeleri durmadan vuruyordu. “Onu bir zamanlar sevmiştim ama hor görülen kadınlar hakkında ne derler bilirsin.”

“Seni aldattı mı? Terk mi etti?” diye sordu Layala. Zerre umurunda değildi ama bir cevap alacaksa kadının suyuna gidecekti.

“Ah canım, başka biriyle yatmaya asla cesaret edemezdi. Ama benden daha çok neye önem verirdi, biliyor musun?” Duraksadı. “Gücüne. Ve benim ondan daha çok önemsedğim tek şey neydi, biliyor musun? *Kendi gücüm.*”

Layala istemsizce bir adım geri çekildi. Bu ejderha da en az Zifir Büyücü kadar güç delisiydi. “Cevap karşılığında ne istiyorsun? Ondan kurtulmayı başardığını biliyorum. Eskiden alnında bir rün olduğunu söylediler. Artık yok.” Birkaç adım ötede kıpırtısız duran Piper ve Fennan’a baktı.

“Çok gençsin, büyücü. Kendi gücünü bile daha doğru düzgün kullanmadın ama ben hissedebiliyorum.” Yavaşça başını iki yana salladı. “Beni söndürmek isteyen kalın, ağır bir bulut gibi. Bir tehditle karşılaştığında onu tanıyor. Ama sen bile bu eş bağıni tek başına kıramazsın.”

“O zaman ne olacak?” diye sordu Layala. Nabızı hızlanmıştı; konuşup konuşup aynı yere dönmek onu iyice kaygılandırmaya başlamıştı. “Başka bir büyü mü?”

“İleride bana bir iyilik borçlu olacaksın. Ama sana yaptığım iyiliğin karşılığını almaya geldiğimde beni reddedemezsin. Beni defetmeye kalkışırsan lanetlenirsin.”

“Ne tür bir iyilik?” Ve ne tür bir lanet?

“Ne olduğu o vakit izah edilir. Sana bir cana ya da ruha mal olmayacak.”

Fennan ve Piper başlarını iki yana salladı. Layala yumruklarını sıktı. Başka seçeneği yoktu. “Kabul ediyorum.”

“Eş bağı, ölüm fedakârlığı aşılanmış bir nesne tarafından bozulabilir. Böyle bir nesne her türlü büyüyü bozabilir.” Layala uzanıp söğüt kolyesine dokundu. Varlett başıyla onayladı. “Annenin seni özgür kılmak için hayatını feda ettiği gün ben de oradaydım. Kolyeyi boynundan koparıırken onu gölgelerin

arasından izledim. Bu kolye sevgisini temsil ediyor. Doğru büyüyle eş bağını koparabilir.”

“Büyü ne peki?”

Varlett ayağa kalkıp elini uzattı. Layala çekine çekine kadının elini tuttu ve büyücünün pençesi Layala’nın bileğinin iç tarafını delerek bir kan damlası ortaya çıkardı. Sonra parmak ucunu kanın üzerinde gezdirip kanlı parmağını diline bastırdı. Tadından zevk alıyormuş gibi gözlerini yumdu. Layala irkildi ve bir adım geri çekildi.

“Eş büyüsünün tamamlanması sırasında Thane’in öleceğinden korkuyorsun.” Kadın gözlerini kapalı tuttu.

Bunu nasıl bildiğini merak eden Layala, “Evet, çünkü...” diye söze başladı.

Varlett altın rengi iri gözlerini açarak, “Önceki sevdiğin,” diyerek araya girdi. “Eş büyüsünün koşulları arasında bir madde var: sadakat. Bunu biliyorum çünkü büyüü yaratmasına yardım ettim. Sadakatsizliğin bir bedeli vardır. Sevgilin Novak öldü çünkü o senin eşin değildi. Onu öldüren senin büyüün değildi. Şimdi bir seçim yapmalısın. Eş bağını koparmak mı istiyorsun, yoksa eşinin yanına gidip onunla bütünleşecek misin?”

Layala hem rahatlamıştı hem de midesi bulanmıştı. Sorun kendisi değil miydi? Yıllarını kendinden nefret ederek geçirmişti ve bu Zifir Büyücü’nün suçu muydu? Novak’ı öldüren artık hayatta bile olmayan o korkunç kötü büyücüydü ve Thane’le birlikte olmaktan korkmasının nedeni de yine oydu. Layala’nın eli hâlâ söğüt ağacının soğuk metaline sarılıydı. Yaradan aşkına, bir cevap için pazarlık yapmıştı ve bu kadına ne olduğu belirsiz bir iyilik borçluydu; bağı tamamlamak Thane’i öldürmek bir yana, incitmeyecekti bile demek.

Thane’in gülümseyen yüzünü düşündü. Layala nasıl davranırsa davransın, Thane yine de onu seçmişti. Ona hakaret ettiğinde bile gülüyordu. Ondan asla vazgeçmemişti. Her şeye rağmen onu seviyordu. “Thane’i seçiyorum.”

Varlett gülümsedi. “Eşinin yanına git. Sanırım başı dertte. Seni tekrar görmek için sabırsızlanıyorum, Layala.”

“Başı dertte mi?” Nefesini kescek kadar keskin bir acı Layala’nın göğsüne saplandı. Ve beraberinde ateşli bir öfke. Piper ve Fennan’a bakmak için arkasını döndü. “Bir terslik var.” Öfkenin nereden geldiğini çok iyi biliyordu.

“Ne?” Piper sordu.

“Thane’in başı belada. Yaralı, bir de çok...” Öfkesi yakıcı bir güneş gibiydi, aralarındaki bağ aracılığıyla ona bağıırıyordu. “Çok öfkeli.” Göğsünü tuttu, sonra kulübenin içindeymiş gibi sesler duydu ama bunun zihninde olduğunu biliyordu. İnsanlar gülüyor, hakaretler yağıdırıyordu.

“Neler oluyor?” Fennan gözlerini kocaman açarak yaklaştı.

Layala ellerini başının iki yanına bastırdı. “Çok kaotik. Bilmiyorum.” Zihin gözüyle bir kafes ve parmaklıkların diğer tarafında duran elfler gördü. Kendisi de çığlık atmak istiyordu. Thane’in öfkesi öyle somuttu ki. Layala derin, yavaş nefesler alıp sakinleşmeye çalıştı, Thane’e odaklandı. Yanından ayrıldığından beri kendi duygularından ayırt edemediği sessiz bir hüznün dışında Thane’den hiçbir şey hissetmemişti. Belki o da Thane’in kendisine yaptığı gibi ona huzur verebilirdi. *Her şey yolunda, her şey yolunda, her şey yolunda. Geliyorum*, diye mırıldanarak rahatlatıcı nefesler aldı ve Thane’in aralarındaki bağlantıyı sadece açılması gereken bir tünel gibi gördüğünü hayal etti. Adamın içindeki ateş birden sönüverdi ve sesini yanında duruyormuş gibi açıkça duydu: “*Layala. Özür dilerim.*”

“Pes etme. Ben pes etmedim,” diye fısıldadı Layala, Thane’in onu duyabileceğini umarak.

Ejderkadin çektiği acıdan zevk alıyormuş gibi kibirli kibirli gülümseyerek onu izliyordu.

Layala kapıyı açarken başka bir şey söylemedi. Kar fırtınası kesilmişti. Hava bir yaz günü kadar bulutsuzdu, güneş masmavi bir gökyüzünde parıldıyordu. Layala koştu. Piper ve Fennan’ın

onu takip ettiklerini karın üzerinde çıtırdayan ayak seslerinden anladı. Artık Thane'e gitmekten başka yapacak şeyi kalmamıştı. Onu inciten her neyse ya da her kimse ondan kurtarmak ve nihayet solguna dönüşmeden önce birlikte olmak.

Karşılarında doğa güçleri olmadan hızla portala ulaştılar. Büyülü sarmaşıkları onları yukarı kaldırdı ve Layala elini taşa vurdu. "Beni doğrudan Thane'e götür. Beni hemen ona götür! Yapabileceğini biliyorum."

Portal ısındı ve parladı. Tek söylediği, "Acele et," oldu ve taşın merkezi anaförle canlandı.

Layala önce Piper'i itti, sonra Fennan'a başıyla işaret etti. "GİT!" Fennan kısa bir süre tereddüt ettikten sonra girdapta kayboldu. Layala da hemen arkasından girdi ve sadece Calla-dira'ya has olabilecek, rengârenk sonbahar ağaçlarından ibaret bir ormana adım attı.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

Piper ve Fennan sırtlarını kalın bir ağaç gövdesine dayayıp Layala'yı yanlarına çağırdılar. Yakınlarda bir yerden müzik sesi yükseliyordu. Kahkahalar ve konuşma sesleri de. Tif, Layala'nın omzuna yaslandı. "Burası Newarden, Calladira'nın başkenti."

Fennan'ın yanına gelen Layala ağaç gövdesinin yanından kaçamak bir bakış attı. Yakın mesafede koyun güden bir çift elf birlikte yürüyerek onlara doğru geliyordu. "Bunu nereden biliyorsun, Tif?"

"Çünkü Calladira'daki başka hiçbir şehirde Lord'un Malikânesi yok." Ağaçların arasından büyük bir malikânenin arka tarafını işaret etti.

"Thane'in burada ne işi olabilir ki?" Layala kemerinden hançerini çıkardı. Eğer onlara doğru gelen iki elfi haklaması gerekiyorsa bunu yapacaktı. Kafesin ve Thane'in ateşli öfkesinin görüntüleri hafızasında canlandı. Esir mi tutuluyordu?

"Hiçbir fikrim yok ama işlerin yolunda gitmediği belli," dedi Fennan. Paltosunu çıkarıp eldivenleriyle birlikte yere fırlattı. Hava epey sıcaktı, ağır giysilerin altında terlemeye başlamışlardı bile.

"Gizlice dolaşıp onu bulmamız gerekecek," dedi Piper. "Palenor'a has kıyafetlerimizle yabancı olduğumuzu hemen anlayacaklardır."

Layala Yaz Gün Dönümü'nde kendisine ne verildiğini hatırlayınca soluğu kesildi. "Görünmezlik bitkisinin yapraklarından

birkaç tancesini yanımda taşıyordum. Ne kadar dayanırlar?” Layala çantasını karıştırdı, küçük bir deri kese çıkardı ve beyaz yaprakların artık kurumuş ve kenarlarından ufalanmış olduğunu gördü.

“Tazesi, belki bir saat. Kurumuşu, birkaç dakika,” dedi Piper onları incelerken. Layala ağaç gövdesinin yanından tekrar iki elfe baktı. “Etkisinin çabuk geçme ihtimaline karşı yeni giysiler alabiliriz belki.” Başparmağını iki çiftçiye doğru uzattı.

Fennan sırtıttı. “Ne harika fikir.” Sırtından yayını çekti ve kirişe hızla bir ok sürdü. “Ama sadece iki kişiler.”

Piper kılıcını kınından çıkararak, “Çöp çekeriz,” diye ekledi. Layala, Tif’in yanına çömeldi. “Burada kal. Saklan.”

Üçlü, iki habersiz çiftçinin arkasından dolandı ve silahları hazır olan Fennan bir ıslık çaldı. İkili konuşmayı bırakıp döndü.

“Sakın ses çıkarmayın, yoksa oku kafanıza yersiniz,” dedi Fennan.

Piper sırtıyordu. “Kılıçla da kellelerinizi keseriz.”

İki erkek elf sessizce ellerini kaldırdılar. “Şimdi soyunun,” diye emretti Layala. Çiftçinin halatlarını kullanarak iki elfi bir ağacın dibinde bağlı hâlde bıraktılar.

“Palenor’un Yüce Kralı nerede?” diye sordu Fennan, büyüün boğazına bıçak dayamıştı.

“Ağzımızdan tek kelime alamazsın, puşt.”

“Ölmeyi mi tercih edersin?” Fennan bıçağı elfin boğazına iyice bastırdı.

On dört yaşından büyük olamayacak elf cevap verdi: “Ne hak ediyorsa onu yaşıyor.” Sonra da tükürdü ve balgamı Fennan’ın gömleğine geldi. Büyük olanı yanındakine öfkeyle baktı. Layala’nın tahminine göre baba oğuldu bu ikisi.

“Hâlâ çocuk olduğun için şanslısın,” dedi Fennan ayağa kalkıp tükürüğü bir yaprakla silerken.

Piper delikanlının kafasının yan tarafına ayağıyla vurdu ve çocuğu yüzüstü çimlere yuvarladı. "Derse ihtiyacı olan bir çocuk."

"Oğluma zarar verme!" diye bağırdı diğeri.

"Çeneni kapalı tut," diye hırladı Piper, sonra da adamı tekmeledi. "Konuşmayacaklar. Zaten mühim değil. Thane'i öyle ya da böyle bulacağız." Yerden iki dal alıp kaldırdı. Biri kısaydı. "Kısa çöpü çeken arkada kalıp bu ikisinin başını bekleyecek. Böylece serbest kalıp kimseyi uyaramayacaklar. Diğeri Layala'yla gidecek." Dalları avucunun içine aldıktan sonra Fennan'a uzattı. "İlk sen."

Fennan birini çekip çıkardı. Bu kesinlikle kısa çöptü. Dalı yere atarken mırıldanarak küfretti. "Bir şeyler ters giderse bağırabildiğin kadar yüksek sesle bağır."

"Bağırırız bağırırız," dedi Piper, iki elfin yeşil ve kahverengi giysilerini kollarının arasına alarak. Layala ve Piper hızla üstlerini değiştirdiler. Yaşı büyük olan adamın giysileri bol gelmişti ama Piper üstünden düşmelerini önlemek için bellerini sıkıca bağladı. "Silahlarımızı açıkça taşıyamayız. Buradakiler asker değilse silah taşımazlar, bunun da asker üniforması olmadığını düşünürsek..."

"O zaman yanımıza alabileceğimiz tek şey hançerle bıçak." Layala kimseyle dövüşmek zorunda kalmamaları ve bir şekilde Thane'i gizlice kaçırabilmeleri için dua etti.

Kalpleri gümbür gümbür atan Layala'yla Piper ellerinde birer yaprakla Malikâne'nin arka tarafına doğru yürüdüler. Her yer yosun ve yeşilliklerle kaplıydı. Layala elini bitkilerin üzerinde gezdirerek aralarında sihirli bir bitki olup olmadığını kontrol etti ama içinde hiçbir şey kıpırdamadı. "Yaprakları kaçış ânına mı saklayalım?" diye sordu sonra.

"Çayda demlenmeleri gerekiyor, işe yarayıp yaramayacağını bile bilmiyorum doğrusu ama Thane'i gördüğümüz zaman için saklamalıyız."

Üç asker sohbet ede ede onlara yaklaşıyordu. “Doğrudan bir şey sormadıkları müddetçe konuşma,” diye mırıldandı Piper.

Askerler yaklaştıkça yavaşladılar. “İyi günler, hanımlar,” dedi biri kocaman gülümseyerek.

Layala başını eğdi, adımlarını hızlandırdı. Neyse ki askerler yürümeye devam etti. Çok geçmeden küçük kalabalıkların toplandığı şehrin hareketli merkezine geldiler. Layala’nın gözleri etrafı tarayarak Thane’den bir iz aradı... bir kafes. Onu bir kafeste bulacaklarına dair berbat bir his vardı içinde. Derken bir ışık parıltısı gözüne çarptı, sonra da etrafındaki kalabalık yüzünden tamamı görünmeyen, ağaca asılı bir altın kafesin tepesini gördü. “Sanırım orada.”

Yaklaştıkça boğazı sıkışan Layala elflerin arasına karıştı, onları nazikçe kenara iterek kalabalığın önüne doğru ilerledi. Thane’in yarı çıplak bedenini kaplayan taze ve kuru kanı görünce donakaldı. Görünmezlik yaprağı parmaklarının arasından düştü. Thane’in vücudunda yüzlerce küçük kesik vardı, bazılarında kan sızıyordu, bazılarıysa kısmen kapanmış, kabuk bağlamıştı. Başı öne eğilmiş, kandan yapış yapış saçları yüzüne dökülmüştü. Kolları, bileklerini kesen zincirler tarafından gergin bir şekilde yukarıda tutuluyordu. Layala kendini tutamadı. Kafese doğru koştu, parmaklıkları kavradı. Ona işkence etmiş, aşağılamışlardı. “Thane! Thane, benim. Ben Layala. Seni dışarı çıkaracağım.”

“Layala,” diye çıkıştı Piper. “Bir kere daha düşün. Sayımız çok az. Hepimizi öldürteceksin.”

Thane’in başı yavaşça kalktı. Güzel yüzünü bile kesmişlerdi. Yanağında, alnında ve çenesinde küçük yara kabukları vardı. Gözleri fal taşı gibi açıldı. “Ne yapıyorsun?” diye inledi. “Çık git buradan.”

“Seni kurtaracağım.” Gözyaşları Layala’nın gözlerini yaktı, bir an için görüşünü bulanıklaştırdı.

“Kafesten uzaklaş.” Bir muhafız Layala’nın bileğini sıkıca kavradı ve elini parmaklıktan ayırdı.

Layala adamın elinden kurtulup onu itti. "Dokunma bana! Bunu ona nasıl yaparsınız?" Mantığını, endişesini ve korkusunu tamamen yitirmişti, burnundan soluyordu.

Adam tekrar üzerine geldi, Layala da çenesine yumruğu geçirdi. Kalabalık sorgulamaya başlamıştı. "Kız bir sempatizan!" diye bağırdı biri.

"Lanet olsun, Layala," dedi Piper hançerini çekerek. "Burada binlerce kişi var. Gidelim, gece karanlığında geri döneriz."

"Hayır, öyle yapmayacağız," diye tersledi Layala. Thane'i bir daha terk edeceğine lanetlenip ölmeyi tercih ederdi.

"Kahretsin," diye söylendi Piper ve kendini hazırladı.

Bir grup muhafız ellerinde kelepçelerle onlara doğru yaklaştı. Layala'nın göğsü inip kalkıyordu; yumruklarını iki yanında sıktı. Muhafız önce şaşkın göründü. "Sakin ol, genç kız. Sana zarar vermek istemiyoruz. Gelin de Lord Brunard'a davranışınızı izah edin, eminim hoşgörülü davranacaktır." Sonra gözlerini kıstı ve Layala'ya doğru uzandı.

Layala bıçağını çekip adamın karnına sapladı, metal zırhını delip geçti. Bıçağı muhafızın bedeninden çıkarmadan önce adamın ciğerlerinin boşaldığını duydu. "İşte *izahatım*." Başka bir muhafız Layala'ya doğru koştu; Layala da dönüp adamın boğazını kesti. Elf yere düşerken etrafa kan fışkırdı. "Hepiniz eşime yaptıklarınızın bedelini ödeyeceksiniz!" Layala'nın o âna dek varlığından haberdar bile olmadığı bambaşka bir yönü ölümcül bir öfkeye kapıldı. Kendisine doğru gelen muhafızları kesip biçerek böcek gibi yere devirdi. Bıçağı boyunlarının yumuşak etlerine saplanıyor, göğüslerini deliyordu. Hiç olmadığı kadar hızlı hareket ediyordu. Rakiplerinin sadece zaaflarını görüyordu. Ölüm tanrıçasıydı, ecelin vücut bulmuş hâliydi.

Daha fazla muhafız koştu. Piper yere serilmişti. Askerler etrafını sardığı anda Layala'nın boğazını yakan öfkeli bir çığlık, tıpkı bir canavar misali kükreyen sihrini serbest bıraktı. Sarmaşıklar gök gürültüsünden daha yüksek bir sesle toprağı

yardı, ılık ılıa kaçmaya çalışan elfleri sarıp sarmaladı. Bitkiler, askerlerin bağırsaklarını delip geçti; kimini öldürdü kimi sakat bıraktı.

Elfler her yöne kaçıyor, düşenleri çiğniyor, panik içinde feryat fıgan ılık atıyordu. Zambaklardan sızan zehir, sarmaşıkların yoluna çıkmayan birçok kişiyi de yere serdi. Daha fazla muhafız koşarak geldi. Oklar Layala'ya doğru uçtu ama sarmaşıkların duvar gibi yükselen sihirli sapları her türlü saldırıyı savuşturup durdurdu.

Layala ona ne yaptıklarını gördüğünde daha önce hissetmediğı muazzamlıkta bir öfkeye kapılmıştı. Saldırmak isteyenleri ellerinin tek bir hareketiyle öldürdü. Etrafındaki cesetlerden akan kanlar ayaklarının dibinde birikmişti. Ona göre Thane'e işkence ettikleri için hepsi suçluydu. Hepsi durup izlemiş, onu kesmişlerdi. Kasten bağısladığı tek elfler çocuklar ya da çocuklarını kucaklayan annelerdi.

O kaosun içinde bir solgundan başka hiçbir şeye ait olamayacak bir uluma duyuldu. Sonra bunu bir başkası takip etti ve çok geçmeden bir solgunlar sürüsü şehir merkezini istila etti.

"Solgunları öldürün!" diye bağırdı biri gürültüyü bastırarak. "Büyücüyı unutun! Öldürün şunları, yoksa hepimiz gebereceğiz!" Kumral saçlı bir erkek, yerden yüksek bir fıskiye kenarında dikiliyordu. Layala solgunlardan ne kadar nefret etse de bu ona Thane'i kurtarmak için zaman kazandırmıştı.

Fennan dağılan kalabalığın arasından fırlayıp solgunlara ok atmaya başladı. Piper kafesin kapısını açmaya çalışıyordu. Layala dönüp koşmaya başladı, ona ulaştığında kayarak durdu. Kapı kilitliydi. Avucunu kilide dayadı; sarmaşıklar içeri girip kilidi parladı ve kapıyı açmasını sağladı. İçeri girdi ve Thane'in kanlı yüzünü avuçlarının arasına aldı. "Buradayım. Artık sana zarar veremezler." Thane hafifçe gülümseyerek Layala'nın gözlerinin içine baktı. Layala sihriyle zincirleri de kırdı.

Piper, Thane'i düşmeden yakaladı. "Fennan!" diye bağırdı. "Yardım et!"

Solgunun teki kafesin yan tarafına çarpıp kafasını parmaklıklardan içeri soktu ve çığlık attı. Ses Layala'nın kulaklarını çınlattı, solgun ağzını kapattıktan sonra da çınlama devam etti. Layala hançerini mahlukun çenesinin altına sokup kabzasına kadar sapladı. Hançerini geri çekene kadar solgunun ağzından akan siyah kanlar ellerine bulaşmıştı.

Arkasına döndüğünde, Fennan'ın koluyla Thane'i yüklediğini gördü. "Hadi, seni bu kafesten çıkaralım," dedi adam, tehlikedeki bir kardeşe konuşurken kullanılabilecek şefkatli bir sesle.

Yere atladıklarında Thane inledi, hâlâ kan sızan yan tarafını tuttu. Vücudunun büyük bölümünü kaplayan koyu kırmızı renk Layala'nın midesini bulandırdı. Solgunlar ve orman elfi askerlerinden oluşan kalabalığın arasından nasıl geçeceklerine bakarken birdenbire ortaya çıkan Gölge şaha kalkıp yüksek sesle kişnedi. "Tam zamanında, evlat." Layala atın gelişi için tezahüratta bulunacaktı neredeyse.

Fennan, Layala ve Piper yardım edene kadar Thane'i atın sırtına bindirmeye uğraştı. Ama kendisine fazla yardım edemeyen birini kaldırmak çok daha zordu.

Thane en nihayetinde Gölge'nin sırtına bindiğinde önce öne, sonra da yana devrildi. Düşmesi an meselesiydi. Gölge koşmaya başladığında uzun süre dayanamayacaktı, özellikle de eysersiz. Layala sihrini bir basamak niyetine kullanarak Thane'in arkasına sıçradı ve onu dik tutabileceğini umarak kollarını beline doladı. Thane'in acısı ona eskisinden daha güçlü yayıldı. "Seni buradan çıkaracağım."

"Git, git!" diye bağırdı Fennan. "Hemen arkadayız!"

Layala, Thane'in iki yanından kollarını uzatıp Gölge'nin yeleğini yakaladı ve atı koşsun diye tekmeledi.

“Büyücüyü yakalayın! Dişiyi yakalayın!”
gunlardan biri.

Gölge kimse için yavaşlamayacaktı; solgun
arasından geçti. Layala, Fennan ve Piper hâl
kontrol etmek için sürekli geriye bakıyordu. Ş
ormanın derinliklerine vardıklarında Layala,
için çekti.

Thane bir iniltiyle yana doğru kaymaya b
diye bağırdı Layala, onu dik tutmaya çalışıyor
ağırdı. Birlikte kaydılar ve sertçe yere düştüler.
üzerine çöktü ve gözyaşları yanaklarından süzi
üzerine eğildi. “Çok özür dilerim,” dedi hüngü
rak. “Seni terk ettiğim için özür dilerim. Bunu
Yalan söyledim. Sana gerçekten âşığım.” K
doladı. “Sana âşığım, Thane Athayel.”

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Aşk kuvvetli bir güçtü. Satın alınamazdı. Zorla ele geçirilemez ya da çalınamazdı. Bazen uğruna savaşılabilirdi ama sadece hür iradeyle teslim edilirdi.

“Ben de sana âşığım. Az önce muhteşemdin.” Thane’in sesi hırıltılı geliyordu ama yine de gülümsemeyi başarabilmişti.

Gözyaşları artık sel olan Layala dudaklarını nazikçe onunkilere bastırdı. “Bana şifalı rün büyüsünü nasıl yapacağımı söyle.”

Thane başını iki yana salladı. “Hayır. Hayır, bunu benim için yapmana asla izin vermem.”

“Thane,” diye azarladı Layala. Büyünün acı çekmeyi gerektirdiğini biliyordu ama bununla başa çıkabilirdi. Onu terk ettikten sonra en azından bunu yapabilirdi.

“Bu yaralar en fazla bir saat içinde kapanacak,” dedi Fennan. “İyi olacak.”

Layala onun iyileştiğini daha önce görmüştü ama inanmak yine de zordu, acı çekmesini izlemek daha da zordu. Thane’in vücuduna baktığında kesiklerin çoğunun çoktan iyileştiğini gördü. Tüm yaraların kanaması durmuş, hepsi kabuk bağlamıştı. Bazıları neredeyse tamamen kapanmış gibi görünüyordu. İçini çekti ve gözyaşlarının yanaklarından sular seller gibi akmasına izin verdi. “Seni bırakıp gittiğim için üzgünüm. Haklıydın.”

“Bir dere sesi duydum,” dedi Piper. “Sana biraz su getireyim, Thane.” Koşar adım yanlarından uzaklaştı.

Tif bir süredir Fennan'ın taşıdığı Layala'nın çantasından indi ve Thane'in tepesinde durdu. "Büyücü kadın Novak'ı öldürenin Layala'nın büyüğü değil, eş bağı olduğunu söyledi! Yaşasın! Artık yatabilirsiniz!"

Layala güldü. Elbette Tif bunu ona o anda ve lafı hiç dolandırmadan söyleyecekti. "Tifapine," diye mırıldandı.

Tif yere bakıp yüzünü ovuşturdu. "Özür dilerim. Sizin söylemenize izin vermeliydim, değil mi?"

Thane kıkırdadı, gözleri Layala'nın gözlerini buldu. "Doğru mu söylüyor?"

Layala büyük bir mutlulukla sırtarak başıyla onayladı. "Evet, sıradan eşler gibi birlikte olabiliriz. Solgunlara dönüşmeyeceğiz. Ölmek zorunda değiliz."

"Sanırım büyücüye gitmek o kadar da kötü bir fikir değilmiş." Thane uzanıp başparmağıyla Layala'nın yanağındaki gözyaşlarını sildi.

"Ona ne olduğu meçhul bir iyilik borcu var," dedi Fennan kollarını kavuşturarak. "Bu bilgiye değerdi ama ne isteyeceğini bilmiyoruz."

Thane, Layala'nın elinden güç alarak yavaşça doğruldu. "Yanında gelmediğim için üzgünüm. Yardım edebilirdim. Senin için o pazarlığı yapabilirdim. Tek başına gitmene izin vermeliydim, bir de beni kurtarmaya gelmek zorunda kaldın." Dağınık saçlarını yüzünden çekti.

"Kes şunu." Layala ellerini tuttu, ikisini de öptü. "Bunların hiçbirini duymak istemiyorum. Seni kendimden ben uzaklaştırdım. Benim hatamdı."

Piper bir matara suyla geldi, ayrıca gömleğinin iki kolunu da yırtıp ıslatmıştı. Thane teşekkür ederek onları aldı, yüzünü silmeye başladı. Tif bir hafta önce yaptığı bayat limonlu kurabiyeyi uzattı. Thane kurabiyeyi iki ısırıkta yedi.

Fennan'ın yayı hâlâ elindeydi. Ayağa kalkıp etrafı hızlıca taradı. "Harekete geçmeliyiz. Orman elfleri bizi bulabilir. Ya da solgunlar izimizi sürebilir."

Piper homurdandı. "Brunard'ın askerleri bir katliama dönüşse bile solgunları öldürecektir, Layala'nın onlara yaptıklarından sonra yakın zamanda peşimizden kimseyi göndereceklerini sanmıyorum."

Hâlâ Thane'in yanında dizlerinin üzerinde duran Layala arkasına baktı. Yaptıkları için biraz suçluluk hissetmesi gerektiğini düşündü. Birdenbire dank edeceğini, darmadağın olacağını düşündü ama çığlıkları, bıçağının ete saplanışını ve sihrinin onları parçalayışını anımsadığında hissettiği tek şey... tatmindi. Yapmaması gerektiğini biliyordu ama yapmıştı. Thane ona zarar veren herkesi yok edeceğine söz vermişti... o da aynısını onun için yapmıştı.

"Teşekkür ederim," dedi Thane, titreyerek ayağa kalktı. "Muhteşemsin. Ancak bir ordunun yapabileceğini tek başına yaptın."

Layala kolunu Thane'in beline doladı ve dengesini kurmasına yardımcı olmak için elini göğsüne dayadı. "Seni Gölge'ye bindirelim de bir sığınak bulalım."

Fennan parmaklarını birbirine kenetleyerek avuçlarını birleştirdi ve Thane'i ata bindirmeye yardım etti. "Buradan portala giderken yolun ortasında eski, terk edilmiş bir harabe var. En azından dinlenebilmemiz için biraz korunak sağlayabilir. Fennan haklı. Layala'dan ne kadar korkarlarsa korksunlar açıkta kalamayız," dedi Thane.

Yolda Thane onlara Calladira'ya nasıl geldiğini anlattı ve bu hikâye Layala'nın içini burktu. Buraya düşmanından kendisini öldürmesini istemek için gelmişti. Layala vaktinde yetişemeydi, yanlış inancı yüzünden kendisi gibi onun da öleceğini düşünmek midelerini bulandırıyordu.

Thane'in bahsettiği taş yapıya geldiklerinde, Piper ve Fennan keşif yapmak için içeri girdiler. Vaktiyle saman ve çamurdan yapılmış, yarı çökmüş bir çatı ve küçük bir yamaca yaslanmış, ufalanmış taş duvarlarla içeride bulunabilecek tek şey vahşi hayvanlardı.

Thane, Gölge'den aşağı kaydı ve kollarını havaya kaldırarak gerindi. Yaralarının hepsi iyileşmiş, tek bir iz bile kalmamıştı. Her santimi her zamanki gibi mükemmeldi. Layala kendini tutamayıp Thane'in kısa süre öncesine kadar yüzlerce kesikle kaplı sırtına, çıplak tenine dokundu. "Büyüsüz nasıl mümkün olabilir? İyileşebildiğini söylediğini biliyorum ama neden?"

Thane omuz silkti. "Annemin tarafından geliyor. Çabuk iyileşme yeteneği kanımda var. Uzun zamandır soyunun – Vonness'in eski dünyanın bir tanrısının soyundan geldiği söyleniyor. Zamanın unuttuklarından."

Layala'nın kaşları çatıldı. "Ama ben gerçek değiller sanıyordum? Sadece eski rivayetler olduklarını sanıyordum."

"Neden bu kadar çabuk iyileşebildiğimi sordun. Ben de sana bildiğim tek cevabı verdim."

Kırık kapı eşiğini önce Piper aştı. "İçerisi güvenli."

Fennan onun hemen ardından dışarı çıktı. "İçeride samandan yapılmış eski bir yatak var. Biraz tozlu ve kesinlikle bir krala layık değil ama orada dinlenebilirsin. Bir saat içinde portala doğru yola çıkarız."

"Gücünü yeniden kazanabilmen için yiyecek bir şeyler aramaya gidiyoruz."

Layala girişe doğru ilerledi, kapı eşiğinde durdu. Yabani otlar içeriye büyük ölçüde kaplamıştı, çatı gökyüzüne ve yuvarındaki ağaçlara açılıyordu. Omzunun üzerinden arkasına bakınca Piper'ın Tif'i kucaklayıp omzuna aldığını gördü, sonra da Thane'e çantasını uzattı.

"Geri döneceğiz, değil mi?" diye sordu Tif.

“Evet, ama konuşmak için zamana ihtiyaçları var, yalnız başlarına.”

Thane, Fennan'a sarıldı. Layala da arkasına dönerek içeri girdi.

En azından eski bir pamuklu battaniyesi olan derme çatma yatağa oturan Layala arkasına yaslanıp gökyüzüne baktı. Thane'in ayak sesleri kalbinin daha hızlı atmasına neden oldu. Gülmseyerek doğruldu. Adamın varlığı bile onu mutlu ediyordu. Thane'i ne kadar sevdiğini ancak ondan ayrıldığında anlamıştı.

Thane kapının hemen girişinde duraksadı. Çatıdaki açıklıktan süzülen ışık etrafına yayılıyor, vücudunun hatlarını parlatıyordu. “Yakında döneceklerini söylediler. Derede yıkanacağım.”

Layala başıyla onayladı. Kalbi aniden hızlanmıştı, ayağa kalkıp ona doğru attığı her adımda nefesi titredi. “Ben de seninle geleyim.” Elleri hâlâ savaşıırken karşısına çıkanların kanlarıyla kaplıydı.

Dere harabeden sadece birkaç metre ötede akıyordu. Diz derinliğinde ve bir bacak genişliğindeydi ama tatlı suydı. Layala çizmelerini çıkardı, sonra ellerini suya daldırdı ve kollarını ovdu. Su berraklaşana kadar açık pembe bir renkte aktı.

Thane suya girdi ve vücudu suya gömülene kadar battı. Aralarındaki bağ sayesinde, içindeki karmaşa Layala'nın zihnine sızdı. Katlandığı şeyler yüzünden duyduğu ıstırap ve öfke. Suyun üstünde sırtüstü uzanarak kafa derisini kaşıdı. Ayağa kalktığında vücudundaki sert kasların üzerinden sular süzülüyordu. O kadar güzel ve iyiydi ki Layala'nın kasıkları hafiften sızladı. Hiç duraksamadan, utanmadan Thane'i seyretti.

Thane'den onunla o anda, oracıkta sevişmesini istemeyi düşündü. İkisini de uğruna yanıp tutuştukları şeye kavuşturmak istiyordu ama Thane'i işkenceden yeni kurtarmışken bunu nasıl isteyebilirdi? Thane kapkara saçlarını sıktı, pantolonu kaslı kalçasına yapışmış hâlde dereden çıktı.

Layala sessizce ayağa kalktı, elini onun göğsüne koydu. Ne istediğini ifade edecek sözcükleri bulamıyordu, onları yan yana getiremiyordu ama ellerinde sadece bu gece vardı. “Özür diledim biliyorum ama gerçekten üzgün olduğumu bilmeni istiyorum,” diye başladı. “Seni terk ettiğim için işkence gördün.” Gözyaşları görüşünü bulanıklaştırdı. “Ve kendimi berbat hissediyorum.”

“Lütfen kendini suçlama. Buraya gelmeyi ben seçtim. Bernard hak ettiğini bulacak.”

“Seni daha iyi hissettirmek için ne yapabilirim? Tedirginliğini hissedebiliyorum.”

Thane’in dudaklarında bir gülümseme belirdi. Tek dizinin üzerine çöktü ve Layala’nın iki elinin parmak eklemlerini öptü. “Evlen benimle, Laya. Evlen benimle, sahiden eşim ol. Sana akla gelebilecek her şekilde tapacağım.”

Layala sertçe yutkundu. Göklerdeki Yaradan aşkına, Thane’le bu konuda alay ettikten sonra adam sahiden de dizlerinin üzerine çökmüştü. Layala da diz çöktü, Thane’in yüzünü avuçlarının arasına aldı, usulca dudaklarını öptü. “Seninle evlenmeyi çok isterim.”

“Yanımda bir şey var.” Thane ayağa kalktı, Piper’in çantasını karıştırıp içinden küçük ahşap bir kutu çıkardı. Kapağını açtıktan sonra içinden bir yüzük çıkardı. “Bunu saklaması için Piper’a vermiştim. Dişi olduğu için onu kaybetmeyecek tek kişinin o olacağını düşündüm.”

Layala elini ağzına götürerek güldü. Bu çok doğrudu. Thane onun sol elini tuttu ve yüzüğü parmağına taktı. Layala bir an için yüzüğü inceledi. Güneş ışığında parlıyor, ısıldıyordu. Bandı sarmaşık ve yaprak işlemeleriyle süslenmişti, zambak şeklindeki açık mor renkli taşın etrafı ise minik elmaslarla çevriliydi. Bunu özellikle onun için yaptırmış olmalıydı. Böyle bir detayı ancak onun sihrini gördükten sonra ekleyebilirdi. “Çok güzel. Bayıldım.”

Layala'nın bakışları Thane'in yüzüne kaydı. Thane de ona bakıyor fakat yüzünden ne düşündüğü anlaşılmıyordu. Şehvet ve arzu tüm eziciliğiyle ikisini de tüketiyordu. Layala titreyen ellerini Thane'in göğsünden yukarı kaydırıp boynuna doladı. Adamın kalbi her zamankinden daha yüksek sesle atıyordu. Thane sinir bozucu bir yavaşlıkla eğildi ve en sonunda dudaklarını onunkilere bastırdı. Önce nazikçe, sonra da giderek artan bir ivedilikle. Layala'yı kucaklayıp kaldırdı, o da bacaklarını Thane'in beline doladı. Thane'in parmakları sırtına değdiğinde Layala'nın onun için yanıp tutuşan arzusu bir yangına dönüştü. Öpüştüler ve birbirlerini çekiştirerek harabe sığınağına doğru yol aldılar. Thane kapı eşiğinde tökezledi, neredeyse ikisi de yere yığılıyordu. Bir eliyle duvara tutunurken diğer eliyle de Layala'yı kavradı. Zayıf duvar çöküp yeni bir delik açıldığında dudak dudağı güldüler.

Thane, Layala'yı saman yatağı yatırdı, o da Thane'i üstüne çekti, hararetle ve kasıklarında zonklayan bir arzuyla öptü. Thane'in yumuşak teninin sardığı sert kaslarını okşadı, omuzlarına ve göğsünün gergin düzlemlerine dudaklarıyla taptı. Dili adamın karın kaslarının arasındaki çizgi boyunca aşağı kayınca Thane ürperdi.

"Laya," diye inledi arzuyla ve kızın tuniğinin alt kısmını kavradı. Onu Layala'nın başının üzerinden çekip çıkardı. Bir zamanlar Layala'nın hayal ettiği gibi dudaklarını memelerinin arasına bastırdı. Bu şehvetli dokunuş karşısında Layala'nın nefesi kesildi; Thane'in hınzır gülümsemesi daha da genişledi. Öpüştüler, okşadılar, keşfettiler. Thane'in dudakları ensesi, göbek deliğinin hemen altı gibi farklı noktalara her dokunduğunda Layala'nın çıkardığı sesler onu şaşırtıyor, memnun ediyor gibiydi. Uyluğunun iç kısmına dokununca, Layala titremesini engellemek için eski püskü battaniyeyi kavradı.

“Bunu daha önce hiç yapmadığımı biliyorsun,” diye mırıldandı Thane. “Ama Fennan bana bazı... detaylar içeren bir kitap verdi. Çok ilginçti.”

Layala kıkırdadı. “Çok iyi gidiyorsun.” Sonra ayağa kalktı, Thane’i yatağa itti. “Sıra bendi.” Dudakları adamın göğsünde gezindi. Thane inledi, irkildi ve o aşağı indikçe titredi. Layala, Thane’in pantolonunu çekiştirdi ama çıkarmayı başaramayınca güldü. Ta ki sonunda pantolonu çekip çıkarana ve Thane çırılçıplak kalana dek. Birden fazla kez kesmekle tehdit ettiği erkeklik organını görünce alt dudağını ısırıldı. Thane’in onu arzuladığına şüphe yoktu.

Thane bileğini tutup eş rününü öptü. “Sen benim kraliçemsin.”

Layala yatağın üzerinde ayağa kalktı, yavaş yavaş külotunu çıkardı. Sonra sütyenini çıkarıp Thane’in önünde çırılçıplak durdu. “Sen de benim kralımsın, zamanın sonuna kadar seni koruyacak, seveceğim.”

Thane gözle görülür bir şekilde yutkunarak onu izledi. Bu savunmasız hâliyle Layala’nın gözüne hiç olmadığı kadar çekici görünüyordu. “Hayatımda gördüğüm en güzel şeysin. Eşin olmak benim için bir onurdur.”

Layala dizlerinin üzerine çöktü, Thane’in üzerine tırmandı ve bir oldular. Birlikte sallanırlarken Thane derin derin inledi. Hem nazik hem de güçlüydü ve Layala zevkin doruklarına yükselene kadar bedenleri bir yaklaşıp bir uzaklaştı.

Bitirdiklerinde terli ve nefes nefeseydiler; yalnızca kalp atışlarını duyabildikleri bir sessizlik içinde beklediler, yüzleri arasında sadece birkaç santim vardı. Derken Thane’in dudakları bir sırtışıyla kıvrıldı ve yeniden başladılar.

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

“Siz ikiniz hâlâ hayatta mısınız?” Tifapine hemen altlarında, Seski yatağın kenarında duruyordu.

Uykudan irkilerek uyanan Layala başını kaldırdı, Thane’in çıplak bedenini altında hissederek kulağını adamın göğsüne dayadı. Thane’in usul usul atan kalbi o güne kadar duyduğu en neşeli, en harika sestti.

“Yaşıyor,” dedi nefes nefese. Doğrulup bir elini kendi göğsüne götürdü. “Ben de yaşıyorum. Yaşıyoruz!” diye şakıdı ve ellerini başının üzerine kaldırdı. “Büyücü kadın doğruyu söylemiş.”

Tif ellerini çırparak bir aşağı bir yukarı zıpladı. “Yaşasın! Yaşıyorsunuz.” Durdu, sonra başını yana eğdi. “Vuhuuuu!”

Thane’in gözleri fal taşı gibi açıldı, Tif’e baktı. Bir iniltiyle erkeklik organını örtmek için en yakınındaki giysiye, yani Layala’nın iç çamaşırına uzandı. “Aman Tanrım, cincüce. Ne yapıyorsun?”

“Kısa çöpü çektim.” Omuz silkti. “Birinin hâlâ hayatta olup olmadığınıza bakması gerekiyordu. Belki de ejderkadın yalan söylemiştir diye düşündüm. Böylece ikiniz de ölmüş olacaktınız ve ben de cesetlerinizi bulacaktım. O zaman sizi Calladira’da bu harabeye gömmek zorunda kalırdık. Bu asırlar boyu anlatılacak trajik bir hikâyeye dönüşürdü ama yine de talihsizlik olurdu.”

“Çık dışarı. Giyinik değilim,” dedi Thane.

Tif el salladı. “İkinizi de daha önce çıplak gördüm zaten. Sorun değil.”

“Ne?” dedi Thane.

“Ah, sizi kazara gördüm. Bir keresinde odanızda atıştırmalık bir şeyler ararken. Bazen yatağınızın yanında çikolata bırakıyorsunuz. Tam ben ağzımı doldururken banyodan çıktınız. Daha önce hiç çıplak bir erkek elf görmemiştim. Hem garip bir şekilde tatmin edici hem de tuhaf bir histi.”

Layala güldü, Thane de güldü.

Fennan ve Piper kapı aralığında belirdiler, onları görünce hemen arkalarını döndüler ama yerlerinde kaldılar. “Yaşıyorsunuz,” dedi ikisi de bir ağızdan.

Layala kolunu memelerinin üzerine attı. Thane uzanıp tuniği aldı ve Layala’nın üstüne örttü. “Evet, hayatta olduğumuzu tespit ettik. Bu konuda neden bu kadar endişelendiğinizi anlamıyorum!”

“Artık eve dönebiliriz, böylece siz de resmî bir düğün yapabilirsiniz. Sürenin bitmesine bir gün var. Anlaşmanın *ikinci yarısını* yerine getirdiğinizi biliyorum ama evlilik yemini etmediniz, o yüzden portala doğru acele etsek iyi olur,” dedi Piper sırtı onlara dönük vaziyette. “Sonra da biraz solgun kıcı tekmeleyebiliriz.”

Fennan, “Layala’ya benzedin iyice,” dedi. Piper onu itti, sonra birlikte gözden kayboldular.

“Sen de git, Tif.” Layala çıkışı işaret etti. “Gördüğün gibi biz iyiyiz.”

Tif ikisine de göz kırptı, sonra koşarak dışarı çıktı. Thane ile Layala göz göze geldiler, adamın dudaklarında yavaş yavaş bir gülümseme belirdi. “Bu şimdiye kadar yaşadığım en muhteşem şeydi. Sana tekrar sahip olmalıyım. Gitmeden önce sadece bir kez daha.”

Layala sırtarak kollarını onun boynuna doladı. “Beni fazla yoracaksın.”

“Kesinlikle,” dedi Thane.

Sonra Layala onun göğsüne uzandı, saçından bir tutamı parmağına doladı. Gözleri kulağına kaydı ve çekiştirdi. “Evet.” Parmak uçlarını yavaşça kulak memesinde gezdirdi. Thane bu temas karşısında ürperdi. “Hatalıydım. Bunu kabul ediyorum,” dedi Layala.

Thane’in kaşları çatıldı. “Ne hakkında hatalıydın?”

Layala gülümseyip dudaklarını yaladı. “Küçük uçlu sivri erkek kulakları ve dolayısıyla küçük alt kısımlar hakkında yorum yaptığım zamanı hatırlıyor musun?”

Thane yavaşça sırttı. “Hatırlıyorum.”

“Yani, bu kesinlikle uydurmaymış.”

Thane kıkırdadı ve onu kendine çekip sertçe öptü. “Göreceksin demiştim. Sen de benim erkeklik organımla ilgilenmediğini söylemiştin. Aslında, sanırım tam olarak ‘uzaktan yakından ilgilenmiyorum’ demiştin. Yoksa beni arzulamaya mı başladın, Laya?” Sert parmakları Layala’nın göğüs kafesi boyunca kayarak tüylerini diken diken etti.

“Evet.”

Thane, Layala’nın poposunu avuçlayıp sıktı. “Peki bu gece bana ne kadar çok arzuladığını gösterecek misin?”

Layala gülümsedi ve onu tekrar öptü. “Seni tekrar yalnız yakalar yakalamaz. Dredwich Kalesi’ne geri dönüş yürüyüşü uzun olacak.”

Thane pantolonunu yerden aldı, üzerindeki kiri silkeledi. “Ve büyüüyü tamamlamak için törene kadar beklememiz gerekecek ama hasret heyecanı pekiştirir.”

“Derede yıkanmam gerek.” Layala harabenin yan duvarındaki devasa delikten dışarı baktı. “Lütfen yaklaşmalarına müsaade etme.” Dışarıya fırlayıp suya daldı.

“Gözcülük yaparım, aşkım.”

Giyinip Piper, Fennan ve Tif’le buluşmak üzere dışarı çıktıklarında, derenin biraz uzağında oturuyorlardı. Tif’i aralarına almışlardı ve Gölge de yakınlarda otliyordu. “Sence bizi

duydular mı?” diye sordu Layala boynundan yukarısının yavaş yavaş kızardığını hissederek.

“Bence tüm Calladira seni duydu.” Layala, Thane’in göğsüne bir şaplak attı ve ileriye doğru atıldı. Thane kollarını beline doladı, dudakları kulağını sıyırdı. “Bayıldım. Utanmana gerek yok.” Thane onu kollarının arasına aldı ve Layala kıkırdarak onu öpmek için kendini yukarı çekti. “Hadi eve gidelim.”

Güneş Vadisi’ni altını bir ışıqla aydınlanmış vaziyette görününce Layala sırtıttı. Çok güzeldi ve burası... yuvasıydı. Bir zamanlar asla öyle olamayacağını düşünmüştü ama Thane onun yuvasıydı ve o da burada yaşıyordu.

Yüce Kral boğazını temizledi. “Küçük bir tören yapmamız gerekecek, yeminlerimizi dile getirerek eş büyüsünü tamamlayacağız ve – sonrasında mecburen yatağa gireceğiz.”

“Ne korkunç,” dedi Layala gülümseyerek ve Thane’in elini tuttu. Parmak eklemlerini dudaklarına götürüp öptü. “Keşke arkadaşlarımla teyzem de burada olabilseydi.” Bir daha asla Fundalı Oyuk’a dönüp orada yaşamayacağını bilse de onları özliyordu. Kalenin lüksünü ne kadar sevse de kulübeyi ve sade hayatını özleyecekti. Ama Thane kalmaya değerdi.

Thane ona, “Gelecekler,” diye güvence verdi. “Kutlamalara ve taç giyme törenine onları da getireceğiz elbette. Kimi istersen.”

“Başka bir oda mı bulmam gerekecek?” Tif sızlandı. “Siz iki çıplak edepsizlik yaparken orada kalmam zor.”

Herkes güldü. Layala yüzünün kızarmasına engel olamadı. “Sana da bir yer buluruz, Tif,” dedi. “Kendine ait bir oda.”

Dredwich Kalesi’ne giden yolu tırmanmaya başlamışlardı ki tepenin başında bir figür belirdi. Koyu sarı saçları hafif

esintide dalgalanıyor, siyah zırhı parlıyordu ama arkasındaki güneş kim olduğunu seçmeyi imkânsız kılıyordu. Kıyafetine bakılırsa askerdi. “Kim o?”

“Sanırım Aldrich,” dedi Piper, el salladı. “Bu karmaşayı çözdüğümüz için çok mutlu olacak.”

Bir asker daha adama katıldı, sonra bir tane daha, tepe tamamen onlarla doldu. Eve hoş geldin partisi olabilir miydi? Tabii onlar yokken bir şey olmadıysa ve şehre giden yamacı korumuyorlarsa.

Bir ok süratle Thane'in kalçasına saplandı. Thane inleyip tökezledi. Layala soluk soluğa kaldı, elini tuttu, birlikte geriye doğru sendelediler. Küfredip okun sapını kopardı ama metal ucu hâlâ içerideydi.

“Biziz!” Piper çığlık atarak Thane'in önüne atıldı, kılıcını çekmişti.

Fennan kollarını çılgınca salladı. “Az önce Yüce Kralını vurdun!” diye kükredi. “Dur!”

“Ok katagasa batırılmış,” dedi Thane. “Sihrim yine azalıyor.”

Bir ok daha havada vınlayıp ilerledi fakat Layala tam zamanında eğildiği için başının yanından geçip gitti.

“Bir terslik var,” dedi Piper, Thane'e doğru geri çekilerek. Hatta adama çarparak. “Dinlemiyorlar. Portala doğru kaçabiliriz.”

“Hayır,” diye bağırdı Thane. “Kendi askerlerimden kaçmayacağım. Ben kralım.”

Askerler tepeden aşağı doğru yürümeye başlarken Layala, “Thane,” diye yalvardı. Bir tuhafılık vardı. Ok katagasa batırılmışsa kimi vurduklarını biliyorlar demekti.

Thane, Piper ve Fennan'ın önüne çıktı. “Durun! Yüce Kralınızın emriyle!”

Askerler ilerleyişlerine tereddüt etmeden devam ettiler.

“Göklerdeki Kutsal Yaratıcı aşkına,” dedi Fennan inanamayarak. “Bu Aldrich değil...”

“Tenebris,” diye fısıldadı Thane. “İmkânsız. Ölmüştü.”

“Gayet canlı görünüyor,” dedi Piper, sesindeki histeri giderek artıyordu. “Kaçın!” Döndü ve Thane’i göğsünden sertçe itti. “Kaç!”

“Ondan kaçmayı reddediyorum. Burası benim krallığım.”

Piper onu tekrar itti ama bu kez Thane tökezleyerek geri çekildi. “Layala’yı alacak! Kaç!”

Layala ailesini öldüren elfe bakakaldı. Sihri parmaklarını kaşındırıyor, kulakları uğulduyordu. “Onu öldürebilirim,” dedi sessizce, öne doğru bir adım atarak. Yanından bir ok daha geçti ve gövdesini kıl payı sıyırdı.

İri eller omuzlarını kavradı ve onu geriye doğru sürükledi. “Hayır, yapamazsın,” dedi Thane kulağına. “Sihre bağışıklığı var; sarmaşıkların onu sarar ama tenine değdiği gibi çözülürler. Taşıdığı bir rün sayesinde. Hem ona ulaşmak için askerlerimi öldürmene izin veremem.”

Thane, Layala’yı Geceyarısı’nın sırtına neredeyse fırlatarak bindirip arkasına atladı.

Fennan başını hafifçe eğip, “Biz onları oyalarız,” dedi. “Kızı buradan uzaklaştır.”

“Layala!” diye çığlık attı Tif.

Layala dönüp bir elini Tif’e doğru uzattı. “Onu kurtarmalıyız.”

Thane başını iki yana salladı. “Yapamayız.”

“Kaç, Tifapine!”

Toprak yolda hızla ilerlerken Thane, Geceyarısı’nı yavaşlatmadı. At hızlandıkça zorlanarak alıp verdiği soluklarının sesi de yükseldi. Atın yelesini kavrayan Layala’nın midesi bulandı; arkadaşlarını terk etmek yanlıştı. Tenebris onları öldürecek miydi?

“Onları terk edemeyiz.”

“Babam seni yakalarsa ve Zifir Büyücü dirilirse çok kişi ölecek.”

Çürümüş yaşlı ağacın oradan döndüler, korkunç ormana giden uzun çimenleri yararcasına geçtiler. Neyse ki gün ağır-

mişti. Yukarıdan gelen bir vınlama sesi ve üzerlerine düşen kocaman bir gölge Layala'nın başını yukarı kaldırmasına neden oldu. Nefesi bir çığlıkla kesildi; kocaman, siyah bir ejderha tepelerinde uçuyordu. "Ejderha!" diye bağırdı.

Ejderha bir şahin gibi dalışa geçti ve deprem etkisi yaratan bir kudretle önlerine kondu. Geceyarısı çığlık atarak şaha kalktı. Sonra ejderha göz açıp kapayıncaya kadar şekil değiştirip bir kadına dönüştü – Varlett. Ah Yaradan aşkına, kadın iyiliğinin karşılığını almaya şimdi mi gelmişti?

Ejderkadin kararlılıkla onlara doğru yürüdü. "Attan inin," diye emretti.

Layala arkasındaki Thane'in göğsüne yaslandı, başını iki yana salladı. Sihri kıyameti koparmaya hazırdı.

"Benimle kal," diye fısıldadı Thane.

"Ya da inmeyin," dedi Varlett. "Benim için fark etmez." Avucunu yukarı kaldırmasıyla Layala'nın boynundaki kolye koptu ve büyücünün eline uçtu.

Layala elini boynuna götürdü. *Eş bağı o kolyeyle koparılabilir...* "Hayır!"

Ejderkadin sessizce büyüye söylemeye başladı. Layala yere atladı, hançerini çekerek ona doğru koştu. Varlett diğer elini kaldırdı ve Layala görünmez bir şeye çarptı, aniden varlığının her zerresi rehin alındı. Hareket edemiyor, güç bela nefes alabiliyordu. Thane koşarak yanından geçti ama o da aynı şekilde aniden durduruldu.

Layala'nın sihri serbest kaldı, toprağı yarı, Varlett'in etrafında bir kafes gibi toplandı ama kadına dokunamadı bile. Etrafında bir duvar örmüştü âdeta. Layala kendini iyice zorladı ve dikenli sarmaşıkları ejderkadinı tamamen kaplayana kadar öfkesini körükledi. Sonra kendini yeniden kontrol altına aldı ve ona doğru bir adım attı.

Eğer ejderhanın gücü artık onları zapt etmiyorsa... "Belki de ölmüştür."

Ateş gibi yakıcı bir acı, eş rûnünün bulunduğu bileğine saplandı. Layala tısladı, kolunu tuttu ve izin solmaya başlamasını izledi. Rengi önce açık griye döndü, sonra solgunlaşarak ten rengine büründü. “Hayır!” diye haykırdı Layala. “Hayır!”

Thane, onu yakalayıp kendine doğru çekti. “Sorun yok. Eş vasfıyla bağlansak da bağlanmasak da seni seviyorum... Kadın kapana kısılmışken gitmeliyiz.”

Thane’in tanıdık özü izle birlikte yavaşça kayboldu. Adamdan ona doğru akan sevgi ve tutku hissi de gitti, derken Layala’nın göğsü ağrımaya başladı. Novak öldüğünde hissettiği üzüntüyü, acıyı tekrar hissetti. Dizlerinin bağı çözüldü ve Thane’e doğru düşerek haykırdı. Neden bu kadar çok acıyordu?!

Thane de göğsünü tutarak yere düştü. Kesik kesik nefes alıyordu. Paylaştıkları bir uzuv kopmuş da kanıyordu sanki. “Kalk,” dedi sesi titreyerek. “Kalkmak zorundayız.” Layala’nın kollarından tutup onu ayağa kaldırdı ama kızın bacakları titriyordu.

Layala’nın kolunu omuzlarına, kendi kolunu da kızın beline dolayarak ormana doğru ilerledi. Kalın budaklı ağaçların yoğun gölgesine girdiler. Gürültülü çıtırtılar ve çatırtılar Thane’i daha da hızlandırdı. Layala arkasına baktı; Varlett kurtulmuştu ve onların peşindeydi. Bir grup asker tepeyi aşip aşağıya doğru koşuyordu. Kısa süre içinde yetişeceklerdi.

“Her şeyi olması gerekenden daha fazla zorlaştırıyorsunuz,” diye bağırdı Varlett. “Kral Tenebris benden iyiliğinin karşılığını istedi, şimdi ben de senden iyiliğimin karşılığını istiyorum, Layala.”

Layala’nın ayağı bir köke takıldı, tökezledi. Thane onu daha sıkı tutarak sürüklemeye devam etti. “Arkana bakma,” diye uyardı. “Önüne bakmaya devam et. Başaracağız.”

Layala devle dövüşürken devrilen ağacın ve akrep yüzünden kırılıp birbirine dolanan sarmaşıkların yanından hızla geçtiler. Ama Layala, Varlett’in ayak seslerinin onlara yaklaştığını

duyabiliyordu. Acısını bastırdı, Thane'den kurtulup koşmaya başladı. Thane onun adımlarına ayak uydurdu ama hâlâ saplanmış hâlde duran okun yarısından bacağına süzülen kan ve kopan eş bağının acısı onu yavaşlatıyordu.

Portalı görebiliyorlardı artık. Gözyaşları Layala'nın yanaklarından aşağı çok daha hızlı akıyordu. *Başaracağız. Başaracağız.* Sessizce tekrarlıyordu. Portal artık çok yakındı, sadece birkaç metre ötede idi.

Tahne boğuk bir çığlıkla geriye doğru savruldu. Varlett'in ejderha pençesi sırtından saplanıp karnından dışarı çıkmıştı. Varlett'in eli artık siyah pullarla kaplıydı, en az on beş santim uzunluğunda pençeleri vardı. Thane'in kanı ve etleri elini kaplamıştı. Layala çığlık attı.

"Git Layala!" diye haykırdı Thane. "Git!"

Layala, Varlett'e doğru koştu, hançerini kadının koluna sapladı, az daha koparacaktı. Varlett bir tıslamayla pençesini Thane'den çıkardı ve Thane yere düştü. Layala, ejderkadına tekrar saldırdı ve bıçağı Varlett'in göğsünün sağına sapladı ama kalbini ıskalamıştı. Bıçağı çekip çıkardıktan sonra görünmez bir güçle geriye savruldu ve kafatasının arkasını bir ağacın gövdesine sertçe çarptı. Nefesi ciğerlerinden boşaldı, başı zonklamaya başladı. Gözünün önüne siyah bir perde indi. Thane yerde kıpırdamadan yatıyordu. Ona seslenmek istedi ama açık ağzından hiçbir şey çıkmadı. Layala kollarını oynatmaya çalıştı, bedenine kalkması için yalvardı ama karanlığa yenik düştü.

Uyandığında hasır bir karyolada yatıyordu. Üstündeki kubbeli tavanda kuşların yuva yaptığı ahşap kirişler vardı. Koyu gri tuğlalı odanın tek penceresinden içeri taze bir esinti ve ılık

güneş ışığı süzülüyordu. Elini başının arkasına götürüp doğruldu. İçgüdüsel olarak Thane'i hissetmek için uzandı ama hiçbir şey hissedemedi. Bileğini çevirdi, eş rünü hiçbir iz bırakmadan kaybolmuştu. Tek bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü. Thane'i son gördüğünde ormanda baygın ve ağır yaralıydı. Neredeydi şimdi? Düşüncelerinin o karanlık yere gitmesine izin veremezdi. Ama Yaradan aşkına, ejderha büyücünün aralarındaki bağı koparmasının nedeni Thane'i, Layala'yı da kaybetmeden öldürebilmek değil miydi? Tenebris'e iyilik yaptığını söylemişti. Adam Thane'in ölmesini ister miydi?

Yataktan zorla kalkıp kapıya doğru koştu ve kulpu çekti. Kapı dışarıdan kilitliydi. Küçük odanın penceresine doğru koştu. Dredwich Kalesi'nin yüksek bir kulesindeydi. Belki de en yüksek olanında. Aşağıda devriye gezen askerler bu yükseklikten küçücük hayvanlar gibi görünüyordu. Altındaki sivri uçlu taş çatı en az yirmi iki metre aşağıdaydı ve buradan atlarsa sihrinin yardımı olmadan hayatta kalamazdı – ve gücü yoktu.

Tekrar kapıya koştu, daha sert sarstı ve yumruğunu kalın, sert ahşaba vurdu. “Çıkarın beni! Thane nerede?!”

Kapı gıcırdayarak açılmadan önce güneş gökyüzünde uzun bir mesafe katetmişti. Layala ayağa fırladı. Sarışın elf kralı gölgele- rin arasından çıktı. Sert yüzü Thane'inkine hiç benzemiyordu. Elleri arkasında, odaya doğru adım attı. Ardındaki karanlık koridorda Layala, Aldrich'i gördü.

“Aldrich!” diye seslendi ona doğru adım atarak ama adam kapıyı kapattı. Layala'nın ağzı açık kalmıştı. Tenebris'in tarafında mıydı? Acaba yardım edebilene kadar sadece emirleri mi uyguluyordu?

“Layala Nurgetiren,” dedi Tenebris alçak bir sesle. “Bu an için uzun zamandır bekliyordum.”

“Defol git,” diye hırladı Layala.

“Böyle konuşmak bir hanımefendiye hiç yakışmıyor.”

Layala çenesini iyice sıkarak ona baktı. Adamın bir hamle yapmasını bekliyordu. Onu göğüs göğüse bir dövüşte alt edebilirdi.

“Thane öldü. İlk oğlum olmasına rağmen hainin tekiydi.”

Layala'nın elleri göğsüne gitti. Adamın sözleri karşısında elleri titredi. Doğru olamazdı. Yavaşça başını iki yana salladı. Hayır, hayır, hayır, hayır. Bunu kabul edemezdi, kabul *edemezdi*. Kanının akışının uğultusu kulaklarını doldurdu. Tenebris'in dudakları hareket ediyordu ama hiçbir şey duymadı. Oda dönmeye başladı.

“İş birliği yapmaya karar verene kadar bu kulede yiyecek, içecek olmadan kalacaksın,” diyen sesini duyabildi sonunda. “Zifir Büyücü'nün dirilme vakti geldi.”

Layala boğazındaki yumruyu bastırarak, “Bunu asla yapmayacağım,” dedi. “Önce ben öleceğim.”

“Orasını göreceğiz.”

Tenebris arkasını döndü; Layala bu fırsatı değerlendirip saldırdı. Sırtına atladı, dirseğini boğazına doladı. Tenebris elinden kurtulmak için çabalarken tırnakları Layala'nın kollarına battı. “Aptal,” diye âdeta tükürdü Layala. “Asla düşmana sırtını dönme.” İyice sıktı, bu hıyarın ölmesini istiyordu. Adamın kesik kesik nefeslerini duymanın verdiği tatmin, dudaklarına çılgın bir gülümseme yerleştirdi. Ailesini öldüren kral, Thane'ini inciten, istismar eden kral sonsuza dek gidecekti.

Kapı savrularak açıldı ve Günişiği kılıcını çekti. Layala başını yukarı kaldırdı. İşte, Günişiği ona yardım etme fırsatını bulmuştu fakat Aldrich kılıcının kabzasıyla Layala'nın şakağına vurdu. Layala yarasını tutarak yere düştü. Aldrich kaburgalarına tekme atınca acıyla inledi. Omuzları karyolaya çarpana

kadar geri kaçtı. Günişığı'nın ona sırt çevirdiğini bilmek fiziksel darbeden bile daha fazla acı veriyordu. Neler oluyordu? Bunu neden yapmıştı?

Günişığı, Tenebris'in kolunu tuttu ve onu çıkışa doğru götürdü. Yüce Kral, Layala'ya son kez baktı. "Zifir Büyücü'yü diriltmek için doğdun. Bu kaçınılmaz. Bu senin yazgın." Sonra da gitti.

Kapı Tenebris'in arkasından kapandıktan bir dakika kadar sonra Aldrich göründü. Layala hâlâ kanayan şakağını tutuyor, her şeyi anlamlandırmaya çalışıyordu. Aldrich odaya girdiğinde irkildi, çizmelerinin sesi sessizlikte ağırlaşmıştı.

Adam pencerenin yanında durup dışarı baktı. "Thane akıllı olsaydı teslim olur, babamızla pazarlık yapıp yaşardı. Ama kendini öldürtmek zorunda kaldı."

"Babamız" kelimesi Layala'nın kulaklarında yankılandı. *Babamız mı?*! "Thane yaşıyor." Layala ona olduğu kadar kendine de söylemişti bunu. Aksine inanmayacaktı.

Aldrich içi çekti. "Seni ormanda vurmamın tek nedeni, onu seni getirmeye zorlamaktı. Diğer olanları öngöremedim. Çok basit olmalıydı ama sonra sen ejderhaya gittin, Thane de Brunard'a gidip her şeyi berbat etti. Ölmesine gerek yoktu."

"Beni *sen* mi vurdun? *Sen* mi?" Layala'nın sesi ancak bir fısıltı gibiydi. Göklerdeki Yaradan aşkına, duyduklarına inanamıyordu. "Beni neredeyse öldürüyordun. Hem az kalsın Talon'u vuruyordun."

"Hedefim şaşmıştı. Seni daha az yaralamak istemiştim."

"Bunca zamandır Tenebris için mi çalışıyordun?"

"Babama sadık kalmam şartıyla bana bazı şeyler vadedildi. Thane onu öldürmeye çalıştıktan kısa süre sonra benimle temasa geçti. Ve evet, Thane üvey kardeşimdi ama hayır, o bunu bilmiyordu."

Layala kusacak gibiydi. Aldrich haindi; Thane'in... ölümünün nedeni olabilirdi. "Piper ve Fennan nerede?" Ya Tifapine?

“Hapiste.”

“Sana ya da ona yardım etmeyeceğim. Zifir Büyücü’yü diriltmeyeceğim. Bana ne yaptığının bir önemi yok.”

“Şimdi böyle diyorsun ama önemsedığın insanları öldürmeye başladığında fikrini değiştireceksin. Ona Fundalı Oyuk’u ve teyzeni anlattım bile.”

Layala yüzündeki kanın çekildiğini hissetti. “Aldrich,” diye hırıldadı. Göğsünde keskin bir ağrı zonkluyordu. “Bunu neden yapıyorsun?”

“Çünkü bir gün Palenor’un Yüce Kralı olacağım.”

“Piç kurusu,” diye homurdandı. “Sen busun, hep de öyle olacaksın. Piçler asla hükümdar olamaz.”

Aldrich sonunda bakışlarını pencereden ayırdı. “Tenebris’e istediğini vermelisin. Senden zaten çok şey aldı, daha fazlasını da alacak.”

“Çık dışarı.”

Aldrich sessizce odadan çıktı. O anda Layala tüm soğukkanlılığını kaybetti ve yüzünü elleriyle kapatarak hüngür hüngür ağladı. Kopan bağ yüzünden göğsü hâlâ ağrıyordu. Başının her yerinde zonklayan ağrı düşünmesini zorlaştırıyordu ve burada en büyük düşmanıyla kapana kısılmıştı, Thane’in ölü mü diri mi olduğunu bilmiyordu. Bunu sadece umudunu kırmak için söylüyorlardı belki de. Ama doğru çıkma ihtimaline hazırlıklı olmalıydı. Eğer gerçekten ölmüşse ne yapacaktı? Geriye kalan tek seçeneği arkadaşlarının işkenceyle öldürülmesini izlemek ya da Zifir Büyücü’yü diriltip dünyanın yanışını izlemekse... Pencereye doğru baktı. Buradan atlarsa ölebilirdi...

Gece gelip geçti ve sabah güneşi pırıl pırıl parladı. Uyumamıştı. Vücudunda ateş gibi dolaşan kaygı yüklü enerji buna müsaade etmiyordu. Kule odasının her santimetrekaresinde bir çıkış yolu aramıştı ama tek bir kapıyla tek bir pencere vardı. Kulenin taşları tırmanamayacağı kadar düz ve pürüzsüzdü. Keşke sihri olsaydı; kaçmak ve Thane’i bulmak için sarmaşıklarını

kullanabilirdi ama gücünü yeniden kazanmasına izin verecek kadar aptal olmazlardı. Ona düzenli aralıklarla Katagas serumu verecekleri apaçık ortadaydı.

Gak! Gak! Bir kuzgun pencerenin pervazına doğru kanat çırpı. Başını yana eğdi, tüylerini karıştırdı. Gak! Layala yastığı kaptığı gibi fırlattı. "Git buradan!" Yastık hayvana yetişmeden duvara çarptı.

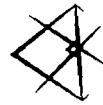
Kuş kanatlarını gürültüyle çırparak havaya yükseldi, sonra tekrar kondu. Gak! Layala onu kovmak için ayağa fırladığında bileğine bağlı rulo şeklindeki küçük kâğıt parçasını gördü. Alnına bir şaplak attı; bu bir *kuzgundu*. Dikkatle parmak uçlarına basarak kuzguna yaklaşıırken kalbi güm güm atıyordu. "Yastığı fırlattığım için özür dilerim, gitme," diye fısıldadı.

Kâğıda uzandığında kuş tekrar başını eğdi ve siyah gagasından bir cıvıltı yükseldi. Layala da ipi çözüp notu açtı.

Seni kurtarmaya geliyorum, Laya.

~ Thane

~ Devam edecek ~

TEŞEKKÜRLER

Beta okur ekibime teşekkür ederim: Jess Boaden, Rachel Theus Cass, Tiffany Boland, Brittany O'Barr, Melody Kiernan, Debra Spencer ve Diana Tracy. Siz hanımlar yorumlarınızla beni çok güldürdünüz! Başlı başına bir eğlenceydi. Ayrıca hepiniz bu hikâyeyi iyiden kusursuza taşıyan paha biçilmez geribildirimler verdiniz. Ne çok düzelttik bu kitabı!

Dürüstlüğünüz, ayırdığınız vaktiniz ve tüm eğlence için teşekkür ederim! Hepinizle çalışmayı çok sevdim, hepinize çok teşekkür ediyorum ve minnettarım.

Charity Chimni, namıdiğer Hawkeyes, yani her şeyi yakalayan düzeltmenim, teşekkür ederim! Perdeler ardındaki iş bitirici kadını.

Kocam Travis yazmaya ve hayallerimi yaşamaya devam etmem için beni cesaretlendiriyor. İnanılmaz derecede destekleyici ve harika bir baba.

Ne yazık ki 2022 yılında vefat eden David Farland harika bir yazma eğitmeniydi. Onun ipuçları ve tavsiyeleri çok daha güçlü bir yazar olmama yardım etti, onun dersleri ve kitapları sayesinde *Elf Kraliçesi'ne İtaat Edeceksiniz* gerçek oldu.

Ve beni fantastik edebiyatın âşığı yapan babam, sana da çok teşekkür ederim!

